

Джейн Фийдър



НЕУКРОТИМО

СЪРЦЕ



ИРИС  
БИБЛИОТЕКА

# ДЖЕЙН ФИЙДЪР НЕУКРОТИМО СЪРЦЕ

Превод: Ваня Пенева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Те са наистина непобедим отбор — обаятелната Джудит Дейвънпорт и нейният брат Себастиан. Двамата обикалят луксозните игрални салони на Европа и умело измъкват богатствата на надменните аристократи... С неустоим чар и ловка игра те преследват целта си — да отмъстят за трагичната смърт на своя баща. Но един ден съдбата ги среща с привлекателния, но безскрупулен Маркърс, лорд Карингтън... Само с един пронизателен поглед той разбира какво се крие под невинната външност на Джудит. И незабелязано успява да промени правилата на играта. Със сърцето на Джудит като залог...

## ПРОЛОГ

Перото скърцаше по пергаментата. Цепениците в камината догаряха. Трепкащата светлина на свещта изведнъж лумна със силен пламък, когато нощният вятър проникна през лошо затворените капаци на прозорците.

Мъжът до масата спря за момент. Потопи перото в мастилницата и огледа бедната стая. Дървените стени бяха целите в пукнатини, в които се бе събрала десетилетна мръсотия. Подът под ботушите му лепнеше. Той се уви по-плътно в наметката си и погледна към огъня. Скоро щеше да угасне. Наведе се и извади една цепеница от кошницата, но бързо я остави на мястото ѝ. Не му трябваше огън. Не и сега... нито пък след няколко минути.

Обърна се отново към онова, което пишеше, и перото застърга по пергаментата. След малко посегна към кутийката с пясък и посипа писмото. Без да прочете какво бе написал, сгъна листа извънредно внимателно, капна отгоре восък от свещта и го запечата с пръстена си. Известно време остана неподвижен, загледан в инициалите, които се бяха отпечатали във восъка: *Г.Д.* После написа нещо на предната страна на писмото.

Мъжът стана от месата и постави писмото пред празния свещник на камината. В бутилката на масата имаше още малко бренди. Наля го в чашата и го изпи на един дъх, за да се наслади на паренето по езика и на топлината, която се разля в гърлото му. Доста жалко питие за човек, който някога купуваше само най-фините и най-скъпи видове коняк, но въпреки това му даде утеха.

Мъжът отиде до вратата и тихо я отвори. В коридора беше тъмно. Той се промъкна на пръсти и спря пред двете врати в другия край. Предпазливо завъртя дръжката на вратата отдясно. Прекрачи прага и се взря през мрака към очертанията на леглото и издутата завивка. Устните му се раздвижиха безмълвно, сякаш искаше да благослови спящото дете, после със същата грижливост затвори и повтори същото с другата врата.

Върна се в осветената от догарящия огън стая, затвори вратата след себе си и пристъпи към масата. Отвори едно чекмедже и извади обкован в сребро пистолет. Завъртя затвора. Вътре имаше един-единствен куршум, но той беше достатъчен.

Изстрелът отекна оглушително в тихата нощ. Писмото на камината беше надписано:

За Себастиан и Джудит, моите горещо обичани деца.  
Когато прочетете това, ще разберете защо избрах този край.

# 1

Какво, по дяволите, правеше тя? Маркърс Девлин, достопочтеният маркиз Карингтън, с отсъстващ вид замени празната си чаша шампанско с пълна, когато покрай него мина лакей с табла. Отблъсна се с рамене от стената и се изправи в целия си величествен ръст, за да вижда по-добре масата за макао през препълненото помещение. Тя замисляше нещо. Всяко настръхнало косъмче по тила му го потвърждаваше.

Тя стоеше зад стола на Чарли и размахваше ветрилото си с лениви движения. След малко се наведе да пошепне нещо в ухото на Чарли и деколтето на вечерната ѝ рокля безсрамно разкри пищната закръгленост на гърдите ѝ, дълбоката сянка на линията между тях. Чарли вдигна глава към нея и се усмихна с меката, обожаваща усмивка на влюбен мечтател. Маркизът не се изненада особено, че младият му братовчед се бе влюбил презглава в мис Джудит Дейвънпорт. Всички мъже в Брюксел бяха полудели по нея. Младата мис беше същество, съставено от противоположности — динамична, темпераментна, много интелигентна, накратко, жена, която предизвикваше всеки мъж. Маркизът не преставаше да се учудва на уменията ѝ да се превръща мигновено от строга, едва ли не студена млада дама в сладко мъркащо котенце, което събуждаше у мъжа дивото желание да я сложи в скута си и да я прегърне, за да я предпазва от жестокостта на света.

Стига с тези романтични глупости! — заповяда си строго той и се укори за неканените мисли. И той ли щеше да стане като зеления си братовчед и като младите войници, които гордо излагаха на показ униформите си в брюкселските салони, докато светът очакваше Наполеон да направи следващата си стъпка? От няколко седмици Карингтън наблюдаваше мис Джудит Дейвънпорт, която замайваше главите на младите военни. Бе убеден, че тя е рафинирана малка мръсница с ясни цели. Но колкото и да се стараше, досега не бе разбрал какво точно е замислила.

Погледът му се прехвърли към младия мъж, който седеше срещу Чарли. Себастиан Дейвънпорт държеше банката. Красив като сестра си, но по свой начин, той седеше небрежно облегат назад и както облеклото, така и позата му издаваха добре овладяна небрежност. Той се засмя на Джудит и леко смеси картите в ръцете си. Настроението на играчите беше весело и безгрижно. Настроение, което двамата Дейвънпорт умееха да създават. Сигурно точно заради това всички ги обичаха... Изведнъж маркизът разбра.

Движенията на ветрилото! В ленивите жестове се криеше определена система. Понякога размахът се ускоряваше, след минута спираше внезапно, веднъж или два пъти Джудит затвори ветрилото си, за да го отвори веднага и отново да го размаха енергично. След минута избухна смях и с лениво движение на греблото Себастиан Дейвънпорт събра купчинките жетони и разписки от средата на масата, за да ги прибере в банката.

Маркизът прекоси салона с големи крачки. Когато спря до масата, Чарли го погледна с виновна усмивка.

— Днес не ми е ден, Маркъс.

— Ти рядко имаш добри дни — отвърна Карингтън и си взе щипка емфие. — Внимавай само да не затынеш в дългове.

Чарли разбра предупреждението, макар че гласът на братовчед му прозвуча небрежно. Лека червенина обагри бузите на младежа, той сведе глава и се взря в картите си. Маркъс му беше настойник и не проявяваше особено съчувствие, когато дълговете на карти превишаваха издръжката му за тримесечието.

— Не искате ли да поиграете и вие, лорд Карингтън? — прозвуча зад маркиза мекият глас на Джудит Дейвънпорт и той се обърна към нея. Тя му се усмихна, златно-кафявите ѝ очи засвяткаха изкусително, обкръжени от най-гъстите, най-извитите мигли, които беше виждал някога. Ала след като през последните десет години беше успял да се опази от безсрамните ласкателства на стотици момичета, тръгнали на лов за богат съпруг, той устоя и остана равнодушен към убедителността на тези прекрасни очи.

— Не. Боя се, че и на мен не ми е ден, мис Дейвънпорт. Ще позволите ли да ви отведа в трапезарията? Знаем, че ви е скучно да гледате как братовчед ми непрекъснато губи. — Той направи лек поклон и я хвана за лакътя, без да чака отговор.

Като усети натиска на ръката му върху голия си лакът, Джудит се скова. В очите му имаше твърдост, която отговаряше на здравата хватка, и косите на тила ѝ настръхнаха.

— Напротив, милорд, намирам играта за извънредно интересна. — Тя направи внимателен опит да издърпа ръката си, ала пръстите му моментално затегнаха хватката.

— Настоявам, мис Дейвънпорт. Знам, че чаша шери ще ви се отрази добре.

Той имаше тъмни очи с твърд блясък. Тонът му издаваше, че няма да отстъпи. В личността му имаше нещо, което принуждаваше околните да му обръщат внимание дори против волята си. В момента Джудит не виждаше възможност да се измъкне, затова се изсмя звънко.

— Убедихте ме, сър. Но предпочитам чаша шампанско.

— Няма проблем. — Той пхна ръката ѝ по лакътя си и сложи свободната си ръка върху пръстите ѝ, които почиваха върху черния ръкав на жакета му. Джудит се почувства като окована във вериги.

Двамата прекосиха игралния салон в мълчание, което бе колкото неловко, толкова и наситено със значение. Дали беше разбрал какво правеше тя? Дали бе видял нещо? Как ли се бе издала? А може би Себастиан беше казал или направил нещо? Дали бе уловил многозначителен поглед? В главата ѝ се блъскаха въпроси и предположения. Тя почти не познаваше Маркърс Девлин. Той беше твърде изискан, твърде образован и разумен, за да се хване на уловките ѝ, и тя не можеше да се отърве от плашещото предчувствие, че е застанала срещу противник, когото в никакъв случай не бива да подценява.

Трапезарията се намирал след балната зала, но вместо да заобиколи танцуващите двойки и да я преведе покрай редиците компаньонки, Маркърс се насочи към високите врати на верандата, които се отваряха към украсената със знамена тераса. Лек вятър движеше тежките кадифени завеси пред една от вратите.

— Бях останала с впечатлението, че ще вечеряме — отбеляза Джудит и рязко спря.

— Не, ще направим кратка разходка на чист въздух — осведоми я с нагла усмивка придружителят ѝ. — Продължавайте, мадам, иначе ще изгубите ритъма. — Без да се церемони, той я потегли напред. За да не се спъне, Джудит прихвана полите си и направи усилие да се



изравни с него. Не ѝ беше трудно да се нагоди към умерените, но решителни крачки на маркиза.

— Нямам никакво желание да дишам студения нощен въздух — изсъска тя през здраво стиснати зъби, макар че на лицето ѝ беше изписана усмивка. — Той е вреден за здравето и често причинява треска или ревматизъм.

— Не и при хора, отдавна оглупели от старост — отвърна маркизът и вдигна гъстите си черни вежди. — Готов съм да се закълна, че не сте нито ден по-възрастна от двайсет и две. Освен ако не сте много сръчна с пудрата и боите.

Бе отгатнал съвсем точно възрастта ѝ и чувството на Джудит, че губи почва под краката си, се засили.

— Не съм толкова добра артистка, милорд — отвърна ледено тя.

— Така ли? — Той вдигна завесата и двамата се озоваха на терасата, осветена от десетки факли в железни скоби по ниския парапет. Терасата гледаше към просторна градина. — Готов съм да се закълна, че не отстъпвате на нито една от звездите на Дръри Лейн. — Твърдението беше придружено от пронизващ поглед.

Джудит събра цялото си гордост и отговори, сякаш беше получила шеговит комплимент.

— Много сте любезен, сър. Признавам, че дълго време завиждах на мисис Сидънс за таланта ѝ.

— О, подценявате се — отвърна меко Маркъс. Стигнаха до перилата и той спря под светлината на една факла. — Вие сте много добра артистка, мис Дейвънпорт. Вие и брат ви.

Джудит се изправи в целия си ръст. Естествено това не беше особено впечатляващ жест, сравнен с височината и широките рамене на придружителя ѝ, но поне ѝ вдъхна илюзията за превъзходство.

— Наистина не разбирам за какво говорите, милорд. Имам чувството, че ме принудихте да ви придружа само за да ме обиждате с неясни намеци.

— О, не, обвиненията ми не са неясни — отговори все така меко той. — Колкото и обидно да ви прозвучи, предполагам, че по време на вашето отсъствие братовчед ми ще заиграе по-добре.

— Какво намеквате? — Изведнъж кръвта се отдръпна от лицето ѝ, но в следващия миг страните ѝ пламнаха от смущение и тя побърза да отвори ветрилото си в напразен опит да скрие вълнението си.

Маркизът я хвана за китката и издърпа ветрилото от ръката ѝ.

— Наистина сте дяволски сръчна с ветрилото, мадам.

— Моля? Не разбирам за какво говорите. — Джудит се опита да си придаде изражение на обидена невинност, но ѝ липсваше убедителност.

— Спрете този фарс, мис Дейвънпорт, няма полза от него. Нямам нищо против вие и брат ви да мамите жалките глупаци, които се поддават на чара ви, но ви съветвам да оставите братовчед ми на мира.

— Говорите със загадки — промълви несигурно тя. Беше изключено той да има доказателства, за да я обвини публично в измама. Но какво ще стане, ако той се върне в Лондон и разкаже на всички за нас? — запита се с внезапен ужас тя.

Трябваше ѝ време да размисли. С равнодушно вдигане на раменете се отвърна от него, сякаш имаше намерение да се върне в балната зала.

— Тогава позволете да реша загадката вместо вас. — Маркизът я улови за лакътя. — Хайде да се отдалечим малко от светлината. Знам, че не искате другите да чуят какво имам да ви кажа.

— Нищо от онова, което имате да ми кажете, не ме интересува ни най-малко, лорд Карингтън. А сега, ако ме извините...

Подигравателният му смях отекна в меката юнска нощ.

— Съветвам ви да не кръстосвате оръжие с мен, Джудит Дейвънпорт. По всяко време съм готов да се справя с една ловка мръсница. Вие живеете от ума си, но и аз имам ум и ви уверявам, че съм се научил да го използвам много преди вас.

Джудит разбра, че беше безсмислено да се прави на невинна, и захвърли преструвките.

— Нищо не можете да докажете — отбеляза хладно тя.

— Нямам никакво намерение да търся доказателства — отвърна спокойно маркизът. — Казах ви, че нямам нищо против да продължите да мамите онези безмозъчни идиоти. Можете да правите, каквото искате, но ще оставите семейството ми на мира. — Той я хвана за лакътя и я поведе по стълбището към моравата. Два стари дъба хвърляха гигантски сенки върху тревата. Маркизът спря под едното дърво и се обърна отново към нея. — Чуйте, мис Дейвънпорт, искам думата ви, че ще сложите край на мечтанията на Чарли.

Джудит вдигна рамене.

— Не съм виновна. Той си е въобразил, че е влюбен в мен.

— О, естествено, че сте виновна. Да не мислите, че не съм ви наблюдавал? — Карингтън се облегна на стъблото, скръсти ръце под гърдите и устреми поглед към бледия овал на лицето ѝ, огряно от златните очи. — Вие сте майсторка на флирта, мадам. Затова настоявам да обърнете красивите си очи към друг млад глупак и да му замаете главата с изкуството си.

— Мисля, че само братовчед ви има право да реши кого да обича — отбеляза язвително Джудит. — Съжалявам, но не разбирам какво общо има това с вас.

— Естествено, че има нещо общо. Няма да позволя момчето, на което съм настойник, да попадне в мрежата на една безскрупулна жена, тръгнала на лов за богат съпруг, на една...

Джудит замахна и го зашлеви с все сила по бузата. Възцари се зловеща тишина, в която далечните звуци на танцовата музика отекваха крайно неподходящо.

Джудит се обърна гърбом към маркиза, изхълца и притисна ръце към устните си, сякаш се бореше със сълзите, предизвикани от наранената, унижена невинност. Трябваше непременно да обезоръжи Маркърс Девлин и щом не бе в състояние да го стори с откровеност, трябваше да прибегне към други средства. Не можеше да рискува той да разпространи обвиненията си из лондонските клубове, защото братът и сестрата Дейвънпорт имаха намерение скоро да се появят в лондонското висше общество. В момента не ѝ хрумна нищо друго, освен да му разиграе сцена на оскърбена невинност, движена от надеждата, че ще събуди в студеното му сърце ако не съчувствие, то поне готовност да запази мълчание.

— Вие не знаете нищо за мен — заговори тя с пресекуващ глас. — Нямаме представа какво сме принудени да търпим... как понасяме това положение... никога не съм наранявала никого, не желая да нараня и братовчед ви... — Гласът ѝ заглъхна в сърцераздирателно хълцане.

Тази жена е съвършена артистка, каза си с неволно възхищение Маркърс, макар че не допусна да бъде заблуден от представлението. Поглади парещата си буза, напипа леката подутина, оставена от пръстите ѝ. В удара ѝ имаше убедителност, но бруталното излагане на показ на възмутената добродетел никак не подхождаше на образа на

покварената жена, който беше изградил в съзнанието си. Пренебрегвайки смело потисканите хълцания, той изрече безстрастно:

— За крехко същество като вас имате силна ръка.

Това не беше реакцията, на която Джудит се беше надявала. Тя вдигна глава и изрече с гордо, недостъпно достойнство:

— Би трябвало да се извините, лорд Карингтън.

— Мисля, че по-скоро трябва да стане обратното. — Той потърка отново бузата си и я погледна с пронизващ, изпитателен поглед, който я направи още по-несигурна.

Най-разумно в тази ситуация беше да избяга от този крайно обезпокоителен сблъсък, който не преминаваше според очакванията ѝ. Джудит вдигна леко рамене.

— Вие не сте джентълмен, милорд. — Тя се обърна рязко и понечи да тръгне към къщата.

— О, не, няма да ми избягате толкова лесно — каза маркизът. — Още не. Разговорът ни не е свършил, мис Дейвънпорт. — Улови ръката ѝ и двамата останаха известно време неподвижни, Джудит все още обърната към къщата, маркизът облегал на стъблото. — Реакцията ви беше един вид проява на насилие и аз...

— Вие ме обидихте, сър! — прекъсна го гневно тя, надявайки се да не забележи по гласа и, че се чувства притисната до стената.

— Може би това наистина беше обида, но тя има своите оправдания — установи безстрастно той. — Вие признахте, че заедно с брат си... как да го кажа... сте опитни играчи с малко необичайни методи.

— Искам да се върна в къщата. — Дори в ушите на Джудит тези думи прозвучаха като патетична молба вместо като енергично заявление за отстъпление.

— Само една минута. Вие сте талантлива кокетка, освен това играете убедително ролята на обидената добродетел, но аз имам желание да усетя още нещо от вас, не само дланта ви върху лицето си. — Той я дръпна към себе си, както въдичар дръпва въдицата, и тя се приближи неохотно като уловена рибка. — Струва ми се, че ще е справедливо да облекчите болката, която ми причинихте.

Със свободната си ръка той улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Черните му очи бяха загубили твърдостта си и Джудит видя в зениците им веселие... веселие и опасни искри, от които

нервите ѝ завибрираха. Отчаяна, тя затърси нещо, което да сложи край както на веселието, така и на зловещите искри в очите му.

— Искате да ви целуна за утеха ли, сър? Като дете, което си е одраскало коляното? — Джудит се усмихна снизходително и със задоволство установи, че го бе изненадала — а да изненадаш противника винаги е предимство. Тя се надигна на пръсти и бегло го целуна по бузата. — Ето, сега вече няма да ви боли. — Освободи се от внезапно разхлабената му хватка и избяга от сянката в относително светлата градина. — Желая ви приятна вечер, лорд Карингтън. — С тези думи тя се врътна и побягна с леки стъпки към стълбището. Тялото под гладката коприна на турскосинята рокля беше гъвкаво като лешникова вейка.

Маркъс се взираше замаяно в мрака. Как, по дяволите, проклетата малка женичка успя да спечели сблъсъка? Защо не бе съумял да запази превъзходството си над това крехко момиче? Беше ядосан и в същото време се забавляваше. Но повече от всичко друго се чувстваше предизвикан от Джудит. Ако тя не се откажеше от флирта с Чарли, трябваше да измисли друг начин да я спре.

Джудит се върна в игралния салон, за да се сбогува. За да извини внезапното си оттегляне, обяви, че има силно главоболие. Чарли моментално скочи и предложи да я придружи до вкъщи, но Себастиан не му позволи.

— Не е нужно, Фенуик. Аз ще отведа сестра си у дома. — Той се прозина. — Честно казано, не съжалявам, че тази нощ ще си легна порано. Седмицата беше напрегната. — Той се усмихна приветливо на приятелите си.

— Седмицата ви донесе дяволски късмет, Дейвънпорт — отговори с въздишка един от играчите и му подаде разписката за дълга си.

— Прав сте, имах безсрамен късмет — отвърна весело Себастиан и прибра разписката в джоба си. — Това е семейна черта, нали, Джудит?

Усмивката ѝ беше някак отнесена.

— Така се говори.

Себастиан присви очи и отправи поглед към вратата, където стоеше маркиз Карингтън и тъкмо си вземаше щипка емфие.

— Изглеждаш изтощена, скъпа — промърмори съчувствено той и я хвана под ръка.

— Наистина се чувствам неразположена — призна тя. — О, много благодаря, Чарли. — Тя се усмихна топло, когато младият мъж грижливо загърна раменете ѝ с шала.

— Може би утре няма да си се възстановила достатъчно, за да излезем на езда? — попита младежът, неспособен да скрие разочарованието в гласа си. — Искаш ли да те посетя...

— Не, моля те, недей. Леля ни мрази гости — прекъсна го тя и утешително помилва ръката му. — Сигурна съм, че утре ще съм съвсем добре. Ще се срещнем в парка, както се уговорихме.

Братът и сестрата се запътиха към изхода на игралния салон. Когато стигнаха до вратата, Маркът се поклони.

— Лека нощ, мис Дейвънпорт.

— Лека нощ, милорд. — Джудит мина покрай него, но — сама не разбра защо — се извърна леко и проговори през рамо: — Утре ще изляза на езда с братовчед ви.

— О, напълно разбирам, че хвърляте ръкавицата, мадам — отвърна също така тихо той. — Но още не сте видели колко съм издръжлив. Внимавайте. — Отново се поклони учтиво и ѝ обърна гръб, преди да е успяла да му отговори.

Джудит прехапа устни. В сърцето ѝ се бореха тъмни предчувствия и пърхаща възбуда, различна от всичко, което бе изпитвала досега. Съзнаваше, че чувството е колкото опасно, толкова и потискащо, но не бе в състояние да го прогони.

— Какво става, Джу? — попита Себастиан веднага щом излязоха от вилата и се озоваха на калдъръмената улица.

— Ще ти кажа, като се приберем вкъщи. — Тя се качи във вехтата карета, която ги чакаше на ъгъла, и се облегна на съдраната кожена тапицерия. Красиво извитите ѝ вежди се събраха над носа, пълните устни оформиха замислена гримаса.

Себастиан познаваше този израз. Обикновено той означаваше, че някой се е опитал да разклати ексцентричните принципи на скъпата му сестричка. Тя нямаше да каже нито дума, докато не беше готова за това, и той се задоволи да се облегне назад и да чака онова, което трябваше да чуе.

Каретата спря пред малка къща в една тъмна улица. Кварталът, в който се намираше, очевидно беше познат и по-добри дни. Братът и сестрата слязоха и Себастиан плати на кочияша. Джудит отключи входната врата и двамата влязоха в тесен коридор, осветен от една-единствена свещ на стената на стълбището.

— Няма да мине много време и някой ще забележи, че отказваме да съобщим къде живеем — отбеляза Себастиан, докато вървеше след сестра си по стълбата. — Не можем вечно да разказваме приказката за непоносимата леля.

— Надявам се, че няма да останем дълго в Брюксел — отговори сестра му. — Наполеон много скоро ще направи следващата си стъпка и армията ще трябва да се премести. Няма смисъл да останем в празния град, нали? — Тя блъсна една врата в горния край на стълбата и влезе в квадратна дневна.

Помещението беше тъмно и мръсно, мебелите вехти, килимът излинял, а мрачната светлина на евтините свещи с нищо не допринасяше да стане обстановката по-приятна. Джудит хвърли индийския си шал на скърцащия диван и се отпусна на най-близкия стол. Челото ѝ беше все така намръщено.

— Колко спечелихме днес?

— Две хиляди — отговори Себастиан. — Можеха да станат и повече, но след като ти излезе с Карингтън, загубих следващата игра, защото не преброих правилно асата. — Възмутен от себе си, той поклати глава. — Винаги е така. Разчитам на теб и понякога ставам небрежен.

— Хмм... — Джудит захвърли обувките си и започна да разтрива подутите си стъпала. — Трябва да се упражняваме упорито, за да останем в играта. Смятам, че отново трябва да обмислим сигналите и жестовете, с които се разбираме, защото днес явно съм допуснала грешка, макар да не мога да разбера как почтеният маркиз Карингтън е забелязал какво вършим.

Себастиан подсвирна учудено.

— По дяволите! Какво ще правим сега?

— И аз не знам. — Джудит продължаваше да се взира замислено пред себе си, докато масажираше краката си. — Той обеща, че няма да ни избличи, но недвусмислено ми заповяда да излекувам Чарли от влюбеността му.

— Е, това е лесно. Досега не си имала трудности да се изплъзнеш от ръчичките на свръхусърдните си обожатели.

— Прав си, но защо трябва да го направя? Нямам никакво желание да наранявам Чарли. Убедена съм, че малкият ни флирт ще му бъде само от полза, и няма нищо лошо, че при това ще загуби няколко хиляди в игра на карти, защото може да си го позволи. С изключение на няколкото минути тази вечер твоят вроден талант е единствената несправедливост, която малкият трябва да понесе. Той играе, защото му харесва, и аз не виждам защо Карингтън си позволява да се намесва.

Себастиан наблюдаваше сестра си с нарастващо подозрение. Със сигурност ставаше дума за наранени принципи.

— Той му е настойник — отговори той. — А ние с теб сме скандална двойка, Джу. Не бива да си го слагаш толкова на сърцето, скъпа сестричке, когато някой разкрива игричките ни и съответно реагира.

— Глупости! — изсъска ядно тя. — Ние не сме по-покварени от другите. Просто не сме лицемери, там е разликата. Принудени сме сами да се грижим да имаме покрив над главите си и хляб на масата и го правим по единствения начин, който познаваме.

Себастиан отиде до масичката и наля коняк в две чашки.

— Ти би могла да печелиш издръжката ни като гувернантка. — Подаде ѝ едната чаша и се ухили на ужасения ѝ израз. — Вече те виждам как стоиш в класната стая и разясняваш на мили момиченца с панделки тънкостите на акварелната живопис и основите на италианския език.

Джудит избухна в смях.

— Знаеш, че не мога! По-скоро ще ги науча да играят карти с високи залози, да пърхат кокетно с мигли и да разказват забавни истории на джентълмените, които са убедили да седнат на игралната маса. Ще ги науча кога е време да се преместят в следващия град, как да намират евтин подслон и слуги, как да изчезват тайно нощем, за да избягат от съдебния изпълнител, как да си шият рокли от парцалчета. Накратко, ще ги науча на всичко, което е необходимо за един успешен маскарад. Както и мен ме научиха.

Докато говореше, смехът в гласа ѝ угасна и Себастиан взе ръката ѝ.



— Ще си отмъстим, Джу.

— За татко. — Тя вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Да, ние с теб ще отмъстим за неправдата, която му сториха.

Себастиан мълчаливо се присъедини към тоста ѝ. Известно време двамата се взираха мълчаливо в празната камина, отдадени на спомените си... спомниха си и наново потвърдиха клетвата си. След малко Джудит остави чашата си на масичката и стана.

— Отивам да си легна. — Целуна брат си по бузата и жестът ѝ напомни нещо, което извика в очите ѝ внезапна решителност. — Мисля, че съм в настроение да си поиграя с огъня, Себастиан.

— За Карингтън ли говориш?

Тя кимна.

— Джентълменът трябва да бъде обезвреден. Той каза, че няма да ни изобличи, но да предположим, че реши да предупреди хората в Лондон да не играят с нас, какво ще правим тогава? Ако успея да го закова... да го забъркам в по-сериозен флирт... сигурно ще престане да се интересува от това, което правиш на игралната маса.

Себастиан огледа замислено сестра си.

— Смяташ ли, че ще се справиш с него?

Беше ли тя равностоен противник на маркиз Карингтън? За момент Джудит отново усети натиска на пръстите му върху ръката си, видя искрите в черните очи, непримиримата линия около устните, енергичната брадичка. Естествено, че можеше да се справи с този светски лъв! Тя знаеше много, беше преживяла много и бе правила неща, които бяха придали на ума ѝ острота, която той не притежаваше.

— Естествено — заяви твърдо тя. — Можеш да ми вярваш, за мен ще е невероятно удовлетворение да го видя в краката си. Както братовчед му стана жертва на кокетството ми, така ще стане жертва и той и това ще го научи да не бъде толкова надменен.

Себастиан все още я гледаше със съмнение.

— Не ми харесва, когато смесваш мотивите. Ние сме по петите на Грейсмиър, Джудит, и не бива да рискуваме.

— Аз няма да рискувам, обещавам ти. Просто искам да покажа на маркиза, че не търпя обиди.

— Но ако събудиш любопитството му, той ще поиска да узнае кон сме и откъде идваме.

Тя вдигна рамене.

— Е, и? Обичайната ни история напълно ще задоволи любопитството му. Ние сме децата на наскоро починал ексцентричен английски джентълмен от уважавано, макар и обедняло семейство, който след трагичната ранна смърт на съпругата си е решил да пътува из континента заедно с отрочетата си.

— А истината е — усмихна се тъжно Себастиан, — че сме деца на разорен земевладелец от Йоркшир, обезнаследен от семейството си, прогонен от Англия поради скандал, завършил със самоубийството на съпругата му, принуден да промени името си и да печели хляба си по игралните маси на континента. — Себастиан говореше равнодушно, но Джудит познаваше брат си и усети болката, която беше и нейна.

— Този нещастник научи децата си на всичко, което знаеше, и те станаха негови помощници и пълномощници от ужасяващо ранна възраст — допълни тихо тя.

Себастиан поклати глава.

— Тази истина е твърде брутална за чувствителните уши на господата от аристокрацията, сестричке, те не знаят как да реагират.

— Точно така — кимна Джудит. — Не се притеснявай, Себастиан, Карингтън няма да научи истинската ни история. Ще измисля някакво безобидно обяснение за съмнителните ни прояви тази вечер. Ще се постарая да играем по-добре, за да не забелязва измамата, а ако успея да го омагьосам, ще престане да ни следи, сигурна съм.

— Още не съм срещал мъж, който да не се хване в мрежите ти, когато си решила да го завладееш — кимна с усмивка Себастиан. — За мен е удоволствие да наблюдавам игричките ти.

— Почакай, докато стигнем до Грейсмиър, да видиш как ще разгърна чара си — отвърна сестра му и му прати въздушна целувка. — Това ще бъде върховно удоволствие, гарантирам ти.

Тя влезе в спалнята си, също така вехта и мръсна като дневната. Слугинчето на хазаина изпълняваше задълженията си немарливо, но братът и сестрата живееха в такива помещения, откак се помнеха, и бяха свикнали да виждат само онова, което искаха.

Джудит се съблече, пхна се в леглото и вдигна замислен поглед към избледнелия балдахин. Грейсмиър беше в Лондон. Трябваша им поне двайсет хиляди фунта, за да си наемат квартира в някой от почтените квартали на столицата. Трябваше да плащат на слуги, да

купят карета и коне. И двамата имаха нужда от нови, елегантни тоалети и от достатъчно джобни пари, за да създадат илюзията за добър доход. Играта на карти щеше да покрива всекидневните им разходи, но трябваше да се движат в изисканите среди. Хазартните игри с високи залози бяха обичайно занимание в обществото, играеха и мъжете, и жените, но никой не биваше да създава впечатлението, че печалбата е основната цел в живота му.

Когато дойдеше времето да нанесат последния удар, щяха да приложат отдавна замисления двоен номер. Той беше опасен и много мощен инструмент, затова бяха решили да прибегнат до него в последния стадий на плана.

Джордж Дейвънпорт нямаше представа от измамни трикове. Той беше научил децата си да разчитат на разума и сръчността си на игралната маса, но имаше време, когато нямаха пари дори за хляб... дни, понякога и седмици, когато баща им се оттегляше в тъмния свят на душата си и парите за храна и отопление, дори за подслон бързо свършваха. Тогава Джудит и брат ѝ се бяха научили да се оправят сами.

Тази вечер приложиха изпитания стар метод, но Джудит очевидно бе допуснала някаква грешка, щом маркизът я бе забелязал. Маркърс Девлин, маркиз Карингтън. Бърнард Мелвил, трети граф Грейсмиър. Военната ѝ хитрост спрямо единия трябваше да послужи на плановете ѝ за другия. Себастиан беше прав, тя не биваше да смесва мотивите. Сега трябваше да съсредоточи всичките си сили в омагьосването на маркиза, за да си осигури мълчанието му. Удовлетворението, което щеше да изпита от подчиняването му, беше чисто лично и второстепенно удоволствие. Нищо и никой не биваше да застраши големия им план... движещата сила на живота, който водеха Джудит и Себастиан Дейвънпорт.

## 2

— Скъпи Бърнард, как ще издържа цели два месеца без теб? — Агнес Барет въздъхна, протегна голия си крак и огледа с доволна усмивка добре оформения прасец и изящното стъпало. Ощипа се няколко пъти с палец и показалец и задоволството ѝ нарасна: плътта ѝ беше твърда и стегната като на младо момиче.

— Съпругът ти има право на меден месец, скъпа. — Лорд Грейсмиър наблюдаваше любовницата си със снизходителна усмивка, в която се примесваше желание. Суетата на Агнес беше една от малкото ѝ слабости — по-точно единствената, но тя без съмнение имаше право да е суетна. На четиридесет и три е по-красива, отколкото беше на двайсет, каза си той. Кестенявата ѝ коса беше блестяща както винаги, златно-кафявите очи светеха, кожата беше гладка и безупречна, фигурата — стройна и елегантна. Нямаше жена, която може да се мери с нея, а Бърнард Мелвил познаваше много жени. Въпреки това Агнес беше единствената, на която държеше. Тя беше неотменна част от живота му, както той — от нейния.

— Ах, Томас! — При споменаването на досадния съпруг Агнес направи пренебрежителен жест. — Пак страда от пристъп на подагра, как е възможно това? Не търпи да се доближават на по-малко от два метра до левия му крак, а това означава, че обичайните дейности по време на медения месец са силно ограничени. — Тя посегна към чашата вино на масичката до леглото и отпи голяма глътка, след което хвърли изпитателен поглед към любовника си.

— Да не би да се оплакваш? — попита развеселено Бърнард. — Бях останал с впечатлението, че си ужасена от перспективата да изпълняваш брачните си задължения към мъж, който е доста по-възрастен от теб.

— Е, да, така е, но все пак трябва да имам някакво занимание, след като съм осъдена да прекарам два месеца в селската пустош — отвърна остро Агнес. — Освен това много добре знам, че ти ще

намериш утеха, докато си в Йоркшир... някое слугинче, доячка или нещо подобно.

— Да не би да ревнуваш, Агнес? — Той се усмихна и посегна към чашата си. Пристъпи до прозореца и се загледа към лениво влачещите се води на Темза. Товарна лодка, теглена от коне, се движеше по левия бряг. Една от многото лондонски черкви огласи околността със звъна на камбаните си.

— Каква ревност? Селските момичета не са съпернички.

— Любов моя, на света няма друга като теб, следователно не бива да се страхуваш от съпернички. — Той отпи глътка вино и го остави в устата си, когато доближи устните си до нейните. Устата ѝ се отвори под неговата, виното се стече по езика му и изпълни устата ѝ с топла сладост. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, Агнес въздъхна и се отпусна на леглото.

Слънцето вече беше залязло и реката под прозореца приличаше на неясна оловносива лента, когато двамата отново подеха нишката на прекъснатия разговор.

— Не знам колко време ще мине, преди да помоля Томас да ми отпусне сума, достатъчно голяма да умилостиви кредиторите ти. — Агнес се премести и пружините на леглото изскърцаха под тежестта ѝ. — Не е много прилично да искаш от съпруга си пари веднага след като си слязла от олтара.

— Нали затова отивам в Йоркшир — отвърна Бърнард и плъзна ръка по бедрото ѝ. — Така ще избягам от кредиторите си поне през лятото, а ти ще обработваш измъчвания от подагра, но доста заможен сър Томас.

Агнес се изкиска съзаклятнически.

— Вече съм подготвила трогателната си малка история... нещастният ми братовчед... втори братовчед, по-точно, страда от ревматизъм и живее в жалка таванска стаичка.

— Надявам се, че сър Томас няма да поиска да му представиш този свой роднина — отвърна ухилено Бърнард. — Защото не знам дали ще се изявя убедително в такава роля.

— Ти си също така добър в измамата и маскирането като мен — засмя се Агнес.

— Сигурно затова си подхождаме така добре — призна той.

— Винаги сме си подхождали. — Агнес се усмихна замечтано и потъна в спомени. — Още като деца... на колко години бяхме първия път?

— Достатъчно зрели за любов... макар че бяхме твърде млади. — Той сложи ръка на бузата ѝ. — С теб сме родени, за да си доставяме удоволствие, скъпа. — Опря се на лакът и притисна устни към нейните, почти я задуши със страстната си целувка, като в същото време я притисна с цялата си тежест върху леглото. Когато най-сетне я освободи, златно-кафявите ѝ очи святкаха от възбуда и тя докосна подутите си устни с върховете на пръстите.

Бърнард избухна в смях и отново се изтегна до нея.

— Както и да е — заговори спокойно той, сякаш мигът на страст беше безвъзвратно отминал, — в началото на сезона ще бъда отново в Лондон, за да си намеря някое тлъсто пиленце, което да оскубя. Не искам да бъда изцяло зависим от волята на мъжа ти.

— Не, и аз не те съветвам да чакаш само на него. Жалко, че Томас не играе. — Агнес въздъхна. — Някога играехме перфектно, помниш ли?

— Както каза, Томас Барет не е Джордж Девъроу — подхвърли Грейсмиър и посегна към чашата с вино. — Питам се какво ли е станало с първия ти съпруг.

— Мога само да се надявам, че е мъртъв — отговори Агнес и взе чашата от ръцете му. — Иначе ще ме обвинят в двуженство, скъпи. — Отпи глътка вино и в очите ѝ блесна веселие.

— Кой знае за случилото се освен теб и мен? — Съучастникът ѝ се изсмя презрително. — Алис Девъроу, съпругата на Джордж Девъроу, е мъртва и погребана от двайсет години...

Бедничката умря от мъка, защото съпругът ѝ я опозори. — Бърнард се изсмя отново.

— За съжаление светът не я познаваше и по време на женитбата ѝ — отвърна с горчивина Агнес. — След като се ожени за невинната провинциалистка, Джордж я затвори в дивия Йоркшир и всяка година ѝ правеше по едно дете.

— Но със смъртта на отшелницата Алис в далечния женски манастир във френските Алпи се роди прекрасната светска дама Агнес — напомни ѝ Грейсмиър.

— Новата идентичност е много по-приятна — кимна доволно тя. — Отпразнувах както подобава обществения си дебют като богата млада вдовица на стар италиански граф. Обществото е много снизходително спрямо жените, които са финансово независими, особено ако в миналото им има някаква мистерия. — Тя се усмихна лениво. — Даже да ми предлагат цялата прекрасна младост на света, няма да се съглася да стана отново наивно момиченце. Липсва ли ти понякога Алис, Бърнард?

Мъжът поклати глава.

— Не, скъпа. Агнес е много по-възбуждаща. Алис беше младо момиче, докато Агнес се роди жена... а жените могат да предложат много повече на мъж с моите предпочитания.

— Цивилизован и може би малко дързък — усмихна се Агнес и поглади подутите си устни. — Но да се върнем на въпроса за парите.

— Все още имам имота на Джордж в Йоркшир — напомни й Бърнард.

— Да, но той не дава много.

— За съжаление си права. Ужасно е, че ако искаш да имаш доходи от имота си, трябва да го поддържаш постоянно — призна с въздишка той. — А поддържането изисква съответните средства... каквито аз нямам.

— Естествено е да нямаш средства за нещо толкова банално като един провинциален имот — съгласи се Агнес.

— Права си, скъпа. Винаги има по-важни... да кажем, по-приятни неща, за които да се харчат пари. — Мъжът скочи от леглото. — Сетих се нещо... — Той се запъти към тоалетната масичка. Агнес седна и проследи жадно движенията на голото му тяло, макар да й беше познато до последната подробност.

— Сетих се, че имам сватбен подарък за теб, любов моя. — Той се върна до леглото и хвърли в скута й копринена торбичка. Тя я опипа любопитно и той избухна в смях. — Винаги си била алчна, обожаема Агнес.

— Затова си подхождаме отлично — отвърна тя и лицето й светна, когато извади от торбичката диамантена огърлица. — О, Бърнард, прекрасна е!

— Нали? Надявам се, ще успееш да убедиш съпруга си, че е длъжен да ме обезщети за нея.

Агнес се засмя самоуверено.

— Ти си най-големият негодник, когото познавам, Бърнард. Любовникът ми купува сватбен подарък, за който трябва да заплати съпругът ми. Обичам те, Бърнард!

— Знаех си, че ще оцениш изисканата ми шега — отвърна той и коленичи до леглото. — Позволи ми да ти сложа огърлицата. Диаманти и гола кожа правят комбинация, на която никога не съм можел да устоя.

— Тази вечер не виждам братовчед ти, Чарли. — Джудит хвана под ръка придружителя си и двамата влязоха в препълнения салон. Тя се огледа търсещо, както правеше през цялата вечер, и се запита защо маркиз Карингтън не бе удостоил соарето с присъствието си.

— Маркът не се интересува много от балове и подобни светски забавления — обясни Чарли. — Той е книжен червей. — Гласът му прозвуча, сякаш ставаше дума за смъртоносна болест. — Чете исторически книги на гръцки и латински и пише за разни древни битки. Не мога да разбера кой в днешно време се интересува от пълководците, които са печелили или губили битки в класическата древност. Ти интересува ли се?

Джудит се усмихна.

— Мисля, че да. Много ми е любопитно да разбера защо една битка е завършила по начина, по който е завършила, както и да направя сравнение с днешния начин на водене на война.

— Точно така говори и Маркът! — извика учудено Чарли. — Всеки ден се заключава в кабинета си с Уелингтън и Блюхер и обсъждат какво прави Наполеон и каква ще е следващата му стъпка, като се имат предвид досегашните му действия. Не мога да разбера защо го правят, след като можем просто да излезем на бойното поле и да се хвърлим в битка. Но те са убедени в правотата си.

— Нито една битка не може да бъде спечелена без стратегия и тактика — обясни меко Джудит. — Само грижливо изработената стратегия помага да се намалят жертвите до минимум. — За съжаление едно деветнадесетгодишно момче, опиянено от мечти за геройство и слава, не се съобразява с колебанията на по-старите от него, продължи да размишлява наум тя.



— Във всеки случай аз горя от нетърпение да срещна войската на Бони на бойното поле — заяви Чарли, леко разочарован от липсата на въодушевление у обожаваната от дама. Джудит очевидно не се радваше на предстоящото кръвопролитие.

— Сигурна съм, че много скоро ще имаш шанс да се проявиш — отвърна нежно тя. — Доколкото разбрах, Уелингтън чака само Наполеон да се приближи, за да го нападне, преди да е заел добри позиции.

— Не разбирам защо просто не излезем от града и не нападнем Наполеон с цялата сила, с която разполагаме! Той вече е напуснал Париж — оплака се с приглушен глас Чарли, като се огледа на всички страни, за да се увери, че никой от полковите му другари в парадни униформи не е чул забележката му, която можеше да се изтълкува като нелоялна. — Защо трябва да чакаме той да се приближи?

— Според мен се изискват много усилия двестахилядна армия да направи бърз марш в тази ужасна кал, за да пресече пътя на Наполеон — обясни Джудит. — Доколкото знам, французите са навсякъде: от Ман до Брюксел и от Шарлероа до Лиеж.

— Говориш точно като Маркъс — установи за втори път Чарли. — Според мен това е проява на страхливост.

Джудит се засмя и се възползва от възможността отново да върне разговора към предишната тема, която я интересуваше много повече.

— Значи братовчед ти не обича балове и соарета. В такъв случай е добре, че няма съпруга. — Изрече последните думи небрежно и отново се засмя подчертано безгрижно.

— Маркъс изобщо не се интересува от компанията на дамите.

— И каква е причината?

Чарли сбръчка чело.

— Предполагам, че има нещо общо с някогашния му годеж. Но не го разбирам изцяло. Той има жени... друг вид жени... искам да кажа... — Той млъкна смутено и лицето му почервения.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна бързо Джудит и помилва успокоително ръката му. — Не бива да се чувстваш неловко пред мен, Чарли.

— Не биваше да споменавам такова нещо пред дама — отвърна той, все още зачервен от смущение. — Работата е там, че с теб се чувствам свободен и...

— Сякаш съм ти сестра — допълни с усмивка тя.

— О, не... не, разбира се, че не... как бих могъл... — Чарли млькна отново и тя беше готова да се закълне, че думите ѝ бяха стигнали до мозъка му. Чарли беше на път сам да се излекува от влюбеността си — без несръчната намеса на свръхзагрижения му настойник. Естествено тя нямаше намерение да съобщи този факт на почтения маркиз Карингтън. Пък и той не беше благоволил да дойде на бала, за да го уведоми.

Маркъс пристигна едва когато часовникът удари полунощ. Не откри никъде нито подопечния си братовчед, нито мис Дейвънпорт, макар че в салоните на семейство Бриджис се беше събрал половината Брюксел.

След като поздрави домакинята, той се запъти към игралния салон. Масата за фараон беше обкръжена от много хора, настроението бе весело и безгрижно. Себастиан Дейвънпорт спечели поредната партия. Маркъс спря и внимателно огледа масата. Тази вечер младият мъж играеше сам. Очевидно късметът беше на негова страна, но имаше и нещо друго. Някаква вродена способност да преценява правилно шансовете за печалба. Той впи поглед в лицето на Себастиан. Младият мъж изглеждаше напълно съсредоточен, докато поставяше залога си, но щом съобщи сумата и хвърли жетоните на масата, изражението му се промени и той стана отново отпуснат и в същото добро настроение както винаги.

Страхотен играч, каза си Маркъс. Играта изискваше интелигентност и нерви, а Себастиан притежаваше и двете. Маркизът беше убеден, че сестра му също притежаваше тези качества, макар че никога досега не я беше виждал да играе.

Заключението, че и двамата са безскрупулни авантюристи, се натрапваше само. Но Маркъс не виждаше причина да ги изобличи публично. Само алчните и глупавите ставаха жертви на опитни играчи и получаваха, каквото заслужаваха. Неговата задача беше да предпази Чарли, нищо повече.

— Дейвънпорт... искате ли да изиграем партия пикет?

Предложението изненада Себастиан. Той вдигна поглед към маркиза и си спомни какво му бе разказала Джудит за познанството им. Но предложението беше безобидно, а и пикетът бе предпочитаната му игра.

— Но разбира се — отвърна весело той. — Сто гвинеи на точка? Маркърс прие, без да му мигне окото.

— Както желаете.

Себастиан приключи играта на фараон и се надигна. Маркизът го очакваше до малка масичка в един сравнително спокоен ъгъл на салона. Зае мястото си и посочи новата колода карти.

— Желаете ли да отворите пакетчето, Дейвнпорт?

Себастиан вдигна рамене и бутна картите към него.

— Окажете ми честта, милорд.

— Както желаете. — Маркърс размеси картите, раздаде ги и между двамата мъже се възцари мълчание. Себастиан бе донесъл чаша червено вино и често я вдигаше до устните си, но маркизът забеляза, че нивото на течността не спадеше. Абсолютен професионалист. И експерт в играта на карти. Маркърс беше отличен играч, но веднага разбра, че ще загуби. Отпусна се, примири се със загубата и започна да се наслаждава на майсторската игра.

— О, милорд, каква приятна изненада! — Мелодичният глас на Джудит прозвуча зад него и тя го удостои с най-прелъстителната си усмивка. — Трябва да призная, че бях много разочарована от отсъствието ви.

— Застанете зад брат си — отвърна рязко той, без да се впечатли от кокетството ѝ.

Джудит веднага разбра намека му и в очите ѝ светна гняв. Цялата престорена любезност изчезна в болката от несправедливия укор.

— Но аз никога не бих...

— Така ли? — прекърсна я той, без да вдигне глава от картите си. В момента трябваше да вземе извънредно трудно решение коя карта да хвърли. — Въпреки това... не искам да поема този риск. Хайде, направете каквото ви казах.

Джудит отстъпи настрана, като дишаше дълбоко, за да запази самообладание. Обърна се за помощ към брат си.

— Себастиан...

Младежът се ухили разкаяно.

— Той те е хванал на местопрестъплението, Джу. Не мога да му искам сметка за това. Не и при тези обстоятелства.

— Точно така, не можете — кимна Маркърс и хвърли десетка пика. — Освен това вече съм убеден, че изобщо нямате нужда от

помощта на сестра си. — Проследи примирено как противникът му взе хвърлената карта и заключи: — Боя се, че няма да ми спестите повторното поражение.

Себастиан преброи точките.

— Боя се, че сте прав, Карингтън. Имате седемстотин точки.

— Какъв беше залогът? — попита бързо Джудит. Това беше много по-важно от наранените ѝ чувства.

Маркът избухна в смях.

— Вие сте невероятно безскрупулна двойка!

— Не е точно така — подхвърли весело Себастиан. — Джу има много строги принципи... бих казал, малко ексцентрични. Моралните ѝ възгледи невинаги се покриват с тези на мнозинството.

— Никак не ми е трудно да го повярвам — кимна маркизът.

— Това се отнася и за теб, Себастиан — намеси се сърдито Джудит. — Трябва да разберете, че ние се подчиняваме на свои собствени правила, милорд. — Може би се налагаше да действа по друг начин с този непоколебим мъж. Щом реагираше по-скоро на предизвикателства, отколкото на кокетирание, тя беше готова да му ги предостави. За нейно разочарование Маркът поклати глава.

— Да оставим предизвикателството за друг път, мадам... Утре ще се разплатя с вас, Дейвънпорт. — Написа разписка за дълга си в бележника до лакътя си, откъсна листа и го бутна през масата. — Нанесете сумата. Какво направихте с братовчед ми, мис Дейвънпорт?

— Чарли излезе с виконт Чансет и другите си приятели. Имаха уговорка. Чарли е много мило момче, милорд.

Маркът стана.

— Хмм. Защо ли не съм изненадан? Но както и да е, не почивайте върху лаврите си, скъпа. — Щипна я по бузата и добави: — Както ви казах вчера, още не знаете каква издръжливост притежавам.

— Той ти говори прекалено интимно — отбеляза укорно Себастиан, когато маркизът се отдалечи.

— Да, и съм готова да му прережа гърлото за това — изсъска Джудит. — Опитвам се да флиртувам с него, а той ме третира като досадна хлапачка. След като знае какви сме, сигурно си въобразява, че може да се отнася с нас, както си ще.

Себастиан смръщи чело.

— Мисля, че това е разбираемо. Най-важното е да не споделя с никого какво знае.

Джудит въздъхна.

— Настоящата ми стратегия очевидно едва ли ще осигури мълчанието му.

— Вчера беше уверена, че ще се справиш — напомни ѝ брат ѝ, докато събираше картите. — Никога досега не си се отказвала наред път.

— Прав си. — Джудит кимна решително. — Със сигурност има начин да го накарам да ме приеме сериозно. Започвам да подозирам, че трябва да се скарам с него, за да реша проблема.

Себастиан избухна в смях.

— Щом искаш! Ти си огнегълтачката в семейството, Джу.

— Да, и имам намерение да се възползвам от това свое качество. — На устните ѝ заигра усмивка. Перспективата да влезе в битка с почтения маркиз Карингтън, опирайки се на ума и силата на волята си, беше ужасно възбуждаща.

### 3

— Добро утро, Чарли — поздрави Маркърс своя братовчед на следващата сутрин. Чарли седеше на масата за закуска пред чиния говеждо филе и отговори на поздрава му с пълна уста.

— Колко загуби снощи в игралния салон? — попита уж небрежно Маркърс и си наля чаша кафе. — Сигурно си играл макао на масата на Дейвнпорт. — И огледа с изпитателен поглед чиниите на масата.

Чарли преглътна хапката си и отпи глътка бира.

— Не много.

— И колко е това „не много“? — Маркърс сложи в чинията си няколко бърбечета.

— Седемстотин гвинеи — отвърна братовчед му в пристъп на инат. — Не смятам, че тази сума превишава средствата ми.

— Не — съгласи се спокойно Маркърс. — Стига да не губиш всяка вечер по толкова. Често ли играеш на неговата маса?

— Мисля, че снощи ми беше за пръв път. — Чарли смръщи чело. — Защо питаш?

Маркърс не отговори, вместо това продължи с въпросите.

— Сестра му ли ти предложи да играеш на неговата маса?

— Не мога да си спомня. Това не е от нещата, които се запечатват в ума ми. — Чарли погледна братовчед си смутено и леко объркано. От опит знаеше, че Маркърс рядко задава безсмислени въпроси, и беше сигурен, че ще последва остра критика срещу страстта му към хазарта... нищо ново, но все пак неприятно.

Ала Маркърс само вдигна рамене и посегна към вестника.

— Да, мисля, че си прав... Впрочем... — Той прелисти няколко страници и попита небрежно: — Не мислиш ли, че Джудит Дейвнпорт е твърде... темпераментна за теб?

— Тя... тя е прекрасна жена — извика Чарли, изчервен до корените на косите, и рязко отмести стола си. — Не смей да я обиждаш!

— Моля те, Чарли, не се вълнувай толкова. Съмнявам се, че самата тя би отрекла това... описание.

— Тя в никакъв случай не е кокетка! — Чарли изглежда гневно братовчед си и с трепереща ръка оправи колосаните гънки на шалчето си.

Маркърс въздърна примирено.

— Е, няма да се караме за дефиниции, но според мен мис Дейвърпорт е твърде възрастна за едно деветнайсетгодишно момче. Тя не е ученичка.

— Аз не се впечатлявам от ученички — декларира ледено Чарли.

— На твоята възраст би трябвало. — Маркърс го погледна и обясни снизходително: — Джудит Дейвърпорт е рафинирана светска дама. Играе загадъчна игра, която излиза далече извън твоя хоризонт и твоя опит. Тя поглъща дузини млади глупаци като теб за вечеря. Разбери, моето момче, хората започват вече да говорят. Нали не искаш да станеш за смях на цял Брюксел?

— Намирам, че е много некавалерско от твоя страна, да, даже нечестно да я обиждаш, когато не е тук, за да се защити — извика страстно Чарли. — И ще ти кажа още нещо: аз...

Маркърс направи нетърпелив жест, който прекърсна страстното обяснение на младежа.

— Остави, не искам да го чуя. Твърде рано е, за да слушам обясненията на сляпо влюбен младеж. — Набоде едно бърбрече на вилицата и го пхна в устата си. — Щом си решил да се правиш на глупак, моля, но го прави, когато не съм наблизо.

Бузите на Чарли пламтяха от смущение. В погледа му светеше бездърно възмущение. Без да каже дума повече, той изскочи от стаята.

Когато вратата се затвори с трясък, Маркърс потрепери. Имаше чувството, че бе приложил най-лошата тактика, за да разубеди младежа. Преди му бяха достатъчни само няколко резки забележки или категоричен отказ, за да върне Чарли отново в правия път. От друга страна, Чарли вече не беше ученик и тактиките, които бяха полезни при учениците, ставаха безплодни пред чувствителността и гордостта на младия мъж, пламнал от първата истинска любов в живота си.

Значи трябваше да действа другояче. Рърката с вилицата спря на половината път към устата, защото внезапно бе намерил решението. Едно много чисто и изключително примамливо решение. Имаше ли

изобщо по-добра възможност да отклони Чарли от опасната връзка с мис Дейвънпорт, от тази да заеме мястото му? В момента Маркърс нямаше метреса, която да издържа. Беше приключил последната си връзка без съжаление, преди да тръгне за Брюксел, макар че му беше струвало доста пари. Да предположим, че направи на Джудит Дейвънпорт предложение, което тя не може да отхвърли? Така щеше да я отстрани от пътя на Чарли и едновременно с това да излекува младежа от глупавата му влюбеност, като му я покаже такава, каквато беше в действителност. А що се отнася до самия него...

Велики боже! Картини на възбуждаща чувственост изникнаха внезапно в главата му и Маркърс си представи как сваля от гърба на Джудит елегантната вечерна рокля, копrienеното бельо и паяжиненотърнките чорапи и разголва стройното младо тяло, гъркавите крайници, нежната бяла кожа. Дали ще е страстна любовница, или ще остане пасивна... не, жена като нея не можеше да е пасивна... тя е дива и необуздана, жена, която изрича думи на страстно желание, надава без задрържки сладостни викове. Не би могла да бъде друга.

Маркърс разтърси глава, за да прогони примамливите картини. Щом само представата да се слее с нея го възбуждаше толкова силно, какво щеше да стори реалността? Идеята му доби конкретни очертания. Да, той щеше да направи на мис Джудит Дейвънпорт предложение, което тя в никакъв случай не можеше да отхвърли. Предложение, което щеше да надмине и най-смелите мечти на жената, принудена да печели хляба си на игралната маса.

След около час негово благородие, облечен в панталон за езда от дивечова кожа, жакет от най-фина маслиненозелена вълна и ботуши, които отразяваха слърнчевата светлина като полиран диамант, се отправи да търси мис Дейвънпорт. Във въздуха се усещаше необичайно напрежение. По улиците се тълпяха хора, които говореха и жестикулираха оживено. Маркърс узна причината в полковата трапезария.

— Изглежда, че Бони напада — обясни му Питър Уелби, когато лордът се присъедини към кръга от служители и съветници на Уелингтън, задърбочени в разгорещена дискусия. — Вчера е издал прокламация, която току-що ни донесоха. — Той подаде на Маркърс един документ и продължи: — Напомня на хората си, че днес е годишнината от битките при Маренго и Фридланд. Твърди, че щом



вече два пъти са успели на този ден да решат съдбата на света, ще успеят и трети път.

Маркъс прочете внимателно прокламацията.

— Хмм... Обичайният стил на Наполеон — промърмори замислено той. — Апелира към отминалата слава с надеждата да събуди бойния дух и патриотизма на войниците си.

— Обикновено тази тактика успява — отбеляза мрачно полковник Франсис Талент. — А ние си седяхме на задниците и чакахме да го издебнем в неудобно положение и да го нападнем. Вместо това копелето взе инициативата в свои ръце точно под носа ни. Ние сме подготвени за нападение, не за отбрана.

Маркъс кимна.

— Трябваше да имаме предвид, че Наполеон никога не е чакал толкова дълго, докато го нападнат. Стратегията му винаги е почивала върху бърза и мощна офанзива.

Възцари се неловко мълчание. През последните седмици Маркъс Девлин многократно беше изказвал своята оценка за положението, но никой не искаше да го слуша.

— Но нашите агенти съобщаваха, че Наполеон се е окопал по пътя към Шарлероа — възрази Питър след кратка пауза.

— Агентите често получават фалшива информация. — Сухото твърдение на Маркъс отново предизвика смутено мълчание.

— Маркъс, радвам се да ви видя, приятелю! — Артър Уелсли, дук Уелингтън, излезе от кабинета си с карта в ръка. — Идеята ви е била абсолютно вярна. Ето, погледнете картата. Наполеон може да нападне при Лини, Катр Бра или Нивел. Какво мислите? — Той разгъна картата на масата и показа трите кръстовища с късия си, дебел показалец.

Маркъс разгледа внимателно отбелязаните места.

— При Лини — отсече накрая той. — Това е най-слабата точка в нашата защитна линия. Там има дупка, където войската на Блюхер не се засича с нашата.

— Блюхер е извикал хора от Намюр, за да подсили армията при Лини — отвърна херцогът. — Ние ще концентрираме войската си на фронта между Брюксел и Нивел.

— Да предположим, че французите се отклонят на север, в посока Катр Бра — допълни Маркъс и прокара пръст по линията. —

Тогава той ще раздели двете армии и ще ни принуди да се бием едновременно на два фронта.

Уелингтън смръщи чело и замислено поглади брадичката си.

— Можете ли следобед да присъствате на военния съвет? — Той сгъна картата и се запъти обратно към кабинета си.

— На вашите услуги, ваша светлост — отвърна Маркърс с кратък поклон.

Собствените му планове можеха да почакаят пред лицето на надвисналата опасност, но незнайно по каква причина той не бе склонен да се откаже от тях. Довечера непременно щеше да се срещне с Джудит на бала на дукеса Ричмънд, но въпреки това гореше от нетърпение, сякаш беше някой зелен хлапак, който преследва обекта на горещите си фантазии. Като предположи, че до конференцията следобед никой няма да има нужда от него, Маркърс реши да продължи търсенето.

Намери Джудит в квартирата на един от Уелингтъновите адютанти. Там се беше събрал едва ли не половината Брюксел, за да обсъди новината, че Наполеон — само си представете! — напълно е изненадал Уелингтън и сега подготвя атака срещу града.

— Не, не, дукът владее напълно положението. — Полковник с огромни мустаци напразно се опитваше да успокои трескаво жестикулираща дама със старомодно кадифено боне. — Той ще събере армията на пътя към Нивел и ще изпревари нападението срещу града.

— Сигурна съм, че няма от какво да се опасяваме, мадам — проговори с кадифен глас мис Дейвънпорт. Тя стоеше до прозореца и слънчевите лъчи позлатяваха разкошната медноцветна коса, събрана на прост кок на темето. Беше облечена в лека муселинена рокля, вместо шапка носеше дантелен шал и Карингтън беше запленил от външността ѝ. В контраста между строго скроената елегантна рокля и предизвикателния блясък на златно-кафявите ѝ очи имаше нещо невероятно примамливо и възбуждащо. Погледът ѝ се плъзна по лицата на уплашените ѝ сънародници с лека подигравка и Маркърс изпита приятната възбуда на очакването. Не помнеше откога не бе изпитвал толкова силно желание. Сигурно от младите си години.

Без да се бави, той прекоси помещението и отиде право при Джудит.

— Хладнокръвието ви е забележително, мадам. Нима не се разтрепервате поне малко при мисълта за Наполеон човекоубиеца?

— Ни най-малко, сър. — Тя потропа с чадърчето си по пода. — Предполагам, че сте се възстановили от снощната загуба. Доколкото разбрах, не е била никак малка.

— За коя загуба са отнася забележката ви, мадам — за загубата от брат ви или от сестра му? — Маркърс присви очи, извади табакерата си и си взе щипка емфие.

— Аз не помня да съм спечелила нещо, сър. — Джудит го погледна изпод гъстите си мигли. — Само необходимостта да защитя становището си.

— Надявам се, ще мога да ви убедя да отстъпите малко в това отношение. — Маркърс пхна табакерата обратно в джоба си. — Искам да ви направя едно предложение, мис Дейвнпорт. Позволявате ли да ви посетя днес следобед?

— За съжаление леля ми, която живее с нас, не е добре и ни е забранила да приемаме посетители. Достатъчно е някой да почука на вратата, за да предизвика пристъп на истерия — отговори Джудит с невинна усмивка.

— Как майсторски лъжете, мис Дейвнпорт — установи любезно Маркърс. — Но аз няма да попитам за причината, поради която държите адреса си в тайна.

— Много сте мил, лорд Карингтън.

— Да, нали? Но може би ще успея да ви убедя да наминете към моя дом.

— О, милорд, това в никакъв случай не е предложение, което може да се нарече джентълменско.

— Естествено аз предположих, че леля ви ще ви придружи като един вид компаньонка — промърмори той.

Очите на Джудит блеснаха развеселено. Това беше много по-интересно от обикновените ѝ флиртове. Маркърс Девлин бе забавен противник и умееше да отправя предизвикателства.

— Боя се, че тя не излиза от къщи.

— Крайно неудобно... или може би точно обратното?

— Не разбирам какво имате предвид, лорд Карингтън.

— Какво да правим тогава? Много бих искал да поговоря с вас на четири очи. Как да го направя?

— Миналата вечер се проявихте като забележително сръчен похитител — чу се да казва Джудит и сама се учуди на дръзката си забележка.

Мъжът се поклони и черните му очи засвяткаха загадъчно.

— Ако желаете да постъпя по този начин, с радост ще изпълня желанието ви. Сбогувайте се и ще се срещнем на място, където никой няма да ни пречи.

— Мисля, че не е много лесно да ме отвлечете от тази къща. — Джудит посочи пълния салон.

— Да се обзаложим ли?

Тя захапа долната си устна и наклони глава, сякаш трябваше да обмисли предложението. Наистина беше по-забавно от досегашните ѝ флиртове.

— На двайсет гвинеи?

— Съгласен, мис Дейвънпорт. — В следващия миг той се наведе и я вдигна във въздуха. Това стана толкова бързо, че за момент Джудит загуби ума и дума. Без да издаде какво възнамеряваше, той я понесе през навалищата.

— Мис Дейвънпорт припадна! Боя се, че новината за нападението на Наполеон е била страшен удар за разклатените ѝ нерви.

— Господи, горкото момиче! — изрече съчувствено мустакатият полковник. — Но това не трябва да ни учудва. Не биваше да съобщаваме страшната новина на крехките дами.

— Абсолютно сте прав, Нейсби — кимна с усмивка Маркъс. — Ще я изнеса навън, на чист въздух. Тук е много задушно.

Околните се отдръпнаха да му сторят път, цъкайки съчувствено с език, и той стигна безпрепятствено до вратата. Джудит, която междуременно беше преодоляла изненадата си, не посмя да се обади, за да не предизвика скандал. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да затвори очи и да не помръдва, докато Маркъс не я изнесе на улицата.

Там той постави прекрасния си товар отново на краката му, потърка доволно ръце и рече:

— Дължите ми двайсет гвинеи, мис Дейвънпорт.

— Това е нечувано! — извика възмутено тя. — Да твърдите, че съм се уплашила от Наполеон и съм припаднала, това е... това е... О, просто нямам думи!

— Подло — помогна ѝ той. — Обидно и унижително.

— Неспортсменско — допълни вбесено тя. — Отвратително...

— Но успешно, както трябва да признаете.

— Нищо няма да призная. — Тя приглади полата си и забодеше две игли в дантеления шал, след което отвори чадърчето си. — Не нося двайсет гвинеи, милорд, но днес следобед ще ви ги изпратя.

— Това ме устройва. — Маркъс се поклони. — Но сега трябва да намерим място, където можем да разговаряме на спокойствие. Искате ли да отидем в парка? — Без да чака отговор, той я хвана под ръка.

— Нямам никакво желание да се разхождам в парка. — Гневът задуши удоволствието ѝ от играта.

— Може би предпочитате да ви изпратя до дома ви? — предложи учтиво Маркъс.

— Много добре знаете, че не желая.

— Добре, тогава остава само паркът.

Въпросът беше решен. Тъй като не можеше да се обърне и да избяга — това щеше да е смешно и недостойно, — Джудит се принуди да се подчини на волята му. Следващия месец трябваше да пести.

Влязоха в парка през желязната порта и лорд Карингтън се запъти към една горичка. Когато навлязоха между дърветата, Джудит се разколеба.

— Не е ли по-добре да разговаряме на открито, милорд?

— Не. Не мога да говоря, докато се разхождам. А ако спрем наред пътя, ще изглеждаме повече от странно.

Маркъс пусна ръката ѝ и се настани на каменната пейка под един стар бор. После потупа по мястото до себе си.

Джудит не разбра дали това беше покана или заповед, но вече нямаше значение. Седна до него и несигурността бързо отстъпи място на любопитството.

— Смятам да мина веднага по същество — започна Маркъс.

— Сторете го.

Мъжът се направи, че не е усетил иронията в гласа ѝ.

— Къща с достатъчно прислуга в изискан квартал, собствена карета и по две хиляди фунта на тримесечие.

— Велики боже! — възкликна Джудит. — За какво говорите? — Обърна се към него и го изгледа с разширени от ужас очи. — Да не сте се побъркали?

— Струва ми се съвсем разумно — отговори спокойно той. — Тази сума ще ви е напълно достатъчна да живеете като дама... естествено ще има и подаръци. Ще установите, че съм много щедър, скъпа.

— За бога! — Лицето ѝ пребледня. — Бихте ли казали какво точно ми предлагате, милорд?

Маркъс се учуди от неразбирането ѝ.

— Собствена банкова сметка — обясни кратко той. — И ще се погрижа за бъдещето ви, ако... ако един ден се наситим един на друг. — Усмихна се и попита: — Е, не е ли това почтено предложение?

Джудит стана от пейката и му обърна гръб. Направи няколко крачки по пътеката, опитвайки се да овладее треперенето си. Играта ѝ изведнъж бе излязла извън контрол. Едно беше да забърка мъжа в добре обмислен флирт — и съвсем друго да стане негова платена метреса. Как смееше да ѝ отпрати такова предложение? Как смееше дори само да предположи, че тя ще го обмисли сериозно?

Маркъс видя, че тя отвори чантичката си, и помисли, че търсеше кърпичка. Едно толкова великодушно предложение неизбежно извикваше сълзи дори в очите на най-алчното женско същество.

— За съжаление си нямам никого, който да защити честта ми, затова ще го направя сама, лорд Карингтън — проговори ледено Джудит и рязко се обърна. В десницата си стискаше малък, обкован със сребро пистолет и дулото му беше насочено право към сърцето на противника. — Вие ми нанесохте смъртна обида. Джудит Дейвънпорт не е уличница. Дори високоплатена.

Лорд Карингтън щеше да се учуди безкрайно, ако можеше да се види отстрани в този миг. Челюстта му увисна и той се взря с отворена уста към малкото, смъртоносно оръжие в ръцете на крехката жена насреща му.

— Не ставайте смешна — промърмори той и преглътна мъчително. — Приберете пистолета, Джудит, преди да сте направили някоя глупост.

— Искам само да ви кажа, че умея да стрелям много добре — отвърна студено тя. — Нямам намерение да върша глупости. Всъщност идеята ми да забия един куршум в гърдите ви е много разумна.

— Боже в небесата — прошепна Маркъс, опитвайки се да сложи ред в хаоса на чувствата си. Незнайно по каква причина беше напълно

убеден, че Джудит Дейвънпорт е способна да изпълни заплахата си. — Нямах намерение да ви обидя — изрече колебливо той. — Нито вас, нито семейството ви. Начинът, по който живеете с брат си, ме накара да предположа, че няма да се откажете от един нетрадиционен, но толкова по-приятен източник на доходи. Вие не живеете като добродетелна жена, мадам, макар че умеете да се преструвате. Вие и брат ви живеете от ден за ден и сте зависими от щастието на игралната маса. Нима ще оспорите това мое заключение?

Джудит не направи опит да се защити.

— Все пак това не е причина да ми отправяте такова недостойно предложение. Аз не нося вина за живота, който вода. Вие не знаете нищо за мен.

Маркът отново преглътна. Устата му беше пресъхнала. Опита се да прецени дали може да измине разстоянието между двамата, преди тя да натисне спусъка. Не, нямаше да успее. Като хипнотизиран проследи как Джудит хвърли кратък поглед към дулото и светкавично протегна напред ръката си с пистолета. Изстрелът и огнената светкавица от дулото дойдоха едновременно. Във въздуха увисна миризма на барут. Маркът зачака болката, но не усети нищо. Проследи погледа на Джудит, насочен към краката му. Куршумът беше пробил дупка в земята между върховете на ботушите му.

— Стигнах до извода, че не си струва да ме обесят заради вас — изрече хладно тя и прибра пистолета в чантичката си. — Веднага щом се прибера, ще изпратя двадесетте гвинеи в жилището ви.

Маркът се покашля.

— При тези обстоятелства съм готов да се откажа от облога.

— Винаги плащам дълговете си — отсече тя. — Или сте си помислили, че и в това отношение съм безчестна?

Той вдигна ръка, за да я успокои.

— Това беше само предложение. Сега разбирам, че е било напълно безсмислено.

За момент очите ѝ светнаха гневно. В следващия миг тя се обърна и се скри между дърветата.

Маркът въздъхна облекчено и зарови пръсти в косата си. Беше предположил, че тя е чувала и друг път подобни предложения. Джудит печелеше хляба си със своя ум; логично беше да се приеме, че залагаше и тялото си. Но какво беше казал миналата вечер брат ѝ?

Нещо за ексцентричните принципи на сестра си. Вероятно току-що беше получил урок какви бяха принципите ѝ.

Велики боже, каква страстна жена! Сигурно щеше да е чудесна партньорка в любовната игра. Очевидно бе обезумял, но нямаше никакво намерение да се откаже от започналия лов.

— Но какво се е случило? Защо си толкова гневна, Джу? — Себастиан смаяно вдигна глава от дъската за шах, когато сестра му влетя в стаята като вихър.

— Никога в живота си не съм била толкова бясна — изсъска тя, докато сваляше ръкавиците от треперещите си ръце. — Лорд Карингтън има безкрайното... бездънното нахалство да ми предложи собствена банкова сметка. — Тя хвърли ръкавиците на дивана и започна да изважда иглите от косата си.

Себастиан подсвирна през зъби.

— Какво му отговори?

— Застрелях го. — Джудит измъкна пистолета от чантичката си и го хвърли при ръкавиците на дивана.

Брат ѝ се пресегна и вдигна оръжието. Попипа дулото, помириса го, после завъртя магазина. Беше празен.

— Да, със сигурност си стреляла с пистолета — изрече спокойно той, — но кой знае защо се съмнявам, че си застреляла маркиза. Ти имаш дяволски горещ темперамент, но не си убийца.

Джудит прехапа устни. Себастиан умееше да я отрезви и да я върне на земята.

— Стрелях между краката му — обясни тя. — Но го уплаших, Себастиан. Когато извадих пистолета и го насочих към гърдите му, той повярва, че ще се пренесе на небето, и се уплаши. — Тя се изкиска задавено. — Налей ми чаша шери, моля те. Прекарах ужасен предиобед.

Себастиан наля от гарафата две чаши шери и ѝ подаде едната.

— И какви бяха условията за собствената банкова сметка? — осведоми се безизразно той. — Естествено питам от чист търговски интерес.

Когато му разказа всичко, младият мъж отново изсвири през зъби.



— Ако не беше Грейсмиър, можехме да извлечем голяма изгода.

— Нима си готов да продадеш собствената си сестра? — извика възмутено Джудит.

— О, само на онзи, който предложи най-много — отвърна сухо Себастиан.

Джудит хвърли една възглавница по него, после се наведе и разгледа шахматните фигури на дъската. Шахът беше чудесна тренировка за ума, особено когато предстоеше вечер на игралната маса.

— Когато отидем в Лондон, ще рискуваме някой да заподозре, че не сме хората, за които се представяме — заговори сериозно Себастиан. — Това означава, че никога няма да попаднем в кръга на Грейсмиър. — Той отпи глътка шери и продължи: — Неволно си оставила у Карингтън погрешно впечатление. Смятам, че е време да смениш тоалетите си с по-строги и да станеш набожна, скъпа моя.

— А ти какво ще правиш през това време, братко? — Джудит го наблюдаваше внимателно.

— О, аз ще се представям за сериозен изследовател на чуждите страни — отговори весело той. — Ще разказвам за дългите си пътешествия, ще парадирам със знанията си, ще бъда учудващо досаден и непрестанно ще говоря за флората и фауната на екзотични райски места.

Джудит се изкиска. Не можеше да си представи как Себастиан, който винаги беше в добро настроение и обичаше да се шегува, ще се вживее в тази роля.

— Тогава ще трябва да се откажеш от раирани жилетки и колосани шалчета и ще играеш вист за едно пени точката.

— О, не вярвам, че бих могъл — възрази с въздишка той. — Не и ако трябва да печелим всяка вечер, за да плащаме издръжката си. — Застана до Джудит и погледна към шахматната дъска. — Виждаш ли какво става? Белите настъпват и след три хода противникът е мат. Половин час се опитвах да реша проблема и стигнах до извода, че трябва да превърна пешката в дама. Но тогава ще стане пат.

Джудит се намръщи замислено. Какво ще да стане, ако пешката бъде заменена от кон? — запита се тя. Представи си ситуацията и предложи:

— Да опитаме с пешка срещу дамата.

Себастиан придвижи фигурите, последва сам логиката на играта и реши проблема.

— Умно момиче — похвали я той и обърна черния кон. — Ти винаги си виждала по-далеч от мен.

— На шах да, но на пикет ти си по-добър.

Себастиан вдигна рамене, но не възрази.

— Ще ядем ли? — попита той и посочи към масата.

Джудит се намръщи. Яденето, което им беше сервираха хазайката, изглеждаше ужасно.

— Пак ли хляб и сирене? — попита недоволно тя.

— Нали сме канени у семейство Гарднър — напомни ѝ Себастиан и си отрязва филия хляб. — А вечерята у дукеса Ричмънд със сигурност ще е богата и вкусна.

— Аз пък мисля, че почтеният маркиз Карингтън също ще присъства на бала. — Джудит седна и заби ножа в парчето сирене. — Досега не се представих много добре в усилията си да го обезоръжа, нали? — попита тихо тя и сбърчи чело. — Не е много прилично да заплашваш един мъж с оръжие. — Пъхна в устата си парче сирене и го задържа с отсъстващ вид. — О! Забравих да погася дълга си. Дължа на Карингтън двадесет гвинеи.

## 4

Не е възможно Наполеон и армията му да са само на хвърлей камък от града, мислеше си Джудит, когато вечерта двамата със Себастиан се наредиха на опашката, изпълваща широкото стълбище, за да бъдат представени на дукеса Ричмънд, която стоеше на най-горната площадка.

Повечето мъже бяха в униформа, не в цивилни вечерни костюми. Жените блестяха като кристалните полилеи — ято обсипани с бисери пеперуди с рокли във всички цветове на дъгата. Но зад цялата тази феерия дебнеше тревога — в разговорите звънеше трескаво безпокойство, в смеховете се примесваха пронизителни нотки, в залата се стрелкаха неспокойни погледи, търсейки знак, някакво указание за нова информация. Обществото, което се събираше в салоните на дукеса Ричмънд в тази задушна юнска вечер, беше изпълнено с напрегнато очакване.

Маркиз Карингтън тъкмо разговаряше с дук Уелингтън и генерал Карл фон Клаузевиц в другия край на салона, когато Джудит и Себастиан влязоха през голямата двойна врата. Джудит хвърли бърз поглед в тежкото огледало със златна рамка на стената, за да провери как изглежда, и веднага се ядоса на себе си. След случилото се сутринта беше почти невероятно Карингтън да ѝ обърне някакво внимание, но тя въпреки това желаше да го види. Защо, по дяволите, защо? Той я бе обидил по най-безсрамния начин. Обърна се към брат си и помоли:

— Хайде да потанцуваме, Себастиан.

— Щом искаш. — Той я погледна изпитателно. — Откога разчиташ на брат си като партньор за танц?

— От третия котилйон нататък картата ми за танци е пълна — обясни тя и улови ръката му. — Дотогава отхвърлих всички кандидати, защото си мислех, че няма да имам желание веднага да се впусна в танци. Но сега ми се иска да се раздвижа.

Себастиан не отговори, само обгърна талията ѝ и я поведе към паркета.

Двамата са невероятна двойка, помисли си Карингтън, докато ги следеше с поглед и мислите му се отклоняваха от далеч по-важната дискусия, дали бе необходимо прусаците да получат подкрепление зад река Самбр. С медноцветни коси и прекрасни златно-кафяви очи, напръскани със зелени точици, двамата изглеждаха почти като близнаци. Очевидно разликата им не беше повече от една година. Брадичката на Джудит беше съвсем леко по-закръглена от тази на брат ѝ, но двамата имаха прави, съвършено изрязани носове, леко издадени скули и чувствени устни. Елегантна двойка покварени авантюристи. Кои са те? От какво семейство произхождат?

Дали след тазсутрешното фиаско Джудит ще откаже да танцува с него? Гордостта на мъжа можеше да понесе само известна доза поражения от една дръзка, макар и умна млада дама.

След като се извини на дука и генерала, Карингтън обиколи танцовата площадка, докато се озова в непосредствена близост до двамата Дейвънпорт. Внимателно си проби път между танцуващите двойки и леко потупа Себастиан по рамото. Постъпката му беше доста необичайна, но той беше решен да отиде и още по-далеч, ако трябва.

— Бихте ли ми отстъпили сестра си за този танц, Дейвънпорт? Несправедливо е да я обсебвате по този начин, след като можете по всяко време да се наслаждавате на компанията ѝ.

— Мисля, че само Джудит има право да реши с кого ще танцува, Карингтън — отговори с усмивка младият мъж.

— Мадам? — Карингтън се поклони със самоиронична галантност. Очите му се усмихваха помирително и в същото време съзаклятнически.

Джудит се огледа бързо. Беше ѝ ясно, че е станала обект на всеобщо внимание. Маркърс Девлин бе съумял да я постави в неизгодно положение.

— Предполагам, че всяка жена трябва да се научи да я прехвърлят като пакет от ръка на ръка — промърмори тя, отдели се грациозно от Себастиан и се обърна към новия си партньор.

— Да, това е обичайното отношение към жените — прошепна Маркърс, докато се наслаждаваше да усеща тялото ѝ в прегръдката си.

Тя беше крехка, лека и едновременно с това твърда... гъвкава и опасна като невестулка.

Джудит пое остро въздух.

— Предполагам, че след случилото се днес предиобед трябва да очаквам още няколко тежки обиди.

— Нищо друго ли не ви идва наум? — Черните вежди на мъжа се вдигнаха въпросително. — Разочаровате ме, Джудит.

— За съжаление забравих да пъкна пистолета във вечерната си чантичка — изсъска тя. — Надявам се, че сте си възвърнали душевното равновесие, сър?

— Мина доста време, преди да се успокоя — призна тихо той. — Знаете ли, никога досега не си бях имал работа с невестулка.

— Невестулка? — Тя го погледна объркано.

Черните очи святкаха развеселено.

— Да, моя малка невестулке, правилно сте ме разбрала.

Лека червенина обагри високите ѝ скули. Най-добре да се направи, че не схваща забележката му.

— Надявам се, че сте получили парите, които ви дължах, сър?

— Разбира се. И ви благодаря, че подобрихте финансовото ми положение.

Джудит прехапа устни и втренчи поглед в рамото му, решена да не поглежда повече в искрящите му от смях очи. Но това беше невъзможно. Най-сетне тя се засмя и маркизът буквално усети как напрежението я напусна.

— Простихте ли ми? — попита той, внезапно станал сериозен.

— За какво, милорд?

— Сега не играя игрички, Джудит. Помолих ви за прошка за държанието си тази сутрин. Много искам да разбера дали приемате извинението ми.

— Би било дребнаво от моя страна да ви откажа извинение, милорд.

— А вие естествено не сте дребнава.

Тя срещна погледа му.

— Не, не съм. Никой от семейство Дейвънпорт не е дребнав. Освен това не сме нечестни.

— Значи измамата на карти е почтено занимание? — Въпросът беше зададен съвсем сериозно и Джудит отново прехапа устни, но този

път не за да скрие смеха си.

— Не мога да ви обясня това.

— Много е трудно, нали?

— Това не ни е навик — отвърна остро тя.

— Радвам се да го чуя.

— Ако печелим на игралната маса, то е, защото сме добри играчи и имаме опит — обясни сериозно тя. — Онова, което видяхте... или си въобразявате, че сте видели...

— Видях го.

— Само се упражнявахме. Не парите бяха важни. Ставаше въпрос за нещо друго.

— Простете, но не съм напълно убеден, че играете честно.

Джудит не отговори. Нямаше какво да каже.

Когато маркизът отново заговори, в гласа му липсваше предишната острота.

— Мисля, че мога да проявя разбиране към обстоятелствата, които са ви принудили да овладеете това съмнително изкуство.

Джудит вирна енергично брадичка и той за първи път забеляза сенките в златно-кафявите ѝ очи.

— Наистина ли можете, милорд? Много любезно от ваша страна. Но се надявам да не ме сметнете за неучтива, като ви кажа, че моят живот си е само мой и не засяга никого другого. Вашето разбиране ми е напълно безразлично.

Маркът шумно пое въздух. Стисна силно ръката на Джудит и едва не смачка крехките ѝ пръсти. Точно тогава танцът свърши и Джудит бързо се освободи от него. Докато я гледаше как се отдалечава, той се опитваше да се пребори с напирания в гърдите му гняв. Роклята от въздушен тюл с цвят на слонова кост върху кремав сатен подчертаваше блясъка на медноцветната коса, която падаше на разкошни къдрици по раменете. Неволно се запита дали топазите на обиците и огърлицата ѝ бяха истински. Ако бяха фалшиви, изработката бе забележително добра. От друга страна, не можеше да не признае, че двамата Дейвънпорт разиграваха забележително добър маскарад.

Кои бяха те, по дяволите? И защо Джудит будеше в сърцето му такова диво желание?

Той разтърси недоволно глава и се запъти към изхода на залата. Незнайно защо, в главата му изникна образът на Марта: нежна и мека,

с кестеняви коси и очи на сърна... Марта, която не беше в състояние да стори зло дори на муха. Милата, скромна Марта... съвършената плячка. В едната ръка агънце, в другата — неукротима невестулка. Трябваше да има и някакъв среден път.

Джудит се оттегли в дамския салон. Интимните въпроси на Карингтън я бяха извадили от равновесие, макар да не ѝ се искаше да го признае. Те бяха разбудили болезнени спомени за миналото, за нещата, които само Себастиан познаваше и разбираше истински, защото ги беше преживял заедно с нея. Джудит имаше доверие само в брат си. Не можеше да бъде другояче. Техните тайни, тревоги и планове засягаха само тях двамата. Те не познаваха друг начин на живот.

Тя се наведе към огледалото и поправи прическата си. Помещението беше пълно с оживено бърбреци дами, които оправяха роклите и косите си. Разговорът се въртеше единствено около това, какво трябва да се направи, когато започне битката.

— Аз няма да остана тук, за да бъда изнасилена от орда французи — заяви дамата, която седеше на тапицирана с кадифе табуретка пред огледалото и трескаво си вееше с ветрилото.

— О, скъпа графиньо, откъде ви хрумна, че може да се случи нещо подобно? — изписка една безлична кафява мишка. — Дукът никога няма да ни остави на произвола на човекоядеца!

— Щом мъжете ни напуснат града, французите ще се нахвърлят върху нас като вълци, помнете ми думата — отвърна с треперещ глас графинята и сложи още малко руж на бузите си.

— Е, първо трябва да победят армиите ни — намеси се със спокоен глас Джудит. — Не бива да мислим веднага за катастрофа.

— Права сте, мила, наистина не бива — подкрепи я едрата съпруга на един полковник. — Добре го казахте, мис Дейвънпорт. Нашите мъже се нуждаят от подкрепата ни, не от хленчеци и бягащи страхливки. Аз вярвам, че те ще победят Бонапарт.

— Точно така — кимна Джудит. — Няма никаква полза да изпадаме в паника.

Засегнати от укора, графинята и кафявата мишка сведоха глави в обидено мълчание.

— Щом битката започне, ще започнат да крадат коне — отбеляза със спокоен тон една от другите дами. — Алфред нареди да скрият

каретата и конете ни в един обор извън града. Казал ми е да напусна Брюксел веднага щом той потегли за фронта. Естествено аз няма да го направя — обърна се тя с усмивка към съпругата на полковника и Джудит, — но умните хора трябва да бъдат подготвени за всички възможности, нали?

— Аз никога не бих изоставила полковник Дъглас, докато се бие на живот и смърт — заяви съпругата на полковника и изчезна зад паравана на тоалетната, при което гласът ѝ се издигна над шума на тафтяните ѝ поли. — Дълг на всяка войнишка жена е да очаква съпруга си в тила и да крие сърдечната си болка, страха и загрижеността си. Аз бях с полковника във всички битки на континента и сега няма да избягам като страхливка... Нека дойдат проклетите французи и нека се опитат да ми сторят нещо!

Джудит, която междувременно бе овладяла нервите си, се изкиска одобрително и излезе от дамския салон. На входа на балната зала срещна Чарли.

— Видях ви да танцувате с Маркърс — нападна я веднага той. — А на мен казахте, че ще започнете едва след третия котилйон.

— Това бе намерението ми — обясни тя с утешителна усмивка. — Но брат ми ме покани на валс и вашият братовчед се намеси.

— Маркърс често се проявява като тиран — промърмори укротено Чарли. — Но имам впечатлението, че жените харесват такова отношение.

— Скъпи ми Чарли — отвърна остро Джудит, — мога да ви уверя, че жените не понасят тираните.

Чарли я погледна объркано и се опита да се засмее.

— Винаги сте толкова остроумна...

— О, не се самозалъгвайте, Чарли, това не беше шега. — Тя го удари леко с ветрилото си по рамото. — Все не познавате много жени, но това ще се промени.

— Вие явно ме смятате за хлапак с жълто около устата. — Той си спомни какво беше казал братовчед му на закуска и го заболя.

Джудит се усмихна в себе си и побърза да възстанови нараненото му самочувствие.

— Не, естествено, че не ви смятам за хлапе. Работата е там, че войникът няма време за глезотии.



— Права сте, точно така е. — Чарли отново засия. — Ние имаме други неща в главите си. Дукът е невероятно спокоен, не намирате ли? Казва, че е дал нарежданията си и е абсолютно сигурен в развитието на събитията.

Джудит хвърли замислен поглед към другия край на залата, където стоеше Уелингтън, обкръжен от млади офицери и възбудени дами, и се смееше на някаква шега. В ръката си държеше чаша шампанско и със сигурност не изглеждаше като мъж, чийто смъртен враг се намира само на няколко мили оттук и подготвя армиите си за решителната битка. Глупак ли беше този човек или гений? Джудит много се надяваше да е последното. Иначе в Брюксел много скоро щеше да стане страшно.

— Мис Дейвънпорт, някой представи ли ви вече на дук Уелингтън? — Гласът на маркиз Карингтън съвсем близо до рамото ѝ я стресна до смърт. По бузите ѝ пропълзя издайническа червенина.

— Не — отговори тихо тя и се скри зад ветрилото си. — Трябва ли да се промъквате по този начин?

Маркът огледа препълнения салон и подигравателно вдигна вежди.

— Да се промъквам при тази навалица? Хайде, мис Дейвънпорт, не съм способен на такива театрални номера. — Притегли ръката ѝ върху своята и продължи с официален тон: — Позволете да ви запозная с дука. Той флиртува с всички хубавички жени, но оценява остротата на ума поне толкова високо, колкото и красивото лице.

Джудит му позволи да я отведе. Беше голяма чест да я представят на дука и може би Карингтън бе замислил тази стъпка като един вид предложение за мир. Беше глупаво да го отблъсне. Той ѝ проправяше път през тълпата, като внимателно докосваше раменете на стоящите пред него, мърмореше извинения или леко се покланяше, докато накрая стигнаха ъгъла, в който се беше разположил Уелингтън.

— Ще позволите ли да ви представя мис Дейвънпорт, дук Уелингтън? — Маркът побутна Джудит да застане пред него.

— Възхитен съм, мадам. — Дукът се наведе над ръката ѝ, докато очите над внушителния нос святкаха одобрително. — Прелестна сте... Цяла вечер ви наблюдавам и се питам как бих могъл да се доближа до вас. За моя радост приятелят ми Карингтън ми разказа, че има голямото щастие да е един от добрите ви познати.

Значи постъпката на Маркърс изобщо не беше предложение за мир! Той я беше доставил тук като пакет, за да прави компания на големия пълководец.

— С маркиза сме само бегли познати, сър — отвърна Джудит и се усмихна прелъстително над ветрилото си. — Но е чест за мен, че си направи труда да ме доведе при вас. Много съм му задължена.

— О, не, мадам, аз съм този, който има дълг към него — засмя се Уелингтън. — Хайде да изпием по чаша шампанско и да си поговорим на спокойствие, искате ли? — Той хвана Джудит под ръка и я изведе от кръга на обожателите си, като махна на слугата да се приближи.

Бегли познати, нечувано! Тази нахална малка мръсница го бе представила като недодялан селяк, който си въобразява, че между двамата съществува близко приятелство. Разкъсван между смеха и гнева, Маркърс проследи с пламтящ поглед Джудит, която се отдалечаваше с Уелингтън.

Беше почти три сутринта, когато големият бал на дукеса Ричмънд завърши внезапно с невъобразима бъркотия от стреснати до смърт цивилни и наелектризирани офицери. В залата бе влязъл един личен слуга, който настойчиво търсеше с поглед главнокомандващия. Откри го да разговаря с Джудит на пейката под един прозорец и забърза към него, разбутвайки енергично присъстващите.

Уелингтън беше възхитен от новата си позната, която нямаше нищо от превзетостта на повечето светски дами и флиртуваше със същото удоволствие като него.

— Имам слабост към жени като вас, скъпа — призна той и помилва ръката ѝ. — За щастие, у вас няма нищо от преструвките и привидната недостъпност на нашите дами.

— Засрамете се, милорд — укори го през смях Джудит, без да отдръпне ръката си. — Ще съсипете доброто ми име.

— Бъдете сигурна, че няма да го направя, мадам. Доброто ви име е в сигурни ръце.

Джудит наклони глава и се усмихна прелъстително.

— Колко жалко.

Уелингтън избухна в смях. Точно в този момент се появи слугата.

— Ваша светлост?

— Какво има, човече? — попита раздражено Уелингтън.

— Нови съобщения, сър. — Личният слуга се огледа недоволно.  
— Поверителни, сър.

Уелингтън моментално скочи.

— Извинете ме, мис Дейвънпорт. — Очарователният събеседник изведнъж се преобрази. Лицето му се вкамени, сякаш не знаеше що е смях.

Джудит разбра веднага. Скочи и му протегна ръка.

— Няма да ви отклонявам от работата ви, милорд.

Той целуна пръстите ѝ и се отдалечи бързо, като извика хората от щаба си да го последват в малката стая отстрани на балната зала.

— Помолете лорд Карингтън да се присъедини към нас — нареди той на един от адютантите си.

Маркърс влезе в салона само след минути и побърза да затвори двойната врата.

— Катр Бра? — попита кратко той.

— Бяхте дяволски прав, Маркърс. Левият фланг на Бони е направил завой на север. Принц Орански го е спрял при Катр Бра, но Наполеон се готви да открие атаката.

— В същото време десният му фланг ще нападне прусаците при Лини — добави Маркърс.

— Лини на изток и Катр Бра на запад — съгласи се Уелингтън и се наведе над картата. — Обявете обща мобилизация. Трябва да заемем позиции при Катр Бра.

В балната зала цареше силно вълнение. Музикантите продължаваха да свирят, но никой не танцуваше. Гостите се събираха на групички, офицерите изчезваха дискретно. Джудит тръгна да търси Себастиан, но в този миг на пътя ѝ застана Чарли. Очите му святкаха възбудено.

— Джудит, аз тръгвам. Трябва да се присъединя към полка си.

— Какво се е случило?

— Обща мобилизация. Потегляме към Катр Бра.

Момчето гореше от желание да влезе по-скоро в бой и Джудит изпита сестринска привързаност към него, последвана от тревога. Тази вечер десетки хиляди млади мъже горяха от желание да умрат геройски на бойното поле!

— Първата ми битка — промълви Чарли.

— Да, и знам, че ще се биете като лъв — проговори окуражително Джудит и се насили да се усмихне. — Елате, ще ви изпратя.

Двамата заслизаха бавно по стълбището. Мъже в униформи тичаха напред-назад, раздаваха се бързи заповеди. Големи групи военни се формираха в строй, стараяйки се да изглеждат спокойни, и маршируваха през големите двойни врати към настлания с камъни двор пред къщата. Навън внезапно захвърляха дискретността, втурваха се нанякъде, крещяха за каретите си и ревяха заповеди и новини.

Джудит се надигна на пръсти и целуна Чарли по устата.

— Пазете се, моля ви!

— О, разбира се, че ще се пазя. — Момчето гореше от нетърпение да потегли, погледът му нервно претърсваше залата. — А, ето го и Ларсън. Той е от моята рота.

— Хайде, тръгвайте. — Тя го побутна към изхода. Чарли се усмихна разкаяно и малко виновно, наведе се и бързо я целуна.

— Вие сте прекрасна, Джудит.

— Радвам се, че мислите така — отвърна с усмивка тя. — А сега вървете да се пригответе. Трябва да мислите за важни неща.

— Да, напълно сте права.

Тя го проследи с поглед, докато се смеси с навалищата. Преди да изчезне, той се усмихна и ѝ прати въздушна целувка. След това извика високо приятеля си и двамата хукнаха по улицата.

Джудит усети как в сърцето ѝ се надигна болка. Обърна се и забърза по стълбата към балната зала. Себастиан я търсеше. Вече беше облечен, носеше и нейната наметка.

— Трябва да те отведа вкъщи, Джудит.

Тя огледа бързо опразващата се зала.

— Да, може би няма смисъл да стоим повече тук, макар че сигурно ще чуем някои новини.

— Тук няма да има новини — възрази брат ѝ и я загърна в наметката от златно ламе. — Уелингтън и Клаузевиц тръгнаха с целия си антураж. След половин час трябва да потеглят за Катр Бра. — Той хвана Джудит за ръка и нетърпеливо я потегли към изхода.

— Защо бързаш толкова, Себастиан?

— Хайде, Джу. — Младежът се огледа възбудено. — Не искам да пропусна нищо.

— Да пропуснеш? Какво?

— Битката, разбира се — отговори той и забърза по стълбите.

— И ти ли отиваш? — Внезапно Джудит осъзна, че беше очаквала това развитие на нещата. Брат ѝ не можеше да седи бездеен в града, докато само на няколко мили се решаваше съдбата на Европа.

Себастиан ѝ се усмихна също така разкаяно и малко виновно, както бе направил преди малко Чарли.

— Много ми се иска да участвам в решителното сражение срещу Наполеон, Джу. Но тъй като не съм войник, искам поне да бъда там.

Джудит не направи опит да го спре. Ако животът им беше друг — такъв, какъвто всъщност трябваше да бъде, — сега брат ѝ щеше да носи униформата на шотландските стрелци. Това му се полагаше по рождение. В този полк бяха служили поколения от семейство Девъроу. Сигурно му беше много мъчно, че не може да вземе лично участие в голямата война, докато всички млади мъже от неговото съсловие се перчиха с униформите си.

Но много скоро щяха да отмъстят за несправедливостта. Много скоро Себастиан щеше да поиска обратно рождените права, от които го бяха лишили. Джудит пхна ръката си в неговата и я стисна силно. Той отговори на ръкостискането ѝ с отсъстващ вид и тя разбра, че този път по изключение мислите му бяха много далече от нейните.

## 5

Джудит чакаше в дневната, докато Себастиан се преобличаше. Вечерният костюм бе заменен с панталон от сърнешка кожа и ботуши за езда.

— Къде ще намериш кон?

— Стивън Уейнрайт ми предложи да използвам мършавата му кранта. — Себастиан провери съдържанието на джобовете си и преброи банкнотите в портмонето си. — Ще се справиш ли без мен, Джу?

Тя не беше много сигурна дали това е въпрос или твърдение.

— Естествено. Ще се срещнем тук, когато всичко свърши.

Той се наведе да я целуне.

— Мразя да те оставям сама, но...

— О, глупости, тръгвай най-после! — отвърна тя. — Не се притеснявай за мен. Но бъди внимателен. Чака ни още много работа и не можем да рискуваме някой заблуден куршум.

— Знам. Нима се съмняваш в мен? — Възбудата в очите му угасна и бе заменена от тъмна настойчивост, която често се откриваше в погледа на Джудит. Тя поклати глава.

— Никога.

Джудит се вслуша в шума от стъпките му по стълбището и подскочи при силното тръшване на входната врата. Отиде до прозореца, от който се виждаше тясната улица, и го проследи с поглед, докато той тичаше към центъра на града.

Беше четири сутринта, а градът беше толкова оживен, сякаш беше светъл ден. Биеха камбани, мъже с нощни шапчици се надвесваха от прозорците и си крещяха един на друг през улицата. Джудит чу рева на тълпата през няколко улици, рев, в който се примесваше истерия. Гражданите на Брюксел бяха в паника.

Младата дама също нямаше намерение да пропусне драмата, макар да не беше казала нищо на Себастиан. Това би развалило приключението му. Тя свали бързо балната рокля и облече тъмносин

костюм за езда от здрав памук. Намери кафявите си кожени ръкавици, измъкна изпод леглото дървено сандъче, прибра вътре фалшивите бижута, които беше носила на бала, извади пачка банкноти и ги скри в дълбокия вътрешен джоб на палтото си. В другия джоб сложи пистолета — почистен, смазан и зареден.

Джудит излезе от къщата и грижливо заключи вратата. Поколеба се в каква посока да поеме. Трябваше ѝ кон, но съзнаваше, че тази нощ коне няма да се намерят нито срещу пари, нито срещу любов. Гражданите на Брюксел държаха конете си зад седем катинара, за да са готови за бягство.

Следвайки неясното си предчувствие, Джудит зави в една алея, която я отведе далече от изисканите квартали в бедняшките предградия. Хората, които живееха тук, нямаха причини да бягат от Наполеон.

Дрезгави викове, песни и смехове се чуваха от една кръчма в края на улицата, през отворената врата проникваше жълта светлина и осветяваше мръсния калдъръм. Бедните хора не се плашеха от предстоящата голяма битка. В сянката стоеше селска каручка и сърцето на Джудит направи огромен радостен скок. Между осите чакаше мършав кон, уморено увесил глава.

Джудит се промъкна до каруцата и погали тънката шия на коня. Превозното средство беше празно. Собственикът вероятно беше разтоварил продуктите си вечерта и в момента пропиваше припечеленото в кръчмата. С малко повече късмет той нямаше да се сети за коня си още няколко часа и тя можеше да му върне бедното животно, преди да е забелязал липсата му. Без да се бави, Джудит отвърза юздите от кола и безшумно изведе коня и каруцата на улицата. Щом се озова достатъчно далеч, скочи на капрата, плесна коня по гърба с юздите и окуражително цъкна с език. С тежка въздишка бедното животно затропа надолу по улицата.

Едва оставила зад гърба си бедняшкия квартал, Джудит разбра, че паниката в Брюксел заплашваше да вземе връх. Вратите на къщите зееха широко отворени, тежко натоварените им обитатели бързаха да приберат по-ценните си вещи в чакащите коли и карети. Мъже и жени тичаха напред-назад, навсякъде се чуваха отчаяни викове, че няма коне.

Когато Джудит навлезе в една тясна уличка, от мрака изскочиха двама мъже и сграбчиха юздите точно пред муцуната на коня. Животното спря моментално и изпръхтя облекчено.

— Добро утро, мис, конят ви е конфискуван — проговори единият от мъжете. Носеше платнена шапка на слуга, но спътникът му беше едър, силен джентълмен с копринена жилетка и панталон до коленете. Той дишаше тежко и се вкопчи в юздите, сякаш от това зависеше животът му.

— По чия заповед? — попита високомерно Джудит. Ръката ѝ се придвижи незабелязано към джоба и се склочи около дръжката на пистолета.

— По чия заповед? Това не ви интересува — изпъшка джентълменът. — Конят ми трябва.

— На мен също — отвърна хладно Джудит. — Бъдете така любезен, сър, и пуснете юздите.

Мъжът с платнената шапка се приближи към нея. Изразът на лицето му беше мрачен и заплашителен. В дясната си ръка стискаше дебела тояга.

— Хайде, мис, не ни създавайте трудности. Слезте от колата и си вървете по живо, по здраво.

— Ако продължавате да настоявате, ще бъда принудена да употребя оръжие. — Тя извади пистолета и се прицели в мъжа с тоягата. — Махнете се от пътя ми, а вие, сър, пуснете коня ми!

Джентълменът изохка уплашено и веднага пусна юздите, но слугата беше замесен от по-здраво тесто.

— Тя няма да стреля, сър. Никога не съм виждал жена, която да понася изстрели, камо ли пък сама да ги произвежда!

— Е, тогава наистина ще ви науча на нещо ново, добри човече.

За втори път през този ден Джудит стреля с пистолета си. Куршумът профуча в непосредствена близост до ухото на мъжа и той отскочи назад с гневно проклятие. В същия миг стреснатият кон направи огромен скок напред и Джудит го плесна с юздите по гърба, за да продължи в галоп. Конят се подчини с неочаквана готовност и препусна надолу по улицата, докато каручката трополеше на железните си колела и скърцаше оглушително.

Джудит се изсмя тържествуващо, но в следващия миг забеляза как ръцете ѝ стискаха юздите с такава сила, че чак бяха побелели. По



време на сблъсъка с двамата мъже не беше усетила страх, но сега сърцето ѝ заби като безумно. Когато ги остави далеч зад себе си, тя отпусна юздите и няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои.

След минута зави по широката, обградена с дървета алея, която щеше да я изведе на пътя за Катр Бра.

Лорд Карингтън стоеше пред висока градска къща и наблюдаваше с учудване крайно необичайното поведение на своята сънародница мис Дейвънпорт. Облечен в костюм за езда, той удряше нетърпеливо с камшик по ботушите си, очаквайки да му доведат коня. Не му беше трудно да разпознае фигурата в селската каруца, която препускаше по улицата. Тя не носеше шапка и разкошните медноцветни къдрици, развени от вятъра, грееха под лунната светлина.

„Къде, по дяволите, е тръгнала?“ Когато Джудит се изравни с него, той несъзнателно се хвърли напред, за да ѝ препречи пътя. Метна се с гъвкаво движение на колата и се настани до нея.

— Накъде сте се запътили, мис Дейвънпорт? Трудно ми е да си представя, че бягате.

Джудит примигна, смаяна от внезапното му появяване.

— Не, естествено, че не бягам, но Себастиан замина, за да наблюдава битката, и аз реших, че няма да си седя у дома, докато мъжете воюват. Искам и аз да видя какво става. Какво правите в моята кола?

— Ще се наложи да ме изтърпите известно време — ухили се той. — Но какво, по дяволите, си въобразявате, като карате право към Катр Бра?

— Какво ви засяга къде отивам, лорд Карингтън?

Не му беше трудно да отговори на този въпрос.

— Вие сте импулсивна и безотговорна, мис Дейвънпорт — отговори без заобикалки той. — Не разбирам как брат ви ви е оставил сама. Би трябвало да знае, че веднага ще хукнете към бойното поле.

— Аз съм напълно в състояние да се грижа за себе си и при нужда да се защитавам, милорд. — Джудит започваше да се ядосва. Очите ѝ святкаха в сивата светлина на утрото.

— Срещу невъоръжен мъж може би, но срещу орда грабещи и насилващи войници след битка? Позволете да се усъмня, мадам.

— Само преди минути защитих себе си и коня срещу двама въоръжени мъже — изсъска вбесено тя.

— Браво на вас — отвърна ледено той. — Но трябва да знаете, че не съм ни най-малко впечатлен от способностите ви да се защитавате, нито от безумната ви смелост.

— Това не е ваша работа!

— Напротив. По всичко изглежда, че влизате в живота ми със стъписваща скорост. — Маркърс протегна дългите си крака и се разположи удобно. Очевидно не мислеше да слезе скоро. — Имам намерение да задълбоча нашето бегло познанство. — Изглежда я остро и тя имаше почтеността да се изчерви. — Трябваше да се сетя, че ще реагирате грубо, на моя добронамерен жест.

Джудит пое дълбоко въздух.

— Може би наистина бях малко груба, но никак не ми е приятно да ме мъкнат насам-натам като някаква стока.

— Да ви мъкнат? — повтори изумено той. — От всичко, което бях чувал досега... — Раменете му се разтресоха. — Какъв страхотен речник притежавате, моя малка невестулке! Или той е само продукт на свръхвъзбудената ви фантазия?

— Не ми харесва и да ми се надсмиват — отвърна остро Джудит.

— Е, не биваше да се държите така зле.

Джудит престана да му отговаря. Съзнаваше, че няма шанс да победи в словесния двубой. В момента пътят беше абсолютно пуст — блестяща лента с постепенно очертаващи се в утринния здрач дървета и живи плетове. Небето беше наситеносиньо, полярната звезда — далечна светла точка и Джудит имаше чувството, че двамата с Маркърс са съвсем сами накъде в края на вселената... сами и изпълнени с очакване на нещо, което тя не беше в състояние да назове. Усещаше леко присвиване в стомаха, а кожата ѝ сякаш живееше собствен живот. Мускулестото бедро на Маркърс се допря до нейното и по тялото ѝ се стрелна светкавица.

Маркърс усети трепването ѝ дълбоко във вътрешността си. Усети енергията, която се излъчваше от Джудит и се свързваше с неговата собствена. Несъзнателно засили натиска на бедрото си. В сърцето му имаше само лекомислие и дързост. Той желаше тази жена, както не беше желал никоя друга досега, и му беше все едно какво трябва да направи, за да я притежава. Ако можеше да се възползва от странната магия на това пътуване в утринния здрач, ако можеше да извлече изгода от тревогата, възбудата и драматичността на събитията, които

определяха днешния ден, щеше да го направи. Усети напрежението в тялото, което беше съвсем близо до неговото, и мълча дълго време, за да даде възможност на Джудит да свикне с вълнението. Когато отново заговори, в гласа му прозвуча безгрижие, което беше в ярко противоречие с еротичното напрежение помежду им.

— Къде намерихте тази жалка кранта с магарешки уши? — попита той, впил поглед в ръцете ѝ, които стискаха юздите.

Джудит се взираше право напред между ушите на коня; безобидният въпрос ѝ даде възможност да си отдъхне. След известно време отговори спокойно:

— Открих го пред една кръчма. Собственикът му е толкова пиян, че няма да забележи отсъствието му поне няколко часа.

Маркърс се изправи като свещ.

— Да не искате да кажете, че сте го откраднали?

— Не, взех го само назаем — отговори тя и небрежно махна с ръка. — Щом свърша, ще върна коня и каруцата пред кръчмата.

— Вие сте нагла, безскрупулна, измамна, безумно дръзка хлапачка и конекрадка! — извика Маркърс, видимо шокиран. — За бога, някой трябва да се погрижи за вас, преди да направите нещо непоправимо и се озовете в ръцете на палача. — Изтръгна юздите от ръцете ѝ и насочи коня към края на пътя, в сянката на един жив плет. Бедното животно изпъшка благодарно и веднага започна да пасе.

— Какво правите? — извика възмутено Джудит.

— Още не знам. — Той се обърна към нея, хвана я за раменете и в момента, в която я докосна, телата им отново се разтърсиха от чувствена светкавица. Джудит погледна в очите му, в които святкаше решителност, и се разтрепери. Горещината в корема ѝ превърна костите и вените във вряща лава.

— Вие излъчвате невероятна магия, Джудит — проговори той и погледите им се сляха. — Толкова съм объркан, че не знам дали да ви набия, или да ви любя... но трябва да ви притежавам, по единия или по другия начин.

Джудит поклати глава като замаяна. Май беше забравила как се говори. Знаеше само, че копнее да усети ръцете му върху тялото си, а брутални или нежни, това нямаше значение.

Маркърс простена задавено и се предаде. Притисна я до себе си и устата му завладя нейната със сила, която приличаше на наказание.

Джудит реагира на атаката, без да се колебае, устните ѝ се отвориха с готовност, когато езикът му се плъзна в устата ѝ. Ръцете ѝ сами се вдигнаха, за да го помилват, пръстите ѝ се заровиха в гъстата черна коса. Дълбоко в тялото ѝ пламна искра на пулсираща възбуда и желание, която се разпространи на вълни по вените ѝ. Никога досега не беше изпитвала такива чувства и се отдаде изцяло на горещите, сладостни усещания, притисна се до него, за да го почувства с цялото си тяло, докато ръцете му жадно се плъзгаха по извивките ѝ.

Маркърс бавно отдели устата си от устните ѝ, но само за да я притегли в скута си.

— Искам да усетя повече от теб — промълви дрезгаво той и отново завладя устата ѝ. Джудит облегна глава на рамото му и устата ѝ под неговата стана по-лесно достъпна и по-чувствителна към сладостното проникване на езика му. Ръцете му намериха гърдите ѝ, започнаха да милват твърдата закръгленост под жакета и тя усети как се отвори за него. Раздвижи се в скута му, бедрата ѝ се разтвориха, без да съзнава какво прави, и парещата горещина в утробата ѝ погълна действителността и разума.

— Господи, колко страст има в теб, малка невестулке! — Маркърс вдигна глава и погледна дълбоко в смутените и въпреки това жадно святкащи златни очи.

— Сигурно заради шампанското — прошепна Джудит. Протегна ръце към него и притегли главата му към гърдите си.

Маркърс се отдръпна назад и в очите му блесна смях. Смях звънна и в гласа му и пламъкът на страстта угасна за миг.

— Добре ли чух? Наистина ли смяташ, че страстната ти реакция се дължи само на изпитото шампанско?

— Сигурна съм, че и то е допринесло — отговори тя и се усмихна предизвикателно. Но не беше в състояние да скрие страстния огън в очите си, нито чувствената усмивка.

— Ще те убия — произнесе нежно той. — Заслужаваш най-строго наказание, че ме прекърсна. — Ръцете му отново помилваха гърдите ѝ, сръчните пръсти отвориха копчетата на жакета. Джудит се разтрепери — моментът на лекомислен смях бързо отмина. Дребните копченца на батистената ѝ блуза се поддадоха на натиска и само след миг ръцете му бяха върху кожата ѝ — топли, корави, търсещи. Тя

вдигна ръка да помилва бузата му и тялото ѝ се устреми към ръката му под напора на всемогъщото желание.

— Никога не съм изпитвала нещо подобно — произнесе задъхано тя.

— Това прозвуча много по-добре — промърмори той. — Не искам да чувам повече глупости за възбуждащото действие на шампанското, ясно ли е! — Усмихна ѝ се с мъжко задоволство и задържа погледа ѝ, когато сложи ръка на коляното ѝ и бавно вдигна полата. Топлият бриз на лятната нощ помилва разголените ѝ бедра. Дланите му обхванаха коленете ѝ и продължиха нагоре, над ръба на копринените чорапи към копринено меката кожа от вътрешната страна на бедрата.

— Ако знаеш колко пъти съм си представял, че го правя — прошепна той, все още усмихнат, взрян в лицето ѝ, докато пръстите му неотстъпно се плъзгаха нагоре. — Докато ме дразнеше до полуда с острия си език, аз си представях тялото ти и имах мъчителни видения. Непрекъснато се питах как ще реагира тялото ти на моето.

Джудит не отговори, само езикът ѝ навлажни пресъхналите устни. Очите ѝ се присвиха, когато я връхлетя нова вълна на желание. Бързото спускане и вдигане на гърдите ѝ беше единственият признак за нарастващата ѝ възбуда.

Внезапно интимният им малък свят бе разрушен от хор нестройни гласове, последван от шум на тропачи крака и пронизителен сигнал с рог. Стреснатият кон направи скок и се удари в живия плет. Джудит излетя от скута на Маркърс и изплака от изненада и възмущение. Маркизът изруга и посегна към юздите, които беше захвърлил, за да изтегли изплашения кон от живия плет.

— Гръм и мълния! — изруга Джудит, когато се покатери отново на капрата.

— Какво пленително красноречие — отбеляза Маркърс и хвърли поглед през рамо. — Доколкото виждам, някакъв полк е на път към бойното поле.

— Как можах да минат точно оттук — изфуча Джудит, оправяйки полите си.

Маркърс я изгледа развеселено отстрани. За съжаление трябваше да спрат насред път.

— Би ли ми отговорила на един въпрос? — попита той с добре изиграно безгрижие. — Защо тази сутрин отхвърли предложението ми като непочтено, а сега приемаш с готовност да се любим в открито поле като млекарка и ратай в нощта на майския празник?

Джудит приглади с пръсти разрешените си къдрици.

— Сериозно ли ми задавате този въпрос, милорд?

— Абсолютно сериозно!

— Тогава и аз ще отговоря сериозно. Защото сега не предложи да ми плащаш за услугите. Надявам се, че правиш разлика между уличница и любовница?

Маркъс пое шумно въздух и бавно издиша. Очевидно това беше още един от ексцентричните ѝ принципи. Всъщност за него нямаше значение при какви условия ще продължи връзката им. Искаше само да я има.

— Наистина ли си готова да ми бъдеш любовница? — попита спокойно той. — Аз те искам, Джудит, желая те толкова силно, както не съм желал друга жена. Но ако кажеш не, ще сляза и ще те оставя да продължиш пътя си сама, като обещавай, че никога повече няма да се намесвам в живота ти. Ако обаче кажеш да... — Не беше нужно да казва повече.

— Не искам да си отидеш — отговори спокойно тя и срещна погледа му с яснота и откровеност.

— Знаеш ли какво означава това?

— Да, знам.

Маркъс изпита невероятно облекчение. Беше истинско удоволствие да срещне жена, която казваше откровено какво мисли, без да се превзема и да се прави на добродетелна. Никога не беше харесвал наивни девственици, докато откритостта и острият език го възбуждаха.

Обърна се и нетърпеливо обходи с поглед безкрайната колона, която се точеше по пътя. По дяволите, кога най-сетне щяха да се махнат?

Джудит се местеше неспокойно на седалката.

— Къде ще отидем? — Заровете бяха хвърлени, но тя се чувстваше все по-неловко.

— Малко по-нататък има крайпътен хан — отговори спокойно той. — Ако помня добре пътя... Слава богу, колоната най-последно

отмина.

Маркърс изведе коня отново на пътя и продължи напред към Катр Бра. Новият ден започваше. Червени ивици прорязваха небето и сивотата се смени с пурпурно сияние.

— Прекрасно е — промълви Джудит. — Винаги съм обичала да пътувам при изгрев слънце.

Маркърс я погледна изненадано.

— Малко необичайно време за пътуване.

Тя вдигна рамене.

— Може би за обикновените хора.

Маркизът не отговори. Не искаше да говорят за миналото й... не сега... не в мига, когато единственото му желание беше тя да забрави света и да се отдаде изцяло на страстното си желание, не по-малко силно от неговото. Тя беше авантюристка, порочна и без задръжки, и точно сега той я желаше такава, каквато беше.

В мрачината пред тях изникна къща със сламен покрив. Лекият утринен бриз люлееше метална табела, която проскърцваше жално.

— Край на пътуването — обяви Маркърс.

Или началото, каза си неволно Джудит. В главата й цареше бъркотия от чувства: възбуда, страх и напрегнато очакване. Но тя не искаше да задава въпроси и да търси отговори. Мотивите не бяха важни. Беше свикнала да се доверява на инстинкта си, но дори да не беше, съзнаваше, че се намира под вътрешен натиск, който напираше за удовлетворение. Искаше този мъж, искаше да усети тялото му до своето, в себе си. Копнееше да почувства кожата му, да докосва всяка частица от тялото му, да го опознае като своето собствено. Това беше примитивно плътско желание и в този миг тя беше дива и необузdana като невестулките в гората.

## 6

Боядисаната в бяло стая на горния етаж беше оскъдно мебелирана, но чиста. Тръстикова рогозка покриваше неравния дървен под, избелели муселинени завеси се развяваха пред отворения прозорец, покривката на леглото беше от същата материя. Джудит отиде до прозореца. Усещайки, че ръцете ѝ треперят, бавно свали ръкавиците си. Загледа се с невиждащ поглед към градинката зад къщата и полята, които се престараха зад нея. През това време Маркъс търпеливо слушаше многословните обяснения на мадам Бертолд, която не спираше да хвали удобствата на стаята и да се вайка за неясния изход на предстоящата битка.

Най-сетне мадам благоволи да излезе от стаята и Маркъс се облегна на затворената врата, загледан в гърба на Джудит. Трябваше да изчака, докато в стаята се възцари тишина и изпълненото с напрежение очакване отново се събуди. Хвърли камшика си на стола и бавно свали ръкавиците си. Джудит не помръдваше.

Маркъс застана зад нея. Вдигна леко медноцветните къдрици от раменете ѝ и нежно притисна устни в топлия ѝ тил. По тялото ѝ пробяга тръпка и той отново усети потока от електрическа енергия, която се сля с неговата. Устните му се плъзнаха към мекото, чувствително място зад ухото, горещият му дъх помилва кожата ѝ.

— Моя възхитителна невестулке, искам да те видя без дрехи. — Издърпа Джудит във вътрешността на стаята, обърна я към себе си и улови брадичката ѝ между палеца и показалеца. Джудит видя чувствения блясък в очите му, изпълнени с желание като думите му, и усети как се пренесе в някакво невероятно състояние, чиято единствена реалност беше страстната буря на реакциите ѝ. Потребностите и желанията ѝ бяха свързани единствено с него. Затова му каза, че също иска да го види без дрехи, помилва бузата му и плъзна малкия си пръст по устата му. Той обхвана китката ѝ, стисна ръката ѝ и засмука жадно малкото пръстче, за да го опита със зъбите си.



Чувството беше невероятно. Нервите във върха на пръста ѝ изпратиха сигнали към всички части на тялото ѝ. Джудит прокара език по устните си и погледна мъжа пред себе си с парещи очи, в които течаха чувствени потоци, ясни и неотменими като неговите.

— Велики боже, искам те, Джудит! — Слабините му се присвиваха от желание. — Искам да те видя. — Прегърна я, за да усети отново лекото, гъвкаво тяло. Истинска златоока невестулка.

Отнесе я на леглото и я сложи да седне на ръба, после коленичи да ѝ събуе ботушите. След това се изправи и я вдигна да стане.

— Ще те съблека по-лесно, ако си права — обясни с усмивка той и целуна ъгълчето на устните ѝ.

— Не е ли по-добре да го направя сама? — предложи с готовност Джудит. Маркът поклати глава, зарови ръце в косата ѝ и обхвана с две ръце лицето ѝ, за да я целуне по устата. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите и тя простена тихо под устните му. Той пое остро въздух и я пусна. Сръчните му, бързи пръсти разкопчаха копчетата на жакета и го свалиха почти грубо от раменете ѝ. След това посвети вниманието си на копчетата на блузката.

Набъбналите ѝ гърди с втвърдени от желание връхчета сами се пъгнаха в топлите му шепи. Джудит затвори очи, когато той започна да милва твърдите зърна и по тялото ѝ се понесоха вълни на наслада. Маркът спусна ръце към талията ѝ, за да очертае формите ѝ, наслади се на гладката кожа, обхвана стройната талия. Отстъпи крачка назад и погледна втренчено жената, разголена до кръста, безсрамно изложена на жадния му поглед. Контрастът между нежната бяла кожа и блестящата медноцветна коса беше поразителен, а тръпнещите млади гърди, полуприкрити от тежките къдрици, бяха направо подлудяващи.

Тя се усмихна с дълбока, отнесена усмивка и очите ѝ се замъглиха. Ръцете ѝ се плъзнаха в подканващ жест по голите ѝ гърди.

— Свали полата си — помоли дрезгаво той.

Тя откопча кукичките и смъкна памучната пола по хълбоците си, докато се свлече до глезените. Прекрачи я и застана пред него само по тънка батистена фуста. Маркът сложи ръце на хълбоците ѝ и я обърна. Джудит се разтрепери под докосването му, под топлия натиск на ръцете му през тънката материя. Показалецът му се плъзна бавно по линията на гръбнака ѝ и той усети как по кожата ѝ премина тръпка. Хвана я здраво за раменете, наведе глава и езикът му мина по пътя на

пръста в горещца, влажна милувка, която накара Джудит да простене от желание. Тя се опита да остане неподвижна, но стъпалата ѝ се заровиха в тръстиковата рогозка на пода.

Маркърс разкопча фустата и тънката материя се свлече по краката ѝ. Ръцете му се плъзнаха в жадна милувка по извивката на хълбоците, по твърдото задниче и стройните, добре оформени бедра. Той я хвана отново за талията и я обърна към себе си.

Пак отстъпи крачка назад, за да се наслади на прекрасната гледка. От главата с разкошната медноцветна коса до стройните крака в копринени чорапи, стегнати с дантелени ластици малко над коленете. Най-добре да не ѝ събува чорапите. В тях имаше нещо дръзко и порочно, нещо, което подхождаше на най-съкровената ѝ същност. Въобразяваше ли си или наистина започваше да я опознава?

— Възхитително красива малка невестулка — прошепна дрезгаво той. — По-красива, отколкото в най-страстните ми сънища.

Джудит пристъпи към него, прегърна го и притисна голото си тяло към грапавата материя на жакета му, наслади се на допира на гладката кожа на брича до бедрата си. Отметна глава назад и му предложи порцелановата крехкост на шията си, тежките къдрици се разпиляха по раменете ѝ и слабините ѝ се притиснаха към неговите в жест, който беше много по-предизвикателен и еднозначен от всички думи, казани досега.

— Велики боже, Джудит — пошепна Маркърс и обхвана дупето ѝ. — Какво правиш с мен, моя малка невестулке? — Направи крачка към леглото и я положи върху завивката. Остана известно време наведен над нея, после бързо се изправи, за да се освободи от дрехите си.

Джудит го наблюдаваше внимателно. Струваше ѝ се прекрасно да гледа как Маркърс постепенно разголва силното си, атлетично тяло. Когато той свали ризата си, погледът ѝ спря с наслада върху широката гръд, покрита с тъмни кичурчета, после слезе към тънката талия. Любопитството ѝ се засили, когато той отвори колана си и свали панталона, за да разкрие плосък корем, стройни хълбоци, дълги, мускулести крака и коравото, изправено доказателство за възбудата си... Маркърс се обърна и хвърли панталона си на единствения стол. При това ѝ показа здравия си, добре оформен задник и Джудит възбудено пое въздух.

Маркър пристъпи към леглото, легна до нея и започна да целува пулсиращата вена в свивката на шията ѝ, като едновременно с това милваше корема и вдишваше аромата на тялото ѝ. Очерта формите ѝ от свивката на шията до хълбоците, мина по всички изкусителни извивки и меки вдлъбнатини. Джудит въздишаше под милувките му и шепнеше името му. Той целуна гърдите ѝ и нежно ухапа втвърдените им връхчета. Връхлетя я нова вълна на желание и пулсирането между бедрата ѝ се усили до почти непоносим напор за удовлетворение. Тя премести тежестта си, докато усети твърдата му мъжественост до бедрото си, и посегна да помилва нежната, възбудена плът. Усети пулсирането на кръвта в шепата си и потръпна. Възхитена от това ново, прекрасно усещане, тя склочи пръсти около пулсиращия член и започна да го масажира.

Маркър простена сладостно, зарадван от опитните ѝ милувки. Езикът му остави пареща следа по корема ѝ. Джудит разтвори бедра в безмълвна покана, без да престава да милва възбудената му мъжественост.

— Не бъди толкова нетърпелива — пошепна Маркър, мушна едната си ръка под дупето ѝ и го обхвана здраво. — Потърпи още малко, любима. — Ощипа я, за да прекъсне трансa на страстта ѝ, и Джудит отвори широко очи, за да обхване с поглед лицето, надвесено над нейното. — Ако продължаваш така, ще свърша след минута — обясни с усмивка той. — А това би било много жалко и за двама ни.

Тя закима усърдно в знак, че е разбрала, и притисна дупето си към ръката му.

Маркър я обърна по корем. С хладни устни и топъл език се постара да заличи следите, които пръстите му бяха оставили в нежната ѝ плът. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ, помилва нежно най-интимното ѝ място, разтвори леко подутите устни, усети топлата им готовност. Джудит се отвори за докосването му, притисна долната част на тялото си към ръката му и малкото помещение се изпълни с блажените ѝ въздишки.

— Обърни се по гръб — пошепна той, изтегли ръката си и я целуна по тила. — Искам да те гледам в очите, когато ставам част от теб.

Джудит се обърна послушно и го погледна изпод полуспуснатите си мигли.

— Не мога да ти опиша как се чувствам. — Двамата останаха с чувството, че тя бе проговорила за пръв път от цяла вечност насам, и собственият ѝ глас отекна в ушите ѝ чужд и далечен.

Маркърс я целуна отново и изрази с очи удоволствието, което му доставяше нейната наслада. Пошепна нещо неразбрано и се намести между бедрата ѝ. Джудит усети натиска на мъжествеността му в утробата си, той си помогна с ръка и тялото и се устреми насреща му с дива страст. Тя вдигна крака, за да го посрещне, петите ѝ се забиха в задника му. Маркърс осъзна твърде късно колко тясна беше утробата ѝ, едва накрая усети тънката преграда, която затрудни за момент проникването му. Но само след миг се озова дълбоко в нея и очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи, но устните ѝ издадоха сладостен вик. Без да се колебае, тя се задвижи в същия бърз, мощен ритъм като Маркърс.

В този момент дори Наполеон с цялата си императорска гвардия не би бил в състояние да ги прекъсне.

В очите на Джудит се появи учудване, главата ѝ падна назад, тя уви крака около талията му, за да го подкани да се забие още по-дълбоко в нея. С крайно напрежение на волята Маркърс успя да спре за миг, когато усети как Джудит стигна до върха на насладата. Много искаше да остане завинаги в тази топла, кадифена дълбина, да се наслаждава на горещата плът, обгърнала мъжествеността му, да се отдаде изцяло на чувственото удоволствие, но вече не беше в състояние да овладява горещия напор на слабините си. Прониза го остра болка, диво усещане за загуба, когато си заповяда да се оттегли от утробата на Джудит. Прегърна я и я притисна силно към себе си, когато собственият му екстаз пулсираше и се изливаше от него в горещ поток.

— Велики боже! — изохка Джудит. — Какво прекрасно чувство!

Маркърс падна до нея на възглавницата, затвори очи и дълго остана неподвижен. Най-сетне попита с неочаквано безизразен глас:

— Защо не ми каза?

— Какво да ти кажа?

Той се обърна към нея и се подпря на лакът.

— Че си още девствена. — Устреми поглед към кръвта по бедрата ѝ, учуден от естествеността, с която лежеше до него съвсем гола. — Защо, по дяволите, не ми каза? — изсъска той и очите му се

присвиха, когато сладостният спомен за сливането им бе изместен от объркване и чувство за вина.

— Значи ти си мислел, че не съм девствена? — попита учудено тя.

— Как да помисля, че си, като се държа като жена с богат опит! Откъде би могло да ми хрумне, че си недокосната?

— Толкова ли е важно това? — Джудит седна в леглото. В блаженството ѝ се примеси известна неловкост.

— Естествено, че е важно. — Маркът зарови лице във възглавницата. — Нямам навика да дефлорирам девственици.

— Но ние направихме само онова, което искахме и двамата. — Джудит беше много обърквана. — Не се е случило нищо, което не биваше да се случва.

Маркът я погледна изпитателно.

— Може би си права — отговори бавно той. — Не се е случило нищо, което не биваше да се случва.

В гласа му звънна рязкост, която стъписа Джудит и още повече я обърка. Тя скочи от леглото и отиде до тоалетната масичка, за да налее вода в легена.

— Говориш, сякаш си ми сърдит. Не мога да разбера защо. — Натопи парче платно в топлата вода и изми бедрата си. — С какво те разгневих?

Маркът вдигна поглед към ниския таван и се опита да подреди хаоса в главата си. Може би беше несправедлив към Джудит. Защо ѝ е било да предизвика съзнателно такава случка? Освен това и най-талантливата артистка не би могла да изиграе страстта и пламенното желание, камо ли пък изгарящия оргазъм.

— Върни се в леглото — помоли меко той. — Вече е късно, трябва да поспим.

— Няма ли да ми обясниш какво ти е? — настоя тихо тя и застана пред него. Очите ѝ, изпълнени с умора и тревога, изглеждаха огромни. Маркът беше готов да се закълне, че мъката ѝ беше истинска. Протегна разкаяно ръце и я привлече към себе си.

— *Tristesse d'amour* — обясни с усмивка той. — Прости ми. Понякога се случва, а ти наистина ме изненада. Чувствам се виновен, но се надявам, че след няколко часа сън това ще изчезне. А сега затвори очи и заспивай. — Той натисна ресниците ѝ с върховете на

пръстите си и продължи да я милва, докато усети как тя се отпусна доверчиво на гърдите му и страхът отстъпи място на изтощението.

Джудит вдишваше дълбоко соления аромат на кожата му и сладката миризма на любовната им игра и неусетно се плъзна в обятията на съня. Случилото се беше напълно ново за нея, нищо чудно, че я объркваше.

Джудит се събуди от глухо, далечно бучене, което непрестанно се засилваше. В първия момент остана неподвижна, опитвайки се да се ориентира, измери с учуден поглед чуждото легло, тънките завеси. После споменът се върна и тя скочи като ужилена.

— Какъв е този шум?

— Оръдия. — Маркъс стоеше до прозореца. Вече беше облякъл панталона си и тъкмо закопчаваше ризата. — Битката започва.

— Колко е часът?

— Четири. — Той се обърна към леглото. Джудит представляваше невинна и същевременно възхитително похотлива гледка с разрошените коси, нападали по раменете ѝ, и със завивката, която се беше смъкнала до бедрата и. Маркъс си припомни страстното ѝ отдаване, дивата, пламенна искреност на желанието ѝ. Искреност... ала не му беше казала нищо за невинността си, а предостави на него да разбере истината, когато беше твърде късно да спре и да се отдръпне. Но може би това беше част от искреността на реакцията ѝ: в заслепението на силната възбуда тя не мислеше за нищо друго. Все пак беше авантюристка. Маркъс прогони съмненията и опасенията си и се наслади на прекрасната гледка, която му се предлагаше. Джудит примигна и объркано поклати глава, опитвайки се да се върне в яркия свят на реалността.

— Спали сме почти цял ден — установи най-сетне тя.

— Така изглежда. — Маркъс прекоси стаята и се наведе да я целуне. — Как се чувстваш?

— Малко разранена — призна тихо тя. Той трепна и отвърна сухо:

— Да, това можеше да се очаква. В каната има топла вода. Но всъщност исках да попитам как се чувстваш душевно.

— Прекрасно — отговори веднага тя. — Девствеността е състояние, на което се придава твърде голямо значение. — Усмихна му се и попита: — Защо беше толкова разтревожен от случилото се? Нямах причини да се чувстваш виновен. Ти не носиш отговорност.

Маркърс смръщи чело.

— Естествено, че нося отговорност. — Той посегна към един медноцветен кичур и го нави на пръстите си. — Всичко стана толкова бързо... може би прекалено бързо.

— Ох, не знам. — Джудит наклони глава и продължи дяволито: — Според мен вървеше твърде бавно.

Маркърс въздъхна. Каква полза да я убеждава, че трябва да се чувства зле заради нещо, за което тя очевидно не съжаляваше. Разкаянието, което го мъчеше, също щеше да изчезне. Случилото се — случило. Сега вече нищо не можеше да попречи на връзката им. Най-голямото му желание беше да се върне при нея в леглото, но стомахът му къркореше все по-шумно, а засилващият се тътен на оръдията не му даваше мира.

Той се засмя и издърпа завивката.

— Ставай, мързеланке! Докато се обличаш, аз ще сляза долу и ще помоля да ни поднесат закъснелия обяд.

— Много добре. Умирам от глад. След това отиваме в Катр Бра, нали?

Той имаше намерение да отиде точно там, но в никакъв случай нямаше да я вземе на бойното поле. Този дебат обаче щеше да почака, докато се нахранят.

— Колкото може по-скоро — отговори неопределено той. — Знам, че в главната квартира на Уелингтън ме чакат. Трябваше да съм там още снощи, но ще измисля някакво извинение. Естествено не мога да им кажа, че съм се отдал на плътски радости, нали? — Усмихна й се нежно и свали от пръста си тежък златен пръстен с печат. — Искам да го носиш, докато сме тук. За да запазим благоприличие, нали разбираш? Мадам Бертолд със сигурност ще забележи липсата му.

— Да, естествено, не помислих за това — отговори тя и сложи пръстена на безименния си пръст. — Голям ми е, но ще го държа. — Стана бързо от леглото и наля топла вода в легена.

Маркърс остана като хипнотизиран до вратата, смаян от трезвия, методичен начин, по който тя се сапунисваше. В слабините му отново

пламна диво желание, той промърмори някакво проклятие и избяга от опасната паяжина на плътското привличане. Слезе по стълбата в кръчмата, която служеше и за трапезария, и бе посрещнат от възбудената гостилничарка.

— О, ето ви и вас, милорд! Тъкмо казвах на тези офицери, че ни гостуват един джентълмен и съпругата му. — Мадам Бертолд наля още едно канче с пенеста бира. Изглеждаше много уплашена. — Битката започна, милорд. Цял ден чакахме да загърмят оръдията, но те започнаха само преди два часа. Джентълмените казват, че Бони забавил атаката си.

— Велики боже, Карингтън, какво ви води насам?

Като позна драгунския офицер и двамата му другари, облегнати на тезгяха, Маркът изруга на ум.

— На път съм към главната квартира на Уелингтън, Франсис. — Той влезе в кръчмата и кимна приветливо на двамата други мъже. — Уитби, Джордж. Добър ден.

Полковник лорд Франсис Талент измери стария си приятел с любопитен поглед.

— Съпруга?

— Всички имаме своите малки тайни, Франсис — отвърна небрежно Маркът. Приятелите му щяха да си извадят правилното заключение и дискретно да изоставят темата. Любовните приключения на мъжа бяха негова частна работа. Той се обърна към мадам Бертолд и попита любезно: — Бихте ли приготвили лек обяд, мадам? И ви моля да го занесете в стаята.

— Милейди ще желае ли чаша чай или може би шери? — Жената направи реверанс и се усмихна очаквателно.

— Не е нужно да ми носите нищо в стаята. Ще обядвам тук. Толкова съм огладняла, че мога да погълна цял кон.

В кръчмата влезе Джудит Дейвънпорт. Лицето ѝ грееше в широка усмивка. Докато вървеше, тя прибра непокорните къдрици на тила си, нави ги на пръстите си и ги закрепил с няколко игли. Не носеше жакет, батистената блуза беше отворена на шията, гърдите ѝ се очертаваха примамливо под тънката материя.

— Знаеш ли, Маркът, казах си... — Гласът ѝ пресекна, когато забеляза другите мъже в помещението. Изчерви се до корените на косата и безпомощно отпусна ръце. Джудит със сигурност е чула



мъжките гласове в кръчмата, каза си ядно Маркъс. Не може да не ги е чула, докато е слизала по стълбата. Когато осъзна как се развиваха събитията и какви бяха неотменимите последствия, внезапно му се зави свят. Спомни си нещастния браконьер, когото беше заловил в железен капан. Ужасът, който го обзе при вида на заловения, беше нищо в сравнение с онова, което изпитваше сега по отношение на самия себе си. Бруталните жезла на собствения му капан щракнаха над главата му. Нямаше избор... никакъв. Джудит беше авантюристка, но той ѝ бе отнел девствеността и знаеше, че тя не е уличица... освен ако той не я направеше такава.

— Естествено вие познавате жена ми, Франсис — проговори сковано той. Отиде до вратата, улови ръката на Джудит и я въведе в кръчмата. — Скъпа, ти познаваш виконт Уитби и Джордж Банистър, нали?

— Мисля, че вече сме се срещали — отговори объркано Джудит. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Бавно осъзна каква катастрофа беше предизвикала. Тези мъже принадлежаха към висшето лондонско общество. Много скоро историята за тази среща щеше да стигне до английската столица и всички врати щяха да се затворят пред нея... и пред Себастиан. Баща ѝ щеше да остане неотмъстен. Лъжата на Маркъс беше единствената ѝ защита и тя реши да играе играта му, докато намери време да обмисли нещата на спокойствие.

— По дяволите, Маркъс, ти си бил тиха вода! — извика Франсис. — Тайни, значи? Моите най-сърдечни благопожелания, лейди Карингтън!

— Да, и аз се присъединявам. Трябва да пием за това — изгърмя Банистър. — Донесете бутилка шампанско, добра жена!

— Ами, не знам дали имаме шампанско, сър — отвърна смутено гостилничарката. — Ще питам Бертолд. — Тя излезе забързано и в помещението се възцари мълчание. Смуцението на мъжете беше очевидно, макар да се опитваха да го прикрият.

— Защо си повел лейди Карингтън със себе си към Катр Бра? — попита укорно Уитби и вдигна канчето с бира към устните си.

— За да компенсирам медения месец — отговори Маркъс, без да му мигне окото. — Знаем, че изглежда необичайно, но времената са такива. — Усмивката му беше съвсем естествена.

— Прав си — въздъхна лорд Франсис.

— Има ли нещо ново за битката? — Маркът побърза да смени темата.

— Както очаквахме, Бони нападна Блюхер при Лини и Уелингтън при Катр Бра.

— Защо се забави толкова? Остават му само пет часа до залез слънце.

— Според докладите на агентите ни тази сутрин не изпратил обичайните си разузнавателни отряди, защото бил сигурен, че при Лини насреща му бил само корпусът на Блюхер. Не разбрал, че са пристигнали подкрепления, затова не избързал — обясни Франсис.

— Въпреки закъснението французите нападат здравата и на двата фронта — добави мрачни Уитби. — Уелингтън търпи тежки загуби при Катр Бра и ни нареди да поискаме подкрепление от Нивел.

— Нося ви обяда, милорд, и една бутилка от най-доброто бордо на Бертолд. — Жената на гостилничаря влезе в кръчмата с тежка табла. — Надявам се, че отговаря на претенциите ви. Нямаме шампанско, сър.

— Това е напълно достатъчно — увери я Маркът и измъкна един стол изпод масата. — Ела, Джудит, седни тук. Ще ни правите ли компания, джентълмени?

— Благодаря, Карингтън, но не сме гладни. — Уитби се поклонил церемониално. — Извинете, мадам, но ние отдавна сме обядвали.

— Наистина е доста късно за обяд — произнесе с мъка Джудит. Седна на стола, който ѝ бе предложил Маркът, и го погледна въпросително. Изражението му беше непроницаемо като изразът на очите му.

— Искаш ли да ти нарежа малко шунка? — попита учтиво той.

— Благодаря. — Лека червенина обагри бузите ѝ.

— И едно парченце пиле?

— Моля те. — Тя сведе поглед към покривката. Имаше чувството, че е извършила ужасно престъпление и сега предстои да бъде наказана.

Никога не се беше чувствала така зле. Нахрани се мълчаливо, предоставяйки разговора на мъжете. Гърмът на оръдията не преставаше, но накрая бе заглушен от засилващо се бучене, което идваше някъде отблизо. В шума се различаваха възбудени викове, крясъци и тропане на крака.

Лорд Франсис хукна към вратата, следван от другите. Истинска вълна от хора — някои на коне, други в двуколки и карети, но повечето пеша, — се изливаше по пътя за Брюксел. Жени с кърмачета на ръце и малки деца, заловени за полите им, вървяха, препъвайки се, по твърдата настилка, покрита с буци засъхнала кал. Мъжете бяха въоръжени с всичко, което бяха могли да намерят в бързината: тояги, ножове, дори гилзи от снаряди.

— Какво става, по дяволите? — извика смаяно Маркърс.

— Прилича ми на неуспех — въздъхна Уитби. — Уелингтън май е заповядал да отстъпят.

— Досега Наполеон никога не го е побеждавал — отговори твърдо Маркърс. — Не мога да повярвам, че този път е успял.

— Джентълмени, джентълмени, хората казват, че армията се оттегля! — Собственикът на хана Бертолд дотича при тях откъм пътя, където беше разпитвал минаващите за положението. — Уелингтън отстъпва към Брюксел, а прусаците — към Вавр.

— Проклятие! — Джордж Банистър грабна шапката си. — По-добре да изпълним поръчението на главнокомандващия, приятели.

— Бертолд! — изкрещя Маркърс, когато гостилничарят отново се втурна към вратата. — Веднага впрегнете коня. — Той изкачи стълбата към спалнята им, вземайки по две стъпала наведнъж. Джудит остана сама в празната кръчма, заслушана в шума от човешките маси навън, но след минута се овладя и хукна след Маркърс.

Той тъкмо бе закопчал жакета си и проверяваше съдържанието на джобовете си. При влизането на Джудит вдигна бързо глава и обясни сухо:

— Аз отивам в Катр Бра. Ти ще останеш тук. Ще платя сметката, като дойда да те взема.

— Ти май забравяш, че аз също отивам в Катр Бра — отговори с привидно спокойствие тя и преглътна бързо, за да се отърве от буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ. При всеобщата бъркотия естествено нямаше време да поговорят за личните си затруднения, но студенината в гласа на Маркърс беше повече от обидна и с нищо неоправдана. Освен това тя не можеше да повярва, че той беше в състояние просто да си отиде и да я остави сама в този жалък хан, където щеше да седи бездейна, без да знае какво се случва на бойното поле.

— Е, сега няма да отидеш — отговори той все така хладно. — Твърде опасно е да се движиш сред тези маси хора. Само ще се пречкаш.

Джудит загуби самообладание. Испита огромно облекчение, че можеше да се отърве от усещането за безпомощност и поне за малко да прогони тъмното предчувствие, че във връзката ѝ с Маркърс Девлин имаше нещо безкрайно нараняващо.

— Конят и колата са мои — изкрещя гневно тя. — И трябва да знаеш, че ще отида, където искам. Нямах никакво право да ми предписваш как да живея. — Грабна жакета и ръкавиците си и се обърна към вратата. — Ако желаш отново да пътуваш в колата ми, моля, ще те взема със себе си. В противен случай ти предлагам да се огледаш за собствено транспортно средство.

Преди Маркърс да е успял да отговори, тя стигна до вратата и изскочи от стаята. Като промърмори някакво проклятие, мъжът грабна камшика си и тръгна след нея. Настигна я в обора. Джудит скочи на капрата на каручката, която чакаше, както бе заповядано, и грабна юздите. Маркърс излезе пред нея и хвана коня за мундщука.

— Държиш се като невъзпитано хлапе — изрече укорно той. — Бойното поле не е място за жена. Веднага слез от колата.

— Няма — отговори възбудено Джудит. — Ти си проклет, арогантен деспот! Казах ти, че ще ходя, където си искам. Нямах никакво право да ме командваш.

— В момента упражнявам правата си на съпруг — обясни строго той. — Повтарям: бойното поле не е място за жена, най-малко за моята съпруга. Хайде, направи, каквото ти казах.

За момент Джудит загуби ума и дума.

— Аз не съм ти жена — произнесе задавено тя.

— Напротив, скъпа, фактически си, а щом намеря някой свещеник, ще станеш и пред бога.

Това вече беше прекалено!

— Няма да се омъжа за теб, даже да си последният мъж в света! — изкрещя вбесено тя.

— По отношение на теб аз съм точно това, скъпа Джудит — отговори поучително той, — първият и последният мъж, когото ще познаваш — в пълния смисъл на думата.

Бледа като платно, Джудит се изправи и шибна коня с юздите. Животното изпръхтя, хвърли се напред и удари Маркъс, който все още държеше мундщука. Той се спъна, но успя да се изправи навреме и пусна юздата, преди да бъде повлечен от диво галопиращия кон. Вбесен, мъжът скочи на капрата и изтръгна юздите от ръцете на Джудит. Конят препускаше, сякаш под опашката му се бе загнездил стършел.

— Мосю... мосю... — извика възмутено гостилничарката, която ги беше наблюдавала от прага. Джудит погледна през рамо. Мадам Бертолд тичаше след тях, размахвайки огромен тиган, а бялата ѝ престилка се развяваше от вятъра. Бонето ѝ отлетя в канавката, но тя упорито продължи преследването.

— Мисля, че си забравил да уредиш сметката — изрече с треперещ глас Джудит. Целият ѝ гняв се изпари и тя избухна в истеричен смях.

— Проклятие! — Маркъс стегна юздите и стреснатият кон спря рязко. Мъжът се обърна към Джудит, която се тресеше от смях. Устните му затрепераха издайнически, когато му стана ясно колко абсурдна беше цялата сцена. Обърна се към мадам Бертолд, която тичаше, пъшкайки, към тях, и продължаваше да размахва големия тиган.

— Ще дойде ден, когато ще те просна на коленете си и ще те напляскам, както заслужаваш — каза той на Джудит, която бършеше сълзите от очите си, и извади портмонето си. — Заради теб едва не ме изкараха крадец. — Наведе се към зачервената, възмутена мадам Бертолд и я удостои с най-очарователната си усмивка, докато мълвеше несвързани извинения и приписваше вината за забравеното плащане на трудния исторически момент.

Мадам прие с достойнство шепата монети, които я обезщетиха повече от богато за гостоприемството ѝ, и остана задъхана и изпотена от напрежение на края на пътя, когато той отново подкара коня си.

— Е, докъде бяхме стигнали? — попита той.

Джудит най-сетне беше престанала да се смее и се отпусна на грубо скованата дървена пейка.

— До пътя към Катр Бра. Двамата с теб плуваме срещу течението.

— Много правилно се изрази. Надявам се, че там ще намерим свещеник.

— Сигурно има и друга възможност — промълви тя и отчаяно прехапа устни. Но не ѝ хрумна нито една, която не би разрушила всичко. Дали Себастиан щеше някога да ѝ прости, че с дръзкия си стремеж към страст и чувственост беше разрушила много месеци търпение и планиране?

— Аз ти отнех девствеността, а приятелите ми ни хванаха в положение, което застрашава доброто ти име. При тези обстоятелства няма почтена алтернатива. — Маркът представи ситуацията кратко и ясно и в гласа му нямаше никакво чувство.

— Ти май си забравил, че аз съм конекрадка и скандална авантюристка, която мами на карти и живее на ръба на почтеността под сянката на игралната маса! — Гласът ѝ прозвуча задавено и тя преглътна мъчително.

— Не съм забравил, но ще се погрижа да забравиш завинаги тези неподходящи занимания.

— А ако не мога да отвикна?

Маркът вдигна рамене.

— Това не е шега, Джудит. Като моя съпруга ти ще носиш пълната отговорност за моето добро име. Ще трябва да приемеш тази отговорност като част от сделката.

Сделка? Джудит му обърна гръб, опитвайки се да подреди хаотичните мисли в главата си. Женитбата с маркиз Карингтън щеше да бъде от голяма полза както за нея, така и за Себастиан. Като маркиза Карингтън тя щеше да получи незабавен и неограничен достъп до кръговете, в които се движеше Грейсмиър. Като роднина на маркиза Себастиан също щеше да бъде приет във висшето общество. Позицията ѝ в обществото щеше да бъде подсигурана и средствата, които бяха събрали дотук, щяха да са напълно достатъчни на Себастиан да води в Лондон живот на безгрижен ерген. Вместо да търси къща, брат ѝ щеше да наеме няколко елегантно мебелирани стаи и да си вземе един слуга вместо цяла дузина. Събраните пари щяха да им стигнат за много време напред. Това означаваше, че щяха да осъществят плана си за отмъщение много по-рано от предвиденото. И тогава Себастиан щеше да си върне името и имотите, които бяха негови по право. Съдбата бе поставила в ръцете ѝ голямата карта —

дори най-големият глупак на света не би се отказал да я използва, за да не наруши принципите си.

Ала Маркърс не биваше да знае нищо за това. Имаше още много тайни, които той не биваше да узнае. Как тогава би могла да спази своята част от сделката?

— Аз не знам нищо за теб — заговори предпазливо тя. — Защо не си се оженил досега?

Възцари се мълчание. Мислите на Маркърс се отнесоха в миналото и той се замисли за истината... по-скоро за полуистината, която стана истина. Чувството за чест все още го обвързваше с тази полуистина, макар че момичето, на което историята можеше да навреди най-много, отдавна почиваше в студения си гроб. Истината беше известна само на него и на още една личност. Но въпросът на Джудит заслужаваше отговор.

— Историята е проста и с нищо незабележителна, но гордостта е дяволско нещо, а аз имам от нея повече, отколкото е полезно. Преди десет години трябваше да се оженя. За момиче, което беше твоята пълна противоположност. Познавах я от детството си и изобщо не бях правил опити да я ухажвам. Тя беше кротка душица, безобидно агънце, от което можеше да се очаква, че ще се превърне в послушна, съзнателна съпруга. За съжаление тя се влюби безумно в един авантюрист, който играеше някаква своя игра, и развали годежа ни. — Гласът му звучеше овладяно, почти безизразно. — Ролята на отблъснатия годеник беше безкрайно унижителна за мен. Тогава бях твърде млад, за да понеса спокойно този публичен позор. Затова стигнах до заключението, че мога да живея спокойно само ако никога не се оженя.

— Тя омъжи ли се за авантюриста?

„Нима е имала избор? Бедната малка глупачка...“ Маркърс затвори очи, за да прогони спомена за отчаяното лице на Марта, запуши уши, за да не чува сърцераздирателните й хълцания. Неговата необузdana невестулка никога нямаше да попадне в такова положение. Безскрупулната авантюристка щеше да уреди нещата, както бе най-изгодно за нея. Дали Джудит беше чула гласовете на стълбата? Дали е знаела кой е бил в кръчмата, преди да влезе? Дрехите й бяха в ужасно безредие, всяка извивка на тялото й излъчваше задоволството на жена, която се е любила... Дали това беше грижливо обмислен ход? Но дори

да беше така, той беше човек на честта и нямаше друг избор, освен да се ожени за нея.

— Да, омъжи се за него — отговори тихо той — и след девет месеца почина от родилна треска, като му предостави да харчи наследството ѝ. — Той разтърси глава. — Не искам никога повече да говорим за Марта. Ти си толкова различна от нея, че понякога се питам дали не си от друга раса.

Джудит много искаше да го попита дали вярва, че двамата може да имат щастлив брак, но дълбоко в себе си вече знаеше отговора. Той не се женеше за нея по своя воля, а беше принуден да направи тази стъпка — тонът му и всяка отделна дума доказваха недвусмислено това.

Ако не беше планът им да отмъстят на Грейсмиър, Джудит щеше да каже не. Щеше да заяви на Маркъс, че в нейните кръгове доброто име на една жена няма значение и че тя ще се задоволи да му бъде любовница, докато и на двамата им харесва.

Но при тези обстоятелства щеше да премълчи. Тя беше авантюристка и съдбата беше сложила в ръцете ѝ най-добрите карта. Джудит обърна глава и срещна хладния му поглед.

— Добре, да сключим сделка — каза просто тя. Маркъс кимна кратко в знак на потвърждение и отново посвети вниманието си на пътя.

Джудит затвори очи, вслуша се в тътена на оръдията, който идваше все по-близо. По пътя вървяха колони войници, коне и каруци, ругаещи цивилни се смесваха с остатъците от отстъпващата армия. Внезапно споменът за преживяната страст и планът за отмъщение станаха тривиални и незначителни пред лицето на голямото историческо събитие, което щеше да струва живота на хиляди хора и да определи бъдещето на света.



Селото Катр Бра се намираше на кръстовище. В очите на Джудит то беше като място от Дантевия „Ад“. Битката бушуваше с неотслабваща сила и над разрушените селски къщи по продължение на улицата висяха гъсти облаци барутен дим. Мъртви и ранени лежаха навсякъде, където им бяха намерили свободно местенце, а от хирургическия лазарет се чуваха безумни викове от болка.

Главната улица на селото беше задръстена с войници и коне. Един ранен кон риташе безпомощно преобърнатата каруца и цвилеше от болка, докато група мъже се мъчеха да прережат ремъците и да изправят оръдието.

— Велики боже, това наистина не е място за жени — пошепна Маркърс. — Какво да те правя сега?

— Няма нужда да ми търсиш занимание — отговори хладно тя. — Смятам да сляза тук. Има много работа.

Маркърс я изгледа изпитателно, но като видя бледото лице и решителната линия около устата, спря каручката. Намираха се зад линията на фронта, но все още не достатъчно близо, за да ги заплашва опасност. Когато тя понечи да скочи от колата, той сложи ръка на рамото ѝ.

— Почакай малко.

— Само губим ценно време — отбеляза недоволно тя.

— Тук не е сигурно — произнесе предупредително той.

— Никъде не е сигурно — отвърна тя и описа широк кръг с ръка, за да подчертае хаоса, който цареше наоколо. — Обещавам да бъда предпазлива.

Маркърс смръщи чело, но след малко примирено вдигна рамене.

— Е, добре, щом така искаш. Навеждай се и по възможност не излизай на открит терен. Аз отивам в главната квартира. Остани в селото. Щом изясня нещата, ще дойда да те взема.

Тя кимна и скочи от колата. Събра полите си и хукна по улицата към мястото, където група ранени се бяха подслонили край един жив

плет.

Дълго след като падналият мрак сложи край на сражението и тътенът на оръдията най-сетне заглъхна, Джудит продължаваше да носи вода на жадните, искаше превръзки от лазарета, за да превързва по-леките рани, седеше до нещастните войници, които умираха или преминаваха в безчувствения свят на дълбокото безсъзнание. Спущаше плачове и болезнени викове, признания и интимни копнежи и сърцето ѝ преливаше от съчувствие и ужас при вида на толкова много страдание. Никога нямаше да разбере защо хиляди млади мъже трябваше да умрат за един-единствен ден.

През цялата тази безкрайна вечер тя се оглеждаше да види някъде Себастиан и се заслушваше да чуе гласа му. Брат ѝ със сигурност беше някъде тук, в тази ужасна бъркотия. Освен ако не беше отишъл право на бойното поле и някой заблуден куршум... не, не биваше дори да мисли за такава възможност.

Маркът намери Джудит в лазарета. Тя държеше ръката на един млад ефрейтор, докато хирургът ампутираше крака му. Момчето беше захапало кожен ремък и побелелите му пръсти стискаха с все сила ръката на Джудит. Маркът проследи ставащото от мрака до мига, когато пациентът изпадна в дълбоко безсъзнание и ръката му падна безсилна на масата. Джудит разтри изтръпналите си пръсти и се огледа за следващия ранен, на когото трябваше да помогне.

Забеляза Маркът и му кимна уморено, когато той се запъти към нея. Лицето ѝ беше оцапано с прах и сажди, полата опръскана с кръв, очите бяха помътнели от изтощение. Тя приглади назад мократа си от пот коса, залепнала за челото ѝ в задушната горещина на палатката.

— Как върви? — попита глухо тя.

— Армията формира нова отбранителна линия на Мон Сен Жан — отговори Маркът. — Уелингтън и щабът му са още тук, за да си направят съответните изводи. — Той извади кърпичката си и попи капчиците пот от челото ѝ, после улови брадичката ѝ с палец и показалец и избърса чернилката от бузите ѝ. — Опитах се да науча нещо за Чарли, но напразно. Загубите са ужасяващи.

— А аз се надявах да намеря Себастиан.

Джудит се огледа търсещо в лазарета. Фенерите огряваха хирургическата маса в кървавочервено сияние и хвърляха огромни сенки по стените на палатката. Хирургите и помощниците им се движеха безшумно между масите, претоварени с ранени.

— Какво ще правим?

— Ти си изтощена до смърт — отвърна тихо Маркърс. — Трябва ти храна и почивка.

Джудит сведе глава, сякаш внезапно й беше натежала.

— Но тук има още много работа...

— За днес всичко свърши. Утре ще има също толкова ранени й дори много повече. — Той улови ръката й и я поведе към изхода. Тя се подхлъзна в една локва кръв и отчаяно се вкопчи в него. За момент се наслади на силата му, а гъвкавото й стройно тяло внезапно се отпусна и натежа.

Маркърс я притисна до себе си, почувства безсилието на крайниците й, крехки като на сърна. Тя миришеше на земя, кръв и пот и той се изненада безкрайно, когато в сърцето му внезапно се надигна вълна на нежност. Не беше свикнал с такива чувства, още повече когато обектът им беше Джудит, която го възбуждаше, гневеше, предизвикваше, развеселяваше — понякога всичко едновременно, — но никога досега не беше събуждала в сърцето му инстинкта на закрилник. Той целуна благоговейно влажното й чело и бързо я изведе навън в хладната нощ.

— Преди да си починем, трябва да свършим още една важна работа — съобщи той. — Уредил съм всичко. Ще го направим много дискретно.

— Какво ще правим?

Маркърс улови лявата й ръка, на която все още светеше пръстенът му, и я огледа със смръщено чело.

— Трябва да обясним някак присъствието ти с мен в онази гостилница, а обяснението може да бъде само едно. Искам без бавене да уредя нещата. В селото живее един белгийски свещеник, който е готов да извърши церемонията. Няма да трае дълго.

Джудит с болка осъзна, че незнайно по каква причина беше очаквала да спазят традицията, когато легализират връзката си. Но Маркърс очевидно се интересуваше само от това работата да се свърши бързо. Заболя я, макар да си внушаваше, че собствените й мотиви са

чисто делови. Това не беше брак по любов, а най-обикновена сделка. Въпреки това не се сдържа и попита:

— Трябва да го направим сега? Сред тази кървава баня?

— Това е въпрос на чест — отвърна кратко Маркърс. — За мен... но и за теб.

Джудит усети сарказма му и се изчерви от гняв.

— Последния път, когато стана дума за честта ми, в ръката ми се появи пистолет — напомни му тя и въпреки изтощението си енергично изпъна рамене.

Отговорът на Маркърс бе предотвратен от ликуващ вик.

— Джудит! Джу! — Дватамата се обърнаха изненадано. В сянката на една къща стоеше Себастиан.

— Братле! — Джудит моментално забрави Маркърс, спора, който водеха, и всичко друго и се втурна да прегърне Себастиан. — Търсих те навсякъде!

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита Себастиан и я стисна в обятията си. — Доколкото си спомням, оставих те в Брюксел.

— Но не си очаквал да остана там, нали? — засмя се изтощено тя.

Младежът поклати разкаяно глава.

— Тъй като те познавам най-добре от всички, не биваше да се залъгвам с напразни илюзии. — Едва сега забеляза Маркърс и изненадано вдигна вежди. — Добър вечер, Карингтън.

— Виждал ли си Чарли? — попита бързо Джудит, преди Маркърс да е отговорил на поздрава. — Маркърс го е търсил напразно цял ден.

— О, да, видях го преди няколко часа — отговори Себастиан. — Беше с Нийл Ларсън. Всъщност Ларсън беше ранен и Чарли трябваше да го изнесе от бойното поле. Заедно сложихме Ларсън в една от колите, които заминаха за Брюксел.

Джудит усети как Маркърс моментално се отпусна, сякаш от раменете му се смъкна тежък товар.

— Слава богу — пошепна той. Мракът в очите му и горчивата линия около устата изчезнаха и той съсредоточи вниманието си върху Себастиан. — Радвам се, че се появихте точно навреме, Дейвнпорт. Можете да ни направите голяма услуга.

— Така ли?

— Да, ще отведете сестра си пред брачния олтар.

— Какво ще направя?

— Маркърс имаш ли нещо против да поговоря пет минути насаме с брат си? — попита бързо Джудит.

Лордът се поклони церемониално.

— Естествено не. Къщата на свещеника е до църквата, както може да се очаква. След като обясниш ситуацията на брат си, елате там.

Джудит го проследи с поглед, докато изчезна в малката църквица, чиято кула беше разрушена от снаряд.

— Говори! — подкани я остро Себастиан.

Джудит му обясни какво се беше случило, макар да й беше много неловко да признае, че се бе поддала на страстта и се беше отклонила от избрания път.

Себастиан я изслуша мълчаливо. Нищо в израза на лицето му не показва каква буря бушуваше в сърцето му. Беше шокиран, че трезвомислещата му сестра изведнъж беше загубила напълно чувството си за реалност и се бе поддала на чувствените си желания, които заплашваха да разрушат всичко, за което бяха работили толкова дълго. Опита се да погледне на Маркърс Девлин като на любовник на сестра си, опита се да разбере какво имаше в този мъж, та беше събудил в сърцето на Джудит такава страст, но представата за връзката им го изпълни с такъв ужас, че побърза да я прогони.

Когато мълчанието се проточи, Джудит попита тихо:

— Сърдиш ли ми се?

— Не знам дали това е правилната дума — отговори бавно той. — Да, мисля, че съм сърдит. — Внезапно осъзна, че имаше и нещо друго. Той ревнуваше Маркърс Девлин, който си беше позволил да проникне в изключителната близост на брата и сестрата. „Не искам да дяля сестра си с друг човек“, помисли си стъписано той. Беше само десет месеца по-голям от Джудит, двамата бяха заедно, откак се помнеше, и понякога имаха чувството, че са едно човешко същество. Споделяха всичко: мисли, мечти, копнежи, кошмари. Смееха се на един и същи неща и плачеха за едни и същи неща. А сега Джудит щеше да обича и друг човек... да споделя с него всичко, което досега беше споделяла само с брат си.

— Искаш ли да се омъжиш за него? — попита рязко той. — Или го правиш само защото си принудена?

Джудит прехапа устни.

— Няма никакво значение какви са чувствата ми. Аз предизвиках тази катастрофа и пак аз трябва да я оправя. Това е единствена по рода си възможност да изпълним плана си и да отмъстим. Не разбираш ли, Себастиан? Като маркиза Карингтън аз ще вляза автоматично в кръговете, в които се движи Грейсмиър, и ще се сприятеля с него. Като мой брат ти ще имаш същата обществена позиция. Страхотно е, не мислиш ли?

— Да, вероятно си права. — Себастиан се взираше замислено в мрака. Може би болката щеше да намалее, ако се опиташе да види връзката между женитбата на Джудит и изпълнението на плана им. — Какво ще стане, когато Карингтън открие, че си го използвала?

Джудит вдигна рамене.

— Надявам се никога да не разбере.

Себастиан зарови пръсти в косата си и смръщи чело.

— Трябва дяволски да внимаваме, за да не узнае никога. Знаеш ли, Джу, аз не познавам този човек, но съм готов да се обзаложа, че ще бъде страшен противник.

Джудит беше стигнала до същото заключение, но се опита да го отмени с шегата.

— Най-лошото, което знам за него, е че е много властен. Но съм убедена, че ще се справя. Сигурна съм, че няма тайни пороци или перверзни. — Тя се изсмя нервно. — Искам да кажа, че щях да го усетя, след като...

— Разбирам какво имаш предвид — прекъсна я Себастиан подигравателно. — Но предпочитам да не говоря за това, поне засега.

— Извинявай — промълви съкрушено тя. — Не искам да се чувстваш неловко.

— Е, ще трябва да свикна с новата ситуация — отвърна той, опитвайки се да запази самообладание. — Ако си сигурна в себе си и смяташ, че ще живееш добре, наистина трябва да се възползваме от промяната, за да осъществим плана си. Така и така трябваше да се омъжиш. Би трябвало да съм облекчен, че успя да се наредиш толкова добре.

Джудит не беше напълно убедена от внезапното оживление на брат си, но предпочете да не оспорва думите му.

— Тогава да вървим в църквата — заяви решително тя.

Маркърс ги чакаше в малката градина пред къщата на свещеника. Видя ги да слизат надолу по улицата, хванати под ръка, събрали глави, задълбочени в разговор. За какво ли си говореха? Сигурно за него. Колко лесно са го манипулирали...

Той побърза да прогони съмненията си. Естествено Джудит и Себастиан имаха да си кажат много неща. Това беше съвсем нормално и не означаваше, че коват мрачни планове. Джудит беше авантюристка и безскрупулна, но в никакъв случай не беше интригантка и коварна.

А когато я видя отблизо, отново бе завладян от сияещата ѝ красота, на която не бяха успели да навредят дори кръвта, потта и изтощението от прекарания сред ранените ден. Гъвкавата ѝ фигура беше все така грациозна и елегантна въпреки умората и той я пожела също така силно като предишната вечер. Знаеше, че щеше да има необикновена съпруга. Джудит беше непредвидима, притежаваше няколко различни лица и той не можеше да си представи, че някога ще ѝ се насити.

Когато влязоха в градината, Маркърс пристъпи насреща им и протегна ръка на Себастиан.

— Е, Себастиан, надявам се, че сестра ти има твоето позволение да се омъжи за мен. За съжаление нямах възможност да те помоля официално за ръката ѝ.

Себастиан пое протегнатата ръка и я стисна.

— Джу не се нуждае от ничие разрешение, за да уреди живота си. И изобщо — добави той с дяволита усмивка — при дадените обстоятелства...

Маркърс се улови, че реагира на тази очарователна, заразителна усмивка, която толкова приличаше на усмивката на Джудит.

— Съвсем правилно — отвърна той. — Време е да влезем в църквата. Джудит, моля те да ми върнеш пръстена.

Селският свещеник извърши брачната церемония със същия фатализъм, с който цял ден беше давал утеха на ранените. Преуморен като всички други, той прие необичайния външен вид на булката със съчувствено кимане, извика от кухнята старата си икономка, която трябваше да послужи като втори свидетел, и отведе малката група в полуразрушената църква. Изрече брачните клетви с такава бързина, че дори Джудит, която говореше френски от най-ранното си детство, не смогваше да следи думите му.

Така — между разрушени стени, пред олтар, отворен към небето, на самата бойна линия, сред ужасите на войната, — Джудит Дейвънпорт стана законна съпруга на Маркъс Девлин, маркиз Карингтън. Той сложи пръстена с печат на пръста ѝ и изрече спокойно:

— Щом се приберем в Лондон, ще намерим нещо по-подходящо.  
— След това, за да изпълни обичая, леко я целуна по устните.

— Мосю... мадам... ако обичате... — Свещеникът излезе от сакристията с подвързана с кожа книга в ръце. — Регистърът.

Джудит и Маркъс написаха имената си в брачния регистър под надрасканите и в голямата си част нечетливи подписи на предшествениците си.

— Вие също, мосю — обърна се свещеникът към Себастиан, който сложи името си под това на сестра си. Икономката нарисова до него голямо Х.

Внезапно в тъмната селска църквица се възцари смутено мълчание. Джудит се покашля точно в мига, когато Себастиан проговори с неубедителна сърдечност:

— Е, това беше. Моите благопожелания. — Той целуна сестра си и стисна ръката на зет си. — В чантата на седлото ми има бутилка коняк. Искате ли да изпием по чашка?

Маркъс кимна.

— Чакайте ме отвън. Трябва да платя на свещеника.

Джудит не можеше да откъсне поглед от брачния регистър, където стояха трите подписа. По тила ѝ пропълзля странна студенина и кожата на главата ѝ настръхна.

— Хайде да излезем — подкани я Себастиан и улови ръката ѝ. Тя го последва като замаяна.

— Бракът ми не е законен — пошепна задавено тя.

Себастиан я погледна изумено. Точно в този миг полумесецът се появи зад черните облаци и кълбата барутен дим. Лицето на Джудит беше восъчнобледо.

— Какво говориш? Не те разбирам.

— Имената — пошепна тя. — Това не са истинските ни имена!

— Велики боже! — Себастиан подсвирна изумено. — Откакто сме били бебета, никой не ни познава с имената, с които са ни кръстили. Аз никога не се назовавам с това име.

— Какво ще правим сега?



— Нищо — отговори веднага той. — Никой не бива да узнае, че имаме други имена. Ако се върнем сега в църквата, за да се поправим, Маркърс ще иска да узнае всичко.

По гърба на Джудит пробяга студена трърпка.

— Това е абсурдно. Аз съм омържена и в същото време не съм.

— Джудит Дейвърпорт е омържена — изрече твърдо Себастиан.  
— Шарлърт Девърроу не съществува от втората година след раждането си.

— Ами ако имам деца? — почти извика тя. — Те ще са незаконни!

— Никой не знае за това освен нас двамата — успокои я той и улови ръцете й. — Никой никога няма да узнае, обещавам ти. Ние създаваме свои собствени правила... свои собствени истини... винаги сме правили така.

— Да — отвърна тихо тя и се опита да се овладее. — Ти си прав. Какво значение има едно парче хартия?

Вратата на църквата се затвори с трърсък и братърт и сестрата отскочиха един от друг с чувство за вина. Маркърс тръргна към тях с намърщено чело. Подозренията му отново се събудиха.

— Може би съм попречил на семейните тайни? — Гласърт му прозвуча принудено.

Джудит отчаяно затърси отговор, който да съдържа поне малко истина. Усмивката й беше неискрена, но тя се постара да говори естествено.

— Припомняхме си за баща ни. Той почина миналата година във Виена.

— Щеше да се радва много, че Джудит се е омържила — добави с усмивка Себастиан. — Не е познал много радости през живота си.

— Така е — кимна Джудит. — Майка ни е починала, когато сме били още бебета, и той не можа да преодолее загубата. — Тя притисна прърсти към челото си. — Ако в най-скоро време не седна някъде, ще припадна.

— Търбва да хапнеш нещо — отговори загрижено Маркърс. Недоверието, което го гризеше, изчезна моментално. — Най-добре да отидем в главната квартира на дука.

Себастиан предпочете да се върне при приятелите си в селската кърчма, докато Маркърс въведе съпругата си в една от малкото каменни

къщи, чиито покрив още беше цял. Щабът на Уелингтън се беше събрал около голяма маса. Самият дук дъвчеше парче пшеничен хляб и едновременно с това даваше указания на неспирния поток от куриери.

Франсис Талент предложи на Джудит калаено канче с местно вино, поздрави я любезно и изобщо не изглеждаше изненадан да я види. Джудит бегло се запита какво ли беше помислил за нея полковникът, като я видя да влиза в кръчмата с разкопчана блуза и разпуснати коси. Най-добре да не мисля повече за това, реши тя и седна в края на масата.

Много скоро тя се почувства напълно свободна и непринудена в кръга на военните. Състоянието на костюма ѝ, изтощението, всичко, което беше свършила през изминалия ден, допринесе за приемането ѝ в групата на уморените от войната ветерани. Даже Уелингтън я поздрави с отсъстваща, но одобрителна любезност, обвини Маркъс, че е запазил женитбата си в тайна, и предложи на Джудит да изтрие кръвта от роклята си със смес от сол и вода.

Остатъка от първата си брачна нощ Джудит прекара на една маса в края на помещението, увита в армейски шинел, докато военният съвет продължаваше. Маркъс я поглеждаше често-често и се опитваше да не мисли за онова, което щяха да правят при нормални обстоятелства. Той свали палтото си, нави го на руло и го пъкна внимателно под главата ѝ. Миглите ѝ потрепериха и тя пошепна нещо неразбрано. Той се усмихна, помилва косата ѝ, чийто блясък беше избледнял, и се върна до масата.

Малко преди разсъмване Джудит бе събудена от един млад ординарец, който колебливо я побутна по рамото.

— Мадам... има кафе, мадам. Потегляме.

Тя отвори очи и примигна уплашено. Споменът се върна бавно, тя седна на масата и праметна крака през ръба. Прие чашата горещо кафе с благодарна усмивка и се огледа. В стаята бяха само тя и ординарецът.

— Къде са останалите?

— Навън, готови за тръгване, мадам — отговори момчето. — Негово благородие ви очаква.

Тя скочи от масата и излезе навън в сивото, влажно утро, склучила ръце около благотворната топлина на чашата.

Дворът беше пълен с мъже на коне. Уелингтън седеше на гърба на любимия си кон Копенхаген, който риеше нервно с копита и отмяташе глава назад, душейки въздуха. След бъркотията от предишната вечер селото беше тихо. Само от лазарета се точеше безкрайна върволица коли в посока Брюксел, за да пренесе в града ранените, закърпени от хирурзите. На съседното поле работеха погребални команди, натоварени да закопаят убитите. Равномерно размахващите лопатите фигури изглеждаха призрачни в ранната утринна мъгла.

Маркъс, който държеше за юздата красив черен жребец, разговаряше с Франсис Талент. Джудит отиде при тях. Полковник Талент я поздрави весело, после се извини и отиде да се присъедини към Уелингтън.

Джудит огледа изпитателно съпруга си. Маркъс изглеждаше уморен, но спокоен.

— Веднага ли тръгваме? — попита тя.

Маркъс също я огледа изпитателно.

— Щом си готова. Успя ли да си починеш? Прекара нощта на много твърдо легло.

Джудит се засмя весело.

— И друг път съм спала на кораво легло. Починах си много добре. Сигурно съм спала поне три часа. — Тя отпи голяма глътка кафе. — Великолепно! Кафето е божествена напитка.

Маркъс се усмихна развеселено.

— Права си, кафето спасява живота на човека. За съжаление днес ще пътуваш сама в каручката. Старай се, доколкото е възможно, да не изоставаш от нас.

Джудит помилва гривата на жребеца.

— Значи ти ще яздиш?

— Да, Франсис ми отстъпи един от конете си.

— Предполагам, че няма да се намери кон и за мен — прошепна унило тя.

Маркъс я погледна пронизващо.

— Даже да имаше кон и за теб, след като — както прелестно се изрази самата ти, — си „заела“ коня с колата, дългът ти изисква да се погрижиш да ги върнеш в добро състояние на законния им собственик.

Джудит направи гримаса, но не оспори правотата на твърдението му.

— Не съм предполагала, че ще се наложи да ги задържа толкова дълго.

В абаносовочерните очи светна смях.

— Да, знам, че не си. Но през вчерашния ден се случиха цял куп неочаквани неща.

— Прав си — усмихна се в отговор тя. — Но съм склонна да мисля, че собственикът ще се задоволи с едно добро обезщетение. Сигурна съм, че щом се върнем в Брюксел, собственикът на кръчмата ще го издири и ще ми го доведе.

— Успокои ли съвестта си? — попита подигравателно той.

Джудит избухна в смях.

— Никога не съм имала проблеми със съвестта си. Но щом не мога да яздя с теб, по-добре да остана още един ден в селото. В лазарета има достатъчно работа.

Маркът сбърчи чело и се замисли. Вчера съпругата му се беше проявила като добра медицинска сестра.

— Мисля, че мога да ти разреша. Надвечер ще изпратя някого да те вземе. Щом се появи, трябва незабавно да тръгнеш с него, разбра ли? Ще му дам нареждане да те доведе веднага при мен, защото никой не знае колко време ще останем в следващата главна квартира. Ако се забавиш, може да те изгубя. Ясен ли съм?

Моментът на съгласието беше дяволски кратък.

— Да, напълно ясен. Щях да го разбера и ако не беше изказано по този властен начин — отговори тя със задната мисъл, че никога не е рано да стартира програмата за реформи. — Тук не сме в класна стая.

— Велики боже, Джудит, нямам време да се карам с теб. Тук бушува война!

— Виж ти! — извика с добре изиграно учудване тя. — Точно това имах предвид и аз.

Той я хвана за раменете и я привлече към себе си.

— Може наистина да съм деспот, но тази сутрин ти си твърдоглава като бодливо свинче. — Въпреки гнева в гласа си той не можа да потисне искрите на желание в погледа си. Макар че бузите на Джудит пламтяха от възмущение, в очите ѝ блещукаха тъмните пламъчета на страстта и Маркът неволно си представи милувката на

меките ѝ устни върху неговите. — Бодливо свинче или не, аз те желая — пошепна той. — Сигурен съм, че ще измисля нещо за следващата нощ. — Прокара пръст по устните ѝ и заключи: — Тогава ще бъдем на хиляди мили от всяка класна стая, обещавам ти. — Вдигна вежди и очите му светнаха. — Това ще ми гарантира ли послушанието ти, малка невестулке?

Джудит се усмихна. Гневът ѝ беше отлетял.

— Ще дойда веднага щом ме повикате, сър.

Той обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я целуна за сбогом с твърд, собственически жест, който остави по устните ѝ възбудени тръпки и накара кръвта ѝ да закипи.

— Още едно обещание — прошепна той, обърна се и се метна на седлото. След секунди вече препускаше след другарите си, като ѝ махаше с ръка.

## 8

През безкрайно дългия ден, който последва, Джудит нито за миг не помисли за любов. Следобед беше толкова уморена, че се движеше като в транс, все по-често затваряше очи, но продължаваше да работи, тласкана от неотложните нужди и ужасните страдания около нея. Предишния ден Уелингтън беше загубил пет хиляди души и от бойното поле продължаваха да докарват ранени, които цяла нощ бяха лежали на открито. Джудит имаше чувството, че потокът от ранени никога няма да престане.

Към обед небето потъмня и само след минути засвяткаха първите мълнии. Гръмотевиците са почти толкова силни колкото тътенът на оръдията вчера, каза си Джудит, която беше излязла за малко пред лазарета и се взираше в лееция се дъжд.

Пороят не спря през целия ден. Много скоро Джудит се намокри до кости, но почти не го забелязваше. Час по час изпращаха за Брюксел кервани с ранени. Рано вечерта Джудит тъкмо настаняваше две по-леко ранени войничета в една от колите, когато я повика колеблив глас.

— Чарли! — Тя вдигна глава, изненадана и зарадвана, че го вижда. От косата ѝ се стичаше вода. — Слава на бога, ти си жив и здрав!

— Добре съм — отговори той, силно изчервен от смущение, и продължи, заеквайки: — Вижте, мис Дейвънпорт... Джудит... моят братовчед... ами, Маркърс ме изпрати да те отведа веднага при него. Той е при армията във Ватерло. Трябва да тръгнем незабавно.

Напълно изтощена, Джудит слезе от каруцата с ранените. Какво бе казал Маркърс на Чарли?

— Далече ли е?

— Не, само няколко мили. Армията е заела позиции от другата страна на пътя за Брюксел — обясни Чарли. — Днес заради лошото време нямаше сражение.

— Трябва да взема коня и колата си.

— Аз се погрижих. Ето ги там, пред онази къща. — Той се взря в някаква невидима точка помежду им, неспособен да я погледне в очите. — Той каза, че сте... мисля, че в такъв случай се изказват благопожелания.

— О, Чарли, в момента ми е много трудно да ти обясня — отвърна тя и стисна ръката му. — В действителност не знам дали изобщо съм в състояние да ти обясня. Всичко стана толкова бързо.

— Докато бяхме в Брюксел, ти нямаше намерение...

— Прав си — прекъсна го тя, осъзнала какво засрамващо подозрение го мъчеше — че тя й Маркъс го бяха направили на глупак, че през цялото време са имали тайна връзка. — Всичко стана внезапно. Не знам мога ли да очаквам от теб разбиране, след като самата аз не го разбирам.

— О! — Чарли не изглеждаше убеден, когато й помогна да се качи в колата. — Ще вържа коня си отзад и ще седна до теб. Намерих и чергило, с което ще се покрием.

Джудит взе юздите и двамата се сгушиха под чергилото, макар че бяха абсолютно мокри. След известно време Чарли заговори развълнувано:

— Моят братовчед никога не върши необмислени неща. Защо се е оженил точно когато бушува най-голямата битка на всички времена? Мислех, че сляпо влюбени мъже и жени има само в романите на мисис Радклиф.

Джудит неволно се засмя и помилва ръката му.

— Сега убеди ли се, че действителността е много по-странна и по-безумна от всички романи на света? — Дано това обяснение да го задоволи. Момче като Чарли не можеше да се справи с истината за тази внезапна женитба: гореща страст, взаимно прелъстяване, неблагоприятни обстоятелства и крайно изострено чувство за чест, съчетано с безсъвместно възползване от благоприятния случай.

Армията на Уелингтън лагеруваше извън село Ватерло, разположено по пътя за Брюксел зад един малък хълм, който щеше да ги предпази от неприятелско наблюдение и от огъня на оръдията. Позицията беше относително благоприятна и дукът беше в добро настроение, когато Джудит, придружена от Чарли, влезе в една от селските къщи, разположени по фланговете на армията. В камината гореше буен огън и въздухът беше изпълнен с миризма на влажна

вълна, а мокрите обитатели си оспорваха удобните места в близост до благотворната топлина.

— Ако Блюхер благоволи да ни изпрати един батальон, ще останем тук — заяви Уелингтън и се отпусна до масата, където остатъците от вечерята още не бяха вдигнати. — О, лейди Карингтън, съпругът ви каза, че сте работили в лазарета в Катр Бра! — Той ѝ махна за поздрав с един недояден котлет. — Елате до огъня да се стоплите. Карингтън обикаля позициите. Бони се е разположил зад отсрещния хълм.

Джудит падна тежко на дървената пейка пред огъня, толкова изтощена, че нямаше сили да се доближи до огъня. Чарли промърмори някакво извинение и излезе отново в дъжда, за да се присъедини към полка си. Някой ѝ подаде калаено канче с вино и тя го прие с благодарна въздишка. Както миналата нощ, мъжете приеха присъствието ѝ съвсем естествено. Днес това не я изненада особено, защото беше срещнала много жени, които работеха като нея в лазарета — съпруги на войници, свикнали да вървят след мъжете си и да понасят лишенията, които понасяше армията. Фактът, че съпругата на лорд Карингтън правеше същото, беше необичаен, но мястото на маркиза като цивилен съветник в щаба на дук Уелингтън също беше необичайно.

Маркърс се върна само след няколко минути, отърси водата от палтото си и хвърли подгизналата боброва шапка на най-близката пейка.

— Вали като из ведро — съобщи мрачно той. — Пътищата са наводнени и на полето е страшна кал. — Забеляза жена си и бързо заобиколи масата. — Как си?

— Мокра до кости — отговори тя с уморена усмивка. — Но иначе съм добре. И ще ми стане още по-добре, ако получа втора чаша вино.

— Внимавай — проговори предупредително той и напълни чашата ѝ. — Изтощението и виното са дяволска комбинация. Яла ли си нещо?

— Още не. Прекалено съм уморена.

— Трябва да се нахраниш. После ще те отведе в стаята, която успях да наема, за да свалиш мокрите дрехи.



Докато ядеше изстиналия агнешки котлет, Джудит се вслушваше в разговора на мъжете. Маркъс седна до нея на пейката и я обгърна с една ръка. Главата ѝ моментално падна на рамото му. Дрехите ѝ се затоплиха и позасъхнаха в задушното помещение и докато отпиваше по малко от виното си, тя се опитваше да следи дискусията. Изглежда всичко зависеше от прусаците. Ако изпратеха един батальон подкрепление, всичко щеше да бъде наред. Ако не, армията на Уелингтън щеше да остане по-малобройна от французите, които лагеруваха от другата страна на хълма.

Атмосферата в стаята беше твърде напрегната и Джудит съзнаваше, че сега не може да отиде в леглото. Затова поклати глава, когато Маркъс предложи да я заведе в стаята, която беше наел за нея в малката къща за гости в отсрещния край на двора. В три часа през нощта в къщата се появи мокър до кости куриер и донесе вестта, която всички чакаха. На разсъмване два батальона от пруската армия щяха да потеглят от Вавр срещу десния фланг на Наполеон.

— Двойно повече, отколкото очаквахме! — извика въодушевено Питър Уелби.

Маркъс нарисова кръг на картата си.

— От Вавр до Ватерло са десет мили и при това ужасно време и при разкаляните пътища войниците ще напредват бавно. Според мен ще бъдат тук около обед.

— Ако французите нападнат по-рано, трябва да задържим позицията до идването на прусаците — отбеляза Уелингтън.

Въпреки това атмосферата се разведри и мъжете наставаха от масите, за да поспят няколко часа преди новото сражение.

— Ела, Джудит. — Маркъс бутна главата ѝ от рамото си и се изправи. Тя се подчини с готовност, спъна се, когато той я изведе в тъмния коридор, но успя да прекоси калния двор и да се озове под сламения покрив на малката къща за гости.

По глинения под бяха налягали уморени мъже и Маркъс сложи пръст на устните си. Стъпвайки на пръсти, Джудит успя да мине покрай тях, без да ги събуди. Двамата изкачиха паянтовата стълба и влязоха в мъничка спалня, където миришеше на ябълки и сено. На плетена рамка беше сложен сламеник, покрит с одеяло. След като предишната нощ беше спала на маса, Джудит се зарадва на този малък лукс.

— Французите очакват ли идването на прусаците? — попита тя, като се отпусна на сламеника.

Навън отново отекна оглушителен гръм.

— Според мен не са подготвени за такава възможност. — Маркъс се наведе да ѝ събуе ботушките. — Наполеон е изпратил Груци да гони отстъпващите прусаци към Лиеж, но в действителност Блюхер придвижва войските си към нас. Мисля, че успяхме да изненадаме Бони. — Той седна на сламеника и изу ботушите си. — По-точно се надявам, че сме го изненадали... Не можеш да спиш с тези мокри дрехи.

— Ти също — отвърна тя, надигна се и започна да разкопчава жакета си. — Божичко, пръстите ми са изтръпнали.

— Дай на мен. — Маркъс бутна ръцете ѝ и разкопча жакета ѝ. Свали го от раменете ѝ и когато неволно докосна гърдите ѝ, зърната им моментално се втвърдиха и изпъкнаха под тънката батистена блузка. Той сложи ръце върху твърдата закръгленост и Джудит неволно навлажни с език пресъхналите си устни. Постара се да остане неподвижна, впила поглед в неговия. Дъждът трополеше по затворените капаци на малкия прозорец. На долния етаж войниците се въртяха неспокойно и леко простенваха, а дръжките на сабите им стържеха по пода.

В прилив на страст Маркъс смъкна дрехите от гърба на Джудит. В очите ѝ пламтеше огън, но кожата ѝ беше леденостудена.

— Бързо се скрий под одеялото! — заповяда дрезгаво той и я бутна в леглото.

Джудит се подчини веднага. Зави се с дебелия одеяло и го изчака да се съблече. Вдигна одеялото, за да му направи място до себе си, и веднага го прегърна. Той я привлече към себе си и силно я притисна до тялото си. Скоро кожата ѝ се затопли, първо на местата, където телата им се докосваха. Той помилва краката ѝ, плъзна пръсти по вътрешната им страна и праметна единия над своето бедро, за да отвори тялото ѝ.

Джудит потрепери и се отдаде изцяло на копнежите и страстта си. Наслади се на топлите, нежни пръсти, които изследваха интимните ѝ места. Бедрата ѝ се плъзгаха по твърдата, мускулеста плът, езикът ѝ милваше вдлъбнатинката на рамото му, вкусваше солта по кожата му, накрая устните ѝ намериха неговите и ги завладяха. Езиците им се

срещнаха и затанцуваха. Изви се дива спирала на насладата, която погълна всичко наоколо. Останаха само притиснатите им тела и желанието, което ги свързваше.

— Люби ме — пошепна до устата му Джудит. — Сега, веднага!

Маркърс я настани под себе си, разтвори бедрата ѝ и спря за миг на прага на тялото ѝ. Очите ѝ бяха затворени, лицето застинало в блажено очакване. Ала когато я погледна втренчено, тя затрепка с дългите си мигли и му показва прекрасните си златно-кафяви очи на невестулка, замъглени от страст.

— Люби ме — пошепна отново тя.

Маркърс въздъхна и се заби дълбоко във влажната пещера на утробата ѝ. Плътта ѝ го обгърна плътно и той се разтрепери. Проникна по-дълбоко, за да стигне до най-съкровената и същност, и се наведе, за да помилва с устни слепоочията ѝ, да целуне прекрасните ѝ очи, да прокара върха на езика си по чувствителните ъгли на устата. Тя се усмихна щастливо на тези нежности и протегна ръка, за да го докосне на мястото, където тялото му се сливаше с нейното. В слабините му лумнаха пламъци и той шумно пое въздух. Мушна ръце под дупето ѝ и я повдигна, после усили тласъците, за да стигне до центъра на живота ѝ. Джудит се издигна на вълната на екстаза и от гърлото ѝ се изтръгна сладостен вик.

Маркърс направи последен мощен тласък и усети с плътта си как Джудит стигна до върха на удоволствието и вътрешността ѝ запулсира. Когато понечи да се отдръпне от нея, тя го прегърна с все сила, сякаш искаше да го задържи, но той устоя на натиска и излезе от нея само миг преди собственият му екстаз да достигне върха и горещата му страст да се излее като поток.

Двамата се прегърнаха нежно, докато възбудата им постепенно отшумяваше. Маркърс усети как пулсът на Джудит се успокои и тя неусетно заспа. Без да я изпуска от прегръдката си, той се запита защо се бе оттеглил в последния момент. Тя беше негова законна съпруга. Защо да не зачене детето му? Но истината беше, че той не знаеше почти нищо за Джудит и нямаше доверие в нея.

Маркърс се събуди бавно, с наслаждение, осъзнавайки как тялото му се събужда за нов живот под горещите милувки. Чу доволното мърморене на Джудит, когато мъжествеността му се втвърди и запулсира под знаещите ѝ ръце, и посегна да си поиграе с къдриците,

нападали по корема му, докато Джудит беше съсредоточена в заниманието си. След страстната любовна игра през нощта сега тя го милваше с лениво удоволствие, изследваше тялото му, вкусваше всеки сантиметър от него, проучваше гладките повърхности и издатините и Маркъс се наслади докрай на оркестрацията ѝ, докато не започна да дирижира своята собствена симфония в прекрасната ѝ, гореща женственост.

Небето зад затворените капаци на прозорците постепенно изсветля. Беше неделя, 18 юни 1815 година. Бурята отмина и птиците в бръшляна запяха утринните си песни.

Джудит се протегна сладостно под дебелото одеяло, наслади се на чувството на задоволство в тялото си. Намираше се в състояние на пълна отпуснатост. Беше топла и суха и мечтаеше да прекара целия ден в тази стаичка с Маркъс, да го обича и да слива тялото си с неговото. Но съпругът ѝ вече бе станал от леглото.

— Трябва ли да ставаме толкова рано? — попита тя с нежна, приканваща усмивка.

— Да, аз трябва. — Той се наведе и я целуна. — Ти обаче можеш да останеш тук и да си поспиш. Ще ида да намеря нещо за закуска. — Той се изправи и потрепери от студа на ранното утро. Посегна към дрехите си и направи гримаса. — Проклетие, още са мокри! Остани под одеялото. Ще занеса дрехите ни долу и ще ги сложа да изсъхнат пред огъня.

— Не можеш да покажеш бельото ми пред толкова мъже — засмя се Джудит.

— Нито мястото, нито времето е подходящо за такава чувствителност — отговори в същия тон той и се загърна в палтото си. — Остани в леглото, докато се върна.

— Тъй вярно, сър — промърмори Джудит и се зави презглава. — Без дрехи нямам друг избор.

Маркъс се засмя и се запъти енергично към вратата. Джудит се вслуша в стъпките му, които скоро заглъхнаха по стълбата.

Тя заспа почти веднага и се събуди след около час от сигнал на рог и тропане на крака. Скочи от леглото, блъсна капациите на прозореца и погледна надолу към двора, където група мъже

препускаха решително през локвите. Сигналят прозвуча повторно и настойчивият призив събуди в сърцето ѝ едновременно страх и възбуда.

Долу се отвори врата и след минута Джудит чу стъпките на Маркъс по стълбата. Той донесе дрехите ѝ и кошничка с храна.

— Радвам се, че си будна — изрече с отсъстващ вид той. Явно мислите му бяха другаде. Остави кошничката на пода и хвърли дрехите ѝ на леглото. — Успях да ги изсуша, но са много измачкани. В кошницата ще намериш кафе, хляб и мармалад. Сега трябва да те напусна.

— Какво става? — Джудит седна в леглото и се уви с одеялото.

— Французите нападат. Ние сме... — Оръдеен залп разряза въздуха и в продължение на секунда се възцари зловеща тишина, Последва втори залп. — Открихме огъня — обясни Маркъс и устата му се опъна в мрачна линия. — Не знам кога ще се върна. Ще ме чакаш тук.

— Къде отиваш?

— При Уелингтън.

— На бойното поле? — Джудит се разтрепери. Досега не беше помисляла, че мъжът ѝ ще попадне под обстрела на французите.

— Къде другаде? — отговори нетърпеливо той. — Тъй като постоянно променяме позициите си, тактиката също се променя. — Наведе се, улови я за раменете и я погледна право в очите. — Ще се върна и ще те взема. Стой тук и ме чакай.

— Моля те, не тръгвай веднага. — Тя сложи ръка на рамото му и лицето му веднага се смекчи.

— Не се страхувай.

— Не е това... не ме е страх, поне не за самата мен... страх ме е за теб — обясни колебливо тя. — Искам да бъда до теб.

— Това е невъзможно, скъпа, и ти го знаеш. — Той нежно прокара върха на показалеца си по линията на брадичката ѝ.

— Искам да ми отговориш на един въпрос. — Джудит не знаеше защо трябваше точно сега да му зададе този въпрос — това не беше нито мястото, нито времето да обсъждат една толкова сериозна тема. Но след като огънят на страстта бе угаснал и в този момент на топло съгласие тя се стремеше отчаяно да чуе отговора му.

Маркъс я погледна очаквателно.

— Защо през нощта се отдръпна от мен? — Тя не го изпускате от поглед и зачака мълчаливо отговора му. Когато през нощта инстинктивно се опита да го задържи в себе си и той се противопостави на опита ѝ, тя беше изцяло погълната от екстаза на любовното отдаване и изпита само бегло чувство за загуба. Сега, под студената, ясна светлина на утрото, бе осъзнала, че самата тя още не е готова да забременее. Първо трябваше да си разчистят сметките с Грейсмиър. Едва тогава щеше да бъде готова за други задължения. Освен това трябваше да опознае по-отблизо съпруга си, преди да го направи баща на децата си. Дали Маркърс чувстваше същото като нея? Дали разсъждаваше по същия начин за ситуацията, в която се намираха? Или беше нещо съвсем друго?

Маркърс не отговори веднага. Остана изправен, не се наведе към нея, само я пронизваше с черните си очи, сякаш искаше да проникне в душата ѝ. Джудит се разтрепери, изведнъж усетила, че се намира на ръба на дълбока пропаст, в която дебнеше нещо тъмно и заплашително.

След минута Маркърс се обърна и се запъти към вратата. Спря за миг на прага с ръка върху бравата, но не се обърна към нея, когато каза:

— Ще отговоря на въпроса ти с въпрос. Знаеше ли вчера, че в кръчмата има чужди хора? Затова ли влезе така драматично?

В стаята се възцари шокирано мълчание. Когато Джудит не отговори, Маркърс бавно отвори вратата и излезе.

Значи той си мислеше, че тя го е подмамилa в капан! В гърлото ѝ се надигна гадене. Естествено, че не искаше деца от жена, способна на такава студена пресметливост, на такива измамни маневри. Как ли я мразеше! Но омразата и презрението не се простираха върху тялото ѝ. За Маркърс Джудит Дейвнпорт беше съпруга по име, но в тялото и душата му тя беше неговата метреса.

Джудит усети горчив вкус в устата си, главата ѝ забуча болезнено. Защо не отрече веднага? Защо не оспори със силни думи подозрението му, защо не настоя, че е невинна? Защо не реагира гневно, защо не го обвини, че има нахалството да мисли такива неща за нея? Дълбоко в себе си обаче тя знаеше защо бе запазила мълчание. Защото Маркърс беше прав. Той вярваше, че тя се е омъжила за него заради богатството и общественото му положение, и беше прав. Какво

значение имаше, че не е знаела кой е бил в кръчмата, когато се бе появила почти разсъблечена? Въпреки това се бе възползвала от ситуацията в своя изгода... от ситуацията и от изостреното чувство за чест на мъжа, който бе отнел девствеността ѝ. Значи той имаше всички основания да вижда в нейно лице само една алчна, измамна авантюристка!

Треперейки, Джудит стана и облече костюма си за езда. Полата беше измачкана, цялата на петна от кръв. Пръстенът на лявата ѝ ръка улови един слънчев лъч и златото заблестя матово. Един ден, когато тя и Себастиан направеха онова, което трябваше, за което се готвеха толкова отдавна — когато Себастиан си възвърнеше титлата и имотите, когато възстановяха честното име на баща си и си разчистеха сметките с Грейсмиър, — тогава тя щеше да каже на Маркърс, че женитбата им е била нелегитимна. Щеше да го освободи. Но дотогава трябваше да продължава този маскарад.

— Всъщност това не би трябвало да ме затруднява — процеди през здраво стиснати зъби тя. Целият ѝ досегашен живот беше един маскарад.

Джудит излезе в коридора и се огледа нерешително. Не знаеше къде да отиде. Шумът от сражението беше оглушителен и ѝ вдъхваше страх: звън на стомана, оръдейни залпове, острият пукот на мускетите. Мъже тичаха насам-натам, скоро донесоха първите ранени.

Джудит изскочи от къщата, заобиколи редицата къщи и изкачи малкото възвишение. Когато се изправи на високото, пред очите ѝ се разкри страховита гледка. На малкото поле, заградено с жив плет, две огромни армии се люшкаха напред-назад като морски вълни. Вятърът развяваше английски и френски знамена, гърмяха тромпети. Пехотата на Уелингтън нападна френските батальони. Кавалерията атакува и стъпка десетки мъже и оръдия. Сабите и копията непрестанно удряха и разсичаха жива плът. Редици пехотинци падаха на колене и изпразваха мускетите си срещу неприятеля, отекваше оглушителен гръм и редиците на нападащите французи оредяваха.

От наблюдателния пост на Джудит сражението изглеждаше като древно театрално представление, родено от превъзбуденото въображение на луд драматург. Какво ли беше чувството да се намиращ пред очите на неприятеля, да се биеш с непознати мъже в сини униформи, да имаш една-единствена цел — да убиваш!

Безжизнени тела покриха земята, мъже и коне падаха на всички страни и беше невъзможно да се повярва, че убийствата от двете страни се дължат на някаква разумна стратегия. Въпреки това Джудит беше убедена, че такава стратегия съществува. Маркът беше някъде в този страшен сблъсък и може би единствен той откриваше в него някакъв дълбок смисъл.

Джудит се върна в двора, за да помага в грижите за ранените, но късно следобед отново се изкачи на хълма. Прусациите бяха нападнали фланга на Наполеон и французите отстъпваха. Джудит нямаше представа какво точно става, но веднага разбра, че французите са станали по-малко. Опита се да открие някакъв ред в британските линии и забеляза тежките оръдия, наредени в подножието на малко възвишение, зад които се бяха скрили бригада пеши стрелци. Залповете бяха толкова мощни, че бруталната им сила сякаш разцепваше земята. Внезапно огънят спря и в продължение на един дълъг миг се възцари тишина. Пушекът се разсея и Джудит се взря като хипнотизирана в колоната френски гренадири. Императорската гвардия на Наполеон щурмуваше възвишението. Убийственият вик „Vive l'Empereur“ се издигна към небето и колоната продължи да напредва в пълен ред.

Беше шест вечерта.

Изведнъж бригадата пеши стрелци се надигна като един иззад оръдията и редица след редица започнаха да стрелят по френските гвардейци. Изстрелите бяха като таран, който проби с огромна сила предната линия на французите. С грозни викове, от които косите на Джудит настръхнаха, бригадата пеши стрелци се втурна напред с байонетите си. Треперейки с цялото си тяло, Джудит не откъсваше очи от ужасното зрелище. Тогава стана немислимото: императорската гвардия, последната надежда на Наполеон, инструментът на сигурната победа се огъна, ветераните от десетгодишната война и безбройните триумфи развалиха реда си, обърнаха се и побягнаха, преследвани от ревящата стрелкова бригада.

Джудит се обърна бавно и се запъти към селото. Все още не можеше да повярва в онова, което беше видяла. Всичко беше свършило. Уелингтън и Блюхер спечелиха битката при Ватерло. Когато слънцето залезе и стрелбата се разреди, в селото се възцари атмосфера на изтощено тържество. Броят на убитите беше ужасяващ,



непрекъснато пристигаха препълнени коли с ранени, но Наполеон беше понесъл унищожително поражение. Прусаците се втурнаха да преследват бягащата френска армия и дадоха време на изтощените британци да дойдат на себе си, да възстановят силите си и да преброят колко хора бяха загубили.

Маркърс се върна в селото към полунощ. Беше придружил Уелингтън на срещата с Блюхер след победата. Двамата пълководци се разцелуваха и Блюхер обобщил случилото се през деня на оскъдния си френски:

— *Quelle affaire!*

Колко подходящи думи, усмихна се вътрешно Маркърс. Суперлативите не бяха в състояние да внушат чувството за окончателност, което усещаха всички присъстващи на срещата. Светът, какъвто го познаваха, щеше отново да заживее в мир.

Маркърс влезе бързо в осветения от факли двор и потърси с поглед жена си. Откри я в най-далечния ъгъл, наведена над една носилка. Усети присъствието му, Джудит се изправи, приглади косата си назад и се обърна към него. Сърцето му направи огромен скок. Горчивите чувства и гризящите съмнения след сутрешния им разговор се изпариха и той закопня да я грабне в обятията си.

— Слава богу, че си жив и здрав — промълви с треперещ глас тя и се усмихна облекчено, когато той скочи от седлото точно пред нея. Когато погледите им се срещнаха, Маркърс откри в златно-кафявите очи болка и неясна тревога, останала от преживяното сутринта.

Това предизвика в сърцето му силно желание да изтрие с целувки тъгата от очите ѝ и треперенето на устните ѝ. В момента само едно беше важно — че тя беше тук, с него.

— Да, жив съм — прошепна нежно той и я прегърна. Устните му помилваха очите ѝ и се сведоха към устата. — Върнах се при теб жив и здрав, малка невестулке.

Джудит го прегърна силно и се притисна до него. Главата ѝ падна на гърдите му и тя се наслади на равномерното биене на сърцето му до ухото си. Затвори очи и за момент се изгуби в сигурността на прегръдката му, в топлината на присъствието му, в обещанието за страстна любов.

## 9

— Новият ти иконом упорито се прави, че не ме забелязва. — Бърнард Мелвил, трети граф Грейсмиър, влезе непринудено в будоара на лейди Барет. — Надявам се, това не означава, че страдащият от подагра сър Томас е заподозрял нещо.

— Не, разбира се. Доколкото знам, той е в своя клуб. Вероятно похърква над портвайна си. — Агнес се протегна лениво на шезлонга, където си почиваше след обяда. — Просто Ходжкинс е много съвестен служител. Знае, че по това време почивам, затова не е искал да те пусне. — Тя протегна ръка на любовника си. — Не очаквах, че ще останеш в града още седмица.

Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Не издържам да съм толкова време далеч от теб, скъпа.

Агнес се усмихна поласкано.

— Красиви думи, Бърнард. Трябва ли да им вярвам?

— О, да — отговори той, наведе се над нея, хвана китките ѝ и ги вдигна от двете страни над главата ѝ. — О, да, обожаема моя Агнес, трябва да им вярваш. — Коравите очи, толкова бледосини, че изглеждаха почти прозрачни, задържаха погледа ѝ и тя потрепери в очакване устните му да се впият в нейните и да подпечатат думите със собственически жест.

Но Бърнард само се изсмя. След дългогодишната им интимност беше в състояние да предвиди всяка нейна реакция.

— Очевидно ти копнееш за любов, скъпа, прав ли съм? Учудващо е какво може да предизвика отсъствието ми. — Въпреки това остана на разстояние от нея, за да удължи очакването.

— А ти си жесток, Бърнард — прошепна с треперещ глас тя. — Защо ти доставя удоволствие да ме измъчваш?

— Любов ли е нашето? Не вярвам, че това е правилната дума — промърмори той, наведе се по-близо до нея, но отново не я целуна. — Мания, страст, но не любов. Това би било твърде кротко чувство за фурия като теб.

— И за мъж като теб — промълви Агнес.

— Мания, обсебеност — повтори той с усмивка, която не смекчи жестоката линия около устата му. — Подхождаме си.

— Целуни ме — помоли тя и се опита да освободи ръцете си, за да го привлече към себе си.

Той се отпусна с цялата си тежест върху ръцете ѝ и тя изплака от болка. Най-сетне устните му бавно завладяха нейните. Тя захапа жадно долната му устна и засмука кръвта му, което го накара рязко да се отдръпне.

— Вещица!

— Така ти харесва — изрече дрезгаво тя.

Той я плесна леко по лицето с длан и Агнес се изсмя триумфално. Вдигна освободената си ръка към лицето му, изтри кръвта от устата му с върха на пръста си и я поднесе към собствените си устни. Езичето ѝ се стрелна навън, облиза червената течност и златно-кафявите очи засвяткаха.

— Искаш ли тази вечер да дойда при теб?

Бърнард улови брадичката ѝ и вместо отговор я целуна така силно, че зъбите ѝ се забиха в устните. Стресна го силно чукане по вратата. Той се отдели бързо от нея, взе едно списание от масичката в ъгъла и го запрелиства. Появи се мълчалив слуга, който добави дърва в камината.

— Знаеш ли какво чух? Карингтън се оженил в Брюксел — заговори небрежно той, след като слугата излезе. — Всички в града говорят за това. Предполагам, че е някоя незначителна личност.

— Сигурно. Още не съм се запознала с нея. Всъщност ние се върнахме в града едва вчера — отговори със същия тон Агнес. — Летисия Мортън каза, че била зашеметяващо красива. Достопочтените матрони били очаровани от нея. Сали Джърси буквално не е на себе си.

— Надявам се, че не е някоя нова Марта. Или все пак? — Той хвърли списанието на масичката и се настани в едно кресло, като грижливо приглади светлокафявия си панталон.

— Не ми се вярва — отговори Агнес. — Доколкото чух, този път не си е избрал кротка сива мишка. Но никой не знае нищо за двамата... новата маркиза има и брат. Според Летисия е също така очарователен, направо омагьосващ.

— С добре напълнени джобове? — В бледосините очи се появи бдителен израз, една почти животинска жажда. Агнес поклати глава.

— Това не знам. Но щом е роднина на Карингтън... защо не?

Грижливо изпилените нокти на Грейсмиър забарабаниха по резбованата облегалка на стола.

— Спешно ми е необходимо пиленце, което да оскубя. Новаците в столицата обикновено са лесна плячка. Питам се дали играе.

— Кой не играе в днешно време? — усмихна се Агнес. — Ще видя какво ще узная тази вечер в Кавендиш Хаус. Но аз имам още една идея как да подобрим финансовото ти положение, любими. — Тя се изправи, гласът ѝ изведнъж зазвуча делово.

— Така ли? — попита Грейсмиър с високо вдигнати вежди. — Целият съм слух, любов моя.

— Хариет, дъщерята на Летисия Мортън — оповести Агнес и се облегна на възглавниците със самодоволна усмивка. — Малката има трийсет хиляди фунта зестра. Смятам, че ще ти стигнат за известно време.

Грейсмиър смръщи чело.

— Но тя сигурно едва е завършила училище!

— Толкова по-добре за теб — засмя се любовницата му. — Едно младо, неопитно същество е особено чувствително към ласкателствата и ухажването на опитните възрастни мъже. Ще я завладееш, с щурм, преди да е имала шанс да се огледа за някой друг.

Грейсмиър прехапа устни и се опита да размисли.

— Какво ще кажат Летисия и бащата на момичето? Не ми се вярва да приемат с доверие ловец на зестри.

— Те нямат представа, че искаш само зестрата на дъщеря им — възрази спокойно Агнес. — Нали имаш графска титла. Летисия ще се радва дъщеря ѝ да се омъжи за граф, но ти трябва да бъдеш много внимателен. Аз вече съм много добра приятелка с дамата. — Тя се изсмя злобно. — Не можеш да си представиш колко е глупава! Твърди, че страда от сериозна болест и не е в състояние да придружава дъщеря си при излизанията ѝ в обществото, както се изисква от всяка майка. Как мислиш, кой се предложи да заеме мястото ѝ? — Тя вдигна многозначително вежди и Грейсмиър избухна в смях.

— Ти си невероятна малка заговорница, скъпа. Значи мога да очаквам да срещна сладкото дете в твоята компания.

— И то често — отвърна Агнес със самодоволна усмивка.

— Междувременно очаквам да си съставиш представа за новия роднина на Карингтън. Докато чакам богатата наследница да узрее и да падне в краката ми, трябва да оскубя някое и друго пиленце — заключи той и се надигна. — Не съм поканен в Кавендиш Хаус, защото се знае, че съм още в провинцията. Затова разчитам на твоята бдителност, любов моя. — Той се наведе отново над нея, сложи ръка на гърдите ѝ и усети как зърното веднага щръкна възбудено. — Довиждане, до скоро.

Агнес се разположи отново на дивана и пусна единия си крак на пода. Грейсмиър плъзна ръка надолу, притисна тънката коприна на неглижето към отвореното ѝ тяло и усети горещината му.

— До скоро — повтори той и излезе от будоара.

На Баркли Скуеър Маркърс хвърли юздите в ръцете на слугата и скочи от двуколката.

— Проверете левия крак на водещия кон, преди да отведете животните в обора, Хенри. На последния завой забелязах леко залитане.

— Веднага, сър. — Момъкът направи кратък поклон. Маркърс изкачи стълбите към добре поддържаната двуетажна къща. Точно когато стигна до горната площадка, входната врата се отвори.

— Добър ден, милорд. Ако позволите тази малка забележка, денят не е само добър, а направо прекрасен — посрещна го икономът и се поклони дълбоко.

— Добър ден, Грегсън. Разбира се, че ви позволявам да правите каквито си искате забележки. — Маркърс му подаде камшика и бобровата си шапка — Моля да ми донесете бутилка бордо от седемдесет и девета в кабинета. — Той прекоси настлания с лъскав мрамор вестибюл и тръгна по тесния коридор зад парадното стълбище. Влезе в малка квадратна стая от задната страна на къщата, където един млад човек тъкмо подреждаше документи на масивната маса от черешово дърво, заемаща голяма част от помещението.

— Добър ден, милорд. — Младежът поздрави работодателя си с учтив поклон.

— Добър ден, Джон. С какво ще се забавляваме днес?

— Приходи и разходи, милорд — отговори секретарят. — Първо сметките на лейди Карингтън за първите три месеца. Изрично казахте, че сам ще се занимавате с тях. — В тона му имаше известно смущение, защото обикновено той по нареждане на маркиза плащаше всички сметки, които се получаваха в къщата.

— Правилно, точно така казах — отвърна с отсъстващ вид Маркъс и взе снопче сметки. — Тези ли са?

— Да, милорд. Тук има и няколко покани, на които трябва да хвърлите поглед.

— Не знам какво бих предпочел в момента — въздъхна Маркъс и прелисти набързо сметките. — Дайте ги на лейди Карингтън.

— Вече го направих, милорд, но тя каза, че не е в състояние да взема решения вместо вас. — Джон се изчерви и подръпна смутено ухото си. Явно му беше неприятно, че му бяха възложили неблагоприятната задача да каже на негово благородие откритото мнение на неговата съпруга. Но Маркъс само вдигна рамене.

— Е, добре, аз ще говоря с нея. — Той остави сметките и посегна към купчето визитни картички. Прочете няколко и отвратено сбърчи нос. Докато беше ерген, не получаваше толкова много покани както след женитбата си. Всички знаеха, че не обича светските развлечения, затова не можеше да разбере защо тези свръхусърдни матрони, които го канеха в къщите си, си въобразяваха, че женитбата ще промени напълно досегашните му навици и интереси.

— Ако това е всичко, милорд, ще отида да поработя над речта ви пред камарата на лордовете за житните закони.

Маркъс направи гримаса.

— Не можете ли да намерите по-интересна тема на изказването ми, Джон? Непременно ли трябва да говоря за житото?

Секретарят го погледна слисано.

— Но в момента няма нищо по-важно, милорд.

— Предпочитам нещо, свързано с армията или флота... Какво ще кажете за някоя и друга реформа в Адмиралтейството?

— Ще се опитам да измисля нещо, милорд. — Джон се поклони засегнато и напусна кабинета.

Маркъс се усмихна снизходително. За съжаление политическите интереси на Джон не се покриваха с неговите. По-добре да посвети

вниманието си на сметките. Когато се зачете, в кабинета влезе Грегсън с виното.

— Вкъщи ли е лейди Карингтън, Грегсън?

— Да, милорд. Мисля, че е в жълтата дневна. — Икономът извади тапата от бутилката, провери я грижливо и наля малко количество в пробната чаша. Помириса течността, отпи глътка и я задържа в устата си.

— В ред ли е?

— Да, милорд. Много е добро. — Грегсън напълни една кристална чаша и му я подаде. — Това ли е всичко, сър.

— За момента да. Благодаря, Грегсън.

Маркъс помириса с наслада виното и отпи голяма глътка. После отиде до високите тесни прозорци, от които се разкриваше гледка към малка, заградена със стена градина. Суровият есенен вятър безмилостно сваляше листата от короните на кестените. Градинарят събираше мократа ръждивокафява маса и я хвърляше в огъня, който беше разпалил. Гледката внезапно напомни на Маркъс за косата на Джудит, разпростряна по белите копринени възглавници под светлината на свещите... за копринения триъгълник между дългите бедра с цвят на слонова кост.

Той се върна бързо до масата и отново посегна към сметките, които трябваше да провери. Джудит беше изхарчила прекалено много пари за лични разходи. Но тя беше прекрасна, пламенна любовница и той беше длъжен да ѝ плаща добре за страстта, която споделяха.

Защо, за бога, се ядосваше на тази мисъл? Той беше щедър, винаги е бил такъв. Парите не бяха проблем за него — състоянието му беше достатъчно голямо, за да не се интересува от разходите. Въпреки това, когато прегледа сметките на жена си и установи колко беше изхарчила за гардероба си, неволно си помисли, че след всичките тези години, през които беше живяла ден за ден, беше носила преправени дрехи и фалшиви бижута, беше обитавала евтини квартири, сега най-после имаше възможност да се порадва на живота. Стана му мъчно, като си представи как се е преструвала пред всички, че има достъп до всички неща, с които сега разполагаше свободно.

Къща на Баркли Скуеър, имение в Беркшайър, неоспорима обществена позиция... сигурно по сто пъти на ден се поздравяваше за успеха на стратегията си.

Маркърс изпи виното в чашата и си наля още малко. След Ватерло връзката им беше станала някак повърхностна. Нито един от двамата не отвори повече дума за срещата в кръчмата. Никой не споменавахе за мерките за предпазване от бременност, които Маркърс упорито спазваше. Двамата се подчиняваха на законите на обществото, но всеки вървеше по свой път. Освен в тихите интимни часове на нощта. Тогава жадното му тяло прогонваше надалеч безрадостното прозрение за истинската същност на партньорството им и на сутринта той се събуждаше с топлина и задоволство, които се разрушаваха в един миг, щом се върнеше споменът.

Джудит никога не говореше за миналото си и Маркърс не я разпитваше. В основните неща от живота двамата си оставаха чужди, сближаваше ги само страстта. Достатъчно ли беше това? Можеше ли да бъде достатъчно? Но той можеше да получи само това, затова беше най-добре да се примири.

Маркърс остави чашата и излезе от кабинета със сметките в ръка. Жълтата дневна беше малък салон на първия етаж, също от задната страна на къщата. Джудит веднага го хареса и го избра за свое убежище. Тя все още се плашеше от скованата официалност на голямата библиотека, на дневната и трапезарията. Маркърс отвори вратата и бе посрещнат от звънък женски смях, който веднага спря, щом трите жени в салона забелязаха кой стои на прага. Това го накара за момент да се почувства натрапник в собствения си дом.

— Е, Маркърс, може би си дошъл да изпиеш с нас чаша шери? — посрещна го Джудит по обичайния си предизвикателен начин.

— В деня, когато започна да пия шери, ще знам, че съм ужасно остарял — отбеляза той и се поклони учтиво. — Желая ви приятен следобед, дами. Не искам да преча, Джудит, но бих желал да дойдеш в кабинета ми, когато имаш време.

Джудит веднага се ядоса. Досега не беше успяла да промени властната натура на съпруга си.

— За днес следобед имам още една уговорка — излъга тя. — Не може ли да обсъдим проблема друг път?

— За съжаление не — отговори спокойно той. — Въпросът не търпи отлагане. Ще те очаквам след... — той хвърли поглед към часовника на камината — да речем, след час.



Без да чака отговор, той се поклони пред гостенките на жена си и тихо затвори вратата зад гърба си.

Джудит има естествена дарба да привлече приятелки, каза си с усмивка Маркър. На вратата постоянно чукаха дами, женски смях и шепот изпълваше всички кътчета на някогашната тиха ергенска къща. Но тя имаше не само приятелки. Идваха и много мъже и всички с удоволствие сядаха да поиграят карти с маркиза Карингтън. Естествено, засега не можеше да я упрекне, че флиртува с придворните си. Всъщност тя беше експерт в това отношение и винаги умееше да се държи на разстояние. От жена като нея не можеше да се очаква друго.

Когато слезе в салона, на вратата отново се почука. Той спря очаквателно, докато икономът поздравяваше новодошлата.

— Добър ден, лейди Девлин.

— Добър ден, Грегър. У дома ли е милейди? — Посетителката нервно намести щраусовите пера на шапката си.

— В жълтата дневна, милейди.

— Тогава ще се кача веднага. Не е нужно да съобщавате за мен. О, Маркър... уплаши ме.

Маркър наблюдаваше объркано снаха си. В негово присъствие тенът на Сали се променяше рязко от розово до тебеширенобяло. Очевидно дамата се чувстваше неловко в компанията му, но днешната степен на вълнение беше наистина необичайна.

— Извинявай, Сали. — Той се поклони и отстъпи назад, за да я пропусне да мине покрай него. — Надявам се, че на Гросвенър Скуеър всички са добре. — И зачака примирено да чуе разказа й за зъбобол или настинка на някой от племенниците му.

За негова изненада Сали го погледна стреснато и вместо да започне с обичайното описание на някое детско неразположение, каза само:

— Да... да, благодаря, Маркър. Колко мило от твоя страна да попиташ. — Ръката й в тънка ръкавица се плъзгаше непрестанно по парапета, сякаш трябваше да го полира. — Надявах се да видя Джудит.

— Ще я намериш в дневната й.

Сали хукна нагоре по стълбата, без да му каже довиждане. Маркър я проследи с поглед и поклати глава. Нямахше нищо против жената на Джак, но тя беше красива малка гърска без капчица ум в

главата. Въпреки това Джудит я харесваше и това беше много интересно, като се има предвид, че жена му не понасяше глупаците.

— Сали... какво има? — Джудит скочи, стресната от внезапното нахлуване на снаха си.

— О, непременно трябва да говоря с теб! — Сали хвана ръцете ѝ и здраво ги стисна. — Не знам към кого да се обърна. — В този миг забеляза другите две дами и се стъписа. — Изабел, Корнелия... просто не знам какво да правя.

— Велики боже, Сали! — Изабел Хенли се обърна към платото със сладки и си взе една меденка. — Пак ли нещо с децата?

— Иска ми се да беше толкова просто. — Сали падна тежко на дивана и се загледа пред себе си с трагичен израз. В обикновено веселите ѝ сини очи блестяха сълзи. Тя отвори чантичката си и извади копринена кърпичка, за да ги попие.

— Пийни глътка чай. — Джудит, практична както винаги, напълни чаша силен чай и го подаде на етърва си. Сали отпи послушно, докато се бореше да запази самообладание. Накрая остави чашата на масичката и пое дълбоко въздух.

— От три дни си блъскам главата и накрая вече имах чувството, че ще се пръсна. Но не намерих изход. — Тънката копринена кърпичка се скъса в неспокойните ѝ пръсти.

— Хайде, разкажи ни какво е станало. — Корнелия Форсайт се наведе напред и утешително помилва ръката ѝ. При това лорнетът ѝ падна в чашата и чайт опръска не особено чистата ѝ рокля. — Олеле! — Тя се опита да изтрие петната със салфетката, но безуспешно. — Когато излязох от къщи, роклята ми беше съвсем чиста.

Джудит се усмихна с разбиране. Корнелия беше известна с безредието си. Не умееше да поддържа чисти нито роклите, нито другите си принадлежности, косите ѝ никога не бяха добре сресани. Не беше в състояние да контролира времето и връзките си. За сметка на това имаше буден ум и беше безкрайно остроумна и забавна.

— Не знам как можете да ми помогнете, освен ако не ми покажете начин да намеря до утре сутринта четири хиляди фунта.

— Четири хиляди? — Джудит изсвири леко през зъби — навик, който беше възприела от Себастиан. — За какво са ти?

— Джереми — отговори с въздишка Сали. Малкият ѝ брат беше обеднял безделник. — Трябваше да му заема четири хиляди фунта,

иначе щяха да го затворят за дълговете му към морската пехота. Сега трябва непременно да си върна парите. Кажете ми, какво друго можех да направя!

— Защо не кажеш на мъжа си? — предложи Корнелия. Сали погледна умолително Джудит.

— Джак сигурно щеше да му помогне, но нали знаете какво е мнението на Маркърс за Джереми.

Джудит кимна. Маркърс не проявяваше разбиране към разсипничеството на младите мъже от добри семейства, които нямаха собствено състояние. Беше убеден, че най-доброто решение за всички млади безделници е да отидат в армията. Или пък да започнат политическа кариера. В това отношение Джудит беше напълно съгласна с него. Безогледната гонитба на удоволствия беше абсолютно чужда на същността ѝ. Но в момента нямаше да помогне на Сали, ако ѝ кажеше открито мнението си за брат ѝ.

— Мисля, че Маркърс ще каже на Джак да остави Джереми да понесе последствията — отговори спокойно тя и Сали кимна с нещастно изражение.

— Честно казано, не бих му се разсърдила. Джереми непрекъснато иска пари.

— И ти си му дала четири хиляди фунта! — Изабел върна разговора към изходната точка и си взе втора меденка. Тя имаше слабост към сладките неща, но Джудит я харесваше преди всичко за острия ѝ език, който не се смекчаваше дори от значително количество концентриран алкохол.

— Заложих рубините на Девлин — съобщи беззвучно Сали. Изабел изпусна меденката на килима.

— Какво си направила?

Джудит затвори за миг очи, опитвайки се да проумее чутото. Сали продължи със същия безизразен глас:

— Не знаех какво друго бих могла да направя. Джереми беше отчаян. Сега обаче Маркърс си иска рубините. Казах на Джак, че съм дала да ги почистят.

— Защо Маркърс си ги иска обратно? — попита Джудит. Сали я погледна изумено.

— Защото по право те са твои, Джудит.

— Как така са мои?

— Ти си маркиза Карингтън. Рубините на Девлин принадлежат на теб. Маркърс ми ги беше дал да ги понося... защото никой не очакваше, че той ще се ожени... искам да кажа... — Гласът ѝ замря.

В стаята се възцари мълчание. Четирите жени се опитваха да преценят трезво ситуацията.

— Много объркано положение — промърмори най-сетне Корнелия. — Трябваше да направиш копие на накита.

— Имам копие — отговори бързо Сали. — Но Маркърс няма да допусне да го измамя.

— Права си — кимна Джудит. Мъжът ѝ имаше остри очи и изключителен ум. — Аз бих могла да кажа, че не обичам рубини и съм съгласна да останат при теб... но не, няма да стане. Маркърс въпреки това ще поиска да ги види.

Тя стана и замислено направи няколко крачки по стаята. Все пак имаше една възможност да помогне на Сали. Но трябваше да поеме голям риск. Ако Маркърс откриеше измамата ѝ, малкото съгласие, останало помежду им, щеше да бъде разрушено завинаги. Но тя можеше да го направи. Щом имаше средството да помогне на своята приятелка, значи беше длъжна да помогне. Това изискваше собственият ѝ кодекс на честта.

— Кога трябва да си вземеш рубините, Сали?

— Джак каза, че обещал утре да ги предаде на Маркърс. — Сали закърши ръце. — Ах, Джудит, чувствам се толкова жалка... сякаш съм откраднала нещо, което принадлежи на теб.

— Глупости! — Джудит замахна енергично. — Какво ме интересуват семейните рубини! Брат ти е имал нужда от помощ и ти си му помогнала. — Според нея това беше абсолютно основателна причина. — Само че трябваше да ми кажеш по-рано. Хората ще започнат да приказват, ако спечеля толкова голяма сума за една-единствена вечер. По-добре беше в продължение на една седмица да печеля по малко. Ще изглежда доста странно, ако прекарам цялата вечер в игралния салон и играя само с високи залози.

— Какво говориш? Знам, че обичаш играта на карти, но...

— Не само я обичам, но и умея да играя — прекърсна я спокойно Джудит.

— Вече го забелязах. — Корнелия я оглеждаше внимателно през лорнета си. — И ти, и брат ти сте невероятни играчи.

— Татко ни научи — обясни кратко Джудит. Даже пред най-добрите си приятелки не можеше да разкрие миналото си. — Двамата със Себастиан бяхме усърдни ученици. Играта ми доставя удоволствие.

— Все още не разбирам... — проговори несигурно Сали.

— Ако тази вечер отида на приема на мисис Долби, ще спечеля значителна сума — обясни Джудит. — На такова място появата ми няма да направи впечатление.

— Не можеш да играеш на Пикъринг Стрийт, Джудит! — Изабел беше шокирана. Салонът на вдовицата Долби беше скандално известен с високите залози в игрите и с лекомисленото общество, което се събираше там.

— Защо не? Много жени го правят.

— Да, и това веднага разрушава доброто им име.

— Себастиан ще ме придружи. Ако съм с брат си, няма да клюкарстват.

— Какво ще каже Карингтън?

— Не виждам причина да му казвам — отговори безгрижно Джудит. — Ще се справим сами. Знам, че там се играе и макао. — Тя се усмихна на снаха си. — Кураж, Сали! Утре сутринта ще си върнеш рубините.

— Как можеш да си толкова уверена!

— Всичко е въпрос на упражнение — отговори сухо Джудит. — А аз съм се упражнявала достатъчно.

Жените се сбогуваха скоро след това. Сали изглеждаше доста спокойна. Увереността на Джудит беше заразителна, макар да беше трудно да се повярва в такова обещание.

Джудит остана сама в салона и се огледа с намръщено чело. След женитбата си играеше само за развлечение, на малки залози. Професионалната игра беше нещо съвсем друго. Дали не беше загубила тренинг? Тя затвори очи и си представи маса за макао и колода карти. По гърба ѝ пробяга старата, добре позната тръпка на възбуда и тя се усмихна на себе си. Не, никога нямаше да загуби чувството си към картите.

Себастиан трябваше непременно да я придружи. Вероятно вече имаше свои планове за вечерта и му беше необходимо време, за да ги промени. Джудит изобщо не помисли, че брат ѝ би могъл да ѝ откаже.

Трябваше веднага да отиде в жилището му... стоп, не. Маркърс я чакаше. Какво ли се криеше зад рязкото настояване да се яви в кабинета му? За момент се изкуши да пренебрегне искането му, но бързо се примири с неизбежното. Маркърс и без това беше достатъчно труден и нямаше смисъл да го ядосва допълнително.

Съпругът ѝ сам отвори вратата след краткото ѝ почукване.

— Вече се питах колко време ще те задържат приятелките ти.

— Трябваше да им обърна внимание — отговори спокойно тя. — Би било непростима учтивост да ги помоля да си отидат... макар че ти очевидно не споделяш това гледище. Ти им даде ясно да разберат, че не бива да удължават прекомерно посещенията си.

Маркърс хвърли поглед към часовника и отбеляза в същия тон:

— Очевидно не съм бил много убедителен. Чакам те доста повече от час.

Джудит наклони глава и го погледна пронизващо.

— Какво друго очакваше, Маркърс?

Против волята си той се засмя.

— Нищо друго, малка невестулке. — Една игла се бе отделила от шиньона на тила ѝ и няколко фини кичурчета медноцветна коса бяха паднали на рамото. Гледката беше неустоима и без да съзнава какво прави, Маркърс извади глупавия шиньон. Стори му се глупаво да престане, затова зарови пръсти в копринената маса, намери и захвърли всички фуркети и развали сложната фризура.

Джудит не се възпротиви. Винаги когато я докосваше, въздействието беше едно и също — нямаше сила да направи нещо друго, освен да реагира на милувката му. Когато косата ѝ напада по раменете, Маркърс се засмя доволно и подръпна разрешените къдрици. След това отстъпи назад и огледа творението си.

— Защо го направи? — попита задъхано Джудит.

— И аз не знам — отвърна той със смутено поклащане на главата. — Предполагам, че не мога другояче. — Той взе лицето ѝ между двете си ръце и я целуна. Целувката беше дълга и чувствена и както винаги, тя забрави всичко около себе си.

Останала без дъх, Джудит се откъсна от него и отстъпи крачка назад.

— Целуваш забележително добре, скъпи съпруге — отбеляза тя с предизвикателна усмивка.

— А ти имаш достатъчно опит, за да можеш да правиш сравнения.

— Това си е моя работа, уважаеми. Твоя работа е да откриеш дали наистина е така.

— Не съм сигурен, че тук е мястото и времето за подобни открития. Ще отложа упражнението за по-късно.

— Е, за какво искаше да говориш с мен толкова спешно? — попита Джудит, опитвайки се да смени темата с надеждата, че това ще охлади горещата ѝ кръв и ще придаде малко сила на омекналите ѝ колене.

— А, да. — Той се облегна на масата и кръстоса дългите си крака в светли панталони. Посегна към сметките и обясни: — Проверих тримесечните ти сметки и смятам... наистина смятам, че трябва да ми обясниш някои неща.

— Да ти обясня? — Джудит го погледна с искрено смайване. Възбудата ѝ отлетя безвъзвратно. Имаше чувството, че Маркърс я е залял със студена вода.

— Ето. — Маркърс ѝ подаде сметките, Джудит ги взе и се опита да разбере нещо от списъка, направен с акуратния почерк на младия секретар. Общата сума беше сравнително висока, но не чак толкова, че да... В лондонското общество имаше дами, които харчеха десет пъти повече от нея.

— Какво искаш да ти обясня? — Тя прелисти няколко сметки. — Според мен всичко е ясно.

— Нормално ли е да дадеш четиристотин гвинеи за една рокля? — попита той, взе сметките от ръцете ѝ и намери съответната бележка. — Виж това!

— Но с тази рокля се появих на приема в двореца — отговори тя. — Ушита е от Маргарита.

— Ами тази... и тази... и тази... — Той ѝ подаде още три сметки. — Петдесет гвинеи за токи за обувки, Джудит!

Тя отстъпи крачка назад.

— Хайде да си изясним нещата — заговори твърдо тя. — Ти май ме подлагаш на разпит за разходите ми, Маркърс. Така ли да го разбирам?

Той стисна устни.

— Това е точна интерпретация на нашия разговор.

— И ме обвиняваш в прахосничество? — Ушите ѝ леко забучаха, докато се опитваше да овладее неловката ситуация. Той си позволяваше да я укорява като дете, което е изхарчило твърде много от джобните си пари! Никой досега не беше критикувал разходите ѝ. Откакто за първи път вдигна косите си, тя управляваше собствените си финанси и малкото си домакинство напълно задоволително. Тя, а не Себастиан, се пазареше с търговците и плащаше наема, тя се грижеше всеки ден да имат ядене на масата. Откакто почина баща ѝ, управляваше с желязна ръка нарастващата им сметка в банката, с която трябваше да унищожат Грейсмиър.

— С една дума, да — отговори хладно Маркъс.

— Извинявай, но колко би трябвало да харча според теб? — Гласът ѝ затрепери. — Ти си пропуснал да ми назовеш горна граница.

— Вината е моя — призна той. — Ще уредя тези сметки и ще дам нареждания на банката да ти отпуска на всеки три месеца определена сума. Ако похарчиш повече, ще те помоля първо да ми представяш сметките за одобрение.

Той стана и хвърли сметките на масата, за да ѝ покаже, че разговорът е приключил.

— Сигурен съм, че знаеш как да намаляваш разходите си. Трябва само да осъзнаеш, че бракът не ти е отворил вратата към разполагане с неограничени средства. Съжалявам, че не си го разбрала веднага. — Отвращаваше се от хапливия тон на гласа си, от грозната линия около устата си, но не беше в състояние да се пребори с дявола в себе си.

Страхувайки се от онова, което можеше да каже или да направи, ако останеше още само минута в една стая с Маркъс, Джудит се обърна мълчаливо и излезе, като затвори вратата след себе си с преувеличена грижливост. Бузите ѝ пламтяха. Той я обвиняваше, че се възползва от положението си на негова съпруга, за да задоволи алчността си! Какво си въобразяваше този тиран! Какво мнение имаше за нея? За съжаление знаеше отговора: безскрупулна измамница, интригантка, която не би се спряла пред нищо, за да постигне целта си.

Но това не беше вярно! Да, повърхностно погледнато, тя изглеждаше точно такава. Не играеше съвсем честно в този брак, но в никакъв случай не беше отвратителната личност, за каквато той я смяташе.



При никакви обстоятелства нямаше да му позволи да я подчини на волята си с оскъдни джобни пари и с контролираща ръка върху портмонето ѝ! Решена да се бори, Джудит стисна устни. Онова, което можеше да направи за Сали, щеше да направи и за себе си. Щеше да се върне към старото време и да печели издръжката си на игралната маса. А Маркърс Девлин и тримесечната му издръжка да вървят по дяволите!

Половин час по-късно, придружена от един лакей, Джудит отиде в жилището на брат си на Албърмерл Стрийт. Себастиан тъкмо се готвеше да излезе на следобедна езда, но с обичайното си добродушие отложи излизането и отведе сестра си в дневната.

— Искаш ли шери?

— Моля те. — Джудит пое чашата и я изпи на един дъх.

— Какво мога да направя за теб, Джу?

— Много неща. — Тя му обясни, че до утре сутринта трябва да се сдобие с четири хиляди фунта.

Себастиан смръщи чело.

— Това е голяма печалба за една-единствена вечер, Джу.

— Знам, но какво друго ми остава? Ако Маркърс узнае какво е направила Сали, ще избухне скандал. Джак със сигурност ще прояви разбиране, но ако Маркърс реагира остро, ще се присъедини към него — както обикновено.

— Твоят мъж има прекалено голяма власт — отбеляза с леко раздражение Себастиан.

— Прав си — кимна гневно Джудит. — По-големият брат на Джак, настойник на Чарли... и мой съпруг — завърши почти със злоба в гласа тя.

— Какво се е случило? — попита без заобикалки Себастиан. Джудит му разказа за последния сблъсък, опитвайки се да владее гласа си, но докато предаваше ужасната сцена, гневът отново забушува в сърцето ѝ. Докато ходеше напред-назад в малката, уютно обзаведена стая, бродираните волани на полата ѝ се заплитаха около глезените.

— Това е непоносимо — изсъска накрая тя и ядно размаха ръце. — Маркърс е непоносим, ситуацията е непоносима.

— Какво ще предприемеш? — Себастиан познаваше достатъчно добре сестра си, за да знае, че тя няма намерение да се примири с

изискванията на тираничния си съпруг.

— Сама ще се грижа за себе си — отговори веднага тя. — Ще играя. Както правех преди.

Себастиан леко изсвири през зъби.

— Предполагам, не си му казала, че тогава в кръчмата на Катр Бра не си имала представа за присъствието на онези джентълмени, нали? Според мен именно това е причината за всичките ви... разногласия.

Джудит поклати глава.

— Няма полза да му призная истината. Маркърс е твърдо решен да мисли само най-лошото за мен, а и истината е доста съмнителна. — Тя погледна безпомощно брат си. — Да предположим, че му кажа: „Не те примамах нарочно в мрежите си, но все пак се възползвах от благоприятния случай. Аз съм авантюристка, която имаше спешна нужда от сигурна обществена позиция, за да постигне тайната си цел. Освен това ние не сме законно венчани, но аз не искам ти да го знаеш.“ Какво ще стане тогава? — Тя изгледа Себастиан с високо вдигнати вежди.

Той се престори, че размишлява усилено.

— Не, боя се, че това не е добро решение, Джу. Но каквото и да е, ти знаеш, че можеш да разчиташ на мен. Игрите с високи залози у мадам Долби започват обикновено след полунощ. Ако отидеш в Кавендиш Хаус, ще дойда да те взема и ще те заведа там. Така добре ли е?

— Прекрасно. Маркърс няма намерение да отиде в Кавендиш Хаус и няма да се изненада, че ще върна в ранните утринни часове. И без това се движим в различни кръгове.

— Най-добре да вземеш малко пари от фонд „Грейсмиър“ — ухили се Себастиан. — В началото ще загубиш няколко игри и трябва да плащаш залозите си. Сигурен съм, че мъжът ти няма да ти даде нужните за това пари. — Той отиде в спалнята си и се върна с торбичка златни монети. — Осемстотин. — Бутна торбичката в ръцете ѝ и заключи: — Ако не ги направиш четири хиляди, ще знам, че си загубила чувството си към картите.

Джудит се засмя и претегли торбичката в ръката си.

— Не се притеснявай. Впрочем, има още нещо, за което ми е необходима помощта ти. — Тя остави чашата си на масата и застана

пред брат си. — Щом съм решила да му обявя война, смятам да го направя както трябва. Искам да ми купиш двуколка с висока седалка и два хубави коня. Маркъс се изказва крайно пренебрежително за разпуснатите жени, които обикалят града сами в спортните си карети. Ако и аз си купя такава кола, това ще потвърди ласкателното му мнение за мен.

Себастиан се почеса по носа и повторно напълни чашата си. Джудит беше загубила самообладание и гневът я тласкаше към безумни решения. Когато сестра му беше в такова състояние — знаеше това от опит, — той не можеше да направи почти нищо, за да я вразуми. Тя продължаваше, докато гневът ѝ отшумеше.

— Смяташ ли, че е разумно да го предизвикваш по такъв начин? — попита той без надежда за успех.

— Какво ме е грижа! — изсъска тя. — Той ме смята за пресметлива и измамна жена без морал и принципи. Ще се държа точно по този начин.

— Колко ще дадеш за конете? — попита с въздишка Себастиан.

— Не повече от четиристотин... Естествено не бива да пропускаш, ако ти се предложи добър шанс.

— Грантъм е затънал до гуша в дългове... може би ще успее да купя кафявите му жребци за четиристотин.

— Прекрасно! Вземи парите от фонда, а аз ще ги възстановя, щом ги спечеля. — Тя го целуна по бузата. — А сега си отивам, за да можеш да излезеш на езда в Хайд Парк.

— Джу?

— Да? — Джудит се обърна с ръка върху дръжката.

— Грейсмиър е в града.

— Какво? Видя ли го?

— Не, но Уелби говореше за него тази сутрин в „Уайт“.

— О... — Джудит сведе глава и по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. — Това означава, че скоро ще започнем, Себастиан.

— Точно така — кимна сериозно той. — Скоро ще започнем.

Джудит спря за момент на тротоара, загледана с невиждащ поглед към малката уличка. Лакеят чакаше търпеливо. Внезапен порив на вятъра вдигна шепка кафяви листа от канавката и ги завъртя около Джудит. Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръка и улови един лист. Той беше сух и чуплив и се разсипа на прах в шепата ѝ. Щом свършеха

с Грейсмиър, щеше да дойде краят и на незаконния ѝ брак. Маркът щеше да бъде отново свободен. Но преди това трябваше да му даде добър урок.

## 10

Маркърс чуваше гласа на Джудит през свързващата врата между спалните им. Жена му разговаряше с камериерката Мили, която я приготвяше за предстоящото излизане. Следобедният им разговор беше оставил горчив вкус в устата му. Имаше пълното право да знае какво харчи жена му, но въпреки това не можеше да се отърве от чувството, че се държи като идиот. Това не беше в характера му. Какво значение имаше колко харчи Джудит? За да изхарчи парите му, й бяха необходими повече от няколко живота в лукс и екстравагантност. Ала разочарованието и загубените илюзии бяха оказали влияние и върху обичайната му щедрост. Всъщност не ставаше дума за пражосничеството на Джудит. Просто той искаше да я накаже. Това беше истината. И за съжаление беше безкрайно неприятна.

Той закрепил грижливо обсипаната с диаманти игла на снежнобялото си шалче.

— Не е нужно да ме чакате, Чевъли.

— Благодаря, милорд. — Слугата вдигна поглед от шкафа, където тъкмо подреждаше ризите на негово благородие. — Както желаете, милорд — добави сковано той.

— Точно това искам — потвърди с лека усмивка Маркърс. Чевъли всеки път реагираше с обидено достойнство, когато господарят му намекнеше, че може да се оправи и без него. — С тази лоша кашлица е по-добре да изпиете един силен грог и да си легнете рано.

Мършавите бузи на Чевъли се зачервиха и за момент скованата му официалност изчезна. Негово благородие беше справедлив и съобразителен работодател, който забелязваше и най-леките признаци на недоволство или неразположение у прислугата си и реагираше веднага.

— Много сте любезен, милорд. Обещавам ви, че след ден или два ще съм отново здрав и бодър като младо конче.

— Убеден съм в това. Но не искам да излагате на риск слабите си гърди. Оставете шкафа и вървете да си легнете.

Маркърс изчака камердинерът му да напусне стаята и отвори вратата към помещението на съпругата си. Джудит седеше пред тоалетката си и следеше критично в огледалото как Мили прибираще къдриците ѝ със златна кадифена панделка.

— Добър вечер, милорд. — Джудит му се усмихна в огледалото, за да запази приличието, но не се обърна да го поздрави.

— Добър вечер, Джудит. — Той седна в кадифеното кресло пред камината, в която гореше буен огън. Мили усърдно закопчаваше редицата мънички копченца на тесните ръкави на вечерната рокля от бледозелен крепдешин. Цветът подходдеше отлично на тена ѝ, както установи със задоволство Маркърс. Тесният копринен колан, който стягаше талията, подчертаваше стройната фигура.

— Искаш да говориш с мен ли? — попита след малко Джудит, питайки се какво ли го бе довело в спалнята ѝ. В момента отношенията им съвсем не можеха да се нарекат сърдечни.

— Няма нищо специално — отговори той и тласкан от необясним импулс, добави: — Роклята ти е възхитителна.

Изражението на Джудит издаде смайването ѝ. Тя примигна и освободи камериерката си.

— Благодаря, Мили, това е напълно достатъчно. Можете да си вървите.

Младото момиче направи реверанс и излезе от спалнята. Джудит се обърна на ниското столче и изпитателно огледа мъжа си отгоре до долу. Както винаги, той беше гладко избръснат и облечен с изискан вкус: копринен черен панталон до коленете и снежнобяла жилетка. Единствените накити бяха диамантената игла на вратовръзката и тежкият златен пръстен с печат. Черната коса беше подстригана „а ла Брут“ на челото и абаносовочерните очи под нея гледаха с леко недоволство, което обаче не се отнасяше до нея.

— Правилно ли чух? — попита тя с високо вдигнати вежди. — Ти се изказа похвално за роклята ми? Е, радвам се да го чуя. Защото през следващите години ще имаш достатъчно случаи да я виждаш на гърба ми. Ще я нося, докато започнат да падат парцали. Такова беше намерението ти, когато ограничи разходите ми, нали?

— Не ставай глупава — отвърна сърдито Маркърс. Беше дошъл с неясното намерение да склучи мир, но разбра, че няма да успее. —

Много добре знаеш, че днес следобед нямах предвид това. Джобните ти пари ще бъдат предостатъчно.

Джудит се обърна отново към огледалото.

— Знай, че съм поразена от щедростта ти, скъпи. — Тя навлажни показалец и приглади фино извитите си вежди, опитвайки се да запази самообладание. Нов изблик на ярост щеше да я извади от равновесие, а тази вечер ѝ беше необходима хладна глава, за да спечели пари за Сали.

Маркът въздъхна и направи нов опит за помирение.

— Реших тази вечер да те придружа на соарето в Кавендиш Хаус. — Джудит знаеше, че той се отвращава от подобни светски събирания, и със сигурност щеше да схване жертвата му като предложение за мир.

Очакваше да я види изненадана и зарадвана и не беше подготвен за пламналия в очите ѝ ужас. Ала тя се овладя бързо и в очите ѝ се появи израз, който подозрително приличаше на пресметливост.

— Какъв галантен жест, милорд. За съжаление напълно ненужен. — Тя се изсмя звънко и продължи да се оглежда критично в огледалото. — Това е най-сигурният метод да ми развалиш вечерта... Може би тъкмо това е намерението ти.

— Моля за извинение, мадам. — Маркът стана рязко, устните му се опънаха в тънка линия. — Естествено, че нямам намерение да ти разваля вечерта. Извини ме.

Джудит се поколеба и се обърна наполовина към него.

— Искях само да кажа, че няма да се забавлявам истински, като знам, че ти се отегчаваш. — Тя се обърна отново към тоалетката си и започна да прибира иглите за коса в кутийката им. — Там няма да е нито един от твоите приятели, а моите не са интересни за теб.

Тя изобщо не държеше да излезе с него, това беше истината! Маркът се поклони и изрече хладно:

— Както желаш. Сигурен съм, че ти знаеш най-добре. — После се върна в спалнята си, без да я погледне повече.

О, божичко, изплака вътрешно Джудит. Даже един принудителен брак не биваше да се води по толкова студен, безотраден начин. Двамата с Маркът не бяха от хората, които биха се примирили с подобни отношения до края на живота си. Колкото по-скоро го освободеше, толкова по-добре.

Беше към два и половина през нощта, когато нает файтон спря на Пикъринг Стрийт номер шест. Себастиан скочи и помогна на сестра си да слезе. Джудит приглади наметката си от златна тафта и поправи изкривената муселинена якичка, после вдигна поглед към високата, тясна къща. Значи това беше лондонският вариант на изискан игрален салон. Тя беше посещавала игрални салони в почти всички столици на континента и сега беше любопитна да види какво предлагаше островната столица.

Посрещна ги лакей в ливрея, взе наметките им и ги поведе по тясната стълба към квадратна входна зала. Три врати водеха към ярко осветени салони, всички препълнени с мъже и жени във вечерно облекло. Слуги с пълни табли се движеха напред и назад и поднасяха шампанско. Разговорите бяха приглушени и Джудит чу ясно гласовете на крупиевата, които съобщаваха залозите.

Тя се обърна към брат си и Себастиан се ухили с разбиране. Тук двамата си бяха вкъщи.

— О, мистър Дейвънпорт, възхитена съм, че ни оказвате честта да ни посетите. И лейди Карингтън... — Амелия Долби стана от една маса и се запъти към тях. Отдавна е минала шейсетте, помисли си Джудит, макар че бузите на домакинята бяха намазани с дебел пласт руж, фризура беше младежка, а роклята — почти прозрачна. Амелия Долби, жена с корави черти на лицето и пронизващи очи, поздрави лейди Карингтън с хищната усмивка на професионален играч, който посреща нова жертва. Джудит познаваше добре тази усмивка и се реваншира с равнодушно изражение. През следващите часове лицето и щеше да бъде маска, която не издаваше нищо.

— Коя е вашата игра, лейди Карингтън? — поиска да узнае Амелия Долби. — Може би предпочитате зарове?

Джудит поклати глава. Дватама със Себастиан само се забавляваха с игра на зарове. Там нямаха шансове да овладеят елементите на случайността със сръчност и тактика. Само глупаците разчитаха сериозно на късмета си.

— Не съм сигурна. Ти какво ще играеш, Себастиан?

— Първо ще опитам вист — отговори небрежно той и прихвана широките си дантелени маншети с черни кадифени панделки, за да не



му пречат при играта.

— Тогава аз ще играя макао. — Двамата никога не играеха на една маса, за да не застрашат целта и смисъла на упражнението.

Амелия Долби отведе гостенката си на масата за макао и я представи на другите играчи. Джудит познаваше бегло някои от тях. Всички бяха страстни играчи и приеха Джудит с предположението, че и тя е жертва на картите и заровете като тях. Тя нямаше да дойде тук, ако не можеше да си позволи високи залози — това беше всичко, което ги интересуваше.

След три часа Джудит беше спечелила почти пет хиляди гвинеи. Достатъчно, за да откупи рубините на Девлин и да си купи двуколка и коне. Резултатът беше повече от задоволителен и настроението ѝ беше приповдигнато. Чувстваше се жива като никога досега и неволно се запита защо беше чакала толкова дълго, преди отново да започне да играе. За всичко беше виновно глупавото ѝ чувство за дълг спрямо Маркъс. Защото си мислеше, че това ще го разгневи. При дадените обстоятелства тази мисъл беше наистина смешна. Той и без това се гневеше на всичко, което тя казваше или правеше. Освен в леглото...

Джудит прогони тази мисъл, събра печалбата си и стана от масата.

Себастиан все още играеше вист. На масата му цареше пълна тишина, а повечето от играчите носеха маски, за да скрият реакцията си при раздаването на картите. Джудит разбра, че брат ѝ няма да си тръгне скоро, и реши да се поразходи из салоните — напълно спокойна, след като беше постигнала целта си, и готова да поиграе за чисто удоволствие, ако някъде се освободи място.

— Лейди Карингтън — повика я женски глас от масата за фараон. — Желаете ли да се присъедините към нас?

— Ако има свободно място. — Джудит се усмихна и пристъпи към масата. Не помнеше да се е срещала с тази жена. — За съжаление не зная името ви, мадам.

— О, позволете да ви представя. — Амелия се появи внезапно от нищото. — Лейди Барет... лейди Карингтън.

— Върнах се в града едва вчера — обясни Агнес Барет. — Мъжът ми не се чувства добре, затова забавихме връщането си. — Тя посочи стола до себе си. — Моля, лейди Карингтън, заповядайте. Надявах се да ни запознаят на Кавендиш Скуеър — продължи тя,

когато Джудит седна, — но вие бяхте обкръжена от обожатели и не можах да се добера до вас. — Тя се усмихна сърдечно и протегна ръка на Джудит.

— Ласкаете ме, мадам — отвърна Джудит и стисна протегнатата ръка. Лейди Барет я гледаше с настойчивост, която изключваше всички останали. Джудит усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха и по гърба ѝ пролази ледена тръпка. Тихите разговори и гласовете на криплетата се смесиха в глухо бучене; блясъкът на масивните полилеи изведнъж помрачня и пламъчетата на свещите се размиха пред очите ѝ.

Сякаш беше попаднала под властта на някаква магия. Ала след миг лейди Барет се усмихна и отдръпна ръката си.

— Значи и вие обичате играта, лейди Карингтън. Брат ви също ли играе?

Джудит се насили да отговори непринудено, докато трескаво размишляваше за онова, което беше преживяла току-що. Какво беше това абсурдно усещане, на което бе станала жертва?

— Себастиан е на масата за вист — отговори тя и сложи купчинка жетони до картите, които ѝ бяха подали.

В играта на фараон всичко зависеше от късмета и Джудит реши, че скоро трябва да се премести на друга маса. Тъй като не беше в състояние да се концентрира, след няколко игри тя загуби повече, отколкото беше смятала да рискува. Ядосана на себе си, тя се извини на другите играчи и стана.

— Сигурна съм, че късметът ви скоро ще се върне, лейди Карингтън — утеши я съседката ѝ и сложи ръка на рамото ѝ, за да я задържи.

— Не и ако дяволът е седнал на рамото ми. — Джудит цитира извинението, което баща ѝ произнасяше винаги щом му дойдеха лоши карти.

Златно-кафявите очи на лейди Барет светнаха със странен пламък, цветът се отдръпна от лицето ѝ и петната от руж ясно проличаха на бледите ѝ бузи.

— Отдавна не бях чувала този цитат...

Джудит вдигна рамене.

— Наистина ли прозвуча необикновено? А аз си мислех, че всички го употребяват... О, Себастиан! — Тя се обърна облекчено към брат си. — Мисля, че не познаваш лейди Барет.

Джудит проследи как брат ѝ се усмихна и се наведе над ръката на дамата. Дали и той щеше да усети злокобното ѝ излъчване? Но Себастиан не се притесни ни най-малко от заплашителната аура на Агнес Барет. Напротив, усмихна ѝ се самоуверено и пусна в ход скандално известния си чар. Дамата реагира с признателни искри в загадъчните си очи и с кокетно кискане.

— Вече е късно, Себастиан — намеси се рязко Джудит. — Моля да ни извините, мадам.

Себастиан я погледна изненадано, но също се сбогува с присъстващите. Изчака да се отдалечат и укори сестра си:

— Според мен си тръгваме прибързано, Джу.

— Боли ме глава — извини се тя. Приповдигнатото ѝ настроение се изпари и тя закопня да излезе по-бързо от горещите и задушни салони, където миришеше на сладникави парфюми и на догорели свещи. — Освен това късметът ме напусна и загубих доста.

Това признание ѝ донесе недоволно намръщване.

— Трябваше да се съсредоточиш — напомни ѝ Себастиан. — Знаеш правилата.

— Прав си, но не бях в състояние да мисля ясно. — Тя се запита дали трябваше да му разкаже за въздействието на лейди Барет, но реши да премълчи. Сигурно щеше да прозвучи безумно, ако потърсеше вината за лошата си игра в странното излъчване на една непозната дама. — Но спечелих парите за рубините. Мисля, че ще стигнат и за коне.

На излизане Джудит хвърли поглед през рамо. Лейди Барет стоеше до масата за фараон и разговаряше с домакинята. Забележителна жена, висока и стройна, с елегантна смарагдовозелена рокля от фин муселин, дълбоко изрязана и с широк волан. Сигурно на младини е била прелестна, каза си Джудит, с тази гъста кестенява коса, високи скули и красиво извити устни. Живият зелен цвят на роклята ѝ беше между любимите на Джудит тонове и тя се закле никога вече да не се облече в този цвят, но в следващия миг се укори за детинските си клетви.

Вече се разсъмваше, когато нощният портиер отвори вратата на господарката си. Джудит се изкачи с леки стъпки до спалнята си. Тъй

като знаеше, че ще се върне късно, тя бе казала на Мили да не чака в спалнята ѝ. Огънят в камината беше почти угаснал, свещите — догорели. Джудит се съблече бързо и отиде до прозореца, за да види розовото сияние на зората.

— Къде беше, по дяволите?

При звука на гневния мъжки глас Джудит се обърна стреснато. Маркъс стоеше в рамката на свързващата врата, наметнат с халата си. Тялото му изглеждаше напрегнато като опъната струна.

— В Кавендиш Хаус.

— Самият аз бях там преди четири часа. Отидох с намерението да те придружа до дома, но ти не беше там, скъпа. — Той се прибра в къщи, бесен от гняв, и остана буден в леглото си, вслушвайки се във всеки шум, който да възвести завръщането ѝ. През това време си представяше всевъзможни сценарии, от улични разбойници до похищение с цел откуп. Защото всичко, което знаеше за Джудит, автоматично водеше до най-лошото предположение. Много скоро Маркъс вече не беше в състояние да намери разумно обяснение за изчезването ѝ.

Джудит се опита бързо да измисли правдоподобно обяснение, но след напрегнатите часове на Пикъринг Стрийт се чувстваше ужасно изтощена. Затова вдигна рамене и попита хладно:

— Да не си решил да ме шпионираш?

Той бе отишъл на Кавендиш Скуеър с най-добри намерения, решен да заличи различията им по единствения възможен начин: като я прелъсти. Но при този студен, жесток въпрос всички добри намерения се изпариха.

— Както изглежда, имал съм всички основания да те шпионирам. Ако жена ми не е там, където е трябвало да се намира, и през по-голямата част от нощта изчезва бог знае къде, не би трябвало да е изненадващо, че съм тръгнал да я търся.

Джудит моментално промени тактиката си. Последното, което искаше, беше Маркъс да следи всяка нейна крачка извън къщата. Това би унищожило с един замах плановете и да продължи да играе. Усмихна се примирително и гласът ѝ прозвуча подчертано разумно.

— Бях със Себастиан, Маркъс. Много отдавна не сме имали време да си поговорим на спокойствие.

Маркър знаеше, че братът и сестрата бяха силно привързани един към друг, и погледна изпитателно жена си. Обяснението й бе прозвучало искрено. Но колкото по-внимателно я наблюдаваше, толкова по-силно осъзнаваше, че тя беше съвсем гола. Усети как слабините му запулсираха и мъжествеността му се втвърди. Погледът й се плъзна по тялото му, тя разпери ръце и се втурна към него.

— След като никой от двамата ни не спи, трябва да измислим някакво развлечение.

Той улови ръцете й и ги стисна здраво, като при това я погледна изпитателно в очите. Да, това беше най-разумното обяснение за отсъствието й.

— Аз също копнея за развлечения. — Отведе я до леглото и се отпусна на възглавниците. — Значи си била в жилището на брат си?

Джудит се скова под милващата му ръка.

— Имаме да обсъдим много неща. — Тя се обърна към него, целуна зърната на гърдите му и закръжи с език около тях. Ръката й се плъзна към корема му.

Маркър я улови насред движението.

— Още не си отговорила на въпроса ми, Джудит.

По дяволите! Защо я принуждаваше да лъже?

— Естествено, че бяхме в жилището му.

Дали го лъжеше? Каква причина имаше да й вярва? Перверзният стимул на изгубените илюзии го тласна още по-надолу по този мъчителен път.

— Защо имам чувството, че не си искрена? — попита той и стисна до болка китката й, докато другата му ръка милваше гърба й.

— Наистина не знам защо — прошепна съвсем близо до гърдите му Джудит и продължи да го милва с устни и език, но нежностите й не постигнаха желаното въздействие.

— Ако си ме излъгала, скъпа Джудит, скоро ще установиш, че търпението и толерантността ми имат известни граници. Ти си моя съпруга и си длъжна да пазиш честта и доброто ми име. А честта и лъжата са лоши съседи.

— Проклятие! — Джудит седна в леглото и очите й засвяткаха гневно. — Престани да ме заплашваш. Защо да те лъжа?

— Нямам представа — отговори спокойно Маркър. — От друга страна... защо да не ме лъжеш?

Джудит затвори очи, победена от болката, която предизвика забележката му... болка, която не би трябвало да изпитва, защото наистина лъжеше. Но по чия вина?

Маркърс се облегна на възглавницата и впи поглед в лицето на жена си, огряно от бледата светлина на започващия ден. Усети болката ѝ така ясно, сякаш беше негова собствена, и се опита да намери правилните думи, за да сложи край на бъркотията и да спаси поне малко от тази нощ.

— Джудит, искам да знаеш, че няма да позволя да обикаляш града по цели нощи и да се посвещаваш на някакви тайни занимания — със или без брат си. Може би си свикнала да живееш така, но сега си в съвсем друга позиция. Ти си маркиза Карингтън, моята, съпруга, и си длъжна да се държиш образцово. Каквото и да е правила Джудит Дейвънпорт, тя вече не съществува. Запомни това и не го забравяй.

— Защо си решил, че съм направила нещо, което би могло да събуди съмнения? — попита вбесено тя. — Казах ти, че бях с брат си. Това не е ли достатъчно?

— Очевидно забравяш, че аз знам какви сте с брат ти. Подмамвате невинни жертви и ти започваш да си играеш с ветрилото...

— Това свърши — прекъсна го тя и се изчерви. — Нямах никакви основания да ми отправяш такова обвинение.

— Надявам се, че е така — отговори той. — Искам да ти кажа още нещо, Джудит. — Улови брадичката ѝ и очите и гласът му станаха корави като стомана. — Ако някога разбере, че ти и брат ти отново сте изиграли някой от очарователните си малки дуети, ще те накажа така, че ще си пожелаеш родителите ви никога да не са се срещали, за да ви създадат. Ясно ли се изразих?

Джудит се изтръгна от хватката му. Гласът ѝ прозвуча ледено.

— Подобна забележка не може да остане неразбрана.

— Надявам се, че бях абсолютно прецизен.

— Мога да те уверя, че те разбрах напълно.

Но двамата със Себастиан щяха да го направят. Само още веднъж.

И когато всичко свършеше, тя щеше да напусне Маркърс и той щеше да си намери жена, която да отговоря изцяло на представите му: жена с чувство за чести принципи, кротка като агънце и покорна,

съвършеното олицетворение на добродетелта. Желая му много щастие с нея, каза си мрачно Джудит.

— Мисля, че повече нямаме какво да си говорим — прошепна с пресекващ глас тя. — Желая ти лека нощ.

Маркът скочи от леглото.

— Лека нощ, Джудит.

Вратата се затвори с трясък. Джудит се пъкна под завивките и се опита да преглътне буцата в гърлото си. Сълзи запариха в очите ѝ. Чувстваше се повече от ужасно. Тялото ѝ отчаяно копнееше за друг завършек на вечерта, за нещо, което ѝ беше обещано, а после грубо отказано. Тя се загледа с невиждащ поглед в бледата светлина на ранното утро. Всяка костичка я болеше, умът ѝ работеше трескаво, плътта ѝ копнееше за удовлетворение.

Изведнъж свързващата врата към спалнята на Маркът се отвори шумно и отново се затвори. Маркът застана пред леглото ѝ и тя усети смазващата сила на емоциите му така ясно, както виждаше възбудената му мъжественост.

— По дяволите, Джудит! Не знам какво да те правя! — Гласът му беше само шепот, но изразяваше ясно силното му вълнение. — Желая те повече, отколкото съм желал всяка друга жена в живота си, и в същото време така ме вбесяваш, че вече не съм в състояние да направя разлика между потребността да те любя и напора да те принудя да ми се подчиняваш.

Заобиколи леглото и спря, загледан изпитателно в лицето ѝ.

Джудит мълчаливо отметна завивката и му предложи тялото си, което сияеше в утринния здрач. Маркът легна до нея, привлече я в прегръдката си и плъзна ръка по корема ѝ в собственическа милувка. Пръстите му изследваха кожата ѝ от главата до глезените, описваха всички извивки и влизаха във всяка вдлъбнатинка. Джудит усети как кожата ѝ се събуди за нов живот и чувствителното място между бедрата ѝ овлажня. Пръстите му навлязоха в нея с интимна настойчивост и той я призова дрезгаво да му каже какво я възбужда най-силно, настоя тя да се отвори напълно и да му предложи онези места на тялото си, чието докосване ѝ доставяше най-силно удоволствие.

Той измъчи Джудит с ръце и език, използвайки целия арсенал на уменията любовник, познаващ в подробности ранимостта ѝ и дивия,

страстен пламък на желанието ѝ. Накрая коленичи между широко отворените ѝ бедра и тялото му се очерта ясно на фона на светлото петно на прозореца. Сложи краката ѝ на раменете си, плъзна ръце под дупето ѝ и я вдигна в същия момент, в който проникна в нея със силен тласък, който прониза най-интимната ѝ същност. Сливането им я изпълни със сладко мъчение, което беше трудно поносимо, но от което не искаше да се лиши за нищо на света.

Тя срещна погледа на мъжа си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Това бяха сълзи на радост, реакция на бурята в сетивата ѝ. Двамата преживяха заедно вихъра на чувствата, хвърлиха се през глава във всепоглъщащата огнена стихия и вихрушката на екстаза ги запрати в пропаст, където нищо нямаше значение освен способността да се слоят по този начин, да станат част от другия, тя от него, той от нея.

След като всичко свърши, Маркър дълго лежа неподвижен, без да я изпуска от прегръдката си. Главата ѝ почиваше на рамото му, тялото ѝ беше сгушено в неговото. Изтощена, Джудит потъна в дълбок сън.

Маркър усещаше дълбоко в себе си неизпитвана дотогава нежност и крехкото цвете на надеждата си проби път през тежките кални буци на изгубените илюзии. Страстта им трябваше да означава нещо! Не беше възможно да е пълна лъжа. Защо не можеше да погледне на брака им с други очи... да отхвърли предразсъдъците си... да види другата, истинската Джудит.



## 11

Бърнард Мелвил, трети граф Грейсмиър. Джудит погледна през пълната с хора бална зала към човека, който беше унищожил баща ѝ, който бе прогонил Джордж Девъроу и децата му от Англия и безмилостно бе тласнал Джордж Дейвънпорт към смъртта. Пламналият гняв бе последван от същата тръпнеща възбуда, която изпитваше на игралната маса, когато знаеше, че другите играчи нямат шанс срещу нея.

— Познаваш ли лорд Грейсмиър, Чарли?

— Естествено. Всички го познават. — Партньорът ѝ сръчно я завъртя. — Ти танцуваш прелестно, Джудит.

— Боя се, че жената винаги е само толкова добра, колкото е партньорът ѝ — установи засмяно тя. — Имам късмет, защото ти притежаваш вродена дарба да танцуваш.

Чарли се изчерви.

— Колко жалко, че този талант не е семейна черта — промълви замислено тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Братовчед ти не храни особена любов към танците.

— Права си, никога не е обичал да танцува — въздъхна Чарли. — В действителност Маркърс е дяволски скучен човек. Не се интересува от нищо друго, освен от историческите книги и военната политика. — В тона му имаше огорчение.

— Да не си се скарал с Маркърс? — осведоми се любезно Джудит. Доскоро Чарли идваше почти всеки ден в Девлин Хаус, но през последните две седмици не го беше виждала. Тя го погледна внимателно и откри, че на лицето му беше изписана болка, а очите му гледаха загрижено.

— Той е прекалено строг, Джудит. И има толкова остарели представи... не може да разбере, че мъжът трябва да се забавлява.

— Това не е съвсем вярно — поправи го меко Джудит. — Маркърс се забавлява със спорт и с коне и има цял куп приятели, които не го

смятат за скучен.

— Извинявай — промърмори смутено Чарли. — Явно казах нещо невярно. Той ти е съпруг...

— Да, но това не означава, че съм сляпа за грешките му — отговори със суха усмивка Джудит. — Знам, че Маркърс не е никак толерантен спрямо слабостите на другите... или спрямо онова, което той счита за слабост. С какво си го ядосал този път?

Чарли поклати глава и се опита да се засмее.

— О, не, с нищо. Скоро всичко ще се изясни... Омръзна ли ти да танцуваме? Искаш ли да ти донеса чаша шампанско?

След като Чарли не желаше да говори по темата, Джудит реши да не настоява.

— Не, благодаря — отговори тя. — Но бих искала да ме запознаеш с лорд Грейсмиър.

— Разбира се, щом желаш. Аз естествено не принадлежа към приятелския му кръг и не го познавам особено добре, но въпреки това ще си позволя да те представя.

Джудит се огледа за Себастиан и го откри да танцува с Хариет Мортън. В последно време брат ѝ танцуваше твърде често с Хариет Мортън, макар че плахите, кротки и нежни седемдесетгодишни девойки не бяха негов тип. Тя устреми пронизващ поглед в гърба му и зачака той да се обърне. Себастиан знаеше, че днес Джудит е решила да бъде представена на общия им враг и че той трябва да се включи в тази среща. Трябваше само да чака знака на сестра си.

— Кълна се, че в този сезон страната ни е ужасяващо пусто място — оповести тържествено лорд Грейсмиър пред хората, които го бяха заобиколили, без да забележи приближаващите се Джудит и Чарли. — Кал и пак кал. Докъдето стига погледът, само кал.

— Тогава не разбирам защо се върнахте в града, Грейсмиър — отбеляза един от мъжете.

— О, имам си причини — отговори Бърнард с тънка усмивка. В този миг видя Чарли и придружителката му и се усмихна широко. — О, Фенуик, надявам се, че ще ме представите на очарователната лейди Карингтън. Милейди, цяла вечер чакам да се запозная с вас. — Той се поклони и поднесе ръката на Джудит към устните си.

— Милорд... — Джудит погледна втренчено мъжа, който вече две години владееше мислите ѝ и когато беше будна, и когато спеше —

от момента, когато с брат си прочетоха писмото, което баща им беше написал непосредствено преди смъртта си. Тогава децата му разбраха, че позорът и бягството му в изгнание имаха съвсем други причини, а не необузданата му страст към хазарта.

Бърнард Мелвил имаше бледосини очи — като на риба, каза си с внезапен прилив на отвращение Джудит. Тези очи сякаш гледаха право в душата ѝ.

Тя издърпа ръката си от неговата и устоя на напора да изтрие в полата си мястото, където се бяха допрели устните му. Почувства се омърсена от докосването му въпреки копринените ръкавици, които носеше. Мъжът насреща ѝ имаше жестока уста и остро очертан нос под рибешките си очи. Цялото му същество излъчваше безпощадност. Как, за бога, щеше да крие омразата и отвращението си и да се преструва на възхитена от него?

Трябваше да се овладее. Нали беше експерт в прикриването на истинските чувства... благодарение на същия този Грейсмиър. Отвори ветрилото си и се усмихна на новия си познат над ръба му.

— Доколкото чух, наскоро сте се върнали от провинцията, сър? Къде бяхте?

— Имам малък имот в Йоркшир — отговори той. — Доста неугледно място, но считам за свой дълг от време на време да го посещавам.

„Креншоу“. Имотът, спечелен от баща ѝ. Земята, която по право принадлежеше на Себастиан. В гърдите ѝ се надигна луд гняв и тя бързо сведе очи, за да не се издаде.

— За съжаление не познавам Йоркшир, сър.

— Чух, че сте прекарвали по-голямата част от живота си в чужбина, мадам.

— Поласкана съм, че знаете толкова много за мен, сър. — Тя се засмя кокетно и изкусително — със смеха, който беше овладяла до съвършенство.

— Скъпа лейди Карингтън, трябва да знаете, че новината за вашата женитба достигна до нас като освежаващ бриз сред ужасно скучното лято.

— Не заслужавам чак такъв комплимент, лорд Грейсмиър. Нямах представа, че женитбата ми е била най-важното събитие на лятото... разбира се, редом с Ватерло — отвърна с добре изиграно смущение тя.

Това беше грешка, но Джудит не можа да устои на изкушението да го бодне.

Наобиколилите ги мъже се засмяха одобрително и бузите на Грейсмиър се зачервиха. Но след миг и той избухна в смях.

— Имахте пълното право да ми посочите колко съм глупав, мадам. Complimentът беше съмнителен. Простете, но красотата ви явно е замаяла ума ми.

— Ето това, сър, е неустоим комплимент — отвърна Джудит и докосна ръката му с ветрилото си. — Възхищавам се на бързината, с която възвърнахте сигурността си.

Той се поклони отново.

— Мога ли да се надявам, че ще ми окажете честта да танцувате с мен?

— Бях обещала този танц на брат си, но не вярвам, че той ще настоява на правото си, сър. — Джудит се обърна към Себастиан, който не принудено се бе приближил към групата. — Ще ме освободиш от задължението да танцувам с теб, нали, скъпи?

— Всички знаят, че претенциите на братята са несериозни, мила — отговори весело той.

— Познавате ли брат ми, лорд Грейсмиър.

— Мисля, че не — отговори графът. — Но семейната прилика е фрапираща.

— Да, така казват всички. — Младежът се поклони като съвършен светски лъв. — Себастиан Дейвънпорт, на вашите услуги.

— Радвам се. — Грейсмиър отговори на поклона и измери младия мъж със студен, пресметлив поглед, докато Себастиан се усмихваше простодушно. Агнес го бе видяла при мисис Долби, значи обичаше да играе. Скоро щеше да разбере дали е добър и най-вече дали има пари.

— Бих желал да ви поканя на някоя от вечерите си — изрече той с привидна небрежност. — Обичам да играя карти с приятелите си и ще се радвам да ви видя в дома си.

Себастиан го увери, че се интересува от играта на карти и се чувства почетен от поканата. Джудит сложи ръка върху лакътя на Грейсмиър и двамата тръгнаха към средата на залата.

— Защо не бяхте в Брюксел, за да проследите голямата битка, както направиха повечето хора от вашия кръг, милорд? — попита тя.

— За бога, скъпа лейди Карингтън! Аз изпитвам засрамваща или може би трябва да кажа безсрамна липса на интерес към военните въпроси.

— Даже когато става въпрос за Наполеон? Това наистина е засрамващо. — Тя се засмя кокетно и отново му хвърли изкусителен поглед изпод полуспуснатите си мигли.

— Аз съм безнадежден случай, мадам — отговори с усмивка той. — Вашият съпруг обаче е прочут с познанията си в тази област.

Да, и тези познания го изпратиха на бойното поле, каза си с болка Джудит, припомнила си смъртния страх, който бе изпитала в онзи съдбоносен ден. Сега всичко преживяно в Белгия ѝ се струваше толкова далечно, сякаш никога не го беше имало. Сега живееше в свят на блясък и забавления. Нищо чудно, че Маркърс не можеше да понесе изисканото общество. Джудит само кимна в отговор на коментара на графа.

— Да — продължи замислено той, — за вашия съпруг ние сме празни глави. Всички знаят, че той се отнася с пренебрежение към нашите прости удоволствия.

Джудит веднага усети скритата враждебност в забележките на партньора си. Очевидно лорд Грейсмиър не обичаше маркиз Карингтън.

— Всеки има свой вкус — отвърна дипломатично тя.

В погледа на Грейсмиър блесна пламък.

— Доколкото знам, вие не споделяте пренебрежението на Карингтън към нашите невинни забавления. — Той посочи с широк жест балната зала.

„Само да знаехте, скъпи лорд Грейсмиър, на каква цел служат моите невинни забавления!“ — помисли си Джудит и му се усмихна прелъстително. После затрепка с мигли и проследи с нарастващо отвращение как в бледосините очи засвятка интерес.

Маркърс изкачи стълбището точно в мига, когато домакинята беше готова да напусне поста си на най-горната площадка, предполагайки, че няма да дойдат повече гости. Лейди Грей поздрави маркиз Карингтън с изненада, но очевидно остана поласкана от посещението му. Съобщи му, че преди малко е видяла лейди Карингтън в балната зала, и Маркърс се запъти направо натам.

Отначало не можа да види Джудит сред навалицата, но когато най-сетне я откри, дъхът му спря.

Жена му се носеше по паркета в обятията на Бърнард Мелвил! Маркът стисна ръце в юмруци. Ръката на Джудит почиваше на рамото на кавалера ѝ, очите ѝ се смееха.

Защо, по дяволите, танцуваше с Грейсмиър? Не, въпросът беше безсмислен. Срещата между двамата беше неизбежна. Не можеше да се надява, че Грейсмиър ще прекара целия сезон на село. Вероятно беше дошъл да си потърси ново пиленце за оскубване, за да плати старите си дългове.

Танцът завърши и Маркът проследи как графът изведе партньорката си от танцовата площадка. Джудит се усмихваше по начин, който накара мъжа ѝ да скърца със зъби. В Брюксел беше наблюдавал рафинираните ѝ флиртове с насмешка и неволно възхищение, а безгрижното кокетиране, с което беше станала известна в Лондон, не го притесняваше. Но с Грейсмиър беше друго. Маркът стисна зъби, за да не допусне старият гняв, който не беше изчезнал с годините, да го завладее отново. Когато Грейсмиър поведе Джудит към широко отворените врати на терасата, той веднага тръгна след тях. С мъка си проби път през препълнената бална зала, като отговаряше на поздравите с мрачна усмивка. Най-сетне излезе на терасата. Нямахше нищо лошо в това, че Джудит и партньорът ѝ бяха излезли навън. Вечерта беше топла и много от гостите на бала се разхлаждаха на терасата. Но гневът в душата му пламтеше с дива сила и трябваше все по-здраво да стиска зъби, за да не се издаде с глас или жестове. Когато стигна до тях, Джудит и Грейсмиър се бяха облегли на парапета и наблюдаваха луната.

— Добър вечер, мила.

— Маркът! Какво те води насам? — Джудит се обърна рязко и за момент Маркът беше готов да се закълне, че в очите ѝ светна радост. Но дори да не се беше измамил, радостта бързо изчезна, заместена от лека досада, а в следващия миг изражението ѝ стана спокойно и безизразно като на кукла. Маркът познаваше това лице. Така изглеждаха братът и сестрата на игралната маса. По гърба му пробяга студена тръпка.

— С лорд Грейсмиър се опитвахме да определим съзвездията — каза тя.

— Жена ви има учудващи познания по астрономия, Карингтън.

— Жена ми е изключително способна — отговори рязко Маркърс. Напрежението между двамата беше задушавашо и Джудит инстинктивно направи опит да разведри атмосферата.

— Боя се, че способностите ми образуват странна смесица — засмя се тя. — Редовното ми училищно обучение бе осъдително занемарено.

— Да, но сте отраснали на континента, а това е добро училище — отбеляза Грейсмиър и предложи на Маркърс табакерата си с емфие, но той отказа с учтива, нищо незначеща усмивка.

— Говоря пет езика — обясни Джудит. — Имам и добри познания по математика. — Тя хвърли към Маркърс дяволито-съзаклятнически поглед и добави: — Мога да броя отлично, нали?

— Без грешка — призна той, неспособен да устои на веселото предизвикателство. Рядко се случваше Джудит да е в съюз с него и той усети как напрежението му се разсея и гневът в сърцето му отслабна. Джудит нямаше нищо общо с миналото му, освен това очевидно флиртуваше с него и той не биваше да помрачава този рядък момент на разбирателство помежду им.

— Тъкмо размишлявах дали ще успея да те убедя да танцуваш със съпруга си...

Джудит наклони глава и се престори, че размисля.

— О... това е необикновена покана. Като си помисля, че можеш да ме настъпиш...

— Бог да ме пази! Ако смяташ, че съществува и най-малка опасност в това отношение, моментално ще си тръгна.

Грейсмиър, който следеше с интерес разговора им, се почувства излишен.

— Извинете ме — поклони се той и се отдалечи.

Маркърс предложи ръката си на Джудит.

— Хайде да си опитаме късмета, скъпа съпруго.

— Щом настояваш. — Тя сложи ръка на лакътя му. — Но не мога да си представя защо си решил да се измъчваш. И двамата знаем, че танците ти досаждат до смърт.

— Може и да си права — промърмори той, когато заеха местата си в редицата за котилъон. — Но твоята компания никога не е досадна.

— Не, само те гневи — засмя се Джудит.

— Освен това ме забавлява, възбужда и задоволява — допълни той с усмивка, която само подчерта силата на думите и чувствения блясък в очите му.

Двамата продължиха напред и се разделиха, за да изпълнят първата фигура. Когато отново се срещнаха, Маркъс отбеляза:

— Изглежда, тази вечер се забавляваш добре.

— Престъпление ли е това? — Джудит вдигна предизвикателно вежди.

Мъжът ѝ поклати глава.

— Моля те, невестулке, прибери сабята в ножницата. Тази вечер не искам да се караме.

— Така ли? — В гласа ѝ звънна разочарование. — Но ние се караме толкова добре!

Танцът отново ги раздели, преди Маркъс да е успял да отговори. Когато Джудит се върна при него, вниманието ѝ бе привлечено от някого или нещо в задната част на залата и тя се разсея.

— Усилията ми да те забавлявам явно не дават резултат — изръмжа той, когато не получи отговор на два поредни въпроса.

— Извинявай. — Въпреки това тя продължи да наднича през рамото му, хапейки замислено долната си устна, а всеки път, когато я докосваше, Маркъс усещаше напрежението в стройното, гъвкаво тяло.

— Какво ти е, Джудит?

Тя поклати глава.

— Нищо. Само... познаваш ли лейди Барет?

— Агнес Барет? Естествено. Тя е съпруга на сър Томас Барет. От много години е част от висшето общество... доколкото си спомням, беше вдовица на някакъв си италиански граф, а миналото лято се омъжи за Барет. — Той вдигна рамене. — Той е старик, измъчван от подагра, но има пари и явно ѝ е предложил сигурно пристанище в бурята. Тя е дяволски красива жена и можеше да направи и по-добра партия.

— Прав си, красива е — промърмори с отсъстващ вид Джудит. После разтърси глава, за да се овладее. — Ще ми кажеш ли най-последно защо дойде на бала? За да си сигурен, че съм там, където трябва да бъда?

— Не ме предизвиквай, Джудит.



— Не те предизвиквам, изобщо нямам такова намерение — възрази засегнато тя. — Но е нормално да търся причината, поради която съпругът ми е направил нещо, което не му е в характера.

— Дойдох да те намеря — отговори честно той.

— За да ме надзираваш — заключи с тържествуваща усмивка тя.

— Не слагай в устата ми думи, които не съм изрекъл — изсъска той. — Дойдох да те видя.

— В крайна сметка е все същото. Искал си да се увериш, че няма да направя нещо, което си ми забранил да правя.

— Е, ако някой път ти хрумне да се държиш неприлично, ще си помислиш хубаво дали да го направиш, защото не можеш да си сигурна дали пак няма да се появи внезапно.

Джудит помълча малко, после избухна в смях.

— Май пак се скарахме — отбеляза доволно тя. — Знаех си, че няма да трае дълго.

— Вещица! — Маркътс я изведе бързо от редицата танцуващи.

— Ще си ходим ли?

— Чудесна идея. — Той сложи ръка на гърба ѝ и я поведе към изхода на залата.

— Добър вечер, лейди Карингтън, Маркътс... позволете да ви изкажа благопожеланията си. Щях да го направя отдавна, но поредният пристъп на подагра задържа Барет в провинцията и се върнахме в града едва вчера.

Лейди Барет, която бе изникнала пред тях сякаш от нищото, протегна ръка на Джудит и се усмихна на Маркътс.

— Тази жалка война се отрази разрушително на светския живот — продължи презрително тя. — Всички бяха в Брюксел и тук беше адски скучно.

— Не всички — отбеляза рязко Маркътс, вдигна ръката на лейди Барет и я поднесе към устните си.

— Е, след като Наполеон вече е на сигурно място на онзи остров, можем да се надяваме животът да се нормализира. — Агнес Барет потрепери леко.

— Войната продължи петнайсет години — намеси се Джудит. — Мирът не е нормалното състояние на нашето време.

Усмивката на Агнес замръзна и очите ѝ се присвиха гневно. Тя се изсмя звънко и Джудит остана с чувството, че се чупи стъкло.

— Колко вярно го казахте, скъпа лейди Карингтън. Очевидно имате остър ум...

Джудит отново усети злокобното излъчване и за пореден път се убеди, че Агнес Барет е крайно опасна жена. Въпреки това се принуди да се усмихне.

— Не исках да бъда неучтива, мадам. Но през по-голямата част от живота ми светът беше в състояние на война, затова виждам нещата от друга перспектива.

При този намек за разликата във възрастта им Агнес отново присви очи.

— Надявам се скоро да мога да ви посетя, лейди Карингтън — изрече хладно тя, когато Маркът отново се обърна към изхода.

— Ще се чувствам почетена — отговори сдържано Джудит. Тя спря още веднъж на вратата и погледна назад. Агнес Барет разговаряше оживено с Бърнард Мелвил. Двамата напомниха на Джудит за две съскащи кобри. Отново я обзе отвращение.

— Какво те тревожи, Джудит? — попита нежно Маркът. — Толкова си скована и напрегната. Държа се непростимо неучтиво.

— Знам, но в тази жена има нещо заплашително. — Тя вдигна рамене. — О, забрави какво казах, Маркът. Вероятно е плод на превъзбудената ми фантазия. — Тя забърза към стълбата.

— О, Джудит, нима вече си отивате? — Чарли излезе от сянката на една врата близо до стълбището и Джудит остана с впечатлението, че от доста време е бил там и ги е чакал. Чарли сведе глава и се обърна към братовчед си, не смеейки да го погледне. — Маркът... ще ми отделиш ли няколко минути? Може ли утре да дойда у вас? Трябва да ти кажа нещо много важно.

— Винаги съм готов да те изслушам, Чарли — отговори спокойно Маркът. — Можеш ли да дойдеш към обед?

— Да, да, благодаря ти. — Бузите на Чарли се оцветиха в тъмночервено. — Тогава до утре... О, лека нощ, Джудит. — Той я целуна бързо по бузата, обърна се и изчезна в салона.

— Жалко за този млад глупак — отбеляза равнодушно Маркът.

— Защо, какво се е случило?

— Пак е затънал до гуша в дългове. Вероятно утре ще ме помолит да му заема сумата, за да върне дължимото. Естествено не знае, че аз съм осведомен.

— Откъде знаеш?

Маркърс я погледна изненадано.

— Аз съм настойник на Чарли, Джудит. Мой дълг е да знам как живее. Защото нося отговорност за него.

— Виждам, че приемаш този дълг много сериозно — установи замислено тя. Маркърс беше строг настойник, но беше и много грижлив.

— Да, приемам го много сериозно — отвърна той. — И те моля да не го забравяш, скъпа.

— Тиран — прошепна през рамо тя, но в момента беше мирно настроена и не желаше караница.

Беше ранна сутрин, когато след продължителна любовна игра Маркърс се премести в собствената си спалня. Ако продължаваме в същия темп, ще се наложи да отидем на село още в средата на сезона, за да възстановим силите си, помисли си развеселено той.

Събуди се, когато Чевъли вдигна завесите и слънцето нахлу в стаята. Отметна завивката, стана и се протегна доволно.

— Халатът ми, Чевъли.

Камердинерът му подаде брокатения халат. Връзвайки колана си, Маркърс отиде в стаята на жена си.

— Добро утро, невестулке.

Джудит седеше в леглото и се опитваше да поправи разбърканите си къдрици, разпилени по възглавниците. На масичката до леглото имаше табла с горещ шоколад и сладкиши, върху завивката бяха пръснати десетки писма.

— Добро утро, Маркърс. — Тя му се усмихна над ръба на чашата и си каза, че е безкрайно приятно да живее в мир със съпруга си.

— Както виждам, имаш цял куп обожатели. — Маркърс се наведе и я целуна по върха на носа. Взе снопче писма и ги разпръсна по леглото. — О, изпратили са ти даже Бидермайерово букетче! — Сушените теменужки в цизелирана сребърна поставка бяха на масата до каната с шоколад. Маркърс погледна картичката и лицето му помрачня.

— Грейсмиър. Явно снощи си му направила силно впечатление.

Джудит кимна доволно.

— Написал ми е много хубава картичка. А теменужките са възхитителни.

— Смятам, че не бива да приемаш подобни подаръци, Джудит.

Тя се облегна назад и го погледна замислено. Първото впечатление не я беше излъгало — между двамата мъже съществуваше напрежение.

— Говориш по принцип или специално за Грейсмиър?

Маркът вдигна рамене.

— Какво значение има това?

— За мен има. Напълно нормално е омъжената жена да приема тези дребни доказателства за симпатия.

Без да отговори, Маркът се обърна към прозореца и се загледа към площада. Група деца играеха на топка в ограденото място под надзора на бавачките си.

— Ти не харесваш Грейсмиър, нали? — Джудит реши, че е по-добре да говори без заобикалки.

— Права си, скъпа, не го харесвам. Искам да знаеш, че при никакви обстоятелства няма да го допусна в дома си.

— Ще позволиш ли да запитам защо? — Тя си играеше нервно с крайчето на завивката, опитвайки се да намери изход от неочакваната плетеница.

— Можеш да питаш, но аз няма да ти дам отговор. Съвсем просто е: не ти позволявам да се сближиш с Грейсмиър. — Гласът му звучеше спокойно, почти равнодушно, но той не смееше да се обърне към нея, а продължаваше да гледа към играещите деца. Всъщност не виждаше децата, а Марта, такава, каквато беше в онази сутрин преди десет години. Стисна юмруци и отново усети хладната сребърна дръжка на камшика за езда в дланта си.

Джудит го наблюдаваше намръщено.

— О, не е толкова просто — заговори с нарастващ гняв тя. — Нямах право да даваш заповеди, без да ми обясниш причината.

Маркът се отдели от прозореца.

— Имам право, скъпа, и вече го направих. От теб се очаква да слушаш. — Посочи разпръснатите по леглото писма и смекчи тона си: — Имаш толкова много приятели... какво значение има, че ще отхвърлиш един?

Джудит размишляваше трескаво. Това беше неочаквано усложнение, но беше извънредно важно Грейсмиър да не стане ябълката на раздора между нея и Маркърс. Ако му хвърлеше ръкавицата, Маркърс със сигурност щеше да я вдигне и никой не можеше да предскаже докъде щеше да стигне, за да я държи далече от набелязаната жертва. Не... вместо да реагира с упорство, трябваше да го укроти и да му обещае, каквото искаше. Грейсмиър трябваше да бъде обработен извън обсега на съпруга ѝ.

— Ще ти направя едно предложение — изрече тя весело, сякаш разговорът им тепърва започваше. Маркърс, изненадан от внезапната промяна в тона ѝ, вдигна недоверчиво вежди, но не каза нищо. — Да предположим, че ме беше помолил да ти направя услуга — продължи подчертано делово Джудит, като си играеше с разпилените си къдрици. — Да приемем, че беше казал: скъпа женичке, ще бъдеш ли така добра заради мен да избягваш Грейсмиър като чумата. — Тя вдигна въпросително едната си вежда и огледа затвореното лице и здраво стиснатите устни на мъжа си.

В очите му блесна изненада, непосредствено след нея разбиране и ъглите на устата му се изкривиха в усмивка.

— Приемам предложението, скъпа женичке — отговори любезно той. — И възнамерявам да го направя по-добро. — Отиде в спалнята си и се върна с безформен пакет. Пристъпи към леглото, където Джудит го очакваше, едва скривайки любопитството си.

— Какво е това?

— Подарък — отговори с усмивка Маркърс и внимателно сложи пакета на леглото. — Очаквах подходящ момент да ти го връча и той най-после дойде.

— Подкупваш ме! — извика през смях Джудит и трескаво задърпа шнура. — Безсрамник! Искаш да купиш послушанието ми!

Възхитен от веселата възбуда на Джудит, Маркърс се оживи. Прилича на дете, получило коледен подарък, мина му през главата. Тя беше прекарала детството си в бедност и лишения и сигурно не беше получавала много подаръци. При тази мисъл в сърцето му нахлу необичайна нежност. Радостта на Джудит беше и негова.

— О, Маркърс, прекрасен подарък! — пошепна смаяно тя, когато скърса хартията и извади масивна мраморна дъска за шах. Черните квадрати бяха с цвят на индиго, белите от прозрачна слонова кост.

Почти със страхопочитание Джудит отвори кутията с фигурите — тежки, красиво изрязани, от най-фин мрамор. С блеснали очи тя сложи дъската на коленете си и нареди фигурите.

— Не е подкуп — обясни нежно Маркърс. — Просто подарък без каквито и да било условия.

Тя го погледна и се усмихна през сълзи.

— Благодаря ти.

— А сега — продължи той, наведе се и вдигна брадичката ѝ с един пръст, — ще ми направиш ли една особена услуга?

— О, естествено, само трябва да ме попиташ — отговори Джудит с шеговито достойнство.

Фигурите се разхвърчаха на всички страни, когато Маркърс се хвърли с цялата си тежест върху Джудит и я натисна във възглавниците. Докато трескаво развързваше колана на халата, за да усети топлината на кожата му, Джудит се опитваше да успокои съвестта си с мисълта, че в крайна сметка Маркърс също ще спечели от техния план да унищожат Грейсмиър.

## 12

— Е, как мислиш, Джудит? Би ли могла да ни научиш?

Корнелия се приведе напред и тънкокракият стол се наклони опасно под тежестта ѝ. Търсейки опора, тя се залови за масичката, която също се разлюля.

Джудит автоматично протегна ръка, за да задържи масичката.

— Наистина ли искате да направя от вас играчи? — Гласът ѝ завибрира от смях, когато си ги представи на игралната маса.

— Идеята е първокласна — закима въодушевено Изабел след голяма глътка ратафия. — Всички имаме парични проблеми. Сали заради Джереми, Корнелия трябва да плаща издръжката на майка си от собствените си средства, а що се отнася до мен... — Устните ѝ се изкривиха, по лицето ѝ пробяга сянка на отвращение. — Хенри ми дава пари, сякаш ми оказва огромно благоволение, и то само когато съм го помолила поне три пъти. Затова отлагам молбите си до последно. Мразя да ме подлага на такова унижение.

— Мога да ви науча на някои номера — заговори замислено Джудит. — Техниката на картите... стратегии на залагане... такива неща. Но за да имате успех, ви е необходим кураж и известно... природно дарование.

— Не мога да си представя, че съм по-малко талантива от Джереми — рече Сали и се изкиска зад вдигната ръка. — Той играе на зарове, а това не е игра, от която се печели.

— Права си — кимна мъдро Джудит. — Или поне не може да се разчита на късмет. Играта на зарове е несигурно занимание. По-добре да се играе макао, пикет или вист — макар че залозите не винаги са достатъчно високи, за да задоволят потребностите ни. Това са единствените игри, които играем не за развлечение, а за да спечелим пари.

— Не ми се вярва, че имам достатъчно кураж, за да вляза в игрален салон — промълви плахо Сали. — Ако Джак узнае... — Тя потрепери и обясни: — Ще ме заточи в провинцията до края на живота

ми заедно с децата. — Погледна етърва си над ръба на чашата с шери и добави: — Маркър със сигурност ще подкрепи това решение.

— Джак винаги следва съветите на брат си — промърмори едно Джудит. — Маркър въздейства по този начин на всичките си роднини.

— Какво се случи, когато ти даде рубините? Съвсем забравих да те разпитам. Бях толкова облекчена, когато ги връчих на Джак, че не ми се искаше изобщо да ги погледна.

Джудит се изкиска развеселено.

— О, аз, разбира се, се учудих безкрайно. Показах се възхитена от великолепият накит, но в края на краищата обясних на Маркър, че камъните подхождат много повече на теб, отколкото на мен, затова е най-добре да ти ги върне.

— Господи, Джудит, наистина ли си му казала това? — извика Сали и очите ѝ се разшириха. Другите три жени избухнаха в смях.

— Разбира се — отговори гордо Джудит. — Ходът ми беше блестящ, нали? — Тя сведе глава и обясни доста по-тихо: — Естествено той отказа. Заяви ми, че не било редно, или нещо от този род.

— Нали не е нужно да играем непременно в салоните, за да спечелим малко пари? — Изабел се върна към най-важния въпрос.

— Разбира се, че не е нужно — отговори Джудит. — На всички балове и соарета се играят карти, понякога с доста високи залози. Там също можете да спечелите добри пари. Въпреки това ме възмуцава, че жени нямат право да влизат в „Уайтс“ или в „Брукс“. — Лицето ѝ помрачня. — Знаете ли, че там залозите започват от петдесет гвинеи? — В гласа ѝ прозвуча копнеж.

— Е, ще ни научиш ли? — попита настойчиво Корнелия.

— Разбира се — засмя се Джудит. — С най-голямо удоволствие. Ще организирам училище по игра на карти. — Тя напълни чашата си. — Вдигам тост, скъпи приятелки: за финансово независимата жена!

Салонът се огласи от женски смях. В този миг вратата се отвори и на прага застана Чарли.

— О, Джудит, моля за извинение. — Младежът се огледа колебливо. — Не исках да ви преча.

Джудит видя потиснатото му лице, бялата линия около устата и веднага протегна ръце към него.



— Естествено, че не ни пречиш, Чарли. Влез, какво чакаш? Нали познаваш дамите?

— Как си, Чарли? — Сали го поздрави с майчинска усмивка и потупа мястото до себе си. Младежът се отпусна с въздишка на дивана и се загледа мрачно в далечината. Джудит му наля чаша шери.

— Идваш от кабинета на Маркърс, нали? — попита съчувствено тя.

Чарли грабна чашата и глътна съдържанието на един дъх.

— Чувствам се, сякаш са ми одрали кожата на живо — промърмори той.

Сали потрепери и хвърли многозначителен поглед към Джудит, която критично вдигна вежди.

— Вчера Маркърс ми каза, че знае за дълговете ти на карти.

— В Нюмаркет се включих в една съвсем сигурна сделка... — започна засегнато Чарли.

— И накрая се оказа, че е измама — прекърсна го остро Джудит. Добре позната история.

Въпреки това Чарли поклати глава.

— Проклетият кон финишира последен. Просто не повярвах на очите си!

— Никога не разчитай на конете, Чарли. Запомни от мен: те са ненадеждни. — Джудит се облегна назад и отпи глътка шери. Не можеше да разбере как някои хора залагаха цялото си имущество на един кон, след като не можеха да го контролират.

— Заложих и последната си риза — кимна нещастно Чарли. — В последно време непрекъснато губя на карти, но бях убеден, че Мери Дансър ще ми помогне да се отърва от паричните затруднения. — Той опря лакти на коленете си, преплете ръце и дръпна пръстите си, докато кокалчетата изпукаха.

Джудит се намръщи. Знаеше, че щом навърши пълнолетие, Чарли ще получи кралско наследство.

— Маркърс сигурно не е отказал да ти даде необходимата сума, за да погасиш дълговете си. Все пак това са дългове на честта.

Ами ако беше отказал? Каква ужасна мисъл!

Чарли втренчи нещастен поглед в шарките на килима.

— След като ме направи на пух и прах, заяви, че ще ми даде аванс срещу издръжката ми за следващото тримесечие. Това означава,

че през следващите три месеца трябва да живея от въздух и вода, но поне няма да се наложи да изляза от клубовете си. — г Той се изсмя горчиво. — Хубава утеха. Парите, които ми остават, няма да стигнат дори за ядене. Когато му казах, че ще умра от глад, той заяви, че бих могъл да отида в Беркшайър и да поработя в имението. Така немалко да похарча нито пенс.

— Имам чувството, че съпругите и непълнолетните младежи имат много общи черти — отбеляза Джудит и кимна мъдро.

— Какво искаш да кажеш?

— И съпругите, и непълнолетните младежи са зависими от друг човек — обясни мрачно тя.

— Но непълнолетният младеж поне има надежда, защото един ден ще получи наследството си — намеси се Корнелия.

— Защо никога не разбирам дали се шегувате или говорите сериозно? — попита с въздишка Чарли.

— Хайде, отгатни — усмихна се Джудит.

Чарли скочи и се заразхожда неспокойно по салона.

— Един мъж трябва да играе, за бога!

— Може би си прав, но това не означава, че трябва да играе лошо като теб — възрази с брутална откритост Джудит. — Май е най-добре да се присъединиш към нашето училище.

Любопитството веднага победи обидата.

— Какво училище?

Джудит му разказа какво планираха и докато говореше, следеше с едва прикривано веселие изражението на лицето му.

— Велики боже! — изохка Чарли. — Не говориш сериозно, нали? Каква скандална идея!

— Разбира се, че говори сериозно — подкрепи я Изабел и стана от мястото си. — Ние също сме сериозни и сме решени да се справим, за да си осигурим известна финансова стабилност. — Тя сложи дантелените си ръкавици и кимна на домакинята. — Трябва да вървя. Джудит. Срещата ни беше наистина вдъхновяваща. Искаш ли да те откарам до Маунт Стрийт, Корнелия? — Шумолейки с муселинените си поли, тя се оправи към вратата.

— Благодаря. — Корнелия стана бързо, но шалът се заплете в краката ѝ и тя падна обратно в креслото. — Майчице!

Грегсън възвести за Себастиан точно когато Джудит и Изабел се бяха навели да освободят Корнелия от дългия ѝ шал.

— О, Себастиан! Не те очаквах тази сутрин — посрещна го зарадвано Джудит и се изправи.

— А трябваше. Нали съм твой пълномощник!

— Какво, за бога, искаш да кажеш? — попита слисано Джудит.

Себастиан се ухили.

— Дано не се окаже, че съм купил напразно конете на Грантъм. Готов съм да се закълна, че ти ме помоли да...

— О, Себастиан, наистина ли ги купи? — Засияла, Джудит целуна брат си. — Просто не очаквах, че ще стане толкова бързо.

— Всичко е уредено. — Очевидно беше много доволен от себе си. — Току-що приключих сделката. Стъфингтън и Брайтън също бяха много заинтересовани.

— Ти си дяволски сръчен, братле — похвали го тя. — Къде са сега?

— За начало ги подслоних при моя впряг. Не бях съвсем сигурен кога ще пожелаеш да се представиш пред Карингтън.

Джудит кимна признателно.

— Прав си — промърмори тя. — Трябва много внимателно да обмисля първата си поява.

— За какво става дума, Джудит? — попита с интерес Сали, докато връзваше панделките на шапката си.

— Току-що станах собственица на висока спортна двуколка с два великолепни кафяви коня — възвести гордо Джудит. — Себастиан ги е купил за мен.

— Много модерно, трябва да призная — отбеляза Корнелия, която най-последно стоеше на собствените си крака. — Настоявам да съм първата, която ще излезе с теб на разходка.

— Удоволствието ще е изцяло мое. — Джудит си представи несръчната Корнелия във високата, нестабилна двуколка и се усмихна на себе си. Това нямаше да завърши добре. Но сега не беше време да го обсъждат. Тя се сбогува с приятелките си и слезе да ги изпрати до входното антре.

Себастиан си наля чаша шери, докато шокираният Чарли му разказваше за намерението на Джудит да организира училище за игра на карти. Себастиан веднага си помисли, че човеколюбивата му сестра

можеше да им окаже много лоша услуга със стремежа си да направи от приятелките си добри картоиграчи. И за него, и за нея беше по-добре, когато около масите седяха неопитни глупаци. Но веднага си каза, че двамата вече нямаха материални грижи. А щом принудеха Бърнард Мелвил, трети граф Грейсмиър, да им върне онова, което беше откраднал, щяха завинаги да се отърват от принудата да играят карти. Себастиан стисна до болка крехката стъклена чаша, но бързо се овладя. Сега не беше време за болезнени емоции, които биха направили трезвия размисъл невъзможен. Трябваше да ги прогони в най-далечното ъгълче на мозъка си.

На връщане от долния етаж Джудит, чиято глава беше пълна с картини на коне и карета, се сблъска със съпруга си по стълбите.

— Изглеждаш развълнувана — установи Маркърс, като се залови за парапета. — Какво занимава ума ти?

Джудит усети как се изчерви виновно и се ядоса на себе си.

— О, нищо ми няма — отговори тя. — Просто бързам, защото искам да изляза на езда със Себастиан. Денят е великолепен.

Последния път, когато бе погледнал през прозореца, навън беше мрачно, а небето — забулено с облаци. Маркърс вдигна подигравателно вежди.

— По това време на годината времето се променя много бързо.

Джудит прехапа устни и Маркърс присви очи.

— Каква беля си замислила пак, Джудит?

— Беля? Не разбирам за какво говориш.

— Чета го в очите ти. Планираш нещо.

— Дори да е така, то не е беля. — Тя побърза да промени темата. — Защо трябва да си толкова строг с Чарли? Той не прави нищо друго освен онова, което правят повечето млади хора с неговото положение.

Лицето на Маркърс помрачня.

— И за което ти естествено си добре информирана. Тази наивност има своите предимства.

Джудит пое шумно въздух при този добре прицелен удар, а Маркърс продължи все така рязко:

— Как ще се отнасям към Чарли е само моя работа и няма нищо общо с теб. Той е под моя опека още откакто излезе от бебешката възраст и като цяло се разбираме много добре.

— Знам, знам — отговори тихо Джудит. — Той е много привързан към теб и те уважава. Но е млад и...

— Ако не беше, сега нямаше да имам причини да държа юздите толкова стегнато и нямаше да водим тази дискусия. — Маркърс извади часовника си от джоба на жилетката. — Както вече казах, това не е твоя работа. А сега те моля да ме извиниш. Имам уговорена среща.

Това едва ли може да се нарече дискусия, помисли си Джудит и направи крачка встрани, когато Маркърс заслиза по стълбата. Той отново ѝ беше дал да разбере къде ѝ е мястото, макар че тя не бе направила нищо, освен да му представи случилото се от гледна точка на Чарли. От друга страна, Маркърс Девлин не беше имал младост и не можеше да се очаква да прояви разбиране към висините и пропастите в този етап от живота.

Джудит знаеше, че бащата на Маркърс починал, докато той бил още момче, а майка му останала полуинвалид. Това го принудило да премине без преход в света на възрастните — за да носи тежката отговорност за прастарата титла и грамадното състояние. Доколкото тя можеше да прецени, той беше преодолял този труден период без никакви сътресения.

Всъщност, като се замислеше, тя и Себастиан също не бяха имали истинско детство. Но Джудит побърза да прогони мрачните спомени и се върна в дневната.

В дневната на Себастиан на Албърмерл Стрийт цареше ведра атмосфера. Шестимата мъже, събрани около масата за карти, седяха небрежно облежнати в столовете си с чаши червено вино пред себе си и всички излъчваха ситото задоволство на гости, които са се насладили на великолепна вечеря.

Себастиан беше внимателен домакин и никой от гостите му не забеляза, че беше съсредоточил цялото си внимание върху един от тях — Бърнард Мелвил, граф Грейсмиър.

Графът бе приел поканата за вечеря и партия макао, без да се колебае, и сега, когато първата стъпка на стратегията му се бе увенчала с успех, Себастиан беше убеден, че ще хване на въдицата си опитния картоиграч.

Не му беше трудно да играе така, че да загуби срещу Грейсмиър. Противникът му беше изключителен картоиграч и за Себастиан не беше проблем да запише значителни загуби. Грейсмиър държеше банката. От време на време погледът му се устремяваше през масата за макао към домакина, настанен удобно във високия стол с облегалки, очевидно без да се притеснява от факта, че беше загубил повече от другите играчи.

— Тази вечер щастието ви е изоставило, Дейвънпорт — отбеляза един от гостите му.

Себастиан вдигна рамене и отпи голяма глътка вино.

— Щастието идва и си отива, скъпи приятелю. Какво ще кажете за виното ми?

— Отлично е! Кой е доставчикът ви?

— Харпърс на Грейсчърч Стрийт. — Себастиан бутна един жетон към средата на масата. — Отварям. — Той положи картите си върху масата и примирено поклати глава, когато Грейсмиър го изпревари с една точка. Графът жадно облиза устни и записа новата печалба на листчето пред себе си.

Гняв и отвращение съскаха като отровни змии в сърцето и главата на Себастиан. Колко ли пъти Грейсмиър се беше облизвал така, докато беше играл срещу Джордж Девъроу за наследството и богатството му? В кой етап от играта беше решил да използва маркирани карти? Грейсмиър беше добър играч, но не чак толкова, че да победи бащата на Себастиан. Кога беше стигнал до извода, че не може да спечели с честна игра?

Себастиан и Джудит безброй пъти се бяха опитвали да си представят тази последна, решаваща игра, да я възстановят в подробности. Моментът, когато баща им беше загубил и последната игра, убеден, че Грейсмиър е използвал маркирани карти. Моментът, когато беше решил да разкрие измамата на противника си и да си върне загубеното. И страшният момент, когато Грейсмиър отворил картите, след като тайно мушнал между тях подправена карта, за да го обвини в измама.

Какво стана след това? Последното писмо на бащата разкри истината пред децата му. То им даде обяснение за живота, който бяха принудени да водят — обяснение, което беше твърде различно от онова, което знаеха дотогава: за неизплатими дългове от игра, принудили баща им да замине в изгнание. Това писмо беше оправданието на Джордж Девъроу, в което той описваше само голите факти — как Грейсмиър го обвинил в измама, как представил пред обществеността уж убедителното доказателство, което разрушило живота на жертвата му. Накрая Джордж Девъроу уверяваше децата си в своята невинност и ги заклеваше да вярват, че измамникът е бил Грейсмиър, а не той.

Последвалият скандал бе отнел завинаги честта на Джордж Девъроу и той се принуди да избяга в чужбина, обезнаследен от семейството си и опозорен в очите на обществото. За да се спаси от позора, той се отказа от фамилното име и заживя с децата си под чуждо име. След скандала, младата му жена, майката на децата му, се оттегли в далечен манастир във Франция, където умря самотна и нещастна. След години и самият Джордж стана жертва на загубените илюзии и засилилите се депресии и посегна на живота си.

Сега децата му щяха да отмъстят за позора и мизерията, в която бяха живели досега.

Силата на това убеждение накара Себастиан отново да си спомни ролята, която трябваше да играе. Нямаше право да седи мрачен на собствената си маса и да се отдава на горчиви спомени.

— Мисля, че за тази нощ загубих достатъчно — оповести той с прозявка и бутна стола си. — Следващия път ще се реванширам, Грейсмиър...

Графът събра картите си и се усмихна.

— Удоволствието ще е изцяло мое, Дейвънпорт.

— Играл ли си и друг път с Грейсмиър? — попита виконт Мидълтън, който след излизането на графа остана със Себастиан в тесния коридор. Целият му вид издаваше неловкост.

— Не. Чух, че едва наскоро се е върнал в града. — Себастиан покани приятеля си да поседят в дневната на чашка хубав коняк. — Какво ти е, Хари? Какво знаеш за играта на Грейсмиър?

— Дяволски малко. — Хари се взря мрачно в чашата си. Той беше красив млад мъж, строен и гъвкав, винаги ведър и безгрижен, което според преценката на Себастиан издаваше аристократичен произход и осигурено състояние, както и непоколебима обществена позиция. Което не го правеше по-малко симпатичен.

— Не искам да говоря лошо за другите, приятелю — продължи Хари, — но... факт е, че Грейсмиър е крайно неприятен и опасен противник на карти. — Той отново сведе глава към чашата си и разклати кехлибарената течност в нея. После хвърли към Себастиан поглед, който трябваше да придаде на думите му известна шеговитост. — Все пак ти си нов в Лондон, Себастиан, и... позволявам си да ти дам малък съвет... докато сме само двамата... не че искам да се намесвам.

Себастиан поклати глава.

— Значи ли това, че искаш да ме предупредиш, Хари?

Приятелят му глътна коняка си на един дъх.

— Грейсмиър е картоиграч, който пълни джобовете си с парите на другите. Ти няма да си първото пиленце... — Той млькна и се покашля смутено. По-добре да не намеква, че приятелите му биха могли да се забъркат в подобна каша.

— Не се бой, Хари — каза Себастиан. — Аз не съм вчерашен.

— Не... не съм искал да кажа, дори да намекна такова нещо. Помислих само, че ако нямаш представа... че е редно да ти обърна



внимание... нали знаеш.

— Да, разбирам те, Хари, и оценявам високо предупреждението ти. — Себастиан го тупна приятелски по рамото.

— Нали ще бъдеш предпазлив? — Хари не се отказваше толкова лесно. Явно считаше за свое задължение да каже всичко, което му беше на сърцето. — Нали ще внимаваш?

— Ще внимавам, Хари, не се притеснявай — увери го с усмивка Себастиан. — Аз не съм глупакът, за какъвто ме смята Грейсмиър. Моля те, Хари, не го забравяй.

Хари набръчка чело в старанието си да проумее смисъла на забележката, но усилието беше твърде голямо за замъгления му мозък и се отказа. Скоро след това стана да си върви.

Себастиан си легна скоро след като изпрати госта си и си позволи известно време да се отдаде на по-приятни мисли. Две плахи сини очи, красиво носле и мека уста се появиха пред вътрешния му взор — както почти всяка вечер в последно време, откакто се бе запознал с Хариет Мортън. Той се усмихна на себе си в мрака. Ако го бяха попитали преди време, щеше да каже, че наивно младо момиче, едва наскоро въведено в обществото, няма да привлече вниманието му дори за пет минути. Но Хариет беше различна. Себастиан не знаеше защо, но беше уверен в това. Тя беше мека и податлива на влияние и той копнееше да я закриля и да пази невинността ѝ и...

Ама че работа! Себастиан избухна в тих смях. Какво ли щеше да каже Джу, ако можеше да го чуе? Трябваше да я помоли да каже няколко добри думи за него пред лейди Летисия Мортън. Така щеше да официализира досегашното неофициално ухажване на мис Мортън.

— Мисля, че намерих пиленцето. Убеден съм, че е узряло за оскубване — заяви Грейсмиър и отпи с доволна усмивка глътка портвайн. — Тази вечер спечелих от него седемстотин гвинеи. — Той разхлаби вратовръзката си. — Загубата изобщо не му направи впечатление.

— Питам се откъде идват тези двамата. — Агнес се изтегна на леглото и жадно проследи как любовникът ѝ се събличаше. Очите ѝ святкаха в очакване. — Никой не знае... От друга страна обаче... кой би се осмелил да критикува произхода и миналото на жената, която

Маркърс Девлин е избрал за своя съпруга? Един Карингтън никога не би избрал неподходяща партия.

— О, нали знаеш колко широко са разклонени семействата на континента! Повечето са богати и имат десетки барони и други подобни титли.

— Докато пиленцето е полезно за твоите цели, нищо друго няма значение. — Агнес взе ножичката от нощното си шкафче и изряза счупения си нокът, потънала в мислите си.

— Полезно за нашите цели — поправи я меко Грейсмиър. — Що се отнася до личните ми цели, аз имам намерение да поддържам тесни връзка с лейди Карингтън. — Той свали панталона си и го хвърли небрежно в един ъгъл. — Това със сигурност ще вбеси Маркърс.

— Не мислиш ли, че вече си му създад достатъчно ядове?

Смехът на Бърнард прозвуча безрадостно.

— Все още имам една сметка за уреждане с него, скъпа моя. Не след дълго ще стъпча гордостта му в калта, уверявам те. — Устата му се изкриви в жестока усмивка.

— Разкажи ми какво се случи в деня, когато те завари с Марта в онези ужасна гостилница — помоли Агнес с надеждата, че този път щеше да чуе края на историята. Но както винаги, лицето му изведнъж се затвори и стана безизразно.

— Това засяга само мен и Карингтън. — Той опря едно коляно на леглото.

Агнес плъзна ръка нагоре по бедрото му. Въпреки всичко, което ставаше между тях, въпреки интимността, която споделяха, въпреки годините, прекарани заедно, тя беше принудена да приеме, че онзи ден в съмнителната гостилница беше нещо, което Бърнард никога нямаше да сподели с нея. След случилото се той изчезна за един месец и когато се върна с младата си съпруга в столицата, изглеждаше непроменен; Агнес обаче откри в тъмния му характер нова черта, която дотогава беше държал дълбоко скрита.

— Значи имаш намерение да се позабавляваш с кокетката Джудит? — Пръстите ѝ се плъзгаха възбуждащо към слабините му. — Онази вечер явно се наслаждаваше на танца ви.

Грейсмиър се изсмя подигравателно и опря и другото си коляно на леглото.

— Ще се погрижа проклетата гордост на Маркърс Девлин да претърпи удар, от който няма да се съвземе никога, любов моя. И Джудит ще ми помогне да го унижа, както аз искам. Естествено само ако ти нямаш възражения — допълни той с вдигнати вежди.

Агнес се засмя и докосна устата му с върха на пръста си.

— О, скъпи, нима си решил да я прелъстиш? Не, нямам възражения, дори напротив. Ще се наслаждавам на всяка минута. — Тя се изсмя отново с дълбок, дрезгав, чувствен смях. — Ела при мен, любими. Чакам те цяла вечност.

Грейсмиър се направи, че не е чул молбата ѝ, и остана до леглото, загледан в лицето ѝ. В очите му святкаше жестокост, равна на нейната. Той знаеше колко чувствена възбуда доставяше на Агнес перспективата да нарани някого. Нощта обещавахе да бъде дълга и вълнуваща. Грейсмиър се отпусна бавно на леглото и се наведе над нея.

— Трябва обаче да внимаваеш флиртът с лейди Карингтън да не намали шансовете ти пред малката Мортън — предупреди го Агнес, докато милваше гърба му. — Тридесетте хиляди фунта не са за пренебрегване, скъпи.

— Права си — кимна сериозно той. — Особено след като и двамата имаме толкова скъпи вкусове. — Той плъзна език по устните ѝ. — Изключително скъпи вкусове, миля моя, при това съвършено съгласувани помежду ни.

Джудит посегна към фино изработената фигура и я помилва нежно, преди да я премести на четири полета от дамата. Като видя изненадата на Маркърс, се засмя предизвикателно. Това не беше обичайното начало на играта. Джудит обви с ръце вдигнатите си колене и се наслади на топлината на огъня върху дясната си буза.

— Какво означава това, по дяволите? — поиска да узнае Маркърс.

— Ако ми отговориш със същия ход, ще играем дамски гамбит. Това начало не се среща често, но обещава много интересна игра.

— Ами ако не го направя?

— Трябва, наистина. Това е логичен ход за черните.

Маркърс протегна крака и се облегна на ниското столче. Двамата седяха на пода — Маркърс само по риза и панталон до коленете.

Жакетът, вратовръзката, чорапите и обувките му бяха разпръснати в стаята.

— През следващия половин час ще спечелиш и ризата, и панталона ми — предрече мрачно той.

Джудит се изкиска доволно.

— Каква примамлива перспектива!

— Нали няма да се разсърдиш, ако ти кажа, че намирам залозите за неправилно разпределени? През последните два часа ти загуби само една игла за коса и обувките си.

— Е, ако искаш, ще ти дам предимство, като извадя коня си от играта. — Тя вдигна фигурата от дъската.

— Не забравяй гордостта ми! — изръмжа той. — Ти си дяволски добра на шах, Джудит.

— Но печалбата ми доставя удоволствие — обясни засмяно тя.

— Ще ти достави повече удоволствие, ако аз не съм единственият, който сваля дрехите си. — Той премести една пешка четири полета напред. — Ето. И сега какво?

— Ако искаш, ще играем пикет. Може би два часа шах са достатъчни. — Тя вдигна една от фигурите и я поднесе срещу светлината. Бледият мрамор пламна и фините цветни ивици във вътрешността му заблещукаха. — Прекрасни са. Просто не знам как да ти благодаря.

— Защо не започнеш да губиш фигури и дрехи? — предложи с надежда той.

— Трудно ми е да губя на шах. По-добре да играем пикет.

— Момент, момент! Да не искаш да кажеш, че ще загубиш нарочно, за да възстановиш мъжката ми гордост?

— Ако трябва... — Тя му се усмихна изкусително.

— Какво да прави мъжът със съпруга, която не му оставя и капчица самочувствие? — Маркът се наведе, хвана я за раменете и я притегли в скута си.

— Може да поиграе с нея на пикет. — Тя очерта линията на устните му с върха на палеца си. — Иначе никога няма да съблека роклята си.

Известно време той не каза нищо, само наблюдаваше засмяното й лице, съвършената уста, тлеещия в златно-кафявите очи огън.

— Не играя пикет толкова добре, колкото шах — обясни сериозно тя. — А ти си много сърчен на карти.

— Въпреки това се съмнявам, че имам твоя опит, уважаема съпруго.

— Може би не — призна тя, — но нуждата прави човека изобретателен. — Тъмна сянка се появи в очите ѝ.

— Разкажи ми за баща си. — Молбата дойде без съзнателно решение, но прозвуча съвсем естествено в тази обстановка.

Джудит рядко прекарваше вечерите си вкъщи, но тази вечер след като се нахраниха, Маркърс я намери в библиотеката. Тя му обясни, че си търсела книга да почете в леглото. Била уморена и нямала намерение да посети приема на семейство Денхолм. От този момент нататък нещата се развиха непринудено. И сега интимното настроение на вечерта, съскането на пламъците в камината и чувственото удоволствие, което двамата си доставяха, направиха съвсем естествено и едновременно с това неизбежно желанието на Маркърс да проникне в области, които двамата обикновено не споменаваха никога.

Джудит се сгуши на гърдите му и нави на пръстите си един златно-кафяв кичур от косата си.

— Той беше просто един играч, който загуби всичко. Дори семейното имение, цялото си богатство... всичко.

— Разкажи ми за него... как сте живели ти и Себастиан.

Тя се надигна и се взря в пламъците.

— Когато напусна страната, татко ни взе със себе си. Майка ни не била в състояние да понесе позора, оттеглила се в някакъв манастир в Алпите и починала там. Веднъж баща ни дори намекна, че сама е посегнала на живота си. Ние бяхме съвсем малки, когато обърнахме гръб на Англия. Себастиан беше на три, аз едва бях навършила две. Пътувахме с вечно сменящи се бавачки, докато станахме достатъчно големи, за да се оправяме сами. Живяхме във Виена, Рим, Прага, Париж, Брюксел и в почти всички големи градове на континента. Баща ни прекарваше дните си на игралната маса, а ние много бързо се научихме да се оправяме с хазаи, съдебни изпълнители и търговци. Не след дълго започнахме да изкарваме прехраната си с хазартни игри. Баща ни често боледуваше.

Джудит млъкна и отново се загледа в пламъците. С отсъстващ вид посегна към черния цар и го вдигна срещу светлината. Черното

беше бездънно дълбоко. Пръстите ѝ се плъзнаха по фигурата в мека милувка.

— От какво боледуваше? — попита внимателно Маркърс, разтърсен от потоците на спомените в тялото ѝ, което почиваше в скута му.

— От депресия. Имаше ужасни пристъпи на бездънно отчаяние — отговори тя. — През това време не беше в състояние да стане от леглото. Себастиан и аз трябваше сами да се грижим за себе си... и за него.

Маркърс помилва гърба ѝ, търсейки утешителни думи, но изведнъж Джудит избухна в смях.

— Звучи ужасно, нали? Често наистина беше ужасно, но заедно с това и безкрайно вълнуващо. Никога не сме ходили на училище. Четяхме всичко, което ни попаднеше пред очите. Никой не ни казваше какво да правим и какво ни е забранено, кога да ядем и кога да си лягаме. Доколкото ни позволяваха обстоятелствата, правехме само онова, което ни беше приятно.

— В известна степен сте получили много широко възпитание — отбеляза Маркърс и отново я притисна до гърдите си. — Необикновено, но многопластово. Възпитание, което Жан-Жак Русо със сигурност би одобрил.

— Да, предполагам, че то е точно в негов дух. Преди няколко години в Париж прочетохме „Емил“. — Джудит отново се загледа в огъня. Маркърс със сигурност нямаше да допусне децата му да получат такава възпитание. Но той не искаше деца... или поне не от нея.

— Какво реши? — попита след малко тя. — Ще играем ли пикет?

— Не — отговори той. — Не съм готов да играя, за да те видя гола. Имам много по-прост и ефективен метод да го постигна.

— О, така ли? — Джудит се протегна сладостно. — Предполагам, че скоростта е от решаващо значение в този метод?

— Да, абсолютно си права.

Лейди Летисия Мортън си въобразяваше, че страда от незначителна болест, и очевидно се харесваше в ролята на болна. Прекарваше дните на удобния си шезлонг, отрупан с възглавници, на масичка до нея бяха поставени шишенца с ароматни соли и ободряващи капки. Тя беше красива жена, макар че самосъжалението беше отпуснало чертите ѝ, а вечно хленчещият ѝ глас понякога се извисяваше в пронизителни тонове на оплаквания.

— Значи брат ви наскоро се е върнал от континента, лейди Карингтън?

— Да, мадам, от Брюксел — отговори Джудит, която изпълняваше сестринския си дълг в дневната на лейди Мортън. — След женитбата ми реши да се засели в Лондон, за да е близо до мен.

Лейди Мортън се заигра със сребърните ресни на шала си и устреми поглед към Хариет и Себастиан. Двамата седяха на дивана и разглеждаха книга с илюстрации. Светлокестенявата коса на Хариет контрастираше приятно с медноцветните къдрици на Себастиан.

— За съжаление не знам нищо за семейството ви, лейди Карингтън — промълви замислено майката.

С други думи: колко струва брат ви? Джудит без затруднения изтълкува забележката на лейди Летисия. Всяка жена, която имаше дъщери на възраст за женене, приемаше с въодушевление млади господа с титла и богатство и безмилостно отпращаше бедните младежи. В този случай — тъй като Хариет беше единствено дете и щеше да наследи значително богатство, — майката трябваше да бъде нащрек и за ловци на зестри.

— Брат ми и аз живяхме с баща ни в чужбина, докато той почина — излъга гладко Джудит. — Прекарахме много време във Франция.

— Ах, разбирам. В семейния замък... — Лейди Мортън повиши глас, за да придаде на забележката си звучене на въпрос.

Джудит се усмихна и наклони глава, сякаш се съгласяваше, докато пред вътрешния ѝ взор изникнаха редицата бедняшки

пансион, които им служеха като „семеен замък“.

Лейди Мортън отново се усмихна пресметливо и в погледа, който хвърли към дъщеря си и Себастиан, светна самодоволство. Семейството, имало честта да се сроди с маркиз Карингтън, беше достатъчно добро и за Мортънови.

— Надявам се, че в някой от следващите дни вие и брат ви ще ни окажете честта да вечеряте с нас — усмихна се доволно майката. — И лорд Карингтън, разбира се, ако одобрява прости удоволствия като вечеря в кръга на семейството.

— Много ще се радваме — отговори Джудит с общоприетата формула на учтивост.

Разговорът им бе прекъснат от появата на нова посетителка. В стаята влезе с шумолящи поли лейди Агнес Барет. Тя поздрави сърдечно домакинята, наведе се и я целуна с непринудеността на интимна приятелка. После прегърна изчервената Хариет, стисна ръката на Джудит със скована официалност и се усмихна приятелски на Себастиан, който ѝ целуна ръка и ѝ направи очарователен комплимент за тоалета. Агнес носеше късо жакетче от зелена коприна с тънка панделка на врата и шапка от тъмнозелена коприна, украсена с бронзирано перо. Въздействието беше зашеметяващо. Джудит беше достатъчно честна да признае, че е изпитала завист, но веднага си каза, че е напълно доволна от собствения си костюм за езда от турскосин памук, украсен със сребърни ширити.

— Ей сега ще дойде и Грейсмиър, Летисия. Знам, че ще се радваш да го приемеш. — Агнес седна на ниското столче до шезлонга на лейди Летисия. — Той толкова харесва Хариет, та просто не можах да го убедя, че милото момиче не си е навлякло някоя настилка, докато се разхождахме вчера в парка. Вятърът беше доста силен и Грейсмиър реши, че Хариет е много тънко облечена за такова време. Естествено аз му обясних, че нито една млада дама, която държи на себе си, не би се увила в нещо по-дебело от къса пелеринка... глупавата суетност на младостта! — Тя се изсмя звънко и помилва ръката на Хариет. — Толкова красиво дете!

— Сигурна съм, че лорд Грейсмиър е много загрижен за Хариет, Агнес — отговори Летисия и поднесе към носа си шишенце с ароматни соли.

— Лорд Грейсмиър, милейди.



Графът влезе в салона още преди икономът да е завършил изречението.

— Лейди Мортън... мис Мортън. Много се надявам, че не сте настинали. — Той се поклони изящно. — Бях убеден, че ще ми се накарате, скъпа лейди Мортън, задето съм изложил дъщеря ви на студения есенен вятър.

— Хариет е здрава и се чувства добре, лорд Грейсмиър — отговори майката. — Много мило от ваша страна, че идвате да се осведомите.

— О, Грейсмиър има ясно изразена слабост към Хариет — повтори Агнес. Тя се усмихна на мъжа до себе си и Джудит веднага усети собственическия характер на тази усмивка. Грейсмиър леко повдигна вежди и този жест разкри пред Джудит цял един свят на интимно общуване. Тя разбра, че Бърнард Мелвил и Агнес Барет са любовници. Но щом двамата имаха връзка, защо Агнес поощряваше всячески познанството му с Хариет?

— Дейвнпорт, чух, че сте купили впряга на Грантъм. — Забележката на Грейсмиър отклони разговора и размишленията на Джудит в друга посока. — Изпреварихте всички ни. Вие сте щастливец.

— О, конете са собственост на сестра ми — отговори небрежно Себастиан. — Аз само имах поръчение да ги купя за нея.

— Велики боже, лейди Карингтън, нима ще управлявате висока двуколка? — Грейсмиър изглеждаше истински изненадан.

— Тази сутрин за пръв път излязох с новата си кола — отговори гордо Джудит. — Коларят я достави едва вчера следобед и реших да я изпробвам.

— Е, как се чувствате?

— Фантастично! Конете са отлични.

— Ще предизвикате завистта на всички дами в Лондон, мадам — засмя се Грейсмиър. — Познавам поне трима мъже, които бяха хвърлили око на конете още откакто Грантъм ги показа за първи път в града.

— Много бързо сте реагирали, лейди Карингтън — каза Агнес. — Честно казано, новината ме изненадва. Не мога да си представя как лорд Карингтън е одобрил това необикновено средство за

придвижване. Винаги съм смятала, че съпругът ви е консервативна личност.

Джудит се усмихна тайнствено. Консервативният ѝ съпруг още не беше видял жена си да управлява високата двуколка. Тя пристъпи към прозореца и погледна надолу към улицата, където един слуга на семейство Мортън разхождаше конете ѝ, за да не настинат. Пред кучешката колибка беше коленичило дрипаво хлапе и търсеше нещо за ядене. През разкъсаните ръкави на мръсното му палто се подаваха остри лакти. Очевидно беше дошло да претърси боклука на улицата на богатите за нещо полезно.

— Надявам се някой път да ме вземете със себе си на разходка в парка — произнесе Грейсмиър зад гърба ѝ. — Уверен съм, че умеете да се справяте с конете, мадам.

— Имах отличен учител — отговори тя и се насили да му се усмихне прелъстително през рамо. — За мен ще бъде удоволствие да ви демонстрирам уменията си.

— Удоволствието ще е изцяло мое — увери я той и се поклони с усмивка. — Въпреки това се питам какво ще каже съпругът ви, ако ме види в колата ви. Ние с него сме... — Той млъкна, сякаш търсеше подходящите думи. — Може би е най-безопасно да кажа, че двамата не се разбираме особено добре. — Той погледна Джудит с добре изиграна искреност. — Не знам дали лорд Карингтън е споменавал нещо в тази посока. — И зачака отговора ѝ със сериозен поглед и загрижено изражение.

Джудит беше изненадана от прямотата му, но моментално се възползва от благоприятния случай.

— Той ми забрани да ви приемам — обясни тя с добре изиграно смущение и подчертано колеблива усмивка, която изглеждаше напълно искрена. — Но тъй като не пожела да ми назове причината, аз нямам намерение да се подчиня. — Тя придаде на гласа си дръзко звучене и Грейсмиър се усмихна.

— Става въпрос за стари рани — обясни той. — А старият гняв се уталожва твърде бавно, лейди Карингтън... макар че при сегашните обстоятелства бихме могли да погребем миналото.

— Говорите със загадки, сър. — Джудит се заигра нервно със закопчалката на чантичката си, за да не му позволи да забележи с какво напрежение го слуша.

Грейсмиър вдигна рамене.

— Историята е за любов и ревност — започна той. — Тема за романтична литература и готически мелодрами. — Усмихна ѝ се тъжно и разкайно и ако не познаваше истинската му природа, Джудит щеше да му повярва напълно. — Жена ми... скъпата ми починала съпруга... беше сгодена за Карингтън, преди да ми дари сърцето си. Той никога не можа да ми прости, че му я отнех.

— Марта! — пошепна Джудит. Каквото и да беше очаквала, със сигурност не беше това.

— Правилно, името ѝ беше Марта. Значи Карингтън ви е говорил за нея? — Графът не се опита да прикрие изненадата си.

— Да, веднъж — кимна Джудит. — Но не ми спомена за вас.

— Това не ме изненадва. Боя се, че на гордостта на мъжа ви бе нанесен тежък удар, мадам. Мъж като Карингтън може да приеме почти всичко, но не понася да го унижават.

Джудит предположи, че това беше истината, но всичко в нея настръхна срещу възможността да се съгласи с Бърнард Мелвил. Как смееше да говори така снизходително за мъжа ѝ!

— Разказът ви беше много поучителен, милорд — усмихна се кокетно тя. — Но не виждам причина защо да не си останем приятели. — Заповяда си да докосне ръката му със съзаклятнически жест и той я стисна нежно.

— Надявах се, че ще кажете точно това.

По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, но тя го дари със сияеща усмивка, после отново се обърна към другите.

— Сега трябва да се сбогуваме, лейди Мортън. Не бива да оставям конете си навън повече от половин час. Ще ме придружиш ли, Себастиан?

Брат ѝ, който водеше безгрижен разговор с Хариет и лейди Барет, се надигна с неохота, но с нищо не показва изненадата си от това внезапно прекъсване. Когато улови погледа на сестра си, разбра, че нямаше право да протестира.

— Естествено. По-добре е да съм до теб, докато обикаляш парка с онези зверове... особено когато са отпочинали и свежи както сега!

— Съмнявам се, че ще ми избягат — отговори спокойно тя. — Убедена съм, че притежавам почти толкова сръчност, колкото ти, скъпи братко.

— О, не, със сигурност не. — Тази критична забележка дойде от Хариет и всички се изненадаха. Осъзнало какво е казало, момичето се изчерви като рак. Джудит избухна в смях.

— Не бъркайте силата със сръчността, Хариет. Брат ми естествено има повече сила в ръцете си, отколкото аз, но уменията да контролираш конете не почива само върху силата.

— Напълно правилно, лейди Карингтън — отбеляза Агнес и добави с остър поглед — Както сръчността в играта на карти не е способна да помогне срещу дявола на рамото. Наскоро споменахте нещо подобно, нали?

На Пикъринг Стрийт, помисли си Джудит и равнодушно вдигна рамене.

— Често съм чувала този израз в детството си. Спомняш ли си, Себастиан?

— Естествено. — Брат й се сбогува учтиво с Хариет и не обърна внимание на напрежението в златно-кафявите очи на лейди Барет.

Грейсмиър улови ръката на Джудит.

— До следващия път.

— Вече се радвам на следващата ни среща, сър. — В усмивката на Джудит имаше предизвикателство и инат — дете, което се подготвя за проява на неподчинение, — и Грейсмиър се засмя развеселено. Каква лековерна малка глупачка беше тя. На Баркли Скуеър скоро щеше да се извие истинска буря.

Щом слязоха на улицата, Джудит пое дълбоко дъх и се наслади на свежия, хладен утринен бриз.

— Какво ти е? — попита без заобикалки Себастиан.

— Ей сега ще ти кажа. — Тя намери в чантичката си монета от шест пенса и отиде при детето в канавката. Момченцето я погледна страхливо и се сви на кълбо. Носът му течеше сигурно от доста време, ако се съдеше по засъхналите корички по цялото му лице. Когато Джудит наближи, детето сви глава и вдигна ръка, сякаш за да се предпази от удар.

— Няма да ти сторя зло — заговори меко тя. — Ето, вземи това. — И му подаде монетата. Малкият се взря като замаян в блестящата пара в ръката й, ала в следващия миг я сграбчи с мръсните си пръстчета и хукна да бяга, сякаш го гонеше цяла орда хора, крещящи „Дръжете крадеца!“

— Бедничкият — отбеляза Себастиан, когато Джудит се върна при него. — Питам се само докъде ще стигне, преди някой по-голям и силен да му отнеме парите. — Той помогна на Джудит да се качи на капрата, която се намираще доста високо над гърбовете на конете. Джудит тъжно вдигна рамене.

— Вероятно някой ден ще открадне парче хляб и ще го обесят в Нюгейт. Ние сме в състояние да победим Наполеон с много шум и гняв, вложихме много пари в кампанията и жертвахме живота на хиляди млади мъже, за да го победим. Но кой знае защо не сме в състояние да се погрижим всички деца да имат достатъчно за ядене. Или поне да променим наказателното право, според което дете, откраднало парче хляб, за да не умре от глад, се осъжда на обесване. Наполеон поне промени законите в своята империя.

Себастиан беше свикнал с тирадите на сестра си срещу несправедливостта на света и не каза нищо.

— Ще ми кажеш ли какво стана между теб и Грейсмиър? — попита той.

— Невероятна бъркотия — отговори възбудено Джудит, взе юздите и заповяда на слугата да пусне конете. Леко изплющяване с камшика беше достатъчно и жребците препуснаха в жив тръс надолу по улицата.

Джудит изчака, докато влязоха в Хайд парк, и разказа на брат си какво беше узнала от Грейсмиър. Себастиан я изслуша мълчаливо, клатейки смаяно глава. Бъркотията беше наистина невероятна.

— Значи Карингтън ти е разказал за разваления си годеж?

— Да, още преди да се оженим. Но не ми каза кой е бил ловецът на зестри, а аз не го попитах. Велики боже, тогава изобщо не помислих, че може да е Грейсмиър!

— От всички проклети случайности... — изръмжа Себастиан. — Тук има някаква магия: Грейсмиър се появява във всички моменти от живота ни.

— С какво удоволствие бих му забила нож между ребрата — изрече мрачно Джудит и за момент отпусна юздите. Това беше достатъчно конете да се хвърлят устремно напред.

Себастиан проследи критично как сестра му отново си възвърна контрола над двойката жребци.

— Опитай се да се овладееш — укори я той. — Сигурен съм, че можем да осъществим плана си и без да прибъгваме до убийство. Грейсмиър заслужава много по-страшна съдба.

Джудит се усмихна с мрачна решителност.

— Моята стратегия е ясна. Ще го забъркам в комплот, за да ядосам Маркъс. Грейсмиър ме смята за глупава гъска, която се бунтува срещу властния си съпруг, и съм убедена, че идеята да пофлиртува със съпругата на мъжа, на когото вече е отнел една жена, много го забавлява.

— Играеш си с огъня, момиче — произнесе предупредително Себастиан.

— Ще бъда предпазлива — отговори със спокойна увереност тя, докато отговаряше с кимане на поздравите на група армейски офицери, които разговаряха пред входа на манежа. Високата двуколка с впряг великолепни жребци и младата дама, която ги управляваше, привличаха вниманието на всички минавачи, както установи със задоволство Джудит.

Себастиан също го забеляза.

— Обзалагам се с теб, че само след седмица високата двуколка ще е най-модното превозно средство в Лондон — пошепна ѝ развеселено той. — Всяка жена, която си въобразява, че може да управлява двойка коне, ще иска да се сдобие с такава кола.

— Маркъс, разбира се, ще е категорично против — отвърна замислено Джудит.

— За съжаление моментът, в който трябва да го убедиш в обратното, дойде. — Себастиан посочи към тротоара, където стоеше лорд Карингтън с двама приятели.

— Ах... — прошепна само Джудит.

Пръв ги забеляза Питър Уелби.

— По дяволите, Карингтън, това не е ли лейди Карингтън?

— Тази жена умее да се оправя с юздите — отбеляза възхитено Франсис Талент. — Никога досега не бях виждал жена да управлява висока двуколка. И то с двойка расови коне!

Маркъс проследи как двуколката се приближаваше с бързо темпо. Джудит очевидно се чувстваше много удобно върху опасно люлеещата се седалка, камшикът ѝ беше под безупречен ъгъл. Себастиан също оставяше впечатлението, че му е приятно да седи до сестра си. Какво, по дяволите, си въобразява, та е разрешил на жена ми да се държи по този начин на публично място? — запита се гневно лордът. За една жена беше връх на вулгарността да управлява спортна карета. Но може би Дейвънпортови не го знаеха. Все пак двамата бях израснали без училищно образование и подходящо възпитание. След тези размишления Маркъс вече беше склонен в случай на съмнение да реши в тяхна полза.

— Това е впрягът на Грантъм — каза Уелби. — Нямах представа, че е решил да продава.

— Дейвънпорт очевидно държи ушите си отворени — отвърна небрежно Маркъс. Когато Джудит спря конете, той пристъпи към края на тротоара. — Това наричам аз бърза реакция, Себастиан. Половината Лондон очакваше новината, че Грантъм ще продава.

Себастиан избухна в смях.

— Хубави коне, нали?

— Чудесни са. — Маркъс се приближи до двуколката и продължи спокойно: — Не знам какво си въобразяваш, Джудит, но това, което си направила, е недопустимо. Веднага върни юздите на брат си и слез.

Братът и сестрата се усмихнаха с коварни искри в златно-кафявите очи.

— Конете и колата не са на Себастиан, Маркър, а принадлежат на мен. Той ги купи по моя поръка — отговори спокойно Джудит. — В момента се разхождаме в парка.

За момент Маркър загуби ума и дума.

— Слезте, за да заема вашето място, Дейвнпорт — нареди мрачно той и сложи ръка върху седалката.

— Естествено — отговори Себастиан с дяволита усмивка и скочи от капрата. На минаване обаче сложи ръка на рамото на зет си. Маркър се обърна рязко и потръпна от искрите в очите му.

— По-добре не се карайте с нея — прошепна Себастиан.

— Когато имам нужда от съвета ви, ще ви уведомя — отвърна мрачно лордът.

Без да се обиди, Себастиан кимна в знак на потвърждение. Маркър се метна на седалката до жена си.

— Дай ми юздите.

— Аз умея да се справям с тях, както вероятно си забелязал — отговори Джудит с невинна усмивка.

— Дай ми юздите!

Джудит вдигна рамене и му ги подаде заедно с камшика.

— Ако желаш да изпробваш как препускат... моля, с удоволствие ти отстъпвам управлението.

Маркър изскърца със зъби, но нямаше друг избор, освен да овладее гнева си, за да не се изложи пред приятелите си, които все още стояха на тротоара в близост до каретата. Плесна с камшика и конете препуснаха.

— Не е особено умно да управляваш два расови коня, когато си превъзбуден — отбеляза със сериозна загриженост Джудит, когато Маркър насочи двуколката към портата на парка. — Не смяташ ли, че мина прекалено близо до стълба?

— Млъкни!

Джудит вдигна рамене и се облегна на седалката, докато наблюдаваше с критично око управлението на съпруга си. Въпреки че кипеше от гняв, той контролираше напълно конете и тя почти съжали за злобната си забележка.

Двуколката зави по Баркли Скуеър и спря пред дома им.

— Ще се наложи да слезеш без чужда помощ — изфуча Маркър. Джудит наклони глава и го погледна с присвити очи.



— Ако желаяш да се разходиш с колата в мое отсъствие, би било учтиво първо да ме помолиш за разрешение.

Маркърс пое шумно въздух и здраво стисна устни. Гледайки право пред себе си, той изрече безизразно:

— Сега ще влезеш вътре и ще ме чакаш в кабинета ми. Ще дойда скоро.

Джудит скочи умело от високата седалка и забърза по стълбата към къщата.

Маркърс изчака, докато портиерът ѝ отвори, и подкара конете към оборите. Беше му ясно какво ставаше: Джудит за пореден път искаше да му докаже, че живее по свои собствени правила. Но тя беше негова жена и ако не проумяваше, че скандалното ѝ минало и неизвестният произход правеха още по-наложително да се държи безупречно, той беше длъжен да ѝ го напомни.

Джудит спря във входното антре. Нямахше намерение да чака в кабинета на Маркърс като непослушна ученичка.

— Грегсън, боли ме глава. Искам да си полегна малко. Моля ви, ще ми изпратите ли Мили? Бих искала също чаша мадейра.

— Разбира се, милейди. — Икономът се поклони. — Веднага ще ви я донеса.

— Благодаря ви. — Джудит изкачи тичешком стълбата до личните си помещения, където утринното слънце свободно влизаше през големите прозорци и огънят в камината изглеждаше блед и мътен. Тя отиде до прозореца и се загледа към площада долу, като нетърпеливо почукваше с нокът по стъклото. Вече се радваше на следващите пет минути. Беше крайно време Маркърс да научи някои неща за жената, която си беше взел за съпруга.

Мили ѝ помогна да се съблече и я облече в прекрасно неглиже от жълта коприна, украсено с изкусителни дантели. Тя наля на господарката си чаша мадейра и ѝ донесе кърпичка, напоена с оцет, и ароматни соли срещу привидното главоболие.

— Не, благодаря, Мили, не ми трябва нищо повече. Ще поседя малко до огъня. Главоболието скоро ще премине.

След като Мили излезе от стаята, Джудит се отпусна в ниското кресло пред шахматната дъска близо до камината. Отпивайки от виното, тя се опита да реконструира партията, която преди няколко дни бе изиграла със Себастиан. Съсредоточеността, която ѝ беше

необходима, за да си припомни отделните ходове, щеше да проясни главата ѝ и освен това да ѝ попречи да поглежда непрекъснато към часовника, докато очакваше Маркърс.

Усети много точно момента, когато той влезе в къщата. Въпреки убеждението си, че мъжът ѝ нямаше нито право, нито основания да се оплаква, сърцето ѝ заби по-бързо и тя се опита да охлади запотените си длани с гладките мраморни фигури. След малко чу стъпките на Маркърс в коридора и бързо наведе глава над позицията си. Когато вратата се отвори, изглеждаше напълно съсредоточена в играта.

За нещастие Маркърс беше силно впечатлен от примамливата гледка, която представляваше жена му. Медноцветните ѝ къдрици се бяха разпилели по раменете и гърба и разкриваха стройната линия на шията. Погледът му се плъзна по тялото, увито в тънкото negliже, което я правеше нежна и крехка. Под дантелата се подаваше нежно бяло краче и когато осъзна, че тя не носи нищо под изкусителната дреха, в слабините му нахлу горещо желание.

За момент той спря на вратата, очаквайки Джудит да реагира на присъствието му. Ала когато тя не се помръдна, вратата се затвори с трясък. Най-сетне Джудит вдигна глава.

— О, ето те и теб. Как намери конете ми? — И отново посвети вниманието си на шахматната дъска.

Маркърс, който бе узнал от Грегърн, че милейди се е оттеглила в покоите си с главоболие, беше решил да се направи, че не е забелязал непослушанието ѝ, и веднага да заговори за главното. Освен това се бе закълел да обуздае гнева си, но това предизвикателство унищожи с един замах всичките му добри намерения. Той отиде с енергични крачки до камината.

— Няма да допусна съпругата ми да се държи вулгарно!

Тя го погледна смутено и приглади назад буйните си къдрици.

— Няма нищо вулгарно в това да управляваш собствените си коне в парка, Маркърс.

— По дяволите, Джудит, не се прави на наивна. Много добре знаеш, че жена, която управлява висока двуколка, е безсрамна. Ти си маркиза Карингтън и е крайно време да се научиш, че трябва да се държиш според позицията, която заемаш.

Джудит поклати глава и около устата ѝ се изви упорита линия.

— Толкова си консервативен, Маркър. Знам, че високата двуколка не е обикновено превозно средство, но необикновеното не означава непременно вулгарно.

— Що се отнася до теб, означава точно това.

— Така ли? И защо?

— Защото, моя късоумна съпруго, човек с твоя съмнителен произход няма да се измъкне безнаказано от неща, които човек с безупречен произход може да си позволи. Като моя жена ти си длъжна да пазиш честта на семейството ми.

Джудит пребледня. Защо си бе въобразила, че това е най-обикновен сблъсък по най-обикновен проблем?

— Моето семейство и моят „сомнителен“ произход нямат нищо общо. Никой в Лондон не знае нищо за мен, все едно добро или лошо, и аз съм напълно в състояние да създам свой собствен стил, без да нараня честта на семейството ти. Ще ти кажа направо: ще излизам с конете си винаги когато ми е приятно. — Джудит се отпусна задъхано в креслото си, за да събере сили за следващата атака.

— Забрави един съществен факт. — Гласът на Маркър звучеше опасно спокойно. — Ти си моя съпруга и ми дължиш послушание. Както добре си спомням, положи свещена клетва.

Която няма да струва и едно пени пред съда!

— Моето право на лична свобода е на първо място. Не можеш да очакваш, че ще изпълнявам неразумни заповеди, които орязват правото ми сама да вземам решения.

— Ти нямаш такова право. Очевидно не разбираш смисъла на брака — отвърна той, бледен от гняв, гласът му все така студен и овладян. — Трябваше да вземеш предвид тези нерадостни аспекти, преди да решиш да станеш моя жена.

— Не аз реших да склуча този нещастен брак — възпротиви се веднага Джудит.

— Така ли? — Погледът на Маркър буквално я прониза. Изведнъж устните ѝ пресъхнаха и тя си пожела с цялото си сърце да не беше започвала този разговор.

— Сега не говорим за нашия брак — извика отчаяно тя. — Въпросът е много прост. Аз искам да ми вярваш. През всичките тези години способността ми да преценявам вярно не ме е подвела нито

веднъж. Освен това не е твоя работа каква кола ще карам. Помолих брат си да ми стане посредник...

— Дано не забравя да му изкажа благодарността си. — Хапливата забележка бе произнесена със същия студен тон. — Но сега говорим за теб, скъпа моя. Ако брат ти не пожелае да вземе конете, още утре ще ги изпратя в кланицата на Татърсел. — Той ѝ обърна гръб, сякаш темата беше приключена.

— Не! Няма да позволя това!

— Нямаш друг избор, скъпа съпруго.

— О, разбира се, че имам! Ще откарам конете в обора на брат си и ще излизам с тях винаги когато ми се доще.

Ръкавицата беше хвърлена. Маркъс застана пред Джудит и около устата му се очерта тънка бяла линия.

— За бога, Джудит, ще трябва да те науча, че винаги изпълнявам онова, което казвам.

— Ако вдигнеш ръка срещу мен, ще те застрелям, кълна се в бога!

Джудит скочи и блъсна с коляно ниската масичка. Тя се преобърна и шахматните фигури се разхвърчаха на всички страни. Масивната мраморна дъска падна право върху стъпалата на Маркъс. Той изрева от болка и заподскача на един крак.

— Господи, какво направих! — изплака Джудит и моментално забрави гнева си. — Не исках да ти причиня болка!

— Не, само искаше да ме застреляш — изръмжа Маркъс и разтри удареното си стъпало. — Решавай, жено!

— Знаеш, че никога не бих направила такова нещо — отговори тя, кършейки ръце. — Лошо ли си ранен?

— Ужасно. — Той стъпи предпазливо на килима и премести тежестта върху ранения крак.

— Много съжалявам, наистина — извини се съкрушено Джудит. — Но ти ме разгневи ужасно. Не го направих нарочно.

— Само господ знае колко болка ще причиниш, ако го направиш нарочно. — Той я погледна и очите му се присвиха. Копринената панделка на шията ѝ се беше развързала и разкриваше разкошната кремавобяла закръгленост на гърдите ѝ, които се вдигаха и спускаха бързо под напора на силните емоции от последния половин час. В

златните ѝ очи светеше страх и остатък от гнева, устните ѝ бяха леко отворени.

— Мисля — заговори провлечено Маркъс, — че трябва да прекараш остатъка от днешния ни спор легнала по гръб. Така ще се чувствам по-сигурен. — Посегна през преобърнатата масичка, хвана Джудит за раменете и я вдигна във въздуха.

— Какво правиш, по дяволите? — Джудит зарита с крака, но той я задържа без усилия.

— А ти как мислиш? — Той я пусна на пода, ръцете му се плзнаха към талията ѝ и в абаносовите очи светна коварна искра.

— Не! — Джудит извърна глава настрана точно когато устата му се приготви да завладее нейната. — Няма да ти позволя да ме любиш, когато се караме.

Като не можа да стигне до устните ѝ, устата му намери чувствителното място зад ухото. Езикът му се стрелна напред и Джудит се замята отчаяно, когато горещото, влажно връхче започна да милва ушната мида.

— Не съм те молил за разрешение — пошепна в ухото ѝ той.

— По дяволите, Маркъс, не! Ти не искаш това. — Тя се опита да го отблъсне с ръце и се отбраняваше с всички сили срещу безмилостната му хватка.

— Остави аз да вземам решенията. — Той я избута назад, докато коленете ѝ се опряха в ръба на леглото. Джудит падна по гръб върху завивката, размаха безпомощно ръце и се заизвива в бруталната прегръдка на мъжа си, докато бълваше проклетия на всички езици, които знаеше.

Умелите му пръсти бързо развързаха тесния копринен колан на кръста ѝ. След това Маркъс хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата. Погледна в зачервеното ѝ лице и прочете в очите ѝ неканеното желание, което се бореше с решението ѝ да не отстъпва.

Той уви копринения колан около китките ѝ и го стегна здраво. Джудит отметна глава назад и извика задъхано, едновременно гневна и възбудена, когато той привърза колана за стълба от черешово дърво над главата ѝ.

— Готово — заяви спокойно Маркъс. — Сега можеш да воюваш с мен с острия си език, невестулке, но не и с ръцете си. Готов съм да се

обзаложа на двайсет гвинеи, че без проблеми ще те победи със същото оръжие.

Джудит моментално престана да се бори.

— Двайсет гвинеи?

Вместо отговор Маркъс отвори negliжето ѝ. Наведе глава и плъзна език между гърдите и по корема ѝ.

— Искаш ли да ги увеличи на петдесет?

Той разтвори бедрата ѝ и ги помилва с горещите си длани. Топлият му дъх помилва интимните ѝ части и всеки полъх беше обещание.

Джудит загуби интерес към сблъсъка им.

— Не съм чак толкова глупава, че да се откажа от такава възможност за печалба — отговори с пресекващ глас тя и се отдаде изцяло на нежните, възбуждащи милувки на устните и езика му.

Трябваше да послушам Себастиан, каза си Маркъс, докато се наслаждаваше на страстта, която предизвикваше у Джудит. Прекият сблъсък беше сурова и уморителна тактика, осъдена на провал. Да победи съпругата си с чувствен екстаз — този метод обещаваеше много повече шансове да вземе надмощие.

Тихите ѝ сладостни въздишки се извисиха в кресчендо, бедрата ѝ се вцепениха, спиралата на изпепеляващата страст се заби дълбоко в долната част на тялото ѝ. Тя нададе вик, който внезапно пресекна, изви се като силно опъната струна и пропадна в замайващата, бездънна пропаст на екстаза. Отпусна се във възглавниците, цялата в пот и задъхана.

Маркъс се плъзна нагоре по тялото ѝ, сложи нежна целувка върху устата ѝ, мина с устни по затворените ѝ клепачи и тя отвори очи, за да го дари със замаяна усмивка.

— Ти правиш чудеса, скъпи.

— Това е само един от скромните ми таланти — заяви той, самодоволно ухилен, и се опря на лакът, за да свали по-лесно панталона си. След това посегна над главата на Джудит и отвърза копринения колан, с който бяха стегнати китките ѝ. — Мисля, че те опитомих достатъчно, за да освободя ръцете ти. Ще имаш нужда от тях за следващото действие.

— Възможно е — промърмори Джудит, посегна и обхвана задника му, когато той проникна в нея. — О, чувството е наистина

прекрасно!

Маркърс въздърна в знак на съгласие и се раздвижи в постепенно засилващ се ритъм напред и назад, докато топлата й плът го обхвана като милувка.

— Понякога — промърмори той, — понякога си мисля, че си била създадена, за да ме приемеш, а аз съм бил създаден, за да прониквам в теб.

— Само понякога ли го мислиш? — Тя се засмя тържествуващо и в очите й блесна радост. Стегна крака и се отдаде на насладата да усеща тялото му в своето. Потъна в блясъка на очите му и се понесе по вълните на насладата, която си доставяха един на друг. Вдигна хълбоци, за да го приеме още по-дълбоко в себе си, и въздърна.

— О, Джудит, не прави повече такива движения, освен ако не си готова да се слееш с мен.

— Готова съм — прошепна задърхано тя.

Джудит целуна сухите му устни и ръцете й се плъзнаха коварно по корема му. Мускулите му затрептяха под милувката на дланите й и той се притисна силно към нея. Блажените им въздишки се смесиха и завършиха с първично ликуване. Тялото му падна тежко върху нейното и двамата станаха едно.

После дълго лежаха в дълбоко, доволно мълчание, без да се отделят един от друг, докато накрая Джудит се раздвижи. Краката й все още обвиваха хълбоците му, ръцете й бяха разперени, както ги беше отпуснала след зашеметяващия връх на насладата.

— Много ли те натискам? — попита Маркърс и се претърколи настрана. Опря се на лакът, погледна я и неволно се засмя на безсрамната й поза.

— Много ми е приятно. — Тя отвори лениво очи.

— Впрочем — продължи той и бавно плъзна пръст във вдлъбнатинката между гърдите й, — за да изясним дълго обсъждания въпрос за двуколката ти...

Джудит блъсна ръката му, седна в леглото, вдигна крака към гърдите си и го погледна втренчено.

— Сега искам да ме изслушаш — изрече спокойно тя. — Ти си един стар консерватор, Маркърс Девлин... не, моля те, не ме прекърсвай. Каж ми, поне веднър поставяла ли съм те в неудобно положение, откакто съм твоя съпруга?

— Не си спомням такъв случай — призна той. — И по-добре не го прави никога.

Джудит го плесна леко по коляното.

— Нямам и намерение. Искам да наложа нова мода, не разбираш ли? Нямам желание да участвам в надбягванията в Епсъм или да препускам в луд галоп по пощенското шосе между Лондон и Брайтън, естествено, че не. Ще правя само обичайното... признавам, изглежда доста дръзко, но само почакай. Обзалагам се, че само след седмица по алеите на парка ще се движат поне още десет жени във високи двуколки. А ти ще се гордееш, че нито една от тях не може да се мери с моя стил и моите способности.

— Какво високо самочувствие — промърмори той.

— Само почакай — настоя упорито тя.

Маркъс не отговори веднага, защото внезапно му беше хрумнала нова мисъл.

— Как си се научила да управляваш конете толкова добре, Джудит? — попита любопитно той.

— О — отвърна с отсъстващ вид тя, — научи ме един приятел. Преди две години.

— Приятел ли?

— Да, във Виена. Той имаше прекрасен впряг от бели коне и беше така любезен да ми дава уроци.

— Като ответна услуга за какво?

— Ами, за моята компания — отговори тя, сякаш това се разбираше от само себе си.

— С други думи, още един от твоите флиртове.

— Да, би могло да се каже и така. Той беше уважавана личност, очарователен компаньон. Австрийски граф с голямо богатство.

— Предполагам, че сте му отмъкнали доста на игралната маса.

— Само няколко хиляди — призна с усмивка тя. — Той можеше да си го позволи, а аз го обезщетих, като му дадох възможност да се радва на компанията ми.

— И още се питаш защо понякога се съмнявам в способността ти да преценяваш хората.

Джудит прехапа устни.

— Това е съвсем различно. Защо винаги ме обвиняваш за миналото ми? — Тя извърна глава и се опита да преглътне напирещите



сълзи.

Да, защо? Маркърс, който се взираше в съвършения й профил, видя сълзата, блещукаща на бузата й. Май наистина не се отнасяше почтено с Джудит. Все едно при какви обстоятелства се бяха оженили, той не можеше да не се гордее със своята красива, елегантна, интелигентна съпруга. Може би беше време да погребат миналото.

Той се наведе и изтри сълзата от бузата й с върха на пръста си:

— Ако ме убедиш, че си в състояние да управляваш двойка темпераментни коне от високата седалка при всякакви ситуации, ще ти позволя да задържиш каретата.

Джудит преглътна сълзите си и скочи от леглото.

— Искаш ли веднага да ме изпиташ? — Издърпа завивката и извика шеговито: — Хайде, мързеливецо, ставай! Ще излезем с твоята карета със сивите коне. Ще ме откараш до Ричмънд и там ще ти покажа как се справям с четворен впряг. Обещавам да ти докажа, че мога да водя колата с точност до сантиметър.

— Мога да си представя, че ще изпълниш обещанието си. — Маркърс неохотно стана от леглото. — Впрочем, мисля, че ми дължиш двайсет гвинеи.

— Съвсем правилно, скъпи, и аз така мисля — отговори с мелодичния си глас Джудит.

— Не знам какво да правя сега. — Чарли се взираше смутено в картите, които държеше в ръката си.

Себастиан, който стоеше зад него, огледа картите на младежа и се ухили, усетил нарастващото нетърпение на сестра си. Джудит беше добра учителка, но ѝ липсваше снизходителност. Тя вдигна глава, срещна погледа на брат си, пое дълбоко въздух и си заповяда да не повишава тон.

— Искаш ли още една карта, Чарли?

— Не знам точно. — Момъкът се намръщи. Джудит тъкмо се опитваше да му обясни как да намали елемента на случайността при игра на макао. — Имам осемнайсет точки — допълни Чарли.

— Тогава няма да искаш карта, която да е по-висока от три — обясни внимателно Джудит. — Това значи, че възможните карти са дванайсет.

— Десет — възрази Чарли. — Вече имам едно асо и една двойка.

— Започваш да схващаш — отбеляза с усмивка Себастиан, мушна ръце в джобовете на кожения си брич и проследи урока с нарастващо веселие.

— Това е добре — каза Джудит и посочи картите на масата. — Играли сме пет игри, две раздавания отпаднаха, остават три. Какво трябва да имаш предвид за Тях?

Чарли се замисли.

— Че са останали предимно ниски карти?

— Точно така — зарадва се Джудит. — Значи ти имаш шанс да изтеглиш една от десетте ниски карти, която ти липсва.

— И да не спечеля нищо — засмя се той. — Значи е по-добре да се откажа от допълнителна карта.

— Видя ли колко е просто!

— Предполагам, че да. Каква карта щях да получа, ако бях поискал?

Джудит вдигна най-горната карта и му я показа. Беше тройка.

— Никога не съм твърдяла, че играта на карти е точна наука. — Тя се засмя на разочарованата му физиономия.

— Винаги съм смятал, че удоволствието от играта се крие в риска.

— Точно така е, но не ти ли доставя удоволствие да надхитриш случайността?

Чарли я погледна объркано.

— Да, разбира се, но не е толкова вълнуващо, както когато щастието ми се усмихва и цяла вечер печеля.

Когато сестра му ужасено разпери ръце, Себастиан избухна в луд смях.

— Добре че Маркърс не те заточи в Беркшайър — промърмори тя и събра картите.

— Права си — съгласи се с готовност Чарли. — факт е, че той изведнъж стана мил и благосклонен. Когато му казах, че искам да отида на лов с Джил Фодърингтън, дори ми даде допълнителен кон. Лично ме придружи в Татърсел и ми помогна да избира най-доброто, което имаха. — Лицето му сияеше. — Естествено не пропусна да ми каже, че ако съм отишъл сам, щели да ми продадат някоя жалка стара кранта, но Маркърс си е такъв.

Джудит избухна в смях. Чарли умееше да имитира рязкото, откровено поведение на братовчед си. След това раздаде нови карти.

— За съжаление трябва да ви оставя — каза Себастиан и се наведе да целуне сестра си. — Ще отидеш ли довечера на бала в Хартли Хаус?

— Да, защото останалите ученици от школата смятат да изпробват какво са научили. Корнелия и Изабел ще играят макао, естествено на различни маси, а Сали настоява да се пробва на вист.

— Как се развиват?

Джудит се изкиска развеселено.

— Като цяло доста добре. Корнелия среща най-много трудности. Странно е, след като тя е най-умната от трите. Свири чудесно на пиано и дори композира, освен това чете на гръцки и латински.

— Много е учена — съгласи се с усмивка Себастиан. — Но е много несръчна.

— Не ставай груб. — Въпреки това Джудит се усмихна. — Знаеш ли, с нетърпение чакам да видя как ще се справят. Всички са

решени да спечелят.

— Небето да пази лондонските съпрузи — ухили се Себастиан.  
— Как ще запазят лоялността на съпругите си, когато престанат да бъдат зависими от тях?

Джудит изкриви лице.

— Забележката ти е остроумна, Себастиан, и за съжаление съдържа зрънце истина. Ако можеше да чуеш как Изабел описва някои деликатни случки... — Припомнила си присъствието на Чарли, тя млькна рязко. Подробностите не бяха за чувствителните уши на младежа.

Себастиан разбра веднага.

— Вземам си забележката обратно... но сега наистина трябва да вървя. Обещах на Хариет и майка ѝ да ги придружа в ботаническата градина. — Той направи гримаса.

— Защо точно там? Хариет сигурно би предпочела да види лъвовете.

— Аз също, но майка ѝ смята, че това не е прилично. Няма как, ще отидем в ботаническата градина.

— Имаш ли достатъчен запас от ароматни соли, в случай че лейди Мортън припадне от въодушевление пред орхидеите?

— Не се отнасяй с неуважение към слабостите на хората — укори я Себастиан.

— Правилно — прозвуча откъм вратата гласът на Маркъс. — Аз също съм установил, че на съпругата ми липсва уважение към почтените хора. Как си, Себастиан? — Той хвърли камшика си за езда на дивана и свали ръкавиците си.

— Добре съм, благодаря. — Себастиан се поклони леко и посегна към шапката си. — Надявах се ти да излекуваш сестра ми от острия ѝ език, но уви.

— О, опитах се, драги. Наистина се опитах, но всички усилия бяха напразни.

— Да, разбирам. Въпреки това ти благодаря.

— Няма ли най-сетне да престанете да говорите за мен, сякаш ме няма? — извика Джудит полужасмяно, полувъзмутено.

— Вече ме няма. — Себастиан изпрати въздушна целувка на сестра си и забърза към вратата.

— Има нещо, което трябва да обсъдя с теб, Себастиан — каза Маркърс, — но виждам, че бързаш.

— Орхидеите го чакат — промърмори Джудит, когато вратата се затвори зад брат й.

— Какво?

— Орхидеите го чакат — повтори тя. — Отиде да обслужва лейди Мортън.

— Велики боже, защо?

— Защото я е избрал за своя бъдеща тъща.

— Я виж ти! — учуди се Маркърс. — Но естествено, малката Хариет ще наследи голямо състояние.

— Какво общо има това? — попита възмутено Джудит.

— Разбира се, че има общо. Всеки разумен млад мъж, който няма и едно пени в джоба си, търси богата наследница — обясни небрежно Маркърс. — Какво играеш, Чарли? — Той застана пред масичката за игра на карти.

Чарли не отговори веднага. Беше видял изражението на Джудит и се питаше защо Маркърс не забеляза реакцията, която предизвикаха думите му.

— Ти не знаеш нищо за живота на Себастиан — произнесе сковано Джудит.

— Не, но предполагам, че си изкарва издръжката на игралните маси. Съмнявам се, че семейство Мортън ще приеме предложението му за женитба.

— Уверявам те, че ще преживееш изненада.

— Много ми се иска да вярвам, но ти трябва да погледнеш фактите в очите, Джудит. — Маркърс си наля чаша шери, без да го е грижа как думите му въздействаха върху жена му. — Хора като Мортънови ще приемат беден кандидат за женитба само ако има висока титла.

— Разбирам — отвърна ледено Джудит, стисна устни и раздаде последните карти.

— Е, какво играете? — попита отново Маркърс, докато с наслада пиеше шерито си.

— Макао — отговори Чарли, който вече трепереше. Трябваше веднага да смени темата. Джудит изглеждаше дяволски опасно и той

забеляза, че дългите ѝ стройни пръсти леко трепереха. — Нали знаеш, че не съм добър на карти... — започна да обяснява той.

— Да, ти си жалък играч — отговори с безпощадна откровеност Маркърс. — И едно бебе би те победило... което е причината за постоянните ти парични проблеми — добави той. — Предлагам да си потърсиш друго занимание, за да се забавляваш.

— Но като се науча как да печеля, вече няма да имам дългове — отговори обидено Чарли. — Затова Джудит ми предава уроци.

— Какво прави Джудит? — изкрещя Маркърс и спокойствието му се изпари. Себастиан също беше в стаята до преди малко и в главата на лорда изникна споменът за друга маса за макао в Брюксел, който в миг заличи всички разумни доводи. Как бе повярвал, че може да погребее миналото? — И как по-точно те учи да печелиш?

За Джудит чашата преля. Не стига, че беше обидил Себастиан — обида, която изобщо не осъзнаваше, — а сега и тази забележка! Тя знаеше много добре какво намеква той и това беше достатъчно за избухливия ѝ темперамент.

— Познавам няколко лесни трика — обясни остро тя и златно-кафявите очи засвяткаха гневно. — Например да смачкаш горния ляв ъгъл на четирите валета... никой не забелязва, ако си достатъчно сръчен. Или пък да...

Стрелата улучи целта. Маркърс също избухна.

— Млъкни!

Чарли промърмори нещо неразбрано, излезе бързо от салона и внимателно затвори вратата зад гърба си.

— Няма да допусна да се месиш в семейните ми работи — заговори решително Маркърс. — Вече ти казах, че аз нося отговорност за Чарли и ти няма да му влияеш с твоя съмнителен морал, с твоите възгледи и практики...

— Как смееш! — Джудит скочи вбесено. — Как можа дори за миг да допуснеш, че бих научила Чарли да мами на карти!

— След всичко, което знам за теб, не беше трудно да стигна до тази мисъл — изфуча в отговор Маркърс. — Забравяш, че съм много добре осведомен за твоите начини да печелиш.

Джудит, която допреди секунди пламтеше от гняв, побеля като смъртник.

— Това е несправедливо — изрече остро тя. — Първо вменяваш на брат ми, че е ловец на зестри, а после обвиняваш мен в безсъвестност от най-висока степен. Сега ми се иска никога да не се бяхме срещали. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да осъзнае какво казва, и сега увиснаха в тишината помежду им, тежки като олово.

Маркърс мълча дълго, загледан в догарящия огън в камината.

— Наистина ли искаш това? — попита най-сетне той, съвсем тихо, устремил изпитателен поглед в лицето ѝ.

— А нима ти не го искаш? — Отговорът прозвуча безсилно. Огънят в очите на Джудит беше угаснал и тя имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче. Ала лицето ѝ остана безизразно.

— Понякога, когато... понякога — отвърна колебливо той. Когато признаваше, че се е влюбил в нея и изведнъж си спомняше номерата ѝ и студената пресметливост, с която се възползваше от красотата и страстта си — това бяха миговете, в които си пожелаваше да не са се срещали. Това съзнание дебнеше съвсем близо под повърхността, макар да се стараше да го прогони.

Той излезе от стаята и тихо затвори вратата зад гърба си.

Джудит остана сама. Сълзите потекоха по бузите ѝ в неспирен поток. Ако никога не се бяха срещнали, тази болка щеше да и бъде спестена. От друга страна обаче, ако никога не се бяха срещнали, тя нямаше да преживее...

Джудит извади кърпичката си и попи сълзите си. Не след дълго щяха да отмъстят на Грейсмиър и тя беше свободна да си отиде от Маркърс. Не след дълго той щеше да се отърве от измамната си съпруга. Защо, за бога, тази мисъл я правеше толкова нещастна?

Бърнард Мелвил беше объркан и едва ли не безпомощен. Губеше от Себастиан Дейвънпорт и не можеше да разбере защо! Противникът му играеше с обичайното си безгрижие, небрежно облегал на стола си, изпружил дългите си крака, с чаша коняк до себе си. Смееше се и се шегуваше с всички, които стояха около масата, за да следят играта, често не внимаваше какво хвърляше и въпреки това точките му се събираха с безмилостна скорост.

Бърнард загуби първата игра, спечели втората със съвсем малка разлика и беше на път да загуби и третата. Разпределението на картите беше сравнително равномерно, макар че Дейвънпорт се поздрави засмяно, когато погледна ръката си, преброи трийсет точки и обяви пика. Ала графът знаеше, че собствените му карти бяха достатъчни да победи, ако играеше срещу противник, не толкова сръчен като него. А Себастиан Дейвънпорт беше небрежен, неопитен играч... или?

Себастиан следеше всяко движение на противника си. Грейсмиър не усещаше, че го наблюдават толкова остро, тъй като другият играч седеше насреща му с лениво сведени очи; въпреки това Себастиан отгатваше съвсем точно мислите, които вълнуваха врага му. Може би сега беше моментът да хвърли една карта, за която и двамата знаеха, че беше по-добре да я задържи. Така щеше да загуби играта, но имаше предимство в точките и щеше без усилие да спечели следващата и леко да увеличи печалбата. Той плъзна пръсти по картите си с добре изиграно колебание и между веждите му се вдълба бръчка. Посегна към коняка си и отпи голяма глътка.

Грейсмиър наблюдаваше това представление със злобно задоволство. Въпреки моментния си успех младокът щеше да му падне в ръцете! Когато веднага след това Себастиан с решителен жест хвърли на масата единствената си десетка купа, Грейсмиър едва не се изсмя с глас. Това вече му харесваше! Противникът му беше небрежен, неопитен... и имаше ум в главата си колкото едно врабче. Грейсмиър направи решителния ход за спечелването на играта.



— О, знаех си аз, че не биваше да хвърлям десетката купа — оплака се Себастиан. — Само че не можах да си спомня кои карти са минали.

— Разбирам какво ви е — отговори Грейсмиър подчертано утешително, смеси наново картите и ги раздаде.

Той загуби следващата игра толкова бързо, че го отдаде само на лошото разпределение на картите.

— Тази игра е ваша, Дейвънпорт.

Себастиан започна да събира точките, като се хилеше глупаво.

— Печалбата не е голяма, но се радвам, че най-сетне престанах да губя, Грейсмиър.

— Искам реванш. — Графът събра разпилените карти. Себастиан се прозя лениво.

— Не и тази вечер, уважаеми. Никога не съм играл повече от три игри една след друга... толкова ми стигат силите. Вече не съм в състояние да се концентрирам. — Той се изсмя безгрижно. — Май е по-добре да си опитам късмета със заровете. Там човек никога не знае. Днес щастieto е кацнало на рамото ми.

— Както желаете — промърмори Грейсмиър, едва скривайки гнева си. — Но настоявам на скорошен реванш.

— Разбира се... разбира се... за нищо на света не бих го пропуснал. — Себастиан стана, видя един от приятелите си в другия край на салона и се запъти към него. Грейсмиър го проследи с поглед, докато минаваше, олюлявайки се, между масите. Май е изпил прекалено много коняк, ухили се злобно графът. Беше играл с безгрижието на богаташ.

Грейсмиър се усмихна студено. Много скоро щеше да разори този глупав и безгрижен младок. Това беше много по-просто, отколкото да вземеш бисквитката на някое бебе. А що се отнася до сестричката на младия глупак... приказката, която ѝ беше разказал за гордостта и ревността на съпруга ѝ, беше достатъчна, за да му падне в ръцете като зряла ябълка. Невинни агънца като нея нямаха място в този жесток свят. Плановете му за Джудит обещаваха голямо забавление, както за него, така и за Агнес, която щеше да му помага с въодушевление. Гордият, самонадеян Маркъс Девлин най-накрая щеше да бъде жестоко унижен и нямаше да се съвземе от този удар.

За момент Грейсмиър престана да вижда и да чува хората около себе си, не чуваше дори тихото пляскане на картите, не виждаше и прислужниците, които се движеха между гостите, наливаха бургундско или пълнеха гарафи с портвайн и коняк. Пламъчетата на десетките свещи в големия полилей, който висеше точно над масата за пикет, се размиха пред очите му и той видя отново малката спалня над оборите в онази отдавнашна сутрин. Погледна в безмилостните абаносовочерни очи и потрепери. Картината беше толкова жива в паметта му, че отново усети паниката, която го бе обзела, когато разбра какво щеше да му стори Маркъс Девлин.

Грейсмиър разтърси глава, за да прогони потискащия спомен, отпусна юмруците си и с отсъстващ вид разтри обезкръвените си пръсти. Джудит щеше да му помогне да заличи тези спомени и да излекува парещата рана, която му беше нанесло онова ужасно унижение.

След като излезе от салона за карти, Себастиан изведнъж тръгна по-бързо, със сигурни крачки. Погледът му се съсредоточи, раменете се опънаха. Промяната беше незабележима за страничния наблюдател, но Джудит я забеляза веднага.

— Както виждам, продължаваш да играеш с Грейсмиър — посрещна го укорно виконт Мидълтън, който наблюдаваше играта на зарове.

— Да, и тази вечер щастието беше на моя страна — отговори Себастиан, докато следеше хвърлянето на заровете и преценяваше каква сума би могъл да загуби, за да запази славата си на безгрижен глупак. Не биваше да излиза от образа, който си беше създал. Всички го смятаха за вманиачен играч, който не се притеснява от загубите, и много скоро щеше да се разпространи слухът, че се е впуснал в нова игра.

— Е, това си е твоя работа — отвърна неодобрително Хари и хвърли един жетон на посланата със сукно маса под ярката светлина на масивния полилей. — Но не забравяй какво ти казах.

— Няма да го забравя — увери го Себастиан и също хвърли един жетон. — Вече ти казах, че няма защо да се тревожиш за мен, Хари, и пак ти го повтарям. — Много му се искаше да каже повече, за да успокои искрено загрижения си приятел, да му се реваншира с известна проява на доверие, но не посмя. Приятелството беше опасно

нещо. Досега беше имал само един приятел — сестра си, и двамата се задоволяваха с това. Но през последните месеци хоризонтът им се беше разширил и вече им беше трудно да остават насаме. Освен това не биваше да лъже себе си, като твърди, че новите връзки, които беше завързал, не му харесват.

След няколко игри Себастиан си тръгна и се отправи към соарето в Хартли Хаус, където се надяваше да срещне Хариет, макар че вече беше след полунощ.

Когато Себастиан влезе в салона за карти, Джудит седеше на масата за макао. По лицето на брат ѝ се четеше разочарование: любимата му си беше тръгнала точно преди час. Джудит му се усмихна бегло и се съсредоточи изцяло върху картите. Знаеше, че брат ѝ я наблюдава с критични очи. След това щеше да ѝ каже дали не е направила някаква грешка и да опише играта ѝ в детайли, тъй като имаше непогрешима памет за отделните ходове. Дватама винаги си правеха тази услуга, макар Джудит откровено да признаваше, че Себастиан е по-добрият играч.

След като погледа няколко минути, Себастиан кимна незабележимо на Джудит в знак, че играе добре, и се запъти към масата, където седяха „ученичките“ на сестра му. Сали вдигна глава, когато той застана зад гърба ѝ, и го дари с усмивка, която изразяваше учудване от успеха ѝ. Себастиан видя купчинката жетони пред нея и също се учуди. Погледа известно време и когато тя направи погрешен ход, прошепна в ухото ѝ.

— Време е да спрете. Концентрацията ви отслабва.

Сали се изчерви и го погледна засегнато, но след секунда кимна послушно. Щом играта свърши, тя стана и предостави мястото си на друг играч.

— Благодаря ви, Себастиан.

Младежът поклати глава.

— Няма защо. Този урок е също така важен като всеки друг. Спрете веднага, щом усетите, че играете лошо.

Корнелия, която играеше импулсивно и непредвидимо, не разбра съвета на Себастиан. Понякога играта ѝ граничеше с гениалност, но след това забравяше всичко научено и играеше като жалка аматьорка. Вследствие на това печалбите ѝ се колебаеха силно. Себастиан почака

малко, но не посмя да я посъветва да престане, тъй като не се знаеше дали няма да спечели следващия рунд.

— Как се представям? — попита го с остър шепот тя и изпусна ветрилото си.

Себастиан го вдигна и отговори тихо:

— Трудно е да се каже. Колко искате да спечелите?

— Двеста гвинеи — отвърна по същия начин тя. Останалите играчи вдигнаха глави от картите и я изгледаха сърдито, тя се изчерви смутено, замахна и преобърна една чаша с вино. Един слуга се втурна да избърше масата и във всеобщата суетня Себастиан предложи:

— Дайте аз да продължа с вашите карти.

Корнелия стана, извинявайки се шумно за несръчността си.

— Моля за извинение, но по роклята ми има червени петна. Моля ви, мистър Дейвънпорт, заемете мястото ми. Много ви благодаря!

Себастиан ѝ намигна и седна.

— Ако останалите нямат възражения.

Никой не възрази и Себастиан спечели желаната от Корнелия сума само за половин час. Корнелия и Сали стояха зад него и наблюдаваха внимателно играта му. Когато стана, Себастиан ги хвана под ръка и се усмихна.

— Е, научихте ли нещо, дами?

— Разбира се! Вие с Джудит играете по един и същ начин — сякаш не забелязвате нищо от онова, което става наоколо — установи с възхищение Сали. — Изражението ви е напълно безизразно, сякаш това не е вашето лице. — Тя избухна в смях. — Звучи глупаво, нали? Но сигурно разбираш какво искам да кажа, Корнелия.

— Права си — кимна приятелката ѝ. — Според мен причината е, че Джудит и Себастиан не са обикновени картоиграчи. — Тя погледна придружителя си с неподправено уважение. — Те са истински авантюристи, нали?

— Какво според вас е истински авантюрист, мисис Форсайт? — попита с усмивка Себастиан, надявайки се да отклони вниманието ѝ. Корнелия Форсайт имаше забележително остър ум, макар да беше отчайващо несръчна и склонна към непредвидими мисли и действия.

Корнелия го огледа внимателно и след малко кимна.

— Вие знаете какво имам предвид. Но вашите действия не ме засягат. Никога вече няма да заговоря за това.

— За какво говорите? — попита любопитно Сали.

— За нищо, миличка — отговори през смях Корнелия. — Просто се опитах да подразня Себастиан. Елате да видим как се справя Изабел.

Третата „ученичка“ пламтеше от гордост заради успеха си.

— Вижте само колко спечелих! — Тя отвори чантичката си и показва купчината блестящи жетони. — За да измъкна тази сума от Хенли, трябваше да приготвям цяла седмица любимото му ядене и да седя с часове на коленете му, умолявайки го да ми я отпусне. — Тя си спомни за присъствието на Себастиан и се изчерви като рак. Онова, което доверяваше на приятелките си, със сигурност нямаше да срещне разбирането на един мъж. Ала Себастиан само се намръщи леко и каза:

— Колко нерадостно за вас.

Трите жени размениха учудени погледи. Що за мъж беше братът на Джудит?

— Хайде да видим какво прави Джудит — предложи Сали, за да сложи край на напрегнатата тишина.

— Недейте — възрази веднага Себастиан. — Аз бях при нея и знам, че не иска да ѝ пречим. Щом спечели сумата, която си е определила, ще стане от масата.

Корнелия се усмихна многозначително. Себастиан улови усмивката ѝ и се изчерви. Отново си каза, че приятелите могат да станат опасни, когато човек иска да запази тайните си за себе си. Предложи да отидат в трапезарията и да хапнат нещо, докато се появи Джудит.

Скоро след това Джудит наистина дойде при тях. Очите ѝ изглеждаха уморени, а лицето ѝ издаваше напрегнатост... много повече, отколкото след няколко часа интензивна игра. Себастиан беше готов да се закълне, че сестра му беше плакала. Предложи ѝ чаша шампанско и тайно стисна ръката ѝ, докато приятелките ѝ разказваха с вълнение и гордост за първите си успехи.

— Колко спечели? — попита я Сали.

— Хиляда гвинеи — отговори Джудит, сякаш това не беше нищо. — Вече не дължа нищо на фонда, нали, Себастиан?

— Не, сметката беше уредена с Пикъринг Стрийт, ако благоволиш да си спомниш.

— Да, разбира се, спомням си.

— Какъв е този фонд? — осведоми се любопитно Сали.

— Малка тайна между мен и брат ми — отговори Джудит в напразен опит да се усмихне.

— Ще те отведе вкъщи — предложи Себастиан. — Изглеждаш изтощена.

— Наистина съм малко уморена. — Тя стана и кимна на приятелките си. — Радвам се, че постигнахте такъв успех.

— Какво стана с Чарли? — попита Сали. — Нали тази вечер щеше да играе макао?

— Мисля, че да — отговори с леко треперещ глас Джудит. — Надявам се, че и той е имал полза от общите ни уроци. — Тя помилва ръката на Себастиан. — Нямам нужда от придружител, братле. Каретата ме чака.

Себастиан разбра, че сестра му искаше да остане сама, и се подчини на желанието ѝ. Знаеше, че щом е готова да говори, тя ще му се довери. Много скоро щеше да разбере какво я измъчва. Изпрати я до чакащата карета с герба на Карингтън на вратичката и я целуна за довиждане.

Джудит се сгуши в един ъгъл и се вслуша в равномерното трополене на обкованите с желязо колела по широката улица. Беше ѝ студено, макар че беше завила коленете си с одеяло, а под стъпалата ѝ имаше топла тухла. Чувстваше се леденостудена чак до костите и изтощена като никога досега, но това не беше умора на тялото, а на духа. От време на време през прозорчето влизаше лунен лъч и потапяше вътрешността на каретата в безутешна бледа светлина... Толкова безутешна и бледа като душата ми, повтаряше си Джудит и отново се отдаваше на потискащите си мисли.

Мили беше будна и я чакаше, но утешителната топлина и меката светлина в огряната от сиянието на огъня спалня не премахнаха унинието и.

— Помогнете ми да сваля тази ужасна рокля, Мили, и можете да си легнете. С останалото ще се справя сама.

Камериерката откопча безбройните копченца на вечерната роба от смарагдовозелена коприна и помогна на Джудит да свали фустата,

общата с перли. След това окачи дрехите в гардероба и излезе от стаята, след като пожела лека нощ на господарката си.

Джудит седна пред огледалото само по корсаж и тънка долна фуста и вдигна ръце, за да свали смарагдовата огърлица и обиците си. В този миг свързващата врата се отвори рязко и напълно неочаквано. На прага застана Маркърс, наметнал черния си кадифен халат. Очите му святкаха като въглени.

— Не! — извика той.

Джудит толкова се уплаши, че изпусна обицата си и тя падна със звън на тоалетната масичка.

— Какво не?

— Не, не си пожелавам да не сме се срещнали — заяви той, прекоси помещението с енергични крачки и застана зад нея. Джудит се обърна бавно и го погледна.

Маркърс сложи ръце на раменете ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Стройната, алабастрово бяла шия пулсираше топла под пръстите му.

— Не — повтори тихо той. — Ти наистина си опасна дива котка с гореща кръв и толкова остър език, че понякога ми е чудно как не се нараняваш сама, но аз никога не съм си пожелавал да не съм те срещал.

Джудит не смееше да гъкне. Погледът му се впи в очите ѝ и по тялото ѝ се разпространи сладка тръпка.

— А ти? — попита настойчиво Маркърс. — Ти желаш ли го, Джудит? Каж ми. Каж ми истината.

Тя поклати глава, неспособна да говори. Гърлото ѝ беше пресъхнало, пулсът ѝ се блъскаше в топлите му длани.

— Не — пошепна най-сетне тя. — Не, аз също не го искам.

Маркърс сведе глава и завладя устата ѝ, без да сваля ръце от раменете ѝ. Стихийната сила на целувката му запали пламъците на чувствеността в тялото ѝ, взриви защитните стени около душата ѝ, унищожи слабата защита, която беше изградила, за да се предпази от разрушението на дивата му, изпепеляваща страст. Джудит се загуби напълно в целувката му, когато езикът му се плъзна в устата ѝ, стана част от собственото ѝ тяло и навсякъде където я докосваше, кожата ѝ сякаш вече не беше нейна.

Без да изпуска устните ѝ, той я вдигна на крака. Тя се подчини сляпо, вдишвайки жадно аромата на кожата му, усещайки вкуса му в

устата си. Маркърс я бутна назад, докато гърбът ѝ се опря в стената и тя потръпна от хладината ѝ.

Едва тогава Маркърс отдели устата си от нейната. Когато я погледна, тя се удави в блестящите черни дълбини на очите му и остана да съществува само в мъничкото отражение на образа си в тъмните му ириси.

— Вдигни полата си.

Заповедта беше нежна, произнесена шепнешком, но от всяка дума струеше сила и горещо желание. Джудит бавно вдигна меката материя до талията си.

— Разтвори крака.

Той свали ръце от раменете ѝ, отвори халата си и разкри втвърдения си член, готов да я завладее.

Джудит се подчини на могъщия прилив на страстта, който я понесе на вълните си, и разтвори крака. Продължи да стиска фустата си на талията и се облегна на стената, търсейки опора. Маркърс я повдигна леко и проникна дълбоко в утробата ѝ. Раздвижи се в нея, сложил ръце на хълбоците ѝ, без да я изпуска от поглед. Само слабините им се допираха, само очите им говореха.

Черният му поглед я погълна, тялото му установи контрол над нейното. Джудит усети как се загуби. Волята ѝ се предаде на някаква сила извън нея. Сила, която ѝ даряваше блаженство и едновременно с това я владееше. Главата ѝ се облегна на стената, шията ѝ се изви бяла и ранима над кръглото деколте на ризата. Маркърс вдигна ръце, за да смъкне тънката риза и да разголи гърдите ѝ. Вгледа се жадно в пицната им кремаво-бяла закръгленост и кимна доволно. Усещаше покорството на Джудит, усещаше как тялото ѝ се предава на силата и волята му. Заля го вълна на тържество, отне дъха му и той усили тласъците си, за да я направи окончателно част от себе си, да слее телата им, да проникне в тайните кътчета на съществуването ѝ, които я отделяха от него. За един кратък момент беше опитомил своята малка невестулка... за този кратък момент я беше оковал за себе си с веригите на чувственото удоволствие, което беше изцяло в неговите ръце, което можеше да дарява или не по свое усмотрение.

Маркърс се оттегли бавно, докато в утробата ѝ остана само върхът на члена му. Очите на Джудит го умоляваха да се завърне, но тя остана безмълвна, обгърната от дълбокото мълчание в света на чувствената



наслада, създаден от тях двамата. Той излезе изцяло от нея и тишината бе прекъсната от тиха въздишка на разочарование, но Маркър сложи отново ръце на хълбоците ѝ и я обърна с лице към стената. Притисна се в гърба ѝ и когато тя премести тежестта си, за да се нагоди към тялото му, отново проникна без усилия в топлата ѝ утроба.

Гърдите ѝ бяха притиснати към стената, бузата ѝ почиваше върху хладния камък. Поради липсата на контакт с погледи тя беше изцяло във властта на мъжа зад себе си. Отдаването ѝ беше тотално и Маркър изпита нов прилив на триумф на власт. Гордостта на собственика, която произтичаше от чувствената чистота на това сливане и се засилваше с всяка сладостна въздишка.

Тази нощ силата му беше неизтощима. Той нахлуваше отново и отново в утробата ѝ с мощни тласъци, пак и пак, с безкрайна енергия. Заповядваше без думи; само ръцете му ѝ показваха какво искаше от нея и тя го следваше сляпо и безволно, сякаш я беше омагьосал. Отново и отново я хвърляше в пропастта на задъханата, зашеметяваща страст, докарваше я до тесния ръб, където насладата граничеше с болката. Отново и отново тя се извиваше под пламенните му милувки, посрещаше тялото, устата и ръцете му и двамата се носеха към страната на чувствената магия, за чието съществуване не бяха подозирали, а Маркър безжалостно проникваше в най-тайните кътчета на душата ѝ.

Щеше да има други нощи... много нощи, в които Джудит щеше да взема инициативата, да поставя изисквания и да го дарява с лудо удоволствие чрез собственото си задоволяване, но тази нощ Маркър беше единственият творец и господар на насладата ѝ. В дългите, тихи часове на нощта, чак до сутринта, когато небето просветля, двамата се движеха мълчаливо по стаята, от пода към леглото, от стола към дивана. Понякога Джудит седеше върху Маркър, друг път лежеше под него. Усещаше дебелия килим под гърба си, тръпнеше от хладния брокат на шезлонга или от гладката коприна на чаршафите.

Накрая Маркър я положи върху студената, полирана повърхност на дългата маса от розово дърво. Джудит усети с гърба си твърдостта и гладкостта на дървото, което не се поддаваше на натиска, и зачака с трепет. Маркър вдигна краката ѝ и ги сложи на раменете си, след това проникна с мощен тласък в утробата ѝ. Сливането на телата им беше толкова пълно и съвършено, че Джудит не беше в състояние да каже

къде свършваше собственото ѝ тяло и започваше неговото. Тишината на нощта най-сетне бе прекъсната, когато се смесиха стихийните им викове на див и примитивен екстаз.

Джудит вдигна ръце над главата си и уви крака около хълбоците му с надеждата да го задържи в себе си, докато двамата заедно стигнат до върха. Така жадуваше да усети в себе си горещия поток на страстта му. Експлозията беше толкова силна, че тялото ѝ се отпусна изведнъж и тя остана да лежи безсилна и безволна като жертвен дар пред олтара на страстта.

Мина доста време, преди Маркърс да намери сили да вдигне жена си от масата и да я отнесе в леглото. Не знаеше дали тя спи или е припаднала, толкова дълбоко и тежко беше дишането ѝ, толкова меко и отпуснато беше тялото ѝ. Той падна на възглавниците до нея и моментално потъна в дълбок сън.

След около час Джудит изплува бавно от черните дълбини на изтощението. Остана да лежи спокойно в бледата светлина на новото утро, носейки се между съня и действителността, когато споменът ѝ се върна, за да намери смисъла на този безумен изблик от чувствена радост. Припомни си, че този път Маркърс не се беше отдръпнал от нея във върховния миг на страстта, и се опита да се усмихне. Нарочно ли го беше направил или причината беше в това, че опияняващата им любовна игра бе прогонила всички трезви, убиващи насладата размишления?

Джудит въздъхна и потъна в дълбок сън без сънища.

— Колко мило, че сте решили да ме посетите, лейди Карингтън!  
 — Летисия Мортън се усмихна на гостенката си от дълбините на отрупания с възглавници шезлонг. — Брат ви не пожела ли да ви придружи? — Тя устреми самодоволен поглед към дъщеря си, която бродираше до прозореца. Хариет беше много красива в роклята от бродиран муселин. В последно време Летисия почти непрекъснато мислеше за предстоящата женитба на скъпата си дъщеря и тези мисли бяха изключително приятни. Братът на лейди Карингтън показваше ясно предпочитанието си към Хариет и свързането ѝ с него щеше да осигури на семейството им достъп до най-изисканите кръгове.

— Днес още не съм го виждала — отговори Джудит и свали ръкавиците си. — Дойдох да попитам дали Хариет би пожелала да излезе с мен на разходка днес следобед.

Момичето се усмихна плахо.

— Естествено, Хариет с радост ще се разходи с вас — отговори Летисия вместо дъщеря си. — Върви да се преоблечеш, момиче!

Хариет се поколеба.

— Лейди Барет бе споменала, че смята да намине, мамо. Обеща да донесе сините панделки, които купихме вчера... от разсеяност ги оставих в каретата ѝ.

— Лейди Барет ще прояви разбиране, сигурна съм. Побързай, не бива да караме лейди Карингтън да ни чака.

Хариет се подчини без повече възражения и излезе.

— Лейди Барет е много внимателна към Хариет — заговори замислено Джудит. — За вас сигурно е голяма утеха да имате такава приятелка, мадам.

Летисия въздъхна тежко.

— За мен е голямо мъчение да боледувам толкова дълго, лейди Карингтън. Агнес наистина се грижи трогателно за Хариет.

— Може би ще ми позволите и аз да изпълнявам понякога ролята на компаньонка? — предложи весело Джудит. — Ако Хариет няма

нищо против, следващия четвъртък ще отидем двете на благотворителния бал в „Олмакс“.

— О, много сте любезна. — Летисия намокри устните си с дантелената кърпичка, напоена с лавандулова вода.

— Но моля ви! Ще се радвам, ако дъщеря ви вечеря с нас преди бала. Ще изпратя Себастиан с каретата си да я вземе.

— О, недейте, не бива да си създавате такива проблеми.

— Това не е проблем за мен, освен това съм сигурна, че брат ми с огромно удоволствие ще дойде да вземе Хариет — изрече Джудит със съзаклятническа усмивка и Летисия ѝ отговори със самодоволно кимване.

— О, Хариет, много бързо се пригответе. — Джудит посрещна с радост появата на младото момиче. — Каква възхитителна шапка!

Хариет почервеня.

— Брат ви бе така любезен да ми направи комплимент за нея.

— Отлично си го представям — изкиска се Джудит. — Себастиан харесва точно този вид шапки. — Тя стана решително от стола си. — Ако сте готова...

На улицата Хариет огледа с известно съмнение високия спортен файтон.

— Колата ми е напълно безопасна, уверявам ви. — Джудит се качи спокойно на капрата и протегна ръка на момичето. — Бъдете сигурна, че няма да се обърнем. Обещавам да ви пазя.

— Но аз не се страхувам от височината — отвърна смело Хариет и пое подадената ѝ ръка. Въпреки това, когато се настани на седалката до Джудит, лицето ѝ беше побледняло. — Господи, никога не съм пътувала с такова нещо! — Тя погледна с ужас неспокойно потропващите коне. Те отметнаха глави назад и сбруята им прозвънна в хладния есенен въздух.

Джудит едва забележимо стегна юздите.

— Конете ми са отпочинали — обясни тя с ведро безгрижие, което беше неразбираемо за Хариет. — Вчера не сме излизали, затова са малко нервни и копнеят да се раздвижат. — Тя заповяда на ратайчето да пусне юздите и конете препуснаха напред като светкавици. Хариет изписка тихо и се вкопчи в седалката. Джудит моментално ги укроти и леката карета продължи напред в равномерен тръс.

— Така е по-добре — установи доволно тя, когато завиха по оживена главна улица. — Щом влезем в парка, ще им отпусна юздите.

Хариет не реагира на това намерение, но когато покрай тях профуча открит файтон и едва не закачи колелата им, отново изписка тихо и за миг затвори очи. След това под колелата се мушна мършаво улично куче с парче кърваво месо в устата, преследвано от едър мъж с опръскана с кръв престилка, който размахваше сатър. Един от конете на Джудит внезапно се изправи на задните си крака, когато кучето попадна под копитата му и миризмата на месо го удари в ноздрите. Хариет изпищя, но Джудит успокои коня със сигурна ръка и даже погледна през рамо, за да разбере какво бе станало с кучето.

— Слава богу — въздъхна тя, — песът избяга. Не искам да мисля какво щеше да се случи, ако онзи проклет месар го беше настигнал. Вие как мислите? — Тя се засмя и хвърли бърз поглед към Хариет.

— Божичко, нима ви уплаших? — извика смаяно Джудит. Лицето на Хариет беше смъртнобледо. — Уверявам ви, че мога да се справя с всяка ситуация. Маркъс ме научи на много номера. Управлявах неговия четворен впряг и трябваше да се науча да минавам през една тясна порта, докато го убедя, че съм способна да управлявам собствената си кола.

Хариет се усмихна вяло и Джудит направи нов опит да я заинтересува.

— Обичате ли да яздите?

— О, да, особено по време на лов. — В гласа на Хариет звънна искрено въодушевление и Джудит въздъхна облекчено. Себастиан беше страстен ездач, обичаше лова и тя не можеше да си го представи със съпруга, която се ужасява от този спорт, както от високите спортни файтони.

Конете влязоха в парка, където се беше събрал каймакът на лондонското общество. Джудит проследи развеселено как една млада дама с моден костюм за езда напразно се опитваше да спре двата врани коня, впрегнати във висока двуколка като нейната, а годеникът ѝ седеше до нея и трепереше. Не всички млади жени, нетърпеливи да последват примера на смелата лейди Карингтън, притежаваха нейните умения да управляват двойка расови коне. Онези, които се справяха добре, вече бяха образували изискан кръг с център Джудит. Когато срещнеш някоя от тези приятелки, тя поздравяваше с весело

изплющяване на камшика и дамата ѝ отговаряше по същия начин. Няколко пъти дори спря, за да поздрави познатите си и да представи Хариет. Младото момиче бързо се отпусна, започна да се наслаждава на вниманието и разказваше с готовност за живота си, за семейството, предпочитанията и недостатъците си. Даже прояви чувство за хумор и Джудит се зарадва много на мелодичния ѝ, заразителен смях.

— Мисля, че лейди Барет ни маха — каза Хариет, когато започнаха втората обиколка на парка.

Агнес и Грейсмиър стояха на тротоара, махаха им и се усмихваха. Джудит спря конете точно до тях и поздрави любезно:

— Добър ден, лейди Барет... лорд Грейсмиър. Както виждате, с Хариет се наслаждаваме на чистия въздух.

Грейсмиър я изгледа изпод полуспуснатите си мигли. Както при предишните им срещи, в очите му блесна интерес ѝ той я дари със съзаклятническа усмивка. Когато тя затрепка изкусително с мигли, усмивката му стана още по-широка.

— Бях на път към Брок стрийт, Хариет — каза Агнес. — За да ви върна панделките, които забравихте.

— Благодаря, мадам — отговори смутено момичето. — Съжалявам, че бях толкова разсеяна.

— О, знайно е, че младите хора имат други неща в главата си — намеси се Грейсмиър с бащински смях, който в ушите на Джудит прозвуча по-скоро като вой на хиена.

— Знаете ли, лейди Карингтън, много бих искала да се повозя с вас. Хайде да направим едно кръгче. — Агнес Барет смело пристъпи към каретата. — Още не съм се качвала на това модерно превозно средство. Знам, че лорд Грейсмиър с удоволствие ще прави компания на Хариет, докато ние с вас се разхождаме.

Джудит усети как Хариет до нея се скова. Погледна я бързо и видя, че момичето беше скрило ръце в гънките на полата си.

— С удоволствие бих ви повозила, мадам, но тържествено обещах на лейди Летисия да ѝ върна Хариет най-много след час. Надявам се, че друг път ще ми окажете честта.

Хариет моментално се отпусна. Усмивката на лейди Барет замръзна, в очите ѝ пламна неприкрит гняв. Джудит обаче запази учтиво-равнодушното си изражение.

— Ще ви напомня за обещанието ви, лейди Карингтън. До скоро, Хариет. — Агнес направи лек поклон и отстъпи назад. Грейсмиър също се поклони, Джудит плесна с юздите и конете препуснаха напред.

— Вие не харесвате Грейсмиър — заговори без заобикалки Джудит.

Хариет потрепери и я погледна виновно.

— Намирам го отвратителен. Не разбирам как жена с чувствителността на лейди Барет го има за добър приятел.

„И не само за приятел“ — помисли си Джудит, но запази тази мисъл за себе си.

— И аз намирам, че маниерите му са... натрапчиви.

— Непрекъснато настоява да излизам на разходка с него и да разговаряме. Естествено не бива да съм неучтива — особено след като с лейди Барет са толкова добри приятели, — но не знам как да се отърва от него.

— Хмм... — Джудит не каза нищо повече, но си обеща, че ще проучи по-внимателно намеренията на Грейсмиър. Ако лордът беше съперник на Себастиан за ръката на малката Хариет, бъркотията щеше да стане още по-голяма. Богатата съпруга със сигурност нямаше да попречи на Грейсмиър да продължи връзката си с лейди Барет. Щом мамеха успешно сър Томас, двамата без скрупули щяха да мамят и младата съпруга.

Докато размишляваше, Джудит се придвижваше умело между открити карети, леки двуколки и тежки коли, които изпълваха улиците. Като видя насреща си Маркърс, който управляваше умело четворка великолепни коне, тя стегна юздите и забави темпото. Току-що ѝ беше хрумнало как да убие две мухи с един удар.

— Божичко, Хариет, изведнъж се сетих, че трябваше спешно да направя някои покупки! Ще помоля мъжа си да ви закара къщи.

— О, не... моля ви, не е нужно... предпочитам да ви придружа... — заекна Хариет, поразена от перспективата да понесе изисканата компания на маркиз Карингтън. За какво би могла да разговаря с този плашещо високомерен член на най-тесния кръг около двора?

— Знам, че ще ви е дяволски досадно — установи с усмивка Джудит, — но съм убедена, че майка ви много ще се зарадва, като види с кого се прибирате.

Хариет я погледна объркано, но после в очите ѝ светна разбираше.

— Да, мисля, че мама много ще се зарадва.

Джудит се засмя обнадeждено. Момичето схващаше бързо. Маркъс спря каретата си редом с тяхната.

— Желая ти добър ден, скъпа съпруго! — Той поздрави Джудит със сияеща усмивка, която наемкваше за много неща, после се обърна към придружителката ѝ. — Мис Мортън. — Хариет се изчерви и отговори на поклона му.

— Маркъс, идваш точно навреме — заговори веднага Джудит. — Сетих се, че имам да направя няколко важни покупки, и трябва да побързам. Затова те моля да придружиш Хариет до дома ѝ.

В абаносовите очи блесна смях. Маркъс също схващаше бързо.

— За мен е удоволствие. — Той хвърли юздите в ръцете на слугата и скочи от капрата. — Позволете да ви помогна, мис Мортън.

Бузите на Хариет се оцветиха в тъмночервено, когато негово благородие я хвана за талията и я свали без усилие от високата седалка, след което ѝ помогна да се качи в удобната му карета. След като настани момичето, Маркъс отиде при жена си и сложи ръка на коляното ѝ.

— Коварно малко зверче — изсъска той. — Не си въобразявай, че не разбирам какво целиш. Ти си събрала номерата на цял вагон маймуни.

Джудит се усмихна спокойно.

— Тъй като няма какво да предложи, Себастиан трябва да се възползва от възможностите на семейството си. — В следващия миг тя прехапа устни и лицето ѝ помрачня. Не биваше да подхвърля тази шеговита забележка. Тя беше твърде близо до истината, твърде близо до горчивината, която в последно време беше започнала да забравя. За нейно облекчение Маркъс реагира така, сякаш не си спомняше за ужасния им сблъсък.

— Ти си безсрамна сватовница, но аз нямам нищо против да помогна на Себастиан. С теб обаче имам да уредя един въпрос.

— Какво е станало?

— Къде е конярят ти?

Джудит направи гримаса.



— В отворена карета няма място за коняр. Присъствието му не позволява да се водят поверителни разговори.

— Въпреки това е необходимо. Наредих ти да вземаш коняр при всяко излизане.

— Пак ставаш деспотичен — въздъхна тежко Джудит.

— Длъжна си да ми се подчиняваш.

Щом трябваше да направи този компромис, щеше да го направи. В момента отношенията им бяха толкова добри, че тя не беше склонна да рискува нов сблъсък заради такава дреболия.

— Е, добре, щом настояваш, от утре ще излизам само с придружител.

Маркъс кимна доволно.

— Днес ще вземеш Хенри.

— О, не! — извика тя. — Това ще развали всичко! Ако конярят е с мен, ти няма да можеш да слезеш от каретата, за да поздравиш лейди Мортън и да предадеш Хариет в ръцете ѝ. Появата на маркиз Карингтън трябва да остави трайно впечатление, не разбираш ли! Не искам да унищожиш въздействието ѝ.

Маркъс избухна в смях.

— Наистина не знам защо ти позволих да ме забъркаш в този заговор. Добре, няма да вземеш Хенри, но ще ми обещаеш веднага да се прибереш вкъщи.

Джудит кимна облекчено, махна весело на Хариет и подкара конете в галоп. „Веднага“ е разтегливо понятие, каза си тя, пък и не беше дала изрично обещание на Маркъс. Той щеше да прекара поне още три четвърти час извън парка и тя имаше удобен случай да засили още малко интереса в очите на Бърнард Мелвил. Не биваше да го пропусне.

Джудит откри набелязаната жертва пред портите на Аспли Хаус. Грейсмиър разговаряше с група приятели, лейди Барет не се виждаше никъде. Това ѝ спести усилието да окуражи лорда да я придружи, без да включи в поканата и приятелката му.

— Ето че се срещнахме пак, милорд — поздрави усмихнато тя.

— Доставих Хариет в дома ѝ здрава и читава. Искате ли да направите една обиколка с мен?

— Чувствам се почетен, лейди Карингтън. Знаем, че всички мъже в парка ще ми завиждат.

— Е, не преувеличавайте — засмя се Джудит.

— Ни най-малко — изрече пламенно той и се настани на седалката до нея. — Уменията ви будят всеобщо възхищение, мадам. Карингтън ли ви научи да управлявате така добре конете си?

— Не — отговори Джудит и плесна с камшика, подготвяйки се да полее семената, които вече бяха покълнали. — Честно казано, моят съпруг не е много съгласен да излизам с тази кола. — Тя погледна многозначително придружителя си, сякаш искаше да каже: знаете какво имам предвид.

— Но не ви е забранил, нали? — попита Грейсмиър.

— Не. Аз не позволявам да ми забраняват каквото и да било. — Тя се усмихна дяволито.

— Изненадвам се, че Карингтън е готов да прави компромиси. Всички в обществото го познават като неотстъпчив характер.

— Такъв е и с мен — отвърна нацупено тя. — Но аз не разбирам защо да не се забавлявам, щом така ми харесва.

— Разбирам. — Тъкмо гордият Маркърс ли трябваше да се ожени за тази разглезена хлапачка! При тази приятна мисъл, толкова благоприятна за целите му, Грейсмиър се засмя доволно.

— За съжаление — продължи тихо, доверчиво Джудит, — моят мъж упорито отказва да ви приеме в дома си. — Кракът ѝ бегло докосна коляното му. — Според мен това е глупост, но не съм в състояние да го разубедея. — Отново го дари със съзаклятническа усмивка и заключи: — Затова е необходимо да запазим приятелството си в тайна... да бъдем дискретни. Нали разбирате какво искам да кажа? Така, както правим в момента.

— Естествено, че разбирам. — Грейсмиър не можа да скрие радостта си от готовността на младата маркиза да падне в ръцете му като узряла ябълка. — Не ви ли е страх, че можете да срещнете съпруга си в парка?

Джудит поклати глава.

— Не и днес следобед. Изпратих го да ми купи нещо и това ще му отнеме поне час.

— Виждам, че се наслаждавате на играта с опасността, Джудит... ще позволите ли да ви наричам така?

— Да, естествено. Всъщност играта с опасността не ме възбужда особено, сър, но си запазвам правото сама да избирам приятелите си. След като Карингтън не ме приема такава, каквата съм, трябва да намеря начин да заобиколя неодобрението му. — Тя запърха кокетно с мигли. — Шокирам ли ви с възгледите си, Бърнард? Знам, че не подхождат на послушна съпруга.

Той задържа погледа ѝ и в очите му отново светна интерес.

— Напротив. Трябва да ви кажа, че винаги съм оценявал дами със свободен нрав като вашия. Нямам вкус към покорните съпруги и ако желаете да поддържате приятелство с мен, за да потвърдите независимостта си, за мен ще бъде чест да ви подкрепям с всички сили.

Джудит го погледна втренчено и на лицето ѝ изгря изкусителна усмивка.

— Тогава всичко е наред, сър. — Протегна му ръка, той я улови и я стисна силно.

— Единни сме, мадам.

— Но трябва да си остане наша тайна.

— Естествено. — Грейсмиър сложи ръка на сърцето си. — Аз ще мълча като гроб. На публично място ще разговаряме кратко и хладно и ще пестим приятелството си за мигове като тези.

— Точно така ще направим, милорд. — Джудит се изкиска възбудено и устните на Грейсмиър се изкривиха в самодоволна, леко пренебрежителна усмивка.

— Мис Мортън е много мило момиче — заговори Джудит след кратка пауза.

— Чудесна е — отвърна лордът. — За съжаление крехкото здраве на майка ѝ не позволява на момичето да се явява в обществото толкова често, колкото заслужава.

— Доколкото разбрах, лейди Барет е готова да изпълнява ролята на почетна дама.

— Да, Агнес много се старее да замени майката и Хариет трябва да ѝ бъде благодарна.

— Чух, че ще наследи голямо състояние.

— Така ли? Не знаех.

„Много благодаря, милорд.“ С този неискрен отговор той ѝ бе казал всичко, което искаше да знае.

Скоро след това Грейсмиър слезе пред Аспли Хаус и Джудит потегли бързо към дома си. Беше доста по-късно, отколкото беше очаквала, и сигурно нямаше да стигне вкъщи преди Маркъс. За щастие точно тогава се появи Себастиан и тя бързо спря колата.

— Себастиан! Трябва да ме придружиш до Баркли Скуеър!

— Разбира се, щом искаш. — Брат ѝ реагира на заповедта с обичайното си добродушие. — Имаш ли особена причина да се държиш по този начин?

— Трябва да се върна вкъщи с подходящ придружител — отговори тя. — Освен това има нещо, което трябва да обсъдим.

— Знам, че Карингтън не иска да се движиш без коняр — отбеляза с усмивка той.

— Откъде знаеш? — попита изненадано тя.

— Нормално е мъжът да има възражения. Би трябвало да обръщаш повече внимание на обществените предразсъдъци, Джу.

— Велики боже! Откога стана такъв еснаф?

— Не съм еснаф — отговори сърдито Себастиан. — Или поне не вярвам да съм такъв.

— Обзалагам се, че Хариет ти е повлияла.

— И ако е така?

— Не се дръж глупаво, братко! Според мен тя е много мила и ако ти я обичаш, аз също ще я обичам. Ето че стигнахме до въпроса, който трябва да обсъдя с теб.

— Говори.

— Мисля, че Грейсмиър ухажва Хариет... или по-скоро богатството ѝ. Имам факти.

Себастиан замръзна на мястото си. Когато отново беше в състояние да говори, стана ясно, че не бе повярвал напълно.

— Как ти хрумна тази мисъл?

Джудит му разказа всичко, което се беше случило в парка.

— Веднъж вече се е оженил за богата наследница... измъкнал я е под носа на един от най-желаните лондонски ергени. Защо да не опита втори път? — заключи уверено тя. — Не мога да си представя друга причина, поради която Агнес Барет би поддържала толкова близка връзка с едно невинно младо момиче. Планът им е добре изпитан: Летисия не може — или не иска — да придружава дъщеря си в обществото. Агнес си предлага услугите, печели доверието на

майката... Какво чудно има, че представя Хариет на всички свои приятели... и на любовника си, защото съм сигурна, че Грейсмиър ѝ е любовник. Явно и двамата искат да се облагодетелстват от богатството на Мортън.

— В ада да иде дано този жалък мръсник! — изсъска с внезапен гняв Себастиан. — Където и да отидем, той е вече там и злите му интриги са свързани с всички конци на нашия живот.

— Ти можеш да го победиш — отговори спокойно Джудит. — Като го разориш на карти, ще унищожиш всичките му планове.

Себастиан не каза нищо. Само издаде брадичка напред и се загледа мрачно пред себе си.

— Хариет не понася Грейсмиър.

— Тя ли ти каза? — Той се обърна изненадано към сестра си.

— Да. Макар да съм убедена, че не разбира защо той е толкова настойчив. Но ако тя не го окуражава по никакъв начин, той ще потърси други средства да постигне целта си.

— Как ми се иска вече да бяхме свършили с него! — извика ядно Себастиан.

Джудит не отговори. Знаеше, че брат ѝ ще се овладее бързо, и наистина, когато спряха на Баркли Скуеър, той вече говореше така безгрижно, сякаш страстният изблик не се беше състоял.

Тъй като нямаше коняр, Джудит сама откара конете в обора. Маркърс стоеше в наслания с плочки двор и разговаряше с главния коняр. Като видя жена си, той отиде да я посрещне.

— Още тази вечер трябва да поговорим за точното значение на думата „веднага“, Джудит. За съжаление тя е само една в дългия списък от думи и изрази, които разбираме различно — заговори любезно той.

Джудит впи изпитателен поглед в лицето му, търсейки признаци на истински гняв. Ако беше ядосан, то беше съвсем леко.

— Както виждаш, имам придружител — отговори с достойнство тя и Маркърс кимна.

— Никога ли не протестираш, че сестра ти упражнява натиск върху теб и те манипулира, Себастиан?

— Обикновено не — отговори сериозно младежът. — Отдавна се отказвах. А как е при теб?

— Аз още не съм се отказал. Иска ми се да те помоля да ме научиш как си стигнал до това мирно разрешение на въпроса.

— О, много е просто. Единственият му недостатък е, че продължава много дълго. Като ерозията на скалите.

— Ужасно ми е неприятно, че в последно време непрекъснато говорите за мен, сякаш ме няма — оплака се глезено Джудит.

— Боя се, че ти просто ни предизвикваш, малка невестулке. Това е единственото оръжие, с което ние, бедните мъже, разполагаме срещу твоите хитрости. Ела, ще ти помогна да слезеш. — Маркърс я хвана през кръста и я пусна на земята. — Ще дойдеш ли с нас вкъщи, Себастиан? Или си бил на път към друга уговорка и прекрасната ти сестра просто те е отвлякла?

— Предположението ти е правилно — отвърна безгрижно Себастиан. — Бях се уговорил да се срещна с няколко приятели в парка. Предполагам, че вече са се отказали да ме чакат, затова смятам да си отида вкъщи.

— Ако си въобразяваш, че можеш да ме накараш да изпитам угризения на съвестта, братко, мога да те уверя, че това не ти се удава. — Маркърс все още я държеше в прегръдката си и тя се отдръпна крачка назад. Ала хватката му се стегна и тя трябваше да се върне при него. Усмихна му се, макар че ѝ беше неудобно от зяпащите коняри.

— По принцип не се занимавам с безнадеждни случаи — отговори ухилено Себастиан. — Тъй като виждам, че в момента нямаш нужда от мен, смятам да се сбогувам.

— Впрочем, ние с теб имаме един въпрос за уреждане — намеси се Маркърс. Шеговитият тон беше забравен. Себастиан го изгледа с високо вдигнати вежди и лордът продължи: — От пет дни се опитвам да те намеря. Ще отидеш ли тази вечер в „Уайтс“ или в „Уотърс“?

— Ще бъда в „Уайтс“ — отговори без колебание Себастиан. Грейсмиър беше казал, че тази вечер смята да играе там фараон.

Маркърс усети трептенията между брата и сестрата така ясно, сякаш бяха видими. И друг път му бяха правили впечатление тези уникални моменти на вътрешно напрежение, когато двамата влагаха в изречените думи смисъл, известен само на тях.

— Добре, ще се видим в „Уайтс“ — кимна той.

— Започвам да ставам любопитна — извика Джудит. — Каква работа може да имаш със Себастиан?

— Това не те засяга, скъпа.

— Така ли? — Златно-кафявите очи блеснаха възмутено. Подсмихвайки се, Себастиан остави двамата съпрузи да се разправят и се запъти към изхода. В последно време отношенията между сестра му и съпруга ѝ бяха учудващо добри.

— Влизай вкъщи — заповяда Маркърс. — Предстои ни дискусия за формулировките.

— О, разбира се — съгласи се с готовност Джудит. — Обещава да е интересна.

Тя тръгна бързо напред, подканвана от нетърпеливата ръка на Маркърс в гърба ѝ.

— Как намери лейди Мортън?

— Болнава, с една дума. Преструвана, с друга дума. Дяволски досадна, като обобщение. Трябва ли да подкрепим тази връзка?

— Да.

— Колко решително го каза.

— Признай, че Хариет е много красива и мила, има чудесни маниери и ще бъде отлична съпруга за Себастиан.

— Приемам първите два атрибута, макар че малката е плаха като църковна мишка, но що се отнася до третия — имам чувството, че двамата изобщо не си подхождат.

— Себастиан знае какво иска — отговори със спокойна увереност Джудит. — И обикновено получава, каквото иска.

— Също като сестра си — отбеляза Маркърс, но в забележката му нямаше хапливост.

## 19

— Просто не мога да проумея защо малката глупачка е така високомерна и дори враждебна. — Грейсмиър се разхождаше напред-назад в салона и в очите му святкаше гняв.

— Тя е много плаха, Бърнард. — Агнес му наля чай. — И е още много млада.

— И Марта беше млада и плаха, но с нея нямах тези трудности. Само за две седмици стана като кротко агънце в ръцете ми.

Агнес можеше да му каже, че тогава е бил по-млад и по-красив, но премълча.

— Марта беше готова да те приеме — отбеляза само тя. — Равнодушието и собственическите претенции на Карингтън бяха на път да унищожат самочувствието ѝ и за теб не беше проблем да я приласкаеш с няколко мили думи.

— Много ти благодаря за високото мнение, което имаш за способностите ми — отвърна Грейсмиър с ледена ирония.

— Хайде, Бърнард, не се обиждай. Много добре знаеш, че това е истината. Хариет още не се е осъзнала като жена. Едва е приета в обществото. — Агнес стана от дивана и му поднесе чая. — Забеляза ли как Джудит я е взела под крилото си? А пък Себастиан не се отделя от нея.

Грейсмиър се изсмя подигравателно.

— Този хлапак! Той е слабоумник с повече пари, отколкото ум.

— Докато си струва да го скубеш... — Агнес се настани отново на дивана.

— Понякога ми се иска предизвикателството да беше по-голямо — промърмори Грейсмиър и отпи глътка чай.

Агнес го погледна изненадано.

— По-добре благодари на небето за късмета си, скъпи. Защо искаш да се мъчиш повече, отколкото е необходимо?

Мъжът избухна в смях.



— Да, тук си права. Но да се върнем на Мортъновата хлапачка... твоята задача е да ми осигуриш по-чести срещи с нея.

— Не съм сигурна, че ще имаме полза от това. Ако момичето се е захласнало по Себастиан и Джудит е решила да помогне на брат си, значи ни очакват сериозни трудности.

Бледосините очи на Грейсмиър станаха стоманени.

— Ако не иска да я убедя, ще прибегна до други средства.

Агнес го погледна със съмнение.

— За отвличане ли говориш?

— Ако се наложи. Една нощ в Хъмпстед ще е достатъчна. Няма никакво значение дали момичето ще отиде там доброволно или не. Доброто ѝ име при всички случаи ще пострада.

— Обществото е толкова несправедливо — усмихна се Агнес. — Мъжът опозорява невинно момиче, отнема му девствеността, а ближните ѝ осъждат нея и я наричат непочтена. — Тя стана и отиде при Грейсмиър с гъвкава, леко полюляваща се походка, която винаги му напомняше придвижването на змия.

— Е, нали почтената женитба ще скрие позора ѝ — отвърна той и усмивката му беше похотлива и жестока едновременно. Агнес го прегърна и дъхът ѝ се ускори. Устните ѝ затрепериха, очите засвяткаха в трескава възбуда. Грейсмиър брутално завладя устните ѝ и за пореден път си каза, че планирането на позорни дела и перспективата някой да страда бяха най-добрия афродизиак за Агнес. Това беше още едно звено от веригата, която ги свързваше.

— Почтена женитба, която ще струва на семейството не по-малко от трийсет хиляди фунта — пошепна до устата му Агнес. — Бедното дете. Почти я съжالياвам. Нали ще бъдеш мил с нея?

— Аз съм мил само с теб, скъпа. И то по начин, който знам, че ти харесва. — Грейсмиър се усмихна и захапа долната ѝ устна, а пръстите му се склочиха около дясната ѝ гърд и започнаха да щипят зърното.

Агнес се разтрепери. Когато болката се разпространи по тялото ѝ, тя простена сладостно и притисна бедра към слабините му. В кръвта ѝ запулсира райска възбуда.

Усетил желанието ѝ, Грейсмиър се изсмя тържествуващо. В момента животът му предлагаше няколко възможности, една от друга по-приятни: съпругата на Карингтън, която махаше с опашчица като кученце и го молеше да унижи мъжа ѝ, и младия Дейвънпорт, който

търпеливо се предлагаше като жертва и чакаше да усети ножа на палача!

— Лошо ли ти е, Джудит? — Сали наблюдаваше загрижено етърва си, която изглеждаше без настроение и не беше темпераментна и весела както обикновено.

Джудит страдаше от главоболие и от теглеца болка в долната част на тялото. Веднага щом влезе в дома на семейство Херън, — тя се оттегли в дамската стая и се увери в това, което вече знаеше. Онази дива, страстна любовна нощ не бе дала плодове и тя не знаеше дали трябва да се радва или да тъгува.

— Виновно е месечното ми неразположение — обясни тихо тя.

— А и компанията е скучна. — Мадам Херън беше поканила за забавление на гостите си само една средно талантива арфистка, вечерята беше оскъдна, а шампанското — изветряло. — Хайде да поиграем карти — предложи тя и отмести почти недокоснатата си чиния.

— В малкия салон има маса за лоо — каза Изабел. — Ако искате, ще се включим в играта.

Джудит поклати глава.

— Не, по-добре да играем басет. Залозите не са много високи, а аз вече ви обясних, че трябва да пресмятаме риска според реда на картите. Така можете да се предпазите поне до известна степен от чистата случайност.

— Боя се, че тази вечер главата ми не е много ясна — оплака се Сали. — Знам, че не съм в състояние да играя разумно, защото не съм се подготвила.

— А пък на мен няма да ми помогнат никакви приготовления — засмя се Корнелия. — Аз съм за лоо.

— Но залозите са ограничени до определена сума — възрази с леко пренебрежение Джудит. — Това не е предизвикателство.

— Вие имате нагласата на истински играч, лейди Карингтън — проговори тихо Агнес Барет, която внезапно беше изникнала зад гърба на Джудит, и младата жена трябваше да стисне зъби, за да прикрие неловкостта и отвращението си, когато се обърна.

— Добър вечер, лейди Барет. Сега ли идвате? Пропуснахте арфистката. — Джудит се усмихна многозначително.

— Чух, че свирила превъзходно.

— Боя се, че не съм експерт в тази област — отговори Джудит.

— Затова пък сте експерт в играта на карти. Жена, която играе у Амелия Долби, със сигурност има талант и сръчност... или играете от чиста необходимост? — добави тя и зачака с присвити очи реакцията на Джудит. Тя се поклони с безизразно лице.

— Вие би трябвало да знаете по-добре, мадам.

Лейди Барет се усмихна едва-едва.

— Съпрузите не обичат да дават пари, нали? — Златно-кафявите ѝ очи задържаха погледа на Джудит, след което тя промърмори някакво извинение и се отдалечи.

— Велики боже — изохка Изабел, която си хапваше тортички с крем от сребърната табла, поднесена от един лакей. — Ти да не си във война с Агнес Барет, Джудит?

— Във война ли? Що за идея. Нямам причини да воювам с нея.

— Може би, но въздухът вибрираше от напрежение, нали? — Изабел погледна въпросително приятелките си и мушна в устата си още една тортичка.

Корнелия се взираше замислено след лейди Барет.

— И аз усетих напрежение. В тази жена има нещо загадъчно. Или причината е у теб, Джудит? Не мога да го изразя с думи, но докато тя стоеше съвсем близо до теб... о, какви глупости говоря! — Тя разтърси глава. — И аз ще играя лоо. Може да съм страхливка, но ми е приятно да играя и ще съм напълно доволна, ако спечеля малко пари.

— Аз също — съгласи се с нея Изабел и си взе още една тортичка. — Според мен да се играе с високи залози е вълнуващо, но и безкрайно изнервящо. — Ягодовата тортичка ѝ хареса и тя предложи на приятелките си: — Тези са дяволски вкусни. Защо не опиташ и ти една, Джудит?

— Пилето в аспик ми развали апетита — отговори Джудит. — Освен това не обичам сладко като теб.

— Сладкото е неустойимо изкушение — обясни Изабел. — Убедена съм, че един ден ще стана като бъчва.

Сали избухна в смях.

— Ще изглеждаш чудесно, Изабел. Грамадна, ленива матрона с непресекаваща щедрост и разточително гостоприемство, която приема в дома си всяко нещастно сираче и всяко скитащо куче, което се изпречи на пътя ѝ.

Джудит се засмя одобрително. Предсказанието сигурно щеше да се сбъдне. Изабел имаше не само слабост към сладкото, но и меко сърце.

— Е, добре, ще играем лоо — кимна примирено тя. — След като ме боли корем и главата ми се пръска, може би е най-добре да играя детски игри. — Най-много ѝ се искаше да се прибере вкъщи и да се пъхне в топлото легло, а Мили да ѝ поднесе горещо мляко с малко бренди. Когато дойде Маркълс, тя щеше да му каже, че не е време за любов, и той щеше да запали огън в камината, да донесе коняка си, да седне до нея и да си говорят. Дали щеше да изпита облекчение, че не бе забременяла?

Джудит се насили да се усмихне и последва приятелките си в салона, където ги чакаше масата за лоо.

Часовникът в задименото помещение удари полунощ. Маркълс допи джина си и стана. Време беше да напусне клуб Дафи.

— Отиваш ли си? — попита Питър Уелби, загледал в кълбата дим от лулата си, които се издигаха към опушения таван.

— Трябва да намеря Себастиан — отговори Маркълс. — Каза ми, че тази вечер ще е в „Уайтс“.

— Мило момче е този Дейвнпорт — отбеляза Питър и също стана. Угаси лулата си и я подаде на келнера, който я окачи на определеното ѝ място зад тезгяха. — Ще имаш ли нещо против, ако те придружа? — попита той и посегна към бастуна си. Погледна с отвращение празната си чаша и добави: — Тази вечер пих прекалено много.

— По-добре да си беше останал на портвайн — усмихна се Маркълс.

Когато се появи зет му, Себастиан седеше на масата за фараон. Печелеше редовно, но с толкова безгрижно добродушие, че купчината жетони и разписки пред него изглеждаше незначителна.

Грейсмиър държеше банката. Когато пристигна Маркъс, той вдигна глава и погледите им се срещнаха. Без да иска, Грейсмиър отново усети страхливата тръпка от онази отдавна отминала сутрин, когато Карингтън го бе заварил с Марта. В бледосините очи светна гняв, на който лордът отговори със студено, подигравателно презрение и веднага след това се обърна към своя роднина.

— Щом свърши играта, бих искал да поговоря с теб, Себастиан.

— Да, разбира се. — Младият мъж небрежно редеше жетоните около картите си. — И без това смятах да спра след този рунд... докато имам малко преднина.

Грейсмиър вдигна най-горната карта от колодата пред себе си и я откри. Вале купа. Сложи го от дясната страна и огледа играчите.

— Стига за днес — въздъхна виконт Мидълтън и бутна към банката жетоните, които беше наредил до собственото си вале пика. — Играта е прекалено тежка за мен.

Грейсмиър откри втората карта: поп пика и я сложи вдясно от колодата. Себастиан бе заложил на противоположната карта и се засмя невярващо — тази вечер имаше невероятен късмет!

— Но се обзалагам, че още утре щастieto ще ме изостави. Нали знаете, то е капризна любовница.

Грейсмиър избута към Себастиан три жетона по 50 гвинеи.

— Не бива да спирате точно сега, Дейвънпорт. Не и когато късметът е изцяло на ваша страна.

Нещо в гласа на врага му събуди недоверието на Себастиан. Може би алчността, която Грейсмиър едва прикриваше. Той огледа бегло масата и с крайчеца на окото си забеляза как в бледите очи светна надежда. Грейсмиър очакваше да спечели следващата игра!

Себастиан вдигна рамене подчертано равнодушно и се облегна назад, като наблюдаваше внимателно противника си.

— Вашите залози, господа. — Грейсмиър се усмихна на играчите.

Себастиан сложи два жетона до седмица спатия. Останалите също подредиха залозите си.

Грейсмиър обърна първата карта от колодата и сложи отдясно седмица пика. Себастиан мълчаливо бутна жетоните си към банката. Като срещна хладния му поглед, Грейсмиър се усмихна.

— Лош късмет, но може би пак ще ви провърви. Опитайте с друга карта — подкани го той и облиза устни.

Себастиан поклати глава.

— Не тази вечер, милорд. Щастieto ме напусна. На твоe разположение съм, Маркъс.

Той последва зет си към креслата пред камината. Грейсмиър знаеше, че следващата карта е седмица пика. Себастиан очакваше подобно нещо, но не беше разбрал как е станало. Той познаваше почти всички измамнически трикове, но днешният му беше убягнал, макар да подозираше, че противникът му ще прибегне до измама. До този момент играта беше коректна и сто гвинеи не бяха голяма сума. Защо Грейсмиър беше решил да ги спечели по толкова рискован начин? Дали го правеше, за да не загуби тренинг, както постъпваха Себастиан и Джудит? Или не можеше да понесе, че е започнал да губи от човека, когото беше решил да оскубе?

Себастиан знаеше, че стратегията му бе донесла желания успех: Грейсмиър го бе определил за следващата си жертва. Сега трябваше да усложни играта, като го примамва с редуващи се загуби и печалби. През това време Джудит щеше да си осигури място в приятелския кръг на противника, за да не му идват задни мисли, когато седи до него на игралната маса. Ако скоро ми се наложи да доказвам способностите си в измамническа игра, ще трябва да променим плановете си, каза си Себастиан. Срещу триковете можеше да се излезе само с ответни трикове, но те не биваше да започват двойната игра толкова рано. Вероятно трябваше да губи по-често и по-големи суми, отколкото беше предвидил първоначално.

След като стигна до това решение, Себастиан прогони Грейсмиър от мислите си и се настани удобно срещу зет си, който беше заповядал да им донесат гарафа портвайн.

— Е, за какво искаш да говориш с мен, Маркъс? Признавам, че събуди любопитството ми.

— Става въпрос за дългове, които не са уредени — отговори лордът и наля още малко портвайн в чашата си. — Колко плати за конете на Джудит?

— Малко повече от четиристотин — отговори Себастиан. — Успях да се спазаря.

— Не отричам, че си се справил добре. — Маркъс се отпусна в креслото и кръстоса крака в маслинозелени панталони. — Ами файтонът?

— Двеста и петдесет, доколкото си спомням — Себастиан отпи глътка портвайн. — Първокласна работа. Аз не бих се сърдил заради разходите.

— О, аз не се сърдя — увери го Маркъс. — Ако нямаш нищо против, ще ти изпратя шестстотин и петдесет гвинеи чрез банката си.

Себастиан едва не се задави.

— За какво, за бога?

— Ти си бил пълномощник на сестра си, нали?

— Да, естествено, но... — Себастиан разбра. — Ти смяташ, че съм финансирал покупката... Не, Маркъс, уверявам те, че Джудит плати всяко пени сама. Аз само склучих сделката от нейно име.

— Не говори глупости! — Маркъс видимо се напрегна. — Не се опитвай да ме мамиш, Себастиан. Много добре знам, че сестра ти не може да си позволи такава сума. Знам какви пари получава на тримесечие и проверявам сметките ѝ. — Той остави чашата си на масата и продължи: — Позволих на Джудит да задържи конете и двуколката, затова не мога да допусна ти да поемеш разходите, които съм длъжен да поема аз, моля те, разбери ме.

Себастиан се намръщи и сведе поглед към течността в чашата си. Изведнъж се бе озовал в трънлив храсталак. Беше забравил, че Маркъс не знаеше нищо за „страничните доходи“ на Джудит от игралната маса. Но дори да се беше сетил навреме, в никакъв случай не можеше да излъже зет си и да приеме парите му. Помисли малко и отговори:

— Сметката ти очевидно е невярна, Маркъс. Уверявам те, че сестра ми плати цялата сума за тази покупка. — Усмихна се и се опита да обясни: — Джудит прави чудеса дори със съвсем малки суми, повярвай.

— Откъде може да е взела толкова пари...? — Въпросът замръзна на устните на Маркъс. Как можеше да е толкова наивен? Толкова сяп! Той беше определил горна граница за разходите на Джудит, но тя се бе върнала към старите си занимания.

— Предполагам, че Джудит отново е започнала да играе с високи залози, за да си осигури допълнителен доход, прав ли съм? — Гласът

му прозвуча спокойно. Нищо не издаваше дивия гняв, който бушуваше в гърдите му.

Ала Себастиан не допусна да бъде измамен от овладяното изражение на зет си. Напрегнатата линия около устата, святкането в черните дълбини на очите бяха многозначителни.

— Не можеш да очакваш, че Джудит ще приеме една толкова грубо определена зависимост — каза той. Беше безсмислено да продължи да заблуждава Маркърс. — Когато ограничи разходите й, тя нямаше друг изход, освен да се погрижи сама за потребностите си.

Маркърс пренебрегна забележката му. Гласът му прозвуча спокойно.

— Имаш ли представа колко печели жена ми на игралната маса за една седмица?

Себастиан отговори честно:

— Зависи от това къде играе и дали й трябва пари. Но когато вечерта е добра и залозите са високи, може да се върне въкъщи с хиляда гвинеи, без това да направи впечатление на другите. Разбира се, на Пикъринг Стрийт би могла да спечели доста повече.

Маркърс имаше чувството, че главата му всеки момент ще експлодира.

— Значи тя посещава игрални салони? Сигурно се чувства като в старите времена.

Себастиан трепна като ударен.

— Джу не е като лондонските дами, Маркърс. Тя има гордост... много повече от другите жени. — Той притисна ръце в слепоочията си, търсейки правилните думи. — Ако се опиташ да й наложиш волята си, тя ще те удари. Никога не е била финансово зависима от някого. Ако й се беше доверил, че ще ограничава разходите си в определени граници, нищо подобно нямаше да се случи.

— Благодаря, че ме просвети. — Маркърс се изправи рязко. — Но трябва да знаеш, че моето богатство не е на разположение на всяка авантюристка, която си е извоювала известно право да претендира за него. А сега те моля да ме извиниш... трябва да се занимая със сестра ти. Досега не успях да я впечатля с дълбочината на чувствата си по този деликатен въпрос, но днес смятам да се изясня.

С натезало сърце Себастиан проследи как зет му излезе от салона с големи крачки. Крехкият скелет на брака на сестра му щеше



отново да се разтърси из основи, това беше повече от сигурно. Можеше само да гадае дали пукнатината ще бъде запълнена. Но той трябваше да се прибере вкъщи и да чака сестра си. Тя много скоро щеше да има нужда от него.

Себастиан се подкрепи с още една чаша портвайн и се прибра, за да изчака развоя на събитията.

Маркърс се връщаше бавно от Сент Джеймс парк. Нощта беше мрачна, но дори при лунна светлина той нямаше да забелязва обкръжението си. В главата му бушуваше буря от гняв, разочарование и нещо, което не смееше да признае за тъга. Изпитваше дива болка от съзнанието, че бракът му, създаден върху пясък, може да бъде изграден стабилно, върху здрава основа от цимент. Вярата му, че това е възможно, бе претърпяла пълно, внезапно крушение. Той беше започнал да се отърсва от товара на недоверието, все по-често допускаше топлите му чувства към Джудит да прогонят съмненията, с една дума, позволи й да го омотае в мрежата си, както в Брюксел бе допуснал да бъде изкушен от тялото й. А сега всичко беше свършило. Джудит искаше само богатството му. И когато той престана да задоволява материалните й желаня, тя моментално престана да мисли за общественото му положение, за отговорността си, и започна сама да печели пари за задоволяване на желанята си, продължи, безсрамно отвратителния си маскарад. Тя нямаше интерес, нито намерение да бъде негова жена в истинския смисъл на думата, да приспособи своя стил на живот към изискванията и задълженията, на общественото му положение, макар да се ползваше в пълна степен от всичките му предимства. Тя го използваше — както го беше използвала от самото начало.

На ъгъла на Дук Стрийт и Пикадили Маркърс бе изтръгнат брутално от мрачните си размишления от шум и крясъци. Група млади мъже, горе-долу на възрастта на Чарли, вървяха по тротоара, размахваха бутилки и ревяха пиянски песни. Един от тях изпразни пушката си във въздуха и изстрелът накара нощния пазач да дотича от близката улица. Той вдигна фенера си, за да освети лицата на пияните младежи, но това беше фатална грешка. Със задружен вик пияните се хвърлиха напред и обкръжиха пазача с еднозначното намерение да се отдадат на любимото занимание на младите аристократи в свободното им време: да пребиват нощните пазачи.

Маркърс, който и без това кипеше от гняв, съзря благоприятния случай да даде воля на емоциите си. Размаха бастуна си и се хвърли сред биещите се. Много скоро успя да стигне до падналия на земята пазач. Един от младите мъже — със силно зачервено лице и кръвясали очи — вдигна една празна бутилка с намерението да я използва срещу нощния странник, който се бе осмелил да развали забавлението ми. Маркърс сграбчи китката му и младежът изпищя от болка. Маркизът го гледаше мълчаливо. Хватката му се стегна, докато младият аристократ изпищя отново и изпусна бутилката на земята. Стреснат от гневния поглед на двете абаносовочерни очи, той отстъпи назад, без да смее да проговори, а приятелите му, усетили заплахата, която излъчваше непознатият, побързаха да изчезнат.

Пазачът се надигна с усилие, вдигна фенера си, приглади униформения жакет и намести изкривената перука. Изрърмжа нещо в смисъл, че ще отведе младите негодници пред съдията, но бандата отдавна беше изчезнала. Само от края на улицата долитаха ядните им ругатни.

— Хулигани — изсъска отвратено Маркърс и изрита с ботуша си счупените стъркла. — Имат много пари и още повече свободно време, което не знаят с какво да запълнят. Понякога си мисля, че не трябваше да побеждаваме Наполеон. Няколко години в армията щяха да им се отразят много добре.

Пазачът кимаше усърдно, но ставаше все по-нервен. Спасителят му беше в същото опасно настроение като младите негодници, ако се съдеше по страшните му очи и начина, по който стоварваше бастуна си върху раменете им. Той направи лек поклон, благодари на непознатия и продължи обиколката си, размахвайки фенера.

Сблъсъкът не беше достатърчен да укроти ярките пламърци на гнева му, когато Маркърс изкачи стърлбището към вилата на семейство Херърн. От прозорците струеше светлина, посрещнаха го гласове и веселите звуци на танцова музика. Маркърс нареди на иконома да повика каретата на лейди Карингтърн и се запърти към балната зала.

Домакинята го посрещна със сияеща усмивка и Маркърс се насили да я поздрави с подобаваща учтивост, но Аманда Херърн веднага разбра, че високопоставеният маркиз Карингтърн мислеше за друго... и както личеше по израза на очите му, мислите не бяха много радостни. Домакинята изпита истинско облекчение, когато гостът й се

извини и се запъти към салона за карти, като на минаване хвърли бърз поглед в дневната, където бяха навили килима и няколко двойки танцуваха под звуците на пианото.

Джудит не танцуваше. Не я намери и в големия салон за карти. Вероятно залозите не са били достатъчно високи, каза си мрачно Маркърс и се запъти към малкия салон.

Чу смеха на жена си още пред вратата.

— Засрами се, Сали, обърка всичко! Как можа да загубиш тази игра?

— О, вече е много късно — отговори нацупено Сали. — А аз нямам твоята способност да се концентрирам.

Способност, много необходима да се поддържа измамният маскарад. Маркърс остана известно време в сянката на тежката кадифена завеса. Около масата за лоо седяха десетина души, всички във ведро настроение. Играеха на ниски залози, наказанието беше десет шилинга. Джудит естествено беше натрупала пред себе си голяма купчина шилинги и Маркърс проследи как мъжът насреща ѝ бутна към нея нова купчинка монети.

— Пак спечелихте, лейди Карингтън.

— Каква изненада — прошепна цинично Маркърс и се запъти към масата.

Джудит се зарадва много на появата му и не усети хапливостта в гласа му. Обърна се към него, но усмивката замръзна на устните ѝ, като видя израза на лицето му. По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— О, Маркърс, не те очаквах.

— Това не е ли твърде дребно предизвикателство за теб, скъпа? — попита той с жест към картите и дребните монети. Гласът му преливаше от сарказъм и в очите му блесна луд гняв.

На бузите на Джудит се появиха трескави червени петна и тя не беше в състояние да се овладее. Най-лошите ѝ опасения се потвърждаваха. Забеляза как другите играчи се местеха неловко на столовете си, видя учудените погледи, отправени към лорд Карингтън.

— Винаги съм обичала тези игри — обясни тя в отчаян опит да спаси ситуацията. — Забавлявахме се чудесно, нали? — И се усмихна успокоително на съиграчите си.

— О, наистина се забавлявахме добре. — Изабел кимна с готовност и събра картите. В погледа, отправен към Джудит, имаше

сърдечност и окуражаване. — Не желаете ли да се присъедините към нас, лорд Карингтън?

Маркъс поклати глава. Жестът му граничеше с неучтивост.

— Чакам съпругата ми да се сбогува.

Джудит осъзна, че трябваше да сложи край на тази ужасна сцена. Нямахме друг изход, освен да го последва. Главата ѝ бучеше болезнено, когато бутна стола и посегна към чантата си.

— Забрави си печалбата — изрече остро Маркъс.

— О, мястото ѝ е в гърнето. — Джудит бутна купчинката шилинги към средата на масата и се опита да се усмихне. Пожела лека нощ на съиграчите си, опитвайки се да се държи така, сякаш не се беше случило нищо необикновено, но усещаше напрежението в ъглите на устата си и виждаше неудобството и стъписването в очите на другите.

— Предполагам, че не си струва да запазиш толкова скромна печалба — промърмори Маркъс, когато улови ръката ѝ. Джудит се скова и беше готова да се отдръпне, но той усили натиска и притисна ръката ѝ към тялото си, така че противенето ѝ щеше да направи неприятно впечатление.

Не ѝ хрумна отговор, който би бил безобиден пред толкова много хора, затова изписа на лицето си измъчена усмивка и продължи напред. Двамата прекосиха помещенията, тя се кланяше и се сбогуваше с гостите като марионетка, подчиняваща се на кукловода. Без възражения се остави на мъжа си да я изведе от вилата на семейство Херън и да я качи в чакащата пред входа карета.

— Какъв беше този театър, Маркъс? — Джудит се ядоса ужасно от треперенето на гласа си и отказа да признае, че то не се дължеше само на гнева от унижението, на което я беше подложил, а и на страха.

— Няма да обсъждаме проблема тук — обяви Маркъс с ледена решителност.

— Но аз настоявам...

— Ти нямаш право да настояваш.

В забраната имаше толкова острота, толкова злоба, че Джудит загуби ума и дума. Сгуши се в един ъгъл на каретата и отчаяно се опита да събере сили, да намери ключа за случилото си, каквото и да беше то... да разбере какво ѝ предстоеше. Очевидно се беше случило нещо ужасно. Но какво?

Каретата зави по Баркли Стрийт. Кочияшът спусна стълбичката. Маркъс слезе пръв и ѝ подаде ръка. Двамата влязоха мълчаливо в къщата, нощният портиер заключи вратата зад тях и им пожела лека нощ.

— Ще обсъдим случая в моя кабинет. — Маркъс впи пръсти в рамото на Джудит, която се бе обърнала към вратата.

Там не ни чакат слуги, разбра веднага тя. Нито един, който трябва да бъде отпратен, преди Маркъс да стовари силата на гнева си върху нея. Тя се изтръгна от ръката му — първият жест на независимост, който си бе позволила от началото на сблъсъка, — и тръгна пред него по тесния коридор към квадратната стая в задната част на къщата.

— Сега най-последно ще ми обясниш ли какво става? — Ръцете ѝ трепереха, когато свали дългите копринени ръкавици, пръст по пръст, но гласът ѝ отново прозвуча овладяно.

Дълбоката нощна тишина в спящата къща я обгърна. За момент Маркъс остана мълчалив. Хвърли бастуна и ръкавиците си на масата и си наля чашка коняк, опитвайки се да овладее бушуващия гняв. Когато заговори, гласът му беше почти спокоен и въздържан.

— Открито признавам, че бях глупаво наивен. По някаква незнания и несъмнено глупава причина бях убеден, че не изпитваш необходимост да печелиш издръжката си на игралната маса, след като си постигнала материална сигурност чрез нашата женитба.

Ето какво било! Устните на Джудит бяха бледи, съвсем безкръвни, когато отговори:

— Когато ти ми заяви, че ти е неприятно да плащаш издръжката ми, не видях друга възможност, освен да се издържам сама. Искам веднага да кажа, че предпочитам това разрешение на въпроса. Не горя от желание да съм зависима от капризната ви щедрост, милорд.

— Никога не съм твърдял, че ми е неприятно да плащам разходите ти. Казах само, че като твой съпруг ще проверявам какво харчиш. Ти нямаш право да се разпореждаш неограничено с моето богатство. Предполагам, че си очаквала точно това, но... — Леден студ звънеше във всяка тежка, засрамваща дума.

Джудит имаше чувството, че под силата на презрението му се е свила до малка купчинка парещ срам, и поведе отчаяна борба да оцелее. Вкопчи се в гордостта си, в съзнанието, че той не беше прав.

— Никога не съм очаквала да получа неограничен достъп до богатството ти, не очаквам и сега — проговори с пресекващ глас тя. — Но предполагам, че като твоя жена имам право да се отнасяш великодушно към мен и да зачиташ достойнството ми. Вместо това ти ми отреди ролята на бедна роднина или на невръстно дете, което трябва да моли за джобни пари.

— И за да ми отмъстиш, реши да вземаш пари от приятелите ми и да увеличиш недостатъчната си издръжка?

— Аз не вземам пари от приятелите ти, аз ги печеля! — изкрещя невъздържано тя. — И ги печеля, защото съм по-добра от тях!

— Печелиш, защото си професионална картоиграчка. Ти си авантюристка, и никога няма да бъдеш нещо друго — изрече ожесточено Маркърс. — А аз си мислех... Бог да ми е на помощ... мислех, че сме намерили истината, върху която да изградим брака си. Само че истината е една, нали, Джудит? Ти си жена, която трябва да манипулира другите, и ще продължиш да манипулираш всеки, който се изпречи на пътя ти, и да ги използваш в своя изгода.

— Не — пошепна тя и теглещата болка в корема ѝ се усили, когато мускулите се стегнаха под жестоките думи. Притисна ръце о бузите си и повтори: — Не, не е така.

— О, не е ли? — Маркърс вдигна вежди, лицето му помрачня още повече. — Кога реши, че съм най-подходящият пръв ползвател на скъпоценната ти добродетел, Джудит? Когато ме видя за пръв път? Или едва по-късно ме избра за жертва... може би по пътя към Катр Бра?

— Какво говориш? — Тя се взря като замаяна в лицето му, замръзнало в ледена маска. — Не разбирам за какво намекваш.

— Така ли? Тогава ще ти обясня, моя умело преструваща се съпруго. — Маркърс се извърна рязко настрана и стисна ръце в юмруци, опитвайки се да се овладее. Искаше да я нарани, както тя го беше наранила, но знаеше колко силна може да бъде бруталността в душата му, ако загуби контрол над себе си. — Когато една девствена млада дама загуби невинността си по непочтен начин от почтен мъж, тя може да претендира този мъж да се ожени за нея. Разбирам колко ти е било трудно да сдържаш страстната си природа, докато намериш най-богатия купувач за скъпоценната си стока. Прав ли съм? Предложи ми

се под маската на опитна авантюристка и аз открих девственницата едва когато беше твърде късно.

Джудит се олюля. Никога не се беше чувствала толкова зле. Тялото ѝ беше сковано, в гърлото ѝ се надигна гадене. Всичко беше очаквала, само не това. Значи той през цялото време е мислил, че тя го е прелъстила нарочно, че е играла ролята на уличница, за да го примами в капан с девствеността си.

— Не — отвърна тя и гласът ѝ беше само дрезгав шепот. — Това не е вярно. Когато бях с теб, изобщо не мислех за девствеността си. Мислех само за теб... нима не помниш какво беше... и какво е сега между нас. — Пламенният ѝ апел към спомена за изпепеляващата страст, която споделяха, остана без ответ. — Как си могъл да помислиш, че чувствата ми към теб са измамни? Аз не мога да се преструвам, никога не съм могла. Това е нещо, което човек или преживява, или не. — Сълзи нахлуха в очите ѝ, но тя успя да ги прогони.

Маркът почти не я слушаше. Изтри думите ѝ с рязък жест.

— Ти си талантива артистка — отговори той. — Често съм те виждал да играеш. Каква щастлива случайност, че Франсис и другите се появиха точно навреме! Капанът щракна безвъзвратно, нали?

— Не — изрече с мъка Джудит. — Не, не беше така.

Сърцето и тежеше като олово, по бузите ѝ се стичаха сълзи от болка и унижение. Внезапно бойният дух я напусна, тя се предаде и сведе глава.

— А сега ме изслушай внимателно — продължи Маркът, като произнасяше всяка дума с безпощадна яснота, за да сложи юзди на гнева си и да придаде повече тежест на речта си. — Тъй като си оставаш моя жена, от този миг нататък ще започнеш да се държиш като такава. Аз не ти вярвам, затова ще поема отговорността и ще отстраня саморъчно грешките ти. От този миг нататък ще играеш само вист и лоо. Аз ще те наблюдавам и ще следя всяка твоя крачка. — Разпери ръка и започна да брои на пръстите си. — Няма да приемаш покани без моето изрично съгласие и ще влизаш в салон за карти само придружена от мен. Ако те видя на друга маса, освен за лоо или вист, ще те принудя незабавно да си тръгнеш, все едно колко унизително е това за теб. Разбра ли ме?



— О да — отговори съвсем тихо тя. Той смяташе да направи брака им затвор и се самоназначи за надзирател.

— Има и още — продължи все така студено Маркъс. — Когато искаш да купиш нещо, ще ме молиш за разрешение. Искам да знам точно какво ще купиш, за какво ти трябва и колко струва. Тогава ще решавам дали да направиш покупката или не. Никога повече няма да ме използваш, Джудит. — В гласа му имаше безутешност и той ѝ обърна гръб. Пристъпи към високия прозорец на верандата, отметна тежката завеса и се загледа в безлунната нощ.

Чу тихото затваряне на вратата и разбра, че жена му си е отишла. В мислите си отново чуваше собствения си глас, безмилостните, наказващи думи, израз на мъката му от измамата, на която беше станал жертва. Да, зад студения гняв се криеше мъка. Предстояха им още дълги години заедно... мъчение и за двамата. Тази вечер наистина желаше никога да не е срещал Джудит, желаше го силно както никога преди. Защото от днес нататък близостта ѝ щеше да му причинява само болка. Беше започнал да я обича, но се оказа, че е обичал фантом.

Маркъс напълни отново чашата си и изпи на един дъх силния коняк. След това се качи в спалнята си. Задрямалият Чевъли скочи от столчето до огъня.

— Надявам се, че сте прекарали добре, милорд.

— Не си спомням да съм прекарвал някога по-ужасно — отговори изтощено Маркъс. Слугата веднага млъкна и се посвети изцяло на задачата да сложи негово благородие в леглото.

В съседната стая Джудит седеше на леглото. Бе отпратила Мили още с влизането си и беше заключила вратата след нея, след това превъртя и ключа на свързващата врата. Сега седеше и се вслушваше напрегнато в тихото шумолене и крачките в съседната стая. Много скоро Чевъли щеше да пожелае лека нощ на господаря си и да се оттегли.

Измъчвана от болки, Джудит се сви под завивката. Отчаянието се бе настанило трайно в сърцето ѝ. Тук нямаше бъдеще за нея. Животът, който Маркъс предвиждаше, щеше да бъде непоносим и за двамата.

Тънката ивица светлина под свързващата врата угасна. Очевидно Маркъс беше духнал свещта на нощното си шкафче. Джудит се надигна и с тих стон протегна измъченото си тяло. Свали балната

рокля и облече удобен костюм за езда. Обиколи стаята на пръсти, като отваряше безшумно шкафове и чекмеджета, и събра в малък куфар няколко четки за коса, нощници, прах за зъби и дрехи за смяна. Нямаше да вземе нищо, купено по време на брака ѝ. На първо време това беше достатъчно, а останалото щеше да си купи по-късно.

Повече не можеше да остане под един покрив с Маркърс Девлин. Съзнаваше, че прибързаното ѝ напускане означава край на плановете ѝ да унищожи Грейсмиър, но не виждаше друга възможност. Себастиан щеше да я разбере и двамата щяха да измислят друг план.

Въпреки това... никога не се беше чувствала толкова отчаяна, напълно изгубена. Не можеше да остане при Маркърс, но защо мисълта, че няма да го види никога повече, беше толкова мъчителна?

Джудит завъртя предпазливо ключа в ключалката и излезе от стаята си. Спря в коридора, осветен от една-единствена свещ на стената, и се послуша. Навсякъде цареше тишина. Всички в къщата спяха. Тя слезе на пръсти по стълбата, превивайки се от болки в корема, и зави по тесния коридор към кабинета на Маркърс. Не можеше да излезе през входната врата.

Отвори големия прозорец-врата и излезе в градината. Една портичка в зида водеше към двора на оборите. Чуваше се пръхтене на коне, риене на копита в сламата. Джудит прекоси двора, придържайки се в сянката на зида. Ратаите щяха да се събудят най-рано след час и в този момент тя имаше чувството, че е единственото будно човешко същество в цял Лондон. Съзнаваше, че е опасно да излезе на улицата в този тъмен час преди да се развидели, но нямаше друг изход. Извади пистолета от чантата и го пхна в джоба си.

До Албърмерл Стрийт имаше само десет минути път пеша и тя не срещна никого по пътя си. Помещенията на Себастиан бяха на партера и тя се надигна на пръсти, за да почука на прозореца. Ако използваше чукчето на вратата, щеше да ѝ отвори хазаинът, а тя не знаеше какво би могла да му обясни за посещенията си в този късен час. Вдигна отново ръка, за да почука по стъклото, но в този момент входната врата се отвори.

— Влизай — пошепна Себастиан.

— Откъде знаеше, че съм аз? — Тя мина покрай него в тъмния коридор.

— Очаквах те — отговори той, взе куфара и я отведе в дневната.

— Значи не съм те събудила.

— Не. Знаех, че ще дойдеш. — Той остави куфара ѝ в ъгъла и я погледна изпитателно. — Приличаш на призрак. Искаш ли бренди?

— Да, моля те. — Джудит свали наметката и ръкавиците си. — Благодаря ти. — Отпи голяма глътка и пристъпи към камината, където догаряха няколко цепеници.

Себастиан добави още дърва и много скоро огънят се разгоря буйно. Съскането на пламъците действаше утешително. В погледа на младежа имаше сериозна загриженост. Сестра му отпиваше от брендите си и той забеляза как с несъзнателен жест поглади корема си, когато огнената течност стопли скованите мускули.

— Очевидно не се чувстваш особено добре — промълви той.

Тя се усмихна тъжно и кимна.

— Това прави нещата още по-лоши.

— Хайде, кажи ми всичко. Какво ти направи той?

— Откъде знаеш...? Ти ли му каза?

— Той искаше да ми даде пари за конете и файтона ти. Обясних му, че си ги платила сама, и той си извади правилните заключения. Карингтън не е глупак.

— Никога не съм го смятала за глупак. — Джудит му разказа за сцената в кабинета, без да пропусне нито една обидна дума. Себастиан слушаше и лицето му все повече помрачняваше. Веднага бе разбрал, че зет му притежаваше чувствителността на орда разярени слонове.

— Къде ще отидеш сега? — попита той, когато Джудит свърши.

— В някой малък хотел.

— В Лондон ли?

— Да, но в някой краен квартал, не толкова изискан, за да не рискувам да срещна познати на улицата.

— Кенсингтън... Блумсбъри?

— Нещо такова... Виж, разбирам, че с бягството си унищожих всичко, но...

— Не е непременно така — възрази брат ѝ. — Ще измислим нов план. Но в момента имаш нужда най-вече от спокойствие. Утре сутринта ще ти потърсим подслон. — Той остави чашата си. — Ще те отведе в спалнята, а аз ще спя на дивана.

— Не, аз нямам нищо против да спя тук.

— Стига, Джу. Дори да пренебрегнем факта, че не се чувстваш добре, нямаш причини да защитаваш независимостта си точно пред мен. Ще спиш в леглото ми, а аз ще се устроя удобно на дивана. Доколкото си спомням, доскоро се задоволявахме с доста по-неудобни стаи за живеене.

Джудит се усмихна на спомена.

— Извинявай, братко. Тази нощ очевидно не съм в състояние да разсъждавам ясно.

Той помилва бузата ѝ и я целуна бегло.

— Защо ли това не ме изненадва особено?

Джудит го последва в спалнята.

— Какво ще правиш, ако Маркърс почука на вратата ти?

— Да, вероятно ще дойде скоро. — Себастиан се усмихна сухо.  
— Не може да се направи, че изобщо не си съществувала.

— Не, но ми се струва, че в момента това е най-голямото му желание.

Себастиан поклати глава.

— Разбирам, че положението е сериозно, но съм сигурен, че нещата може да се променят.

— Не мога да се върна при него — промълви с болка Джудит.

— Разбирам — отговори съчувствено Себастиан. — Не и след това, което се случи днес. — Стисна ръцете ѝ и настави: — Ти си изтощена до смърт, мила. Легни си. Все ще измислим нещо.

— Естествено, винаги досега сме успявали — кимна тя, макар че в момента съвсем не беше убедена в това. Целуна го по бузата и прошепна: — Благодаря ти.

— Почини си.

Джудит се пъкна в леглото и въпреки отчаянието и болката си моментално потъна в дълбок сън на пълно емоционално изтощение.

## 21

Маркър спа неспокойно тази нощ и се събуди дълбоко потиснат. Известно време остана в топлото легло, замислен за нерадостните перспективи в брака си. След снощния ожесточен сблъсък, след всички неща, които бяха казани, той не виждаше възможност да продължат връзката си по друг начин, освен да поддържат студено примирие. Съзнаваше, че непрекъснато ще подозира Джудит в някакви коварни мотиви, в някакви стратегии да го използва. Никога вече нямаше да повярва в реакциите и чувствата ѝ... дори в леглото. Щеше да я наблюдава като ястреб, да следи с подозрение всяка нейна крачка. Ожесточената ѝ съпротива само щеше да подклажда недоверието му. Дяволски кръг, от който нямаше излизане.

В сивия, безутешен утринен здрач Маркър се надигна от леглото и тихо се отправи към свързващата врата. Завъртя дръжката, но вратата беше заключена. Това не го изненада, но го ядоса. Отсега нататък трябваше да държи живота на Джудит под постоянен контрол и нямаше да търпи заключени врати.

Излезе в коридора и мина през другата врата. Тя се отвори, но стаята беше празна. В първия момент Маркър не повярва на очите си. Остана пред леглото, опитвайки се да подреди хаоса в главата си и да заглуши внезапния наплив от чувства, които не смееше да назове. Леглото не беше използвано, имаше няколко отворени чекмеджета, съдържанието им беше разхвърляно, сякаш някой бе ровил с голяма бързина. Гардеробът беше отворен, четките за коса ги нямаше на тоалетната масичка.

Джудит си бе отишла. Стаята ѝ не оставяше съмнение в това. Но разумът му упорито отказваше да приеме факта, че Джудит го бе напуснала. Той се вкопчи в първото, което му хрумна, в най-лесно уловимия аспект: обществените последствия от това събитие. Отговорът беше съвсем прост: в гърдите му пламна нов гняв. Как бе посмяла просто да си отиде! Да го постави в такова положение! Как да обясни на слугите, че жена му беше напуснала къщата посред нощ?

Как да обясни отсъствието на Джудит пред обществото? Това беше акт на страхливо отстъпление, какъвто никога не беше очаквал от жена си.

Вбесен, той отключи свързващата врата, влезе в стаята си и позвъни за Чевъли.

— Лейди Джудит трябваше да замине рано сутринта в провинцията — обясни кратко той, когато камердинерът дотича задъхан. — Тази нощ пристигна вест, че любимата ѝ леля се е разболяла, и трябваше да тръгне веднага. Уведомете Мили, ако обичате.

— Да, милорд. — Чевъли имаше богат опит в криенето на чувствата си и не показа ни най-малка изненада от тази необикновена информация. Помогна на господаря си да се облече и търпеливо го изчака да си избере най-подходящата вратовръзка за деня. За негова изненада маркизът се задоволи с първата, която му подаде, и не употреби дори пет минути за деликатната работа по завързването ѝ.

Маркът пхна в джоба си табакерата от севърски порцелан и се запъти към стаята за закуска на долния етаж.

— Наредете да впрегнат каретата, Грегсън — заповяда той през рамо.

Икономът се поклони и също не показа изненадата си от ранното излизане на господаря.

Маркизът влезе в стаята за закуска и затвори вратата зад гърба си малко по-силно от обикновено. Наля си кафе, взе порция пържени яйца с пресни подправки и седна на масата. Лека-полека противоречивите чувства, които се бореха за надмощие в сърцето му, започнаха да се подреждат. Изпи кафето си на малки глътки и се загледа с невиждащ поглед в яйцата си, които изстиваха. Естествено трябваше да намери Джудит и да я върне. Все едно какво бъдеще ги очакваше, тя беше негова жена и беше длъжна да пази доброто му име. Все едно дали беше коварна измамница или не, тя щеше да остане негова съпруга до края на живота си. Нямахше никакво значение дали това ѝ харесва или не. А когато я намереше...

Маркът блъсна ядно стола си и отиде до прозореца. Навън беше сияещо утро, по моравата блестеше лек скреж. Естествено беше бесен на Джудит, че го бе поставила в това положение, но в сърцето му имаше не само гняв. Джудит трябваше да се върне — колкото се може по-скоро. Иначе щеше да избухне скандал. Но когато застана на

вратата към празната ѝ стая, той изпита не само гняв. В нейно отсъствие стаята изглеждаше чужда и бездушна. Даже къщата изглеждаше променена, сякаш я бяха лишили от духа, който ѝ беше вдъхвал живот. Маркърс се опита да назове чувството, което го бе връхлетяло в празната стая, и скоро намери думите: страх от загубата. Панически страх. И сега усещаше как страхът се измъква под гнева. Не можеше да го опише другояче.

Той се заразхожда нервно напред-назад по стаята, опитвайки се да открие какво означаваше всичко това. Може би измамните маневри на Джудит нямаха никакво значение? Може би той беше съгласен тя да го използва, ако това беше цената за присъствието ѝ в къщата? Дали противоречивите му чувства означаваха, че е готов да отмени наказанието, което ѝ беше наложил, ако тя му предложеше компромис? Можеха ли да започнат отначало? Какво се страхуваше да не загуби — надеждата за любов или физическото удоволствие, което споделяха?

Дълбоко замислен, той чу смеха на жена си — дързък, чувствен смях, — и този звук му отне дъха. Буквално усети тялото ѝ в ръцете си, сякаш сънуваше на живо. Помириса лавандуловата свежест на кожата ѝ и потрепери. Главата с блестящите медноцветни коси, големите златно-кафяви очи изникнаха пред вътрешния му взор. Но не беше само това, не! Той искаше цялата Джудит. Искаше бурния, страстен темперамент, острия ум, дръзкия език, заразяващото чувство за хумор. Искаше гордостта и силния ѝ порив към независимост. Искаше жената, която носеше пистолет в чантичката си, която не губеше кураж във време на нужда, жената, която не се колебаеше и не се плашеше да помага на окървавените ранени и да отиде дори на бойното поле. Жената, която носеше отговорност за себе си.

Защо искаше да покори тази жена, да я подчини на волята си? Мисълта колко глупаво и неосъществимо беше намерението му го накара да се усмихне саркастично. По някаква неразбираема причина Джудит, въпреки проклетите ѝ измамничества и рафинираните интриги, беше единствената жена, която той желаше. И щом беше така, значи беше длъжен да подходи към нея с повече деликатност, отколкото беше проявявал досега, да се опита да изкорени недостатъците ѝ. А онова, което не можеше да промени, трябваше просто да приеме.

Първо обаче трябваше да я намери и да я върне вкъщи. Първата крачка беше ясна. Ако не постигнеше успех, трябваше да седне и много внимателно да помисли какво ще прави оттук нататък.

Грегсън влезе в трапезарията и съобщи, че каретата на негово благородие чака пред вратата.

— Благодаря ви. Лейди Карингтън замина в провинцията, за да се погрижи за болната си леля.

— Да, милорд, Чевъли вече ми каза. Знаем ли вече кога ще се върне господарката?

— Когато здравето на лелята се подобри, предполагам — отвърна раздражено Маркъс и пъкна ръце в ръкавите на тежкото палто, което Грегсън държеше във вдигнатите си ръце.

Трябваше да отиде на Албърмерл Стрийт. Вече беше единайсет — вероятно твърде ранен час за Себастиан. Сигурно щеше да го завари вкъщи. Предположението му се оказа правилно — младежът седеше на масата за закуска, след като бе направил кратък излет до Кенсингтън.

— Добро утро, Маркъс. — Себастиан се изправи учтиво, когато слугата съобщи за пристигането на зет му. — Желаете ли да закусите с мен?

— Не, вече закуших. Къде е тя, Себастиан?

— Знаех си, че си дошъл за това. — Себастиан се настани отново в стола си. — Нали нямаш нищо против, ако продължа да...

Маркъс нервно плесна с камшика си по високия ботуш за езда.

— Нямам много време, Себастиан. Къде е тя?

— Много труден въпрос — промърмори домакинят и отпи глътка ейл. — Не мога да ти кажа, нали разбираш?

— Естествено през нощта е дошла при теб?

— Естествено.

Маркъс огледа стаята. Ако Джудит беше някъде наблизо, той щеше да разбере, щеше да го усети с тялото и със сърцето си. Тя винаги му въздействаше по този начин и въздействието ѝ се засилваше, колкото по-дълго живееха заедно. И сега инстинктът му показва, че е напуснала жилището на брат си.

— Не ми се сърди, че ще го кажа, но си постъпил доста... безчувствено — отбеляза Себастиан.

— Готов съм да го призная — отвърна глухо Маркъс. — Но предизвикателството беше подлудяващо.



Себастиан се намръщи. Цяла нощ беше размишлявал над случилото си, докато сестра му спеше дълбоко. Не бе казал нищо на Джудит, но беше стигнал до заключението, че малко намеса в личния ѝ живот ще бъде само за нейно добро. Естествено той също имаше интерес бракът ѝ да не бъде разрушен. Не можеше да унищожи Грейсмиър без помощта на Джудит, а докато не се разправеха с врага си, той не можеше да направи официално предложение на Хариет. Дълго време се колеба, но когато обмисли нещата от всички страни, стигна до заключението, че намесата му ще бъде от полза колкото за самия него, толкова и дори повече за Джудит.

— Ако още от самото начало не беше направил грешни заключения, Джудит нямаше да има основания да те предизвиква — заговори колебливо той.

— Може би трябва да ми обясниш по-ясно какво имаш предвид. — Маркът седна, но продължи да удря с камшика по ботушите си. Проницателният му поглед се устреми в лицето на шурей му.

— Джу въобще не е знаела, че онази сутрин в кръчмата е имало чужди мъже, след като вие двамата... — Себастиан не посмя да завърши изречението.

Маркът изведнъж притихна.

— Но тя каза, че е знаела.

— Наистина ли го каза? Сигурен ли си, че си чул от устата ѝ тези думи? — Себастиан си намаза филийка с масло, без да поглежда посетителя си.

Маркът размишляваше трескаво. Спомни си как я бе попитал в малката спалня на сутринта преди голямата битка и как тя му отговори... Стоп! Всъщност тя не му отговори. Не каза нищо. Той я попита, а тя не го оспори.

— Но ако не е знаела, защо не отрече категорично?

— За да разбереш това, трябва да познаваш Джу и ексцентричните ѝ принципи, а ти не си правиш труд да я опознаеш — каза Себастиан. — Тя беше толкова обидена, че си я заподозрял в измамнически трикове, че не видя смисъл да се защитава.

— Това означава ли, че през всичките тези месеци тя можеше да ме успокои с една-единствена дума и нарочно не го е направила?

Себастиан кимна. Ситуацията беше сложна, но той нямаше как да обясни на Маркът, че Джудит не вижда голяма разлика между

обвинението в манипулация и истината — защото тя бе действала практически и се беше възползвала от благоприятния случай. В настоящата бъркотия обаче тази разлика беше решаваща.

— Не биваше да я подозираш в такава подла интрига — заяви просто той.

Маркърс затвори очи. Врърхлетя го внезапна вълна на изтощение, което в момента беше по-силно дори от радостта и облекчението, че е отхвърлил товара на недоверието.

— Търй като знаех как живеете ти и сестра ти, подозрението ми беше напълно оправдано — проговори след малко той.

— Аз съм на друго мнение — отвърна кротко Себастиан. — Познавайки нашия предишен живот, ти си извади погрешни заключения. Ти изобщо не познаваш Джудит. — Той го погледна втренчено. — Това се отнася и за... интимността ви. Смея да твърдя, че не си имал никакъв повод...

— Да оставим това — прекърсна го рязко Маркърс. На бузите му бяха избили трескави червени петна. — Не е нужно да се задълбочаваме. Знаем за какво намекваш. Ако сестра ти не се ръководеше единствено от проклетата си гордост, можехме да избегнем всичко това. — Той отново удари с камшик ботуша си. — Не съм готов да поема цялата вина за катастрофата, Себастиан.

— Прав си — кимна младежът и отново отпи голяма глъртка ейл. — Какво ще направиш, ако я намериш?

— Ще й извия врата и ще хвърля трупа й в Темза — отговори незабавно Маркърс.

Себастиан избухна в смях.

— Тогава помирението ще стане излишно.

Маркърс стана рязко от мястото си.

— По дяволите! Кърде е тя, Себастиан?

Шурейт му поклати глава.

— Боя се, че не мога да ти помогна, Маркърс.

— Но ти знаеш кърде е, нали?

Себастиан кимна.

— Обещах й да запазя мястото в абсолютна тайна.

Маркърс го изгледа с присвити очи и стисна до болка сребърната държка на камшика си.

— Предполагам, че днес ще се срещнете някърде.

— Правилно предположение. — В очите на Себастиан блесна разбиране.

Маркърс кимна утвърдително и се запъти към вратата.

— Благодаря ти, Себастиан.

Вратата се затвори тихо зад гърба му. Себастиан бутна стола си и изпружи дългите си крака. Джудит сигурно щеше да се ядоса много на намесата му, но той беше убеден, че е свършил доба работа. Беше сигурен, че чувствата на сестра му към Маркърс Девлин са много по-дълбоки, отколкото беше готова да признае. А Маркърс — въпреки властния си темперамент, — изпитваше към Джудит много повече, отколкото беше склонен да покаже.

Сигурно трябва сам да си влюбен, за да откриваш признаците у другите, размишляваше самодоволно Себастиан. Трябваше да даде на Маркърс време да изпрати свой човек, който да го проследи при срещата му с Джудит.

Маркърс стигна до къщата си за по-малко от минута.

— Къде е Том, Тимкинс? — извика той, след като скочи от капрата пред обора.

Главният коняр пое юздите, които му хвърли господарят, и отговори с поклон:

— В стаята за седлата, милорд. Да го повикам ли?

— Да, ако обичаш.

След минута на двора се появи четиринайсетгодишно момче, което бършеше ръце в кожената си престилка.

— Ето ме, милорд.

— Браво на теб. Трябва да ти възложи важна задача. — Маркърс му обясни подробно какво се искаше от него. Момчето слушаше внимателно и от време на време кимаше в знак, че е разбрало. — Ясно ли е, Том? Сигурен съм, че той очаква някой да го последва и няма да се опита да се скрие, но въпреки това не бива да биеш на очи.

— Не се притеснявайте, милорд, ще бъда като сянка — ухили се весело момчето. — Мога да бъркна в джоба му и той няма да забележи.

— Убеден съм, че ще се справиш — усмихна се Маркърс. — Но се надявам да не се изкушиш да бъркаш в чуждите джобове.

Том беше сръчен малък джебчия, който преди две години успя да ограби маркиза на едно конно състезание. В навалищата Маркърс

изобщо не бе забелязал, че часовникът му е изчезнал, но един бдителен зрител извика гневно: „Внимавайте, крадци!“ и привлече вниманието му. Паническият страх в очите на момчето, когато го сграбчиха за яката, оказа силно въздействие върху Маркърс, когато си представи как слабичкото тяло се люлее на бесилката в Нюгейт. Без да се тревожи от протестите на възбудените граждани, той качи момчето в каретата си и го предаде на своя главен коняр със заръката да го следи най-строго и да му дава достатъчно работа, за да престане да краде. Оттогава Том беше абсолютно предан на своя спасител и беше доказал степен на интелигентност, която го правеше достоен за деликатна задача като тази.

След като уреди въпроса, Маркърс се прибра в къщи, за да изчака връщането на момчето. Оттегли се в кабинета си, за да обмисли на спокойствие върху кого трябваше да хвърли вината за недоразумението, което беше донесло толкова много беди. И двамата бяха отговорни за случилото се, но ако трябваше да бъде честен, трябваше да признае, че той, а не тя, беше хвърлил първия камък.

Ландауерът спря пред висока представителна къща в Кембридж Гардънс, Северен Кенсингтън. Трите жени слязоха и се огледаха с любопитството на хора, стъпили на непознат терен. Кенсингтън беше заможен квартал, но не принадлежеше към изисканите квартали на Лондон и никой от висшето общество не ходеше там.

— Какво странно място си е избрала Джудит! — въздъхна угрижено Изабел.

— Каква странна стъпка е предприела Джудит — уточни Корнелия, вдигна полата си и напразно я разтърси, за да я освободи от нещо лепкаво. — Как се маха това? — попита сърдито тя и погледна враждебно плата, сякаш той беше виновен за неприятната ситуация.

Приятелките ѝ не си направиха труда да отговорят на очевидно реторичния въпрос.

— Разходете конете по улицата, ние няма да се забавим повече от час — нареди Сали на кочияша и решително почука с чукчето по синьо боядисаната врата.

— Не ми прилича на хотел. — Изабел познаваше единствено хотели от рода на „Браунс“ или „Крийон“.

На вратата се появи слугинче, което потвърди, че това наистина е хотелът на Кънингъм и че мисис Кънингъм веднага ще се погрижи за дамите.

Мисис Кънингъм се оказа представителна дама, облечена в блестящ сатен, с ясно изразено чувство за собствено достойнство. Тя посрещна трите представителки на висшето общество с подobaваща любезност.

— Отиваме при лейди... — Корнелия млъкна, защото Сали я настъпи енергично по крака. — При мисис Девлин — поправи се бързо тя. — Разбрахме, че мисис Девлин живее тук. — Писмото, което ѝ беше донесъл Себастиан, съдържаше предупреждение да не използват името на маркиз Карингтън при посещението си.

— Да, тук е — Усмивката на мисис Кънингъм стана още поширока. — Нае най-хубавата стая в задната страна на хотела, спокойна и удобна, както пожела, с поглед към градината. Дора ще ви придружи до горе, а аз ще наредя да ви направят чай.

Дамите последваха слугинчето по стълбата и дългия коридор, докато стигнаха тежка двойна врата в задната част на къщата.

Джудит седеше в кресло до прозореца, наведена над дъска за шах. Когато приятелките ѝ влязоха, тя скочи с радостен вик.

— О, колко се радвам да ви видя всички! Вече се чувствах ужасно самотна и бях започнала да се самосъжалявам.

— Естествено беше да дойдем веднага — отговори Сали и огледа нерешително дневната. Изглеждаше уютна, но не можеше да се сравни с жълтия салон на Баркли Стрийт. — Какво смяташ да правиш, Джудит? В писмото ти нямаше обяснение, Себастиан не пожела да ни каже нищо.

— Дойдох тук да си помисля — отговори просто Джудит. — Това е намерението ми, но засега не ми идват разумни мисли... или поне утешителни — добави тихо тя.

— Хайде, кажи ни какво се случи. — Корнелия се настани на дивана. — Защо си тук?

— Мястото е много приятно — отговори уклончиво Джудит. — Имам дневна и голяма спалня, собственицата на хотела е много мила и...

— Да, но защо си тук? — Изабел прекъсна решително описанието на местните забележителности.

Джудит въздъхна тежко.

— С Маркъс имахме убийствена караница. Трябваше да се махна, да се скрия някъде, където мога да се успокоя.

— Напуснала си мъжа си? — Даже Корнелия беше потресена. — Чисто и просто си напуснала дома си и си се скрила тук?

— Да, точно така. Маркъс ми забрани да играя карти и ме заплаши, че ще контролира всяко пени, което харча. — Джудит местеше нервно фигурите, докато се опитваше да разкаже историята на приятелките си, без да споменава Брюксел и Катр Бра. — Тъй като не мога да се съглася с тези ограничения, а Маркъс настоява да му се подчинявам, нямах друг избор освен да си отида. Не сте ли съгласни с мен?

Изабел поклати глава и изрече със съмнение:

— Решението ти е крайно, скъпа. Всички съпрузи изискват покорство. Трябва просто да намериш начин да заобикаляш изискванията на съпруга си.

Слугинчето донесе чая.

— Мисис Кънингъм иска да знае дали желаете хляб с масло, мадам. Или може би сладкиш?

— Сладкиш — отговори автоматично Изабел и Джудит се изкиска. Настроението ѝ моментално се подобри. Цял ден се беше борила с отчаянието... с безнадеждността и с чувството за вина. Винаги когато помислеше как онзи момент на дива страст по пътя към Катр Бра бе разрушил всичките ѝ грижливо обмислени планове... А Себастиан не я бе обвинил с нито една дума!

— Какво ще правиш сега, Джудит? — попита Сали, която трескаво обмисляше ситуацията.

— Не знам — отговори просто младата жена.

— Не можеш да изчезнеш просто така. Какво ще прави Маркъс, как ще обясни ситуацията? — Сали не се отказваше толкова лесно. — Семейството... — Тя млъкна и безпомощно вдигна рамене. Знаеше по-добре от Джудит колко могъщо и уважавано е семейство Девлин. Знаеше го от пет години, когато се омъжи за брата на Маркъс и влезе в семейството. Мисълта, че този престиж ще бъде унищожен, че Джудит ще си навлече гнева на могъщата фамилия, беше повече от неприятна — тя беше страшна.

— Може би е най-добре да умра — промърмори Джудит и незнайно по каква причина изведнъж си спомни за майка си. Нещастницата беше умряла тихо и незабелязано в някакъв френски манастир и не беше оставила след себе си никаква следа... освен двете деца.

— Не смей да говориш така, Джудит! — извика стреснато Корнелия.

— О, няма да умра наистина — усмихна се меланхолично Джудит. — Ще изчезна и Маркъс ще каже, че съм умряла от тиф или при ловна злополука, нещо от този род.

— Ти си луда — въздъхна Сали. — Ако само за минута си си въобразила, че семейство Девлин ще ти прости тази лудост, значи не знаеш нищо за тях.

Джудит задъвка нервно долната си устна. Имаше ужасното чувство, че Сали е права.

— В момента съм неспособна да разсъждавам трезво — призна тя. — По-късно ще обмисля подробностите. Разкажете ми някоя клюка. Тук се чувствам изолирана от света.

— О, разказаха ни безкрайно интересна история за Хестър Станинг — заговори оживено Изабел. — Чух я от Годфри Чонсет. — Тя продължи да разказва с понижен глас.

Джудит слушаше с половин ухо, докато отчаяно търсеше начин въпреки всичко да доведе докрай плана си срещу Грейсмиър. Може би Себастиан трябваше да организира за последния рунд частно парти, а тя да се появи неочаквано в разгара на играта...

— Не е ли интересно, Джудит?

— О, да... да... много весело. — Тя се върна рязко в действителността.

— Изобщо не ме слушаш — промърмори обвинително Изабел, докато оглеждаше критично шоколадовия сладкиш, донесен от Дора. — Дали да не си взема още едно парче? Толкова е вкусен!

Джудит ѝ отрязва голямо парче.

— Напротив, слушах те — отвърна извинително тя.

— Губиш ли самообладание, когато се караш с Карингтън? — попита внезапно Корнелия и тонът ѝ издаде, че доста време си е блъскала главата над този въпрос.

В сърцето на Джудит пламна толкова силен копнеж, че ѝ се дощя да изкрещи. Тя сведе бързо глава, смутена от спомена за ожесточените караници, които всеки път завършваха със страстна любовна игра и помирение.

— Да, губя самообладание — призна тихо тя. — Аз съм дяволски избухлива, Маркъс също.

— Велики боже — промърмори Корнелия. — Не мога да си представя какво ще стане, ако Форсайт загуби самообладание. Честно казано, ще ми се да се опитам да го предизвикам. Така ще имам поне някакви вълнения в живота си.

Джудит избухна в смях.

— Ти си твърде разумна и уравновесена, Корнелия, за да направиш подобно нещо. По-скоро ще започнеш да се караш със самата себе си, вместо с мъжа си, защото веднага се поставяш на мястото на другия.

След като приятелките ѝ си отидоха, Джудит се настани отново до прозореца и се загледа в мътната светлина на късния следобед. Корнелия, Сали и Изабел нямаха представа какво ставаше в брака ѝ. Въпреки това щяха да я подкрепят. Бяха обещали да я посещават и да пазят скривалището ѝ в тайна, но никога нямаше да разберат защо беше прибягнала до тази отчаяна стъпка. Те никога не бяха вкусили свободата. Прекрасно беше да живееш на ръба на приличието, едновременно в обществото и вън от него, макар че този живот си имаше и своите неудобства. Естествено те не можеха да си представят такова съществуване и Джудит не им се сърдеше. Дори им завиждаше за простия и спокоен живот, който водеха.

Постепенно се стъмни, но Джудит не позвъни за Дора, която трябваше да запали свещите. Пълзящите сенки подхождаха на настроението ѝ и тя усещаше как потъва все по-дълбоко в тъга и самосъжаление. Всеки път, когато си спомнеше жестоките думи на Маркъс, я пронизваше остра болка. Той я смяташе за най-лошата жена на света и въпреки това я любеше с такава нежност и доверие, с толкова страст и искреност. Нощем телата и душите им се сливаха и двамата ставаха едно. Тя му се отдаваше с цялото си същество, без задръжки, той правеше същото. Въпреки това през цялото време си е мислил...



Силно чуване по вратата прекъсна тъжните ѝ мисли. Влезе Себастиан и Джудит примигна изненадано в полумрака.

— Защо стоиш на тъмно? — Той драсна клечка кибрит и една по една запали свещите в големия свещник на масата. После огледа съчувствено сестра си. Онова, което видя, потвърди подозренията му и го успокои, че тази сутрин беше постъпил правилно.

— Реших, че ще ти е приятно да имаш компания на вечеря. — каза весело той, сякаш не беше забелязал бледото лице и следите от сълзи по бузите ѝ. — Мисис Кънингъм ме уведоми, че има съомга във винен сос и пилешко рагу с гъби. Звучи апетитно, нали?

Джудит избърса сълзите си.

— Благодаря ти, Себастиан — пошепна трогнато тя. — Наистина се страхувах от самотната вечеря.

— И аз така си помислих. — Той се наведе да я целуне. — Тъжна ли си?

— Тъжна е много слаба дума — отговори честно тя. — Кога започваме с Грейсмиър?

— В момента не е толкова важно. — Себастиан придърпа масичката с дъската за шах пред камината. — Когато се успокоиш, ще измислим нещо.

— Но...

— Коя ръка? — прекъсна я той и протегна двете си ръце, стиснати в юмруци.

— Искам само...

— Коя ръка? — настоя той.

Джудит посочи лявата. Себастиан отвори шепата си и ѝ показа черна пешка.

— Много добре, имам предимство — рече весело той и се настани зад белите фигури. — Седни, Джу, и престани да ме гледаш така тъжно.

Тя изпълни нареждането и изчака да види първия му ход. Когато Себастиан премести една пешка, тя му отговори със същия ход и попита, опитвайки се да спре треперенето на гласа си:

— Видя ли Маркърс?

— Естествено, посети ме тази сутрин. — Себастиан придвижи още една пешка.

— И какво ти каза? — попита Джудит, след като направи втория си ход.

Себастиан отговори, без да вдига глава от шахматната дъска:

— Искаше да знае къде си. — Следващият му ход беше с коня. Джудит също премести коня си и всеки загуби по една пешка.

— Какво му отговори?

— Че съм обещал да пазя тайна. — Себастиан се облегна назад. След първите ходове можеше да започне същинската игра.

— Ядоса ли се?

— Е, не мога да кажа, че се зарадва — отвърна брат ѝ и посегна към офицера. — Не си очаквала, че ще се примири веднага, нали?

— Очаквам да прояви разбиране — изсъска ядно тя. — Досега изобщо не се е постарал да ме разбере.

— О, не бих казал такова нещо — възрази мъдро Себастиан, докато чакаше следващия ѝ ход. — Аз съм на мнение, че като цяло той се отнася почтено с теб, Джу.

— Как можа да го кажеш? — извика възмутено сестра му и остави коня си.

— Той знае дяволски добре, че ако ти позволи да правиш, каквото си искаш, няма да имате никаква връзка — обясни Себастиан. — Бъди честна и признай истината, Джу. Нали не искаш за съпруг някакъв слабак, който не е в състояние да те укроти?

— Не, естествено, че не. Но защо трябва непрекъснато да се борим за самоутвърждение? Защо трябва да воюваме? Това е, което не разбирам.

Той вдигна рамене.

— Такъв ти е характерът, неговият също. Честно казано, не вярвам, че това ще се промени.

— Хариет никога няма да воюва срещу теб — усмихна се Джудит.

— Няма да ѝ дам повод да го прави — отговори с усмивка Себастиан. — Имам намерение да стана истински селянин. Ще изживея живота си като провинциален земевладелец, който прекарва дните си в лов и селско стопанство и посвещава много време на децата си.

— Да, защото ти и Хариет ще положите брачните си клетви без измама — отвърна горчиво Джудит. — Ти ще си върнеш истинското име и мястото в обществото. Хариет не знае нищо за баща ни, за Грейсмиър... и не ѝ трябва да знае. Когато се ожените, всичко това ще бъде погребано завинаги. Миналото няма да се връща, за да разруши брака ви, преди да е започнал. — Гласът ѝ пресекна и тя извърна глава. — Съжалявам.

Себастиан ѝ подаде кърпичката си. Вече нямаше съмнения, че намесата му е била правилна.

— Направи следващия си ход, Джудит — каза нежно той и посочи шахматната дъска. — Вярно е, че бракът ми ще бъде поставен на друга основа, не като твоят, но защо не се опиташ да преодолееш трудностите заедно с Маркърс? Един ден, когато всичко свърши...

— И как според теб трябва да го направя? — извика възбудено тя. — Как изобщо можеш да говориш за това? След всичко, което той ми каза! Като се има предвид какво мисли за мен и какво възнамерява...

— Знам, знам — рече успокоително Себастиан. — Признавам, че положението е непоносимо. Ако искаш, можеш да се укриеш в онова малко баварско село, където живее семейство Хелвиг. Нали те поканиха да ги посещаваш винаги когато имаш желание. Така ще преживееш по-леко следващите трудни месеци.

— Може би си прав — кимна Джудит, питайки се защо днес се чувства неловко в компанията на брат си. Никога досега не беше изпитвала това чувство.

Себастиан си тръгна едва към полунощ. Том, който го чакаше в отсрещния вход и трепереше от студ, въздъхна облекчено. Шпионирането е досадна работа, помисли си момчето, докато умело следваше джентълмена в боброва шапка и дълго палто. То означаваше да дебне часове наред пред къщи или клубове и да остане без вечеря, защото жертвата можеше да излезе неочаквано. След този дълъг ден обаче Том можеше безпогрешно да отведе негово благородие на всички места, които посещаваше следеният от него човек.

Себастиан махна на минаващия файтон и кочияшът веднага спря. Дори да подозираше за присъствието на гратисчията, който се возеше отзад, той не го издаде, файтонът мина бързо по безлюдните нощни улици на столицата и скоро зави по Албърмерл Стрийт. Том скочи и се

огледа бдително. Очевидно господинът имаше намерение да се прибере у дома. Това означаваше, че той също може да се върне вкъщи и да докладва на негово благородие къде беше ходил цял ден. След това щеше да се отбие в кухнята, за да си намери нещо за ядене, и да си легне в топлото легло над оборите.

Маркърс беше прекарал вечерта в дома си, съзнавайки, че не би могъл да търпи никаква компания. Седеше пред камината и се опитваше да чете „Галската война“ на Цезар, но мислите му непрекъснато се връщаха към войната, която се водеше между собствените му четири стени.

Грегърсн отвори тихо вратата на библиотеката.

— Том е тук и иска да говори с вас, милорд.

— Доведете го, Грегърсн. Момчето влезе веднага.

— Свали си шапката, хлапако — скастри го сърдито икономът.

Оборските ратайчета нямаха място в господарската библиотека.

Том смъкна каскета от главата си и смутено го скри зад гърба си.

— Онзи се прибра вкъщи, милорд — обясни той. — Затова реших, че искате да чуete какво правихме цял ден.

— Правилно си решил. Вечерял ли си?

— Не, милорд. Нали не биваше да напускам поста си... макар че онзи остана цяла вечер на едно място — обясни задъхано момчето.

— Грегърсн, погрижете се Том да получи хубава вечеря в кухнята — нареди строго Маркърс.

Икономът се поклонил безмълвно и не показа с нищо, че задачата да нахрани оборското ратайче беше под достойнството на важна личност като него.

— Е, Том, чакам да чуя доклада ти.

Момчето разказа подробно къде беше ходил Себастиан през деня. Повечето беше безинтересно: салона на Джакърсн, Уайтс, къщата на виконт Мидълтърн, разходка в парка. Най-важното се появи едва в края на грижливо подготвения доклад.

— Кенсингтърн, казваш? — Маркърс замислено отпи глътка портвайн. Звучеше многообещаващо... освен ако Себастиан нямаше любовница в Кенсингтърн. Но момъкът беше влюбен в Хариет Мортърн и Маркърс не вярваше, че човек като него би могъл да издържа любовница и едновременно с това да ухажва младо момиче — въпреки че досегашният му живот беше доста... необикновен.

— Мога да ви заведа там, милорд.

— Ще отидем утре, Том. Върви сега в кухнята и се нахрани хубаво. Много добре си се справил.

Том излезе сияещ от библиотеката, Въодушевен от похвалата на господаря. Явно си бе струвало да гладува и да мръзне цял ден във входовете на богаташките къщи.

Маркърс добави няколко цепеници в огъня и напълни чашата си. Утре щеше да отиде при жена си и да я върне у дома. И непременно щеше да се погрижи никога вече да не го напуска.

На следващата сутрин Маркърс се събуди много рано и веднага скочи. Само след минути из къщата тичаха забързано дузина слуги, а Грегърсн бе уведомен, че негово благородие възнамерява да замине за няколко седмици в провинцията. Чевърли и Мили получиха заповед да съберат багажа и веднага да заминат за Беркшайър. Голямата пътническа карета трябваше да чака пред парадния вход точно в десет часа с двама лакеи.

Маркърс слезе в стаята за закуска с енергични крачки. Търкмо си вземаше филе, когато в стаята врърхлетя Чарли.

Маркърс вдигна изненадано глава и се усмихна за поздрав. Ала усмивката му угасна, като видя мрачното лице на младия си братовчед. Чарли очевидно беше готов да избухне. Лордърт често беше виждал това изражение на лицето му, когато подозираше опекуна си в несправедливост и беше събрал достатърчно смелост да се опърлчи срещу него.

— Какво има, Чарли? — попита без заобикалки Маркърс.

— Кърде е Джудит? — попита младежърт. — Грегърсн ми каза, че заминала да посети болната си леля, но тя няма леля... нито болна, нито здрава... поне в Англия.

— Откърде си толкова сигурен? — попита спокойно Маркърс и си наля кафе.

— Защото тя ми каза — отвъррна с треперещ глас Чарли и в очите му светна гняв. — Е, кърде е тя?

— Седни, ако обичаш. — Маркърс посочи близкия стол. — И престани да ме гледаш така заплашително, моля те.

— Няма да седна. Искам да знам кърде е Джудит. Вчера я видях и не ми спомена нищо за посещение на болна леля. Ако възнамеряваше да замине, щеше да ми каже.

— Значи Джудит те уведомява за всяка своя стърпка? — попита любезно Маркърс.

Чарли се изчерви, но погледърт му помрачния още повече.

— Естествено, че не, но не би заминала, без да ми каже. Уверен съм в това.

Маркъс въздъхна примирено.

— Е, за какво намекваш? Надявам се, не ме обвиняваш, че по някакъв начин съм я премахнал от пътя си, нали? — В очите му светна предупреждение.

При този саркастичен въпрос бузите на Чарли се оцветиха в тъмночервено.

— Не, разбира се, че не, но... но...

— Кажи, каквото имаш да кажеш — подкани го Маркъс.

— Но е възможно ти да си я разгневил по някакъв начин. — Най-сетне Чарли събра достатъчно смелост, за да заговори направо. — Знаем, че когато си ядосан, забележките ти са дяволски остри.

Маркъс се намръщи недоволено.

— Наистина ли съм толкова непоносим, Чарли? Винаги съм се старал да бъда твой приятел.

— Да, знам. — Чарли смутено въртеше между пръстите си една вилица. — Работата е там, че си прекалено строг към някои неща, освен това имаш остър език. Понякога ме караш да се чувствам като червей.

При тази откровена забележка Маркъс потръпна като от удар, но беше достатъчно честен да признае, че Чарли има известно право. Той измери братовчед си със замислен поглед. Съзнаваше, че не му е било лесно да дойде и да му поиска сметка, защото Чарли беше от хората, които не умееха да се налагат. Джудит явно имаше способността да събужда у близките си лоялност и преданост. Маркъс недоволено се запита защо досега не беше забелязал колко здрави връзки си е създала Джудит през малкото месеци, които бяха минали от пристигането им в Лондон.

— Искам само да съм сигурен, че когато навършиш пълнолетие, ще получиш цялото си наследство — проговори меко той.

— Но къде е Джудит? — Чарли се отпусна на стола си и заби вилицата в парче филе. — Не е болна или ранена, нали?

Маркъс поклати глава.

— Нищо й няма, Чарли. Тържествено те уверявам, че не съм й сторил зло, ако това е, което искаш да кажеш.

Чарли задъвка парчето филе и преглътна мъчително.

— Къде все пак е Джудит?

— В Кенсингтън — отговори с въздишка Маркъс. — Но днес заминаваме за имението Карингтън.

— В Кенсингтън? — Чарли беше толкова учуден, сякаш братовчед му бе казал „на луната“. — Какво прави там, за бога?

— Боя се, че това е тайна, която не мога да издам — отговори твърдо Маркъс. — Оценявам загрижеността ти, Чарли, но трябва да знаеш, че това е проблем само между Джудит и мен. Не искам да бъда груб, но трябва да разбереш, че този проблем не те засяга.

Чарли си взе няколко гъби.

— Но тя е добре, нали?

— Да, Чарли, чувства се отлично. — Маркъс се засмя снизходително, докато гледаше как младежът механично слагаше гъба след гъба в устата си.

— О... тогава всичко е наред. — Чарли въздъхна облекчено. — Не исках да шпионирам, но... ти знаеш каква е Джудит... не мога да не съм загрижен за нея.

Маркъс кимна сериозно.

— Да, Чарли, много добре знам каква е. А сега ме извини. Трябва да свърша някои работи. Остани тук и закуси хубаво.

— О, не искам закуска! — намръщи се Чарли. — Преди да дойда тук, хапнах здраво.

— Наистина ли? Как съм могъл да помисля нещо друго? — Маркъс се засмя, сложи ръка на рамото на Чарли и несъзнателно го привлече към себе си.

След минута лордът напусна къщата и се качи в чакащата карета с изрисуван семеен герб на двете вратички.

Том се покатери на капрата до кочияша и му показва пътя към Кембридж Гардънс, Кенсингтън.

Маркъс слезе и огледа внимателно спокойната улица, преди да вдигне поглед към скривалището на Джудит. Почтена, скромна къща, в която отседат солидни граждани и техните съпруги, реши той, докато вървеше по стълбите към входната врата.

Мисис Кънингъм видя от прозореца на дневната си как великолепната, украсена с герб карета спря пред вратата ѝ. Пътникът — изискан, елегантно облечен джентълмен с панталон от сърнешка



кожа и високи ботуши, с небрежно метнато на раменете палто, — слезе и огледа внимателно къщата, преди да изкачи стълбите.

— Дора... Дора... отвори, бързо! — извика мадам и забърза към антрето да поздрави високопоставения гост.

Дора отвори вратата още преди Маркъс да е посегнал към чукчето.

— Добро утро, сър.

— Добро утро — поздрави лордът с омайваща усмивка, като забеляза пищната фигура на собственицата зад момичето. — Разбрах, че при вас е отседнала една дама...

— О, да, сър, казва се мисис Девлин — отговори с готовност мисис Кънингъм. Джентълменът не можеше да пита за никой друг от гостите ѝ.

— Така значи... мисис Девлин — промърмори с усмивка Маркъс. Беше сигурен, че Джудит не се е регистрирала като маркиза Карингтън, и се чудеше дали от това може да възникне проблем. Но отзивчивата собственица на хотела бе разрешила проблема.

— Тук ли е тя? — попита спокойно той, когато дамата замълча несигурно.

— О, да, сър. При нея има една дама.

Маркъс се намръщи. Коя ли беше жената, дошла да види Джудит чак тук?

— Бихте ли ме завели в стаята ѝ?

— Да... да, естествено. Дора, придружи джентълмена.

— Благодаря ви. — Маркъс се запъти към стълбата, сложи ръка на парапета и се обърна. — Лейди Карингтън ще си тръгне оттук след час. Направете сметката, ще я платя на тръгване.

Лейди Карингтън! Мисис Кънингъм се смути и сърцето ѝ запърха развълнувано.

— О, сър, нямах представа! Мисис Девлин... искам да кажа, лейди Кар...

Маркъс вдигна ръка, за да сложи край на тирадата.

— Всичко е наред, мадам. Лейди Карингтън ще си замине незабавно. Аз съм лорд Карингтън, както може би се досещате.

Мисис Кънингъм преглътна и направи реверанс.

— Да, милорд... нямах представа...

— Как бихте могли? — отвърна любезно той и продължи нагоре по стълбата след слугинята. Пред вратата на Джудит Дора спря и вдигна ръка да почука.

— Не, оставете, сам ще съобщя за себе си — спря я бързо Маркърс. Изчака разочарованата слугиня да се отдалечи и отвори двойната врата.

Джудит и Сали седяха на рамката на прозореца, задълбочени в разговор, и вдигнаха изненадано глави, когато вратата се отвори.

Джудит впи поглед в съпруга си и по бузите ѝ пропъльза червенина.

— Маркърс? — пошепна тя, сякаш не беше сигурна дали той е действителност или само видение.

— Да, аз съм — отговори спокойно той. — Очевидно съм единственият лондончанин, който не е бил удостоен с честта да те посети в това уединено място. — Той погледна втренчено Сали и се намръщи. Беше се подготвил грижливо за този миг, но присъствието на снаха му унищожи всичките му планове.

Сали скочи и инстинктивно се приближи до Джудит, която произнесе с треперещ глас:

— Какво правиш тук, Маркърс?

— Дойдох да си взема жената — отговори той и свали наметката си. — Сали, моля те да ни извиниш. — И ѝ отвори вратата в безмълвна подкана.

Сали се поколеба, но тръсна глава и хвана ръката на Джудит.

— Съжалявам, Маркърс, но аз съм тук по изричната покана на Джудит. — Тя срещна смаяния му поглед, без да трепне, и изпъна крехките си рамене, готова да защитава приятелката си срещу всички натрапници, включително срещу гневния ѝ съпруг.

Първо Чарли, а сега и Сали, помисли си примирено Маркърс. Какво, за бога, ставаше в неговото иначе кротко семейство? Глупав въпрос... влиянието на Джудит, естествено.

— Въпреки това те моля да ни извиниш, Сали — повтори спокойно той.

— Няма да изляза — отговори упорито тя.

Маркърс избухна в смях.

— Скъпа Сали, какво мислиш, че ще направя на жена си?

— Нямам представа — отговоря тя. — Но няма да ти позволя да я измъчваш.

Маркъс я зяпна с отворена уста. Най-сетне Джудит си възвърна дар слово.

— Всичко е наред, Сали. Бъди така добра да почакаш няколко минути отвън. Моля те!

Сали погледна от единия към другия, сякаш се опитваше да прецени риска, и проговори колебливо:

— Ако си сигурна...

— Сали, не ми се иска да те изхвърля... — намеси се нетърпеливо Маркъс.

— Точно за това говорех! — изсъска вбесено Сали. — Джудит, наистина ли искаш да изляза?

Джудит седна отново на рамката на прозореца и скри лице в ръцете си. Беше готова да избухне в истеричен смях.

— Наистина — отговори тя, опитвайки се да се овладее. — Маркъс няма да ми стори зло. Освен това пистолетът е в чантата ми.

— Е, добре, щом така искаш. Ще остана долу. Трябва само да ме повикаш, ако имаш нужда от мен. — Сали се запъти с енергични крачки към вратата и на минаване изгледа унищожително Маркъс.

— Велики боже! — изохка той, когато вратата се затвори. — А аз си мислех, че тя е една малка сива мишка.

— Ти си виновен. Ти я плашиш — отговори Джудит. — В действителност тя е чудесна млада жена. Много е остроумна и има в главата си много повече ум, отколкото ти и Джак очаквате.

— Не можеш да наречеш изявата ѝ преди малко изблик на плахост — възрази ухилено Маркъс. — Иска ми се да разбера защо хората си мислят, че им вредя. Може би защото никога не са поглеждали в дулото на пистолета ти.

Той свали ръкавиците си и ги хвърли на дивана.

Джудит го наблюдаваше мълчаливо. Очевидно беше в добро настроение, но това беше невъзможно. Нейните чувства бяха толкова объркани, че вече не знаеше какво всъщност изпитва.

След като я погледа известно време мълчаливо, Маркъс заговори:

— Ти можеш да докараш човека наистина до отчаяние, моя малка невестулке. Какво, за бога, си въобразяваше, като избяга

презглава от дома ни? Как, по дяволите, трябваше да обясня изчезването ти?

— Изобщо не ме интересува как ще го обясниш — отговори тя.  
— Няма да се върна.

— О, разбира се, че ще се върнеш.

— Няма да се върна, защото не мога да живея в затвора, който строиш за мен! — извика тя и в гърлото ѝ заседна буца. Болката отново започна да я мъчи. — За теб е важно само да се представим добре пред хората. Не ти противореча, но аз не давам нито пени за обществото. Знаем, че ще измислиш нещо, за да защитиш скъпоценната си гордост и да запазиш безупречната си репутация. Сигурна съм в това. — Тя му обърна рязко гръб и се загледа навън. — Аз съм вече вън от играта.

— Ела тук, Джудит — заповяда спокойно Маркъс.

Тя не се помръдна. Погледът ѝ следеше минаващите по небето облаци, скованите от студа стари дъбове и враната, кацнала на зида в края на градината.

— Ела тук, Джудит — повтори със същия заклинателен тон Маркъс.

Тя се обърна бавно. Маркъс седеше на резбованата странична облегалка на дивана и я гледаше спокойно. Лицето му беше безизразно. Той ѝ махна и тя се улови как тръгна към него като теглена от невидим шнур.

Когато застана пред него, той се изправи и вдигна брадичката ѝ с един пръст.

— Защо не ми каза истината?

— Коя истина? — Погледите им се срещнаха и се задържаха, а топлата хватка на ръката му проникна през кожата ѝ.

— Че не си знаела за мъжете в кръчмата.

В златно-кафявите очи блесна ужас.

— Откъде знаеш?

— Себастиан ми каза.

Джудит се дръпна като опарена.

— Той няма право...

— Все едно, въпреки това ми каза. — Маркъс отново протегна ръка към нея. — Моля те да ме изслушаш. Беше непростимо от моя страна да мисля само най-лошото за теб. Искането ми се още в самото начало да беше изпаднала в някой от скандалните си изблици на гняв и

да ми беше казала истината. Това щеше да ни спести доста мъчения. — Той се усмихна и в погледа му блесна желание и мъчителен копнеж. — Поведението ми беше непростимо, моя невестулке, но можеш ли въпреки това да ми простиш?

Себастиан я измами! Той знаеше истинската причина, поради която тя не беше в състояние да отхвърли обвиненията на Маркърс, но бе решил да я игнорира, за да оправи отношенията ѝ със съпруга ѝ. Защо го бе направил? Заради Грейсмиър? Заради Хариет?

— Кажй нещо — помоли Маркърс и нежно плъзна пръст по устните ѝ. — Моля те, Джудит, кажй нещо. Не мога да ти позволя да ме напуснеш, скъпа моя, но не знам как да се извиня. За мен беше мъчение да мисля, че ме използваш, че си използвала дори страстта ни за своя изгода. Мисълта, че съм бил само средство към целта, направо ме подлуди. Можеш ли да ме разбереш?

— О, да — отвърна тихо Джудит. — Да, мога да те разбера. — Въпреки това... дори в мига, когато думите му я изпълниха със сладка радост, тя съзнаваше, че ще продължи да го мами. Той все още беше средство към целта, макар че междувременно беше станал много повече.

— Джудит? — настоя нежно Маркърс. — Искам повече от разбиране.

Тя стисна ръката му.

— Всичко свърши. Нека да забравим станалото.

Той притисна устни в нейните, за да подпечата одобряването, и Джудит се вкопчи в него с отчаяното усилие да задържи малкото щастие, което им беше отредено на тази земя... с отчаяната надежда, че все пак имаше шанс той да не узнае плановете им за Грейсмиър.

— Как ме намери? — попита тя, когато Маркърс най-сетне отдели устни от нейните.

— Чрез Себастиан. — Той ѝ се усмихна нежно и очерта брадичката ѝ с върха на показалеца си.

— Да не би да ти е казал името на хотела?

— Не с думи. Наредих да го следят.

— О, небеса! — изохка Джудит. — Не допусках, че си способен на такава театралност.

Маркърс поклати глава.

— Когато става въпрос за театрални изяви, ти си непобедима, скъпа моя. Среднощното ти бягство през верандата е мелодрама от най-висока класа. — Прегърна я здраво и отново впи устни в нейните.

— Трябва да ти кажа още нещо — пошепна до устата му Джудит. — Отнася се до другото нещо...

— О... — Той я пусна неохотно. — Наредих на банката да ти изплаща всяка желана сума. Ние сме партньори в този брак, следователно можем да ползваме по равно имуществото, от което живеем. Вече няма да подлагам на съмнение разходите ти, но и ти няма да критикуваш моите.

Доверието на Маркърс я разтърси до дън душа и я накара да се почувства още по-виновна. Ала тя се постара да скрие чувствата си под сияеща усмивка.

— Това е наистина великодушно и великолепно решение на един неразрешим проблем!

— Но ще ми обещаеш, че повече няма да играеш с високи залози. — Той я щипна нежно по нослето. — Ако те видя дори на сто метра от игрален салон, не мога да гарантирам за последствията. Разбрахме ли се?

— Приемам условието. От днес нататък ще играя само вист.

— Много добре. Смятам да прекараме няколко седмици в Беркшайър, затова повикай момичето да събере багажа ти.

— Заминаваме за Беркшайър? Сега?

— След една минута.

— Защо?

— Защото аз така искам — заяви весело той. — Сега ще слеза долу и ще успокоя Сали, че си още цяла и невредима. — Той поклати учудено глава. — Питам се дали Джак знае колко смела малка жена има и колко е хубава, когато се ядоса.

— Сигурно не — изкиска се Джудит. — Но твоят братски дълг изисква да го просветиш.

Докато Джудит беше в Беркшайър, Себастиан съсредоточи всичките си усилия в ухажването на Хариет. Лейди Мортън ги наблюдаваше с нарастващо самодоволство и всеки ден очакваше официално предложение за ръката на дъщеря си. Себастиан все по-

често проклинаше факта, че ръцете му бяха вързани, но знаеше, че докато не си върне правото, отнето от Грейсмиър, нямаше какво да предложи на бъдещата си съпруга. Само Хариет беше весела и безгрижна и изобщо не се притесняваше от очакването. Любовта на Себастиан я караше да се чувства спокойна и сигурна.

Никой от двамата не подозираше за заплахата, надвиснала над щастието им. Тя придоби конкретни очертания в една от спалните на висока мрачна къща, която гледаше към Темза. Капаците на прозорците скърцаха под напора на бурния зимен вятър, който вееше откъм реката, и огънят в камината засъска, когато през цепнатините в рамката проникна въздушно течение.

Преди да стане от леглото, Агнес се уви в дебелия кашмирен шал. Чувстваше се отпусната и ленива от преживяното чувствено удоволствие и студът в помещението не я уплаши. Отиде до огъня и се наведе да стопли ръцете си.

— Проклетата хлапачка вижда и чува само онова, което прави и казва Себастиан — промърмори тя, сякаш важният им разговор не е бил прекъсван от изблик на страст. — Колко пъти трябваше да й направиш комплимент за шапката днес следобед, преди да благоволи да те чуе?

— Поне шест — отговори Грейсмиър и отвори скъпоценната си порцеланова табакера. — Подай ми китката си.

Агнес се изправи с усмивка и му протегна ръка с китката нагоре. Графът сложи щипка емфие точно на мястото, където биеше пулсът ѝ, вдигна ръката ѝ към носа си и вдиша тютюна. Устните му докоснаха леко кожата ѝ, той пусна ръката ѝ и отново се върна на темата.

— След като очевидно не мога да спечеля Хариет и да ѝ завъртя главата, значи трябва да прибегнем до други мерки.

— Кога ще го направим? — Агнес навлажни устни. — Не можеш да чакаш, докато Себастиан ѝ направи предложение.

— Права си. Ще почакам, докато спечеля още пари от хлапака, защото това ще намали значително шансовете му пред Мортънови, и тогава ще действам. — Той стисна устни, докато на мършавото му лице се очерта тънка линия.

— Не се съмнявам в теб, Бърнард. — Агнес докосна устата му с върха на показалеца си. — Нито за минута.

Той улови отново китката ѝ и засмука пръста ѝ. Когато го ухапа, впи поглед в очите на Агнес, за да види как болката се разпространи и я възбуди. Агнес прие предизвикателството и понесе болката, без да гъкне. Даже се засмя и не направи ни най-малък опит да се освободи. Отново възбудена, тя отметна глава назад и разкри прелестната си бяла шия.

Грейсмиър пусна китката и обхвана шията ѝ с две ръце.

— Ние с теб наистина сме създадени един за друг, скъпа Агнес. И всеки заслужава другия.

— О, да — пошепна дрезгаво тя.

Мина доста време, преди тя да заговори отново.

— Джудит и Карингтън не са в града и сигурно ти липсват известни развлечения, нали?

Грейсмиър се ухили злобно.

— Вече съм подготвил плановете си за завръщането им. Може би ще ми трябваш като вестносец, скъпа моя.

— Каква вест трябва да занеса? И на кого?

— На Карингтън естествено. — На тънките му устни заигра коварна усмивка. — Няма смисъл да компрометирам жена му, ако той не знае нищо.

— В никакъв случай — засмя се Агнес. — С най-голямо удоволствие ще му отнеса вестта за опетнената добродетел и при това ще проявя деликатност и съчувствие.

— Знаех си, че тази роля ще ти хареса, любов моя.

Джудит се сви в един тъмен ъгъл на зимната градина. Сърцето ѝ биеше от възбуда и очакване, дланите ѝ бяха влажни, а на челото ѝ бяха избили капчици пот. Беше напрегната и изморена от преследването в задушната оранжерия. Въздухът тежеше от сладкия екзотичен аромат на орхидеи, рози и жасмин. Куполният стъклен покрив не закриваше нощното небе — черна безкрайност, в която само звездите и бледият сърп на луната разпространяваха малко светлина.

Джудит бе заключила вратата на дневната, която водеше към зимната градина, а тежките кадифени завеси бяха спуснати и не позволяваха да прониква светлина откъм къщата. Тя напрегна слух, за да чуе как вратата се отваря и по гладките плочи между редовете с



храсти и цветя тропат стъпки. Дали Маркърс щеше да разбере къде се е скрила? Зимната градина беше класическо място за игра на криеница. И, разбира се, тя не искаше да бъде намерена!

Младата жена с мъка потисна кискането си. Маркърс се поддаде невероятно бързо на слабостта й към детски игри. Когато не го вбесяваше с дръзки забележки, които винаги донасяха желаниа резултат, тя го предизвикваше да се състезават с коне по ливадите или се обзалагаше с него коя дъждовна капка ще достигне първа долния ръб на стърклото, хвърляше клони в реката от мостчето и тичаше на другия бряг, за да види кой ще изплува пръв. Двамата не правеха нищо, без преди това да се обзаложат, и печалбата никога не беше парична. В действителност се опитваха да се надминат взаимно с най-фантастичните и изкусителни залози.

Целия следобед бяха карали кърки на замръзналото езерце в градината и облогът беше кой ще нарисува с кърките си най-красивите фигури по леда. Оказа се, че Джудит не е достойна противничка за Маркърс, който от най-ранно детство прекарваше зимите си на езерото. За свое голямо съжаление тя непрекъснато падаше и задните й части бяха целите на сини петна.

Докато се гушеше в тъмното ъгълче, наострила уши да чуе и най-лекия шум, Джудит си припомняше ръцете на Маркърс върху тялото си. Той я разтри с много любов, намаза синините с мехлем и тържествено я увери, че има сини петна навсякъде по тялото си...

Вратата изскърца тихо и лъч светлина разреже мрака, ала изчезна толкова бързо, че Джудит се усъмни да не е бил само плод на въображението й. Скоро след това обаче чу тихо щракане, когато вратата отново се затвори. Възцари се тишина, но тя знаеше, че Маркърс бе влязъл в зимната градина. Усещаше присърствието му, знаеше, че и той усеща нейното. Затаила дърх, тя се отдрърпна на прърсти зад голямата саксия с портокалово дървче, сви се в мрака и обви ръце около тялото си, сякаш това можеше да я направи невидима. Сърцето й биеше в гърлото и тя зачака Маркърс да я открие, уплашена, сякаш наистина я преследваше разбойник.

Маркърс стоеше до едно дафиново дърво и чакаше очите му да свикнат с мрака. Ей сега щеше да разбере къде се е скрила Джудит. Зимната градина беше голямо квадратно помещение, пристроено към къщата, и Маркърс съзнаваше, че ако тръргне в грешната посока,

жертвата ще му избяга. Тя можеше незабелязано да се промъкне зад гърба му към вратата и да си потърси ново скривалище в голямата къща. Много скоро му омръзна да я търси; той беше замислил нещо друго и гореше от нетърпение да започне. Споменът за изкусителната закръгленост се бе запечатал в ръцете му и при мисълта за предстоящия едночасов масаж слабините му запулсираха. Нищо не им пречеше да удължат удоволствието до разсъмване — поне доколкото зависеше от него.

Маркърс чу тихо драскане, толкова тихо, че можеше да е мишка. Той остана неподвижен и се ослуша. Шумът дойде от отсрещния ъгъл и той се взря напрегнато в мрака, за да различи някакво движение в сянката, което да не е измама, дължаща се на лунната светлина. Възцари се тишина, ала след минута по-алеята се затъркаляха камъчета чакъл — от същата посока, от която бе дошло драскането. Маркърс се ухили победоносно. Очевидно и Джудит гореше от нетърпение да завърши играта.

Той събу обувките си и се промъкна на пръсти към отсрещния ъгъл с надеждата да изненада Джудит въпреки шумовете, които беше издала. Видя тъмната сянка под едно портокалово дръвче и мина по другата алея, за да стигне до дървото от задната страна.

Джудит се свиваше в скривалището си и се ослушваше да чуе стъпките на Маркърс. Той със сигурност беше разчел правилно знаците й. Но не чу нито звук.

— Хванах те!

Джудит изпищя от неподправен ужас. Ликуващият вик бе дошъл неочаквано. Маркърс избухна в смях. Наведе се, хвана я през кръста и я вдигна.

— Ето че загуби!

Джудит падна на гърдите му. Коленете й трепереха.

— Господи, как ме уплаши!

— Нали в това е смисълът на играта. Ловец и плячка... жертва и преследвач. — Той помилва косата й и се наведе да я целуне.

— Да, точно за това става дума, но не очаквах да се уплаша толкова. — Тя се постара да стъпи здраво на земята и сложи ръце на гърдите му. Усмивката й беше само седефен блясък в тъмнината. — Когато си играехме на криеница като деца, Себастиан никога не ме плашеше. Винаги го чувах да идва.

— Вероятно зрелостта донася със себе си повече рафинираност — промърмори той и сведе поглед към босите си крака. Джудит проследи погледа му и избухна в смях.

— Защо си събул обувките си?

— Най-после разбра... Но сега, когато те намерих, скъпа съпруго, трябва да си получи наградата!

Джудит присви очи.

— Щеше ли да ме намериш, ако не бях дала знак за присъствието си?

— Боя се, че никога няма да узнаем.

Джудит задъвка замислено долната си устна.

— Въпреки това се питам дали тази възможност не променя първоначалните условия на уговорката ни.

Маркъс поклати глава.

— Не, скъпа, не ги променя. Аз те намерих... по най-добрия начин, признай.

— Признавам.

— Тогава си искам наградата.

— Е, добре — усмихна се Джудит. — После обаче ще си я платиш.

— Откога спечелилият трябва да си плаща наградата?

— Откакто създадох новите правила — отговори сериозно тя. — Не сме се разбрали, че победителят получава всичко.

Доста време след тази сцена Джудит лежеше на дебелия килим в библиотеката и се протягаше сладостно под светлината на свещите. Отдаването ѝ беше пълно. Маркъс пхна ръце под дупето ѝ и я повдигна, за да изследва интимните ѝ части с устни и език. Всъщност няма разлика в чувствената наслада на този, който дава, и на този, който взема, помисли си бегло тя, докато движеше хълбоците си, за да се нагоди към огнено-страстните ласки на езика и нежната игра на устните му.

В къщата цареше тишина, подчертавана още повече от пращенето на огъня в камината. Джудит усещаше милувката на пламъците по голите си бедра и горещината в слабините ѝ ставаше все по-жарка. От жаравата се възпламени буен огън, който я запрати към върха на екстаза. Тя се засмя тихо, усещайки топлия дъх на Маркъс

дълбоко в себе си, и той се присъедини към смеха ѝ, щастлив от това внезапно облекчение.

Маркъс се претърколи по гръб и привлече Джудит върху себе си, докато тя легна отгоре му с цялата си дължина. Усети как женствеността ѝ се устреми към възбудената му мъжественост и въздъхна. Разтвори краката ѝ, повдигна хълбоците и проникна бавно във все още пулсиращата плът. Джудит изохка и се надигна, докато го възседна. Раздвижи се с лениви, сладостни движения, повдигайки хълбоците си, и двамата много скоро стигнаха до нов връх на насладата.

Докато се движеше Джудит обърна глава към верандата. Зад прозорците се простираше заскрежената морава, блещукаща като седеф под лунната светлина. Обзе я чувството, че за първи път в живота си е истински, напълно щастлива.

По-рано в живота ѝ нямаше място за безгрижно щастие. Но в този скъпоценен миг, обгърнатата от омаята на страстта, дори отмъщението загуби своя смисъл... стана маловажно, незначително. Скоро щяха да се върнат в Лондон и тя трябваше отново да се заеме с Грейсмиър. Но сега нямаше да мисли за него.

Наведе се и впи устни в устата на съпруга си.

— Надявам се, че сте прекарали приятно, Джудит. — Бърнард Мелвил завъртя устремно партньорката си.

Джудит въздъхна.

— О, не! Беше невероятно пусто. В провинцията винаги е досадно, а Карингтън през цялото време се занимаваше със селско стопанство.

— Защо той въпреки това настоя да го придружите? — Грейсмиър поклати глава и неодобрително цъкна с език. — Много е нелюбезен. Но ние с вас знаем, че Карингтън не се интересува от потребностите на другите. — Той стисна ръката ѝ.

Джудит потисна отвращението и му се усмихна изкусително.

— Колко вярно — прошепна задъхано тя. Погледът ѝ виновно претърсваше балната зала. Трябваше да е сигурна, че Маркърс не е решил да остави приятелите си и да посети изненадващо бала на семейство Седжуик. Естествено той нямаше да я укори, че е приела поканата на графа да танцуват. Пред хората Маркърс винаги беше учтив с Грейсмиър.

— Скъпа лейди Карингтън, обществото усеща болезнено липсата ви — рече Грейсмиър и тънките му устни се опънаха в усмивка.

— Глупости, милорд. Много добре знаете, че в момента червенокосите не са на мода. — Засмените ѝ очи кокетно го подканиха да възрази и той го направи, без да му мигне окото.

— Червено не е думата, която бих избрал — промърмори той и докосна медноцветните ѝ къдрици. — Една част от очарованието ви, скъпа Джудит, се дължи на това, че сте различна от другите жени.

Тя му хвърли подчертано плах поглед и смени темата.

— Чувала съм, че играете много добре карти, милорд.

— О, не се опитвайте да се измъкнете! — извика той. — Това ли е единственият отговор на комплимента ми?

— Една дама не реагира на комплиментите на случайни партньори в танца, сър. — Джудит се усмихна дяволито и миглите ѝ запърхаха.

— Случаен партньор? Енергично протестирам против това нелюбезно обозначение, мадам.

— За съжаление съм принудена да го използвам, защото ми е забранено да ви смятам за приятел — отговори с добре изиграна мъка тя.

Бледите очи на Грейсмиър светнаха.

— Нали вече се разбрахме, че от време на време съпрузите трябва да бъдат поставяни на място.

В очите на Джудит блесна възбудата на заговорница и това предизвика самодоволната усмивка на Грейсмиър — толкова гадна усмивка, че Джудит с радост би го изритала по пищяла. За щастие валсът свърши и той я изведе от залата.

— Брат ми твърди, че сте извънредно добър картоиграч — върна се към темата тя, когато влязоха в малкия салон зад балната зала.

— Брат ви също играе добре — излъга Грейсмиър с гладка усмивка.

— Но не е по-добър от мен — извика Джудит и енергично затвори ветрилото си. — Каня ви на партия пикет, милорд. — И посочи празната маса в ъгъла на помещението.

— Примамливо предложение — засмя се той. — Какъв залог предлагате?

Джудит удари затвореното ветрило в дланта си.

— Десет гвинеи на точка?

Грейсмиър се усмихна на предложението: скромнен залог на уверена в себе си картоиграчка, която си въобразява, че залага много. Той беше виждал Джудит на игралната маса и знаеше, че Агнес я е срещнала у Амелия Долби, следователно не беше начинаеща. Сигурно играеше като брат си — повече с въодушевление, отколкото с умение.

— Но това е залог за чайно парти, мадам — възрази подигравателно той. — Аз предпочитам по-възбуждащи печалби.

— Какво предлагате, милорд? — Джудит беше очаквала, че той ще приеме с готовност предложението ѝ, и сега се чувстваше неловко, въпреки че в усмивката ѝ имаше любопитство.

Той я наблюдаваше замислено, поглаждайки брадичката си.

— Честта да ми правите компания на частна вечеря срещу... срещу... какво бих могъл да ви предложа?

Главата ти на сребърна табла, каза си с омраза Джудит. Имаше твърдото намерение да загуби играта, но в никакъв случай не беше готова да отиде на частна вечеря в някое сепаре. Но щеше да се занимае с този проблем, когато се стигнеше дотам.

— Ще ми позволите да управлявам каретата ви в Ричмънд Парк — предложи ласкателно тя. — Завиждам ви за тези великолепни коне, откакто ги видях за пръв път.

— Добре, мадам, хайде да играем. — Той се запъти към игралната маса.

С тази игра Джудит преследваше само една цел: да разбере как играе Грейсмиър, какви навици има, какви техники предпочита. След това щеше да обмени опит със Себастиан. Тъй като Грейсмиър беше разорил Джордж Девъроу именно на пикет, децата му възнамеряваха да унищожат врага си пак с тази игра.

Джудит седна на масата и с видима нервност проследи как Грейсмиър отвори ново тесте карти. Не вярваше, че той ще си направи труда да я измами. Досега грижливо беше избягвала да играе на неговата маса и той не можеше да знае, че тя играе много добре. Вероятно я считаше за средна картоиграчка — в най-добрия случай.

Джудит устрои истинско представление: загуби първата игра с относително малко, спечели втората, позовавайки се на добрата си памет, и загуби третата убедително, като избегна да премине Рубикон.

— Бог ми е свидетел, че сте чудесен играч, Бърнард — рече с усмивка тя, докато той броеше точките. — Може би ще ме научите на някои от стратегиите си.

Каква приятна мисъл... вече знаеше, че е в състояние да се справи с Бърнард Мелвил, все едно дали той играеше честно или прилагаше измамнически трикове. Тя се усмихна отново на себе си, наслаждавайки се на тази мисъл.

Графът се ухили самодоволно.

— С удоволствие, скъпа. Но първо си искам печалбата.

— Естествено. Обаче... — Джудит се огледа несигурно. — Вече сме се нахранили, а и това не е заведение...

Мъжът се ухили отново.

— Права сте. Позволете да уредя нещата, скъпа Джудит. Скоро ще ви съобщя датата, мястото и времето.

— Мисля, че е редно аз да определя датата, сър — изрече предпазливо тя. — Аз не съм свободна жена.

— Знам. — Той улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Наистина не сте свободна. Но дали сте добродетелна? — Усмихна се над ръката ѝ и добави: — Простете, мадам, зададох ви неподходящ въпрос... но съм убеден, че ще намерите подходящ претекст да се отървете от Карингтън, когато ви назова деня.

„Ще застрелям Грейсмиър... не, това е прекалено бързо... той заслужава бавна, мъчителна смърт.“

— Да, предполагам, че ще мога. — Джудит се надигна. — Но сега трябва да се върна в балната зала, преди някой да е забелязал отсъствието ми.

Грейсмиър се поклони и остана на масата. Проследи я с поглед, усмихвайки се доволно. Все едно какъв претекст щеше да измисли, за да се отърве от Карингтън, маркизът щеше да научи за тайната среща между жена му и стария му враг. Перспективата да организира толкова сладко отмъщение беше опияняваща. След като се справи със сестрата, щеше да се заеме с брата, за да подобри материалното си положение.

Извънредно доволен от себе си, Грейсмиър отиде в игралния салон, където залозите непрекъснато се покачваха. Себастиан седеше на масата за макао и го покани да си присъедини към играта. Изглеждаше в много добро настроение.

— Седнете и играйте с нас, Грейсмиър.

— Благодаря ви. — Графът зае място насреща му. — Току-що изиграх няколко игри пикет със сестра ви.

— О, сигурно сте спечелили? Джу не е особено добра на карти — ухили се Себастиан и подреди жетоните си на масата.

— Нахалник! — извика Джудит, която точно в този момент се бе появила на вратата.

— Да не би да си спечелила? — попита предизвикателно брат ѝ и огледа със смръщено чело картите си, преди да определи залога.

— Не — призна тя и застана зад стола на Грейсмиър. — Боя се, че не съм дорасла за играч като негово благородие.

Грейсмиър вдигна глава.



— Глупости, аз случайно имах добри карти — отвърна галантно той. — Надявам се да ми донесете щастие, лейди Карингтън.

— О, и аз се надявам — прошепна тя, поглеждайки с усмивка към другите играчи. Беше разбрала какви карти има Грейсмиър с един-единствен незабележим поглед и небрежно отвори ветрилото си.

Лорд Седжуик държеше банката. Възхитеният му поглед често търсеше лицето на лейди Карингтън. Намираще я за изключително красива жена. Джудит улови погледа му и го дари с усмивка, от която в тялото му се разнесоха горещи вълни. Маркъс беше щастливец, макар че жена като тази със сигурност беше много претенциозна и трудна. Лордът несигурно се запита дали е дорасъл за такава задача. Помисли за своята съпруга, матрона с ленив темперамент и напълно лишена от интерес към случващото се в спалнята. След като бяха осигурили наследниците на рода, двамата почти не се срещаха там. За разлика от нея лейди Карингтън оставяше впечатление за жена, която с радост се включва в...

Седжуик си заповяда да съсредоточи вниманието си върху картите. Не беше редно да мисли по този начин за съпругата на друг мъж. Но тя беше толкова красива... а тази дяволита усмивка, при която ъглите на устата ѝ леко се повдигаха...

От време на време Себастиан вдигаше очи от картите си, за да се включи в оживения разговор на масата. Джудит не беше единствената жена, която наблюдаваше играчите, но само тя беше отворила ветрилото си. Но това беше съвсем нормално, а Себастиан беше единственият, който знаеше езика му.

Само за половин час Грейсмиър загуби триста гвинеи, които плати на банката, без да заподозре нищо. Всеки път, когато беше готов да се закълне, че ще спечели играта, ставаше ясно, че Дейвнпорт има по-добри карти, които отваряше, преди самият той да е готов да отвори своите. Себастиан не печелеше винаги, но Грейсмиър винаги губеше. Очевидно днес не му беше ден.

След около час Джудит излезе от игралния салон. Двамата със Себастиан само се бяха упражнявали. Откак бяха напуснали Брюксел, нито веднъж не се бяха упражнявали на публично място, но днес трябваше да проверят дали са в състояние да се справят с Грейсмиър. Заклучителното действие приближаваше.

— Джудит? — Мекият глас на Хариет прекъсна размишленията ѝ.

— О, добър вечер, Хариет! Досега не ви бях видяла. — Джудит хвана момичето под ръка. — Елате да седнем до прозореца. Вътре е много горещо. Защо закъсняхте? Себастиан отдавна ви търси.

— Лейди Барет не можа да тръгне по-рано. Дойде да ме вземе малко след единайсет — отговори нацупено Хариет. — Мама пак не е добре. — По бузите ѝ пропълзя нежна червенина. — Не виждам никъде брат ви. Помислих, че си е отишъл.

Джудит се изкиска съзаклятнически.

— Как ще си отиде, без да ви е видял! Нали знаеше, че ще дойдете. В момента играе карти.

Хариет отговори с мълчание. Сведе очи и се заигра с копринените ресни на чантичката си. Джудит любезно се осведоми дали нещо я потиска и тя отговори тихо, без да вдигне очи.

— Понякога си мисля... мисля си, че брат ви играе прекалено често.

Джудит прехапа устни. Хариет беше много по-внимателна, отколкото бяха предполагали.

— Това му доставя удоволствие — отговори тя с неутрален тон. — Но мога да ви уверя, че Себастиан никога не би рискувал вашето щастие — а значи и своето собствено, — с лекомислена игра. Можете да бъдете съвсем спокойна.

Хариет въздъхна облекчено и вдигна глава. Лицето ѝ сияеше, ясните очи блестяха.

— Наистина ли вярвате в това, което ми казахте, Джудит? А аз бях започнала да се страхувам, че Себастиан е истински авантюрист.

— Разбира се, че вярвам — отговори с твърд глас Джудит и сложи ръка върху ръката на Хариет. — Не само вярвам, аз знам. Естествено, това не означава, че Себастиан не е страстен играч — добави тя, защото искаше да бъде честна. — Но когато се махне от игралните салони, те няма да му липсват.

— Какво правите тук, вие двете? Някакви тайни ли имате? — прозвуча измамно веселият глас на лейди Барет зад гърба на Джудит и тя се обърна рязко.

— О, добър вечер, лейди Барет — поздрави тя, неспособна да скрие враждебността си. — Не вярвам, че Хариет и аз имаме някакви

тайни.

— Със сигурност нямаме — подкрепи я Хариет, изчервена и видимо смутена.

За момент Агнес Барет я погледна втренчено и на устните ѝ заигра презрителна усмивка, после се обърна към Джудит, която отговори на хладния, пресметлив поглед със същия израз. Враждебността помежду им се прояви съвсем ясно и дори Хариет усети заплашителното напрежение между двете жени и нерешително премести поглед от едната към другата.

— Чух, че наскоро сте се върнали от Беркшайър, лейди Карингтън — заговори Агнес, след като се поклони за поздрав.

— Мъжът ми трябваше да се погрижи за имота си — отвърна Джудит с лек поклон.

След като си размениха обичайните учтивости, Агнес се обърна отново към Хариет.

— Имате ли нещо против тази вечер да останем до по-късно, моето момиче? Обещах на лорд Грейсмиър да го взема в каретата ни, когато си тръгнем, но той продължава да играе и не знам кога ще свърши. — Обяснението бе придружено с перлен смях. — Не вярвам майка ви да се разтревожи. Нали знае, че сте с мен.

Хариет промърмори нещо и устреми поглед към Джудит с няма молба.

— Аз тъкмо смятах да поръчам каретата си — реагира веднага Джудит. — Ако Хариет е уморена, с удоволствие ще я отведе вкъщи. Вярвам, че лейди Мортън няма да има нищо против, ако дъщеря ѝ се прибере по-рано.

— О, мама дори ще се зарадва — съгласи се с готовност Хариет. — Честно казано, лейди Барет, чувствам се много уморена. — Тя притисна слепоочията си и се усмихна измъчено. — Боя се, че ще ме заболи глава... в залата е така горещо и задушно...

Агнес хвърли към Джудит поглед, в който се четеше неприкрита злоба. Побиха я тръпки, но тя въпреки това отговори на погледа с триумфално вдигане на веждите. Наистина се намираха на бойно поле... оставаше само да се изясни защо се биеха.

Агнес се предаде. Направи лек поклон, изрази съчувствието си на Хариет, обеща да намине следващата сутрин да види как е Летисия и се отдалечи.

— Благодаря — прошепна Хариет.

— Няма за какво да ми благодарите — засмя се Джудит. — Представлението беше много убедително. За малко и аз да повярвам в главоболието. Да вървим и да измъкнем Себастиан от игралния салон, за да ни придружи до вкъщи.

Хариет прие предложението с въодушевление и двете се запътиха към игралния салон. Когато влязоха, братът на Джудит ги посрещна със странен израз на лицето. Той веднага хвърли картите си на масата и отиде при тях.

— Мястото ти не е тук — изрече почти сърдито той, хвана Хариет за ръката и я изведе от салона.

— Дойдохме да те вземем — обясни смутено Джудит. — Искахме да ти предложим да ни придружиш до вкъщи.

— С най-голямо удоволствие. — Себастиан се овладя бързо, но лицето му все още беше мрачно. — Веднага ще поръчам каретата.

— Какво ти става? — пошепна Джудит, когато Хариет отиде да вземе наметката си.

— Не искам Хариет да влиза в игрален салон — отговори Себастиан приглушено, но с явен гняв. — Това не е място за нея.

— О! — Джудит се запъти към дамската стая, обмисляйки забележката на брат си. Значи Себастиан не искаше бъдещата му жена да бъде омърсена от близостта на игралната маса. Много интересно. Очевидно той свързваше игралния салон с всичко онова, на което възнамеряваше да обърне гръб, след като отмъсти на Грейсмиър. Игралният салон означаваше безсъвестна игра, отчаяние, бедност, гняв и несправедливост. Но той беше и символ на връзката между брата и сестрата, на дългите години, когато двамата нямаха нищо и никого, освен себе си. Мисълта, че много скоро двамата със Себастиан щяха да тръгнат в различни посоки, я натъжи безкрайно.

Когато Джудит слезе от каретата си, Маркът тъкмо се беше прибрал.

— Вече си мислех дали да не дойда да те прибера — каза той. — Приятно ли прекара у семейство Седжуик?

Двамата влязоха в библиотеката.

„Приятно ли прекарах? флиртувах с Грейсмиър, мамих на карти. През цялото време играх роля.“

Джудит вярваше, че е в състояние да крие плановете си от Маркърс, като непрекъснато си повтаря колко е важно да запази мълчание и колко много зависи от уменията ѝ да пази тайна. Вместо това бе обзета от паника. Усети как по бузите ѝ пропързля предателска червенина, как на челото ѝ избиха капчици пот и дланите ѝ овлажняха. Маркърс сигурно усещаше чувството ѝ за вина. Инстинктът я посъветва да се престори на уморена и да се качи в стаята си, без да разговаря повече с него, но тя си заповяда да се държи нормално.

— Да, беше горе-долу приятно, благодаря — промърмори тя и мина покрай него.

Защо, по дяволите, избягваше погледа му? Маркърс веднага бе усетил вътрешното ѝ напрежение.

— Искаш ли чаша портвайн преди лягане? — предложи той и посегна към кристалната гарафа.

— Предпочитам мадейра. — Джудит свали наметката си и я хвърли на дивана. После пристъпи до прозореца, който гледаше към площада. Вдигна завесата и изрече подчертано ведро:

— Нощта е мразовита и толкова ясна!

— Да — отвърна той, остави чашата с мадейра на масичката и я загледа с известно объркване, докато тя продължаваше да се взира навън. — Какво интересно има на площада в този късен час?

Джудит вдигна рамене и се обърна към стаята.

— Нищо. — Усмихна се принудено и обясни: — Чувствам се някак си... неспокойна.

Обяснението не прозвуча много убедително, каза си Маркърс.

— И защо се чувстваш неспокойна? — попита той, отпи глътка мадейра и я погледна над ръба на чашата. — Каква беля си замислила пак, невестулке?

— Какво? Защо, за бога, смяташ, че съм замислила нещо?

— Точно това искам да разбера. — Той я измери с изпитателен поглед и бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено.

— Беше голяма блъсканица — отговори тя и бързо отпи глътка вино. — Вероятно това ме е изнервило.

— Да, това е обяснение — отговори сериозно Маркърс. Джудит го изгледа подозрително. Мъжът ѝ изглеждаше развеселен, но не и убеден. Тя се прозя и вдигна ръка към устата си.

— Много съм уморена. Най-добре да си легна.

— Но нали се чувстваш неспокойна? — отбеляза иронично той.  
Джудит загриза ноктите си.

— Точно така се чувствам... но не е само това. Някакво странно усещане...

— Искаш ли да се поразходим по площада? — предложи любезно Маркърс. — Малко движение на чист въздух ще ти помогне да решиш как точно се чувстваш.

— О, престани да ме дразниш, Маркърс! — извика възмутено тя, докато отчаяно размишляваше как да отклони вниманието му от състоянието си. Той усещаше чувството ѝ за вина, тя беше сигурна в това, макар да не знаеше колко голяма е тази вина. Но това не беше особена утеха.

— Извинявай, скъпа. — Маркърс отиде при нея и взе чашата от ръката ѝ. — Хайде да се качим горе и ще се опитам да пусна в ход изкуството си да убеждавам, за да ти измъкна истината по някакъв друг начин.

— Няма никаква истина. Не знам за какво говориш.

— Сериозно? — Той вдигна недоверчиво вежди. — Тогава ще ти обясня. Абсолютно сигурен съм, че тази вечер си изпаднала в много трудно положение — или си замислила нещо.

— Как можеш да знаеш, че аз... искам да кажа, не можеш да си сигурен, защото няма нищо такова. — Тя прехапа устни, ядосана от несръчния си отговор.

Маркърс поклати глава.

— Ако не си забъркала някоя каша, щеше да ми кажеш какво те тревожи. Но след като така се стараеш да ме отклониш от темата, все повече се убеждавам, че си замислила нещо, което няма да ми хареса.

Какъв ужас!

— Говориш ми като на дете, а не като на възрастна жена, която се е върнала от дяволски досаден бал — отвърна тя, опитвайки се да изобрази нещо като обидено достойнство.

Маркърс поклати глава.

— Стига си се преструвала, Джудит. Искам да ми кажеш веднага каква беля си замислила.

Джудит отчаяно затърси някакво безобидно обяснение, нещо, което можеше да му признае и с което той щеше да се задоволи.

— О, няма нищо страшно — обясни най-после тя. — Мисля, че се държах глупаво.

Глупаво? По каква причина? И за какво не искаше да говори? Тя скри ръце зад гърба си и кръстоса пръсти с надеждата, че Маркърс няма да пита повече. Напразна надежда.

— Боя се, че не ми оставяш избор. Май трябва да прибегна до други средства — отбеляза той и я погледна преценяващо.

Нещо в погледа му я накара да застане нащрек. Веселостта все още беше там, отзад блещукаше чувствено вълнение, но тези чувства съвсем не изглеждаха утешителни. Силната фигура, енергичната линия около устата и издадената брадичка излъчваха мрачна решителност.

— Правиш от мухата слон — отговори тя подчертано безгрижно. — Аз не съм на висота, защото вечерта беше ужасна, а и ме боли глава. — Обяснението прозвуча фалшиво и Джудит не се учуди, че Маркърс не го прие.

— Я не говори глупости! — отсече рязко той. — Ти си замислила нещо и аз знам от опит, че когато си решила да криеш нещо от мен, то се разраства до гигантска ябълка на раздора. Не съм готов отново да вляза в битка с теб... нито сега, нито за в бъдеще. Знаеш, че рано или късно ще науча — все ще се намери някой да ми каже. Затова искам още сега да разбера какво става! Говори, ако обичаш.

Ако не се чувстваше толкова виновна, Джудит щеше да реагира на това предизвикателство, както заслужаваше. Но тази вечер я беше страх от истината и не смееше да нанесе ответен удар.

— Моля те — прошепна тя и притисна ръце о слепоочията си, — твърде съм уморена, за да ме тормозиш така.

— Да те тормозя? — Маркърс я погледна слисано. — Аз искам да разбера какво те потиска, а ти твърдиш, че те тормозя?

— Ти изобщо не искаш да узнаеш какво ми е — изкрещя тя, вбесена от категоричността, с която тълкуваше разговора им, и то погрешно. — Решил си, че замислям нещо нередно и искам да го скрия от теб. Това не е същото, не разбираш ли?

— Моят опит обаче показва, че когато става дума за теб, Джудит, е същото. — Маркърс поклати глава, но се примири. — Е, добре, щом не желаеш да говориш. Но не ми казвай после, че не съм те предупредил.

— Маркърс! — изпищя Джудит, когато внезапно се озова по гръб на ниската масичка. Той се наведе над нея и я метна на рамото си като чувал. Главата ѝ висеше към килима и къдриците, прихванати небрежно с украсен със слонова кост и перли гребен, падаха по лицето ѝ.

— Какво има, скъпа? — попита спокойно той, докато крачеше към вратата.

— Пусни ме веднага! — Тя заудря с юмруци по гърба му и закиха, защото косите ѝ я гъделичкаха по носа. Абсурдността на положението ѝ стана ясна едва когато прекосиха залата. Вечерната ѝ рокля от смарагдовозелена тафта не беше пригодена за толкова сурово отношение, перлените обици на ушите ѝ се люлееха и удряха гърба на Маркърс. Вбесена, Джудит зарита с все сила с белите си копринени обувки.

— Щом се качим горе, ще те пусна — отговори спокойно той и сложи ръка на кръста ѝ, без да обръща внимание на ритането ѝ.

— Помисли за слугите — изохка Джудит. — Не е прилично да ме носиш така по цялата къща. Какво ще си помислят за нас?

— Защо да не е прилично? — Гласът му вибрираше от смях. — Това ти е наказанието, след като отказа да си признаеш какво си замислила.

Ръмжейки, Джудит се примири със съдбата си, затвори очи и се помоли всички слуги да са отдавна в леглата си. Всички, с изключение на Мили и Чевъли. При тази мисъл стомахът ѝ се сви.

— О, божичко, Маркърс, трябва да ме пуснеш да се прибера в стаята си!

— Трябва ли?

— Моля те!

Той спря.

— Ако веднага ми кажеш, каквото искам да знам, ще ти позволя да влезеш в спалнята на собствените си два крака.

— О, господи — пошепна нещастно Джудит. Но в същия момент ѝ хрумна спасителната идея. Очевидно нахлулата в главата ѝ кръв беше изострила ума ѝ. Обяснението ѝ нямаше да бъде лъжа, а само половината истина.

Когато Джудит не реагира моментално на ултиматума му, Маркърс продължи нагоре по стълбата с товара си на рамо.



— Моля те! — изплака Джудит, когато стигнаха горната площадка. — Пусни ме и ще ти кажа какво стана веднага щом влезем в стаята ми. Ще ти кажа, давам ти думата си!

Без да отговори, Маркърс продължи по коридора. Едва когато стигна пред вратата на спалнята ѝ, милостиво спря.

— Думата на една невестулка?

— Думата на една Дейвнпорт — отговори задъхано тя. — Няма да понеса да ме изтърсиш в спалнята ми като чувал картофи пред очите на Мили.

Маркърс избухна в смях, пушна я на пода и я задържа за талията, за да не му избяга.

— Предупредих те, че имам на разположение различни методи за убеждение.

Джудит приглади косите си назад и се опита да оправи балната си рокля. Знаеше, че изглежда ужасно, и това я разгневи. Лицето и пламна.

— Как можа! — изсъска тя, като се обърна към него.

— Беше много просто. — Той отвори вратата и ѝ даде знак да влезе, като се поклони подигравателно.

— Велики боже, милейди! — изписка Мили и скочи от столчето си. — Какво е станало с хубавата ви рокля? — Тя огледа изумено смачканата вечерна рокля и разбърканите къдрици на господарката си.

— Имам чувството, че някой ме е влачил по корем през жив плет — отговори Джудит и хвърли гневен поглед към съпруга си. Маркърс се ухили нахално.

— Давам ти петнайсет минути да се приготвиш за лягане, скъпа. След това трябва да изпълниш своята част от уговорката.

— Каква ти уговорка — промърмори Джудит, когато Маркърс отиде в спалнята си. — Помогнете ми да се съблека, Мили. Петнайсет минути не са много време.

— Така е, милейди. Какво стана?

— Това е представата на негово благородие за хубава шега — отговори жлъчно Джудит, докато разглеждаше образа си в огледалото. — Божичко, на какво приличам!

Мили ѝ помогна да облече нощницата и изчетка косите ѝ, после прибра медноцветните къдрици с кадифена панделка.

— Ако това е всичко, милейди, ще взема това за почистване и гладене. — Тя вдигна измачканата бална рокля от пода, където я беше захвърлила Джудит.

— Да, благодаря, Мили. Лека нощ.

Джудит духна всички свещи освен една, пхна се бързо в леглото, нареди възглавниците зад гърба си и се зави до брадичката. Така я завари Маркърс, когато влезе да чуе обяснението ѝ. След спонтанния жест на съпруга ѝ паниката ѝ бе изчезнала и тя вече знаеше как да се справи със ситуацията. Беше напълно спокойна, сякаш играеше в салона на Пикъринг Стрийт.

— Е, скъпа съпруго? — Маркърс затвори свързващата врата и застана пред леглото ѝ. — Изглеждаш като невинно агънце, но мен не можеш да измамиш. Хайде, говори! — заповяда той и щракна с пръсти.

Джудит се намръщи, седна в леглото и се подпря на възглавниците.

— Вече ти казах, че постъпих глупаво и направих от мухата слон, но след като настояваш, ще ти разкажа всичко. Става въпрос за Агнес Барет. — С тези думи тя се отпусна отново назад с изражение на човек, изпълнил тежка, но напълно безсмислена задача.

— Агнес Барет? — Маркърс приседна на края на леглото. — Обясни ми, ако обичаш.

— За съжаление не знам как да го обясня — отговори тя и гласът ѝ прозвуча напълно искрено. — Тази жена ме вълнува по странен начин. Имам чувството, че двете водим смъртоносна битка една срещу друга, но не знам по каква причина или с какви оръжия. Винаги когато трябва да говоря с нея, се чувствам, като че цял полк войници маршируват върху гроба ми.

— Велики боже! — Маркърс вдигна свещта и пламъчето освети лицето на Джудит. Очите ѝ бяха пълни с неподправен ужас. — Какво се случи тази вечер?

Тя вдигна рамене.

— Разменихме само няколко думи... нищо особено, но аз ѝ попречих да придружи Хариет до дома ѝ и Агнес се ядоса ужасно. Разменихме си погледи... мисля, че това беше всичко. Тя се грижи много за Хариет, не разбирам по каква причина. — Пръстите ѝ нервно

мачкаха крайчето на чаршафа. — Мисля, че Агнес и Грейсмиър са любовници.

Маркърс се намръщи замислено.

— Напълно е възможно. Чувал съм, че се познават от детските си години. Но защо това те засяга?

— Защото придава странен привкус на отношенията ми с Агнес Барет — обясни Джудит и скри ръце под завивката. — Затова не исках да говоря за нея. Според мен Грейсмиър ухажва Хариет, обаче тя не иска да има нищо общо с него. Агнес непрекъснато се опитва да посредничи.

— Разбирам. — Маркърс не беше особено учуден. Хариет не беше първата наследница, която Грейсмиър удостояваше с вниманието си. Но щом Хариет се държеше настрана от него, тя не беше като Марта. Вероятно момичето беше влюбено в Себастиан и поради това не обръщаше внимание на ухажването на Грейсмиър.

— Защо лицето ти изведнъж помрачня? — попита тихо Джудит. — Мисля, че не съм казала нищо, което да те разсърди.

Маркърс енергично прогони спомените и се усмихна.

— Хайде, невестулке, какво още имаш да признаеш?

— Не знам дали да ти кажа или да премълча — отговори съвсем тихо тя.

— Говори веднага!

— Винаги когато съм с Хариет и се появи Агнес, Грейсмиър е някъде наблизо. — Джудит вдигна очи към него и тъмните ѝ вежди се събраха над носа. — Не смеех да заговоря за тази толкова оспорвана личност.

— Скъпа моя, Грейсмиър не ме интересува, стига ти да не го окуражаваш. Знаем, че не можеш да избегнеш срещите с него, но това не означава, че ще реагирам остро при всяко споменаване на името му. Нито пък ще се сбръчкам и ще умра — заключи той с подигравателна усмивка.

— Не исках да рискувам — отговори искрено тя.

Маркърс се наведе, взе един кичур и го нави на пръста си.

— Това ли те занимаваше през цялата вечер?

— Да — промълви тя. — Но след като ме принуди да си призная всичко, имам чувството, че надценявам сблъсъка с Агнес. И се чувствам... глупава.

Маркъс се засмя и захвърли брокатения си халат.

— Е, тогава ще се постарая да възстановя самочувствието ти. Направи ми място.

Джудит се подчини с готовност и се поздрави, че беше излязла с чест от неловката ситуация. Не се знаеше обаче колко време щеше да трае щастието ѝ.

— Не разбирам защо приемаш толкова спокойно старанията на Грейсмиър да се докопа до Хариет. — Джудит скри ръцете си в маншона от лебедов пух. Следобедът беше много студен и времето никак не беше подходящо за разходка в парка. Въпреки това изискванията на светския етикет бяха взели връх над собственото удобство и в парка бяха излезли почти толкова разхождащи се, колкото в по-топлите дни.

Себастиан удряше с бастуна си последните листа по живия плет.

— Ти сама каза, че Хариет се отвращава от него — отвърна той.  
— Тя обича мен. — В гласа му имаше недвусмислено самодоволство.  
— Защо да си блъскам главата заради Грейсмиър? Ако беше друг човек, сигурно щях да го съжалявам за напразните усилия.

— Агнес Барет му е съучастница.

— О, Джу, не ставай мелодраматична! Какъв заговор си измисляш?

Джудит поклати глава. Не си въобразяваше. Инстинктът ѝ подсказваше, че Агнес и Грейсмиър са олицетворение на злото.

— Дватамата са любовници — каза тихо тя.

Себастиан вдигна рамене.

— Възможно е. И какво от това?

Джудит се предаде. По-добре беше да смени темата.

— За Коледа ще дойдеш в Карингтън, нали?

— Къде другаде бих могъл да отида? — отговори с усмивка брат ѝ.

— Може би предпочиташ да прекараш празниците с лорд и лейди Мортън — отговори хапливо тя. — Сигурна съм, че за Коледа ще направят изключение и ще сложат на масата и нещо друго освен овесена каша и слаб чай.

— Глупости! — отговори засмяно Себастиан, който много добре знаеше, че сестра му има намерение да покани Хариет в Карингтън Мейнър — и деликатно да изключи родителите ѝ от поканата.

Джудит махна на минаващия ландауер, за да отговори на оживените поздрави на седящите в него дами.

— Ето ги Изабел и Корнелия. — Ландауерът спря до тротоара.

— Божичко, Джудит, каква божествена шапка! — извика Изабел. — Добър ден, Себастиан... Видях същата шапка при „Бриджитс“, Джудит, но не приличаше на нищо. Дори не си направих труда да я пробвам. Реших, че ще ме направи плешива или нещо подобно.

Себастиан едва сега забеляза новата шапка на сестра си: приличаше на каска, която обхващаше цялата глава и скриваше косата, затова пък подчертаваше много силно линиите на лицето.

Малко са жените, които могат да си позволят такава шапка, прецени веднага Себастиан.

— Всичко е въпрос на структура — изкоментира Корнелия. — За да носиш такава специална шапка, трябва да имаш най-малкото красиви слепоочия. — Носът ѝ беше зачервен от студа и тя непрекъснато се бършеше с кърпичката си. — Не трябваше да излизаме днес, Изабел. Не знам как допуснах да ме убедиш. Толкова е студено, че човек трябва да си седи с книга пред камината.

— О, малко чист въздух ще ти се отрази добре — увери я Изабел. — Не можеш да прекарваш по цели дни над някакви латински книги. Права ли съм, Джудит? А какво ще кажете вие, Себастиан?

Младият мъж огледа съчувствено треперещата и очевидно потисната Корнелия.

— Мисля, че е много приятно да седиш пред камината с книга в ръка... макар да не мога да твърдя, че се интересувам особено от класиката.

Корнелия кихна и отново си избърса носа.

— Трябва да знаеш, че не чета латински книги, а съвсем случайно попаднах на „Гай Манеринг“. Познаваш ли тази книга, Джудит?

Приятелката ѝ кимна.

— Имам я, но още не съм я прочела. Казват, че е от Уолтър Скот.

— Да, напомня много на „Ваверлей“... но той няма да признае, че я е написал.

Силен порив на вятъра едва не издуха шапката на Изабел, конете затропаха неспокойно и кочияшът се покашля многозначително.

— Конете ви ще настинат, Изабел — каза Себастиан и отстъпи крачка назад. — Времето не е подходящо за разговори на открито.

— Нито пък за разходки — подкрепи го Джудит и се уви в палтото си. Махна за довиждане на приятелките си и отново се обърна към брат си. — Мисля, че е време да подготвим решаващата игра с Грейсмиър. Би било хубаво, ако приключим с него до Коледа.

Себастиан кимна.

— Докарахме го дотам, докъдето искахме. Сега ще започна да губя големи суми и ще възбудя апетита му за последната вечер.

— Надявам се, че имаш достатъчно пари.

Себастиан кимна.

— Бъди спокойна.

— Мамил ли е пак?

— Два пъти. Естествено аз загубих безгрижно. Той няма представа, че ми е ясно защо съм загубил.

— След три седмици е балът на дукеса Девъншир — промълви замислено Джудит. — Една седмица преди Коледа. Отлична възможност да разобличим Грейсмиър — всички ще са там.

Себастиан помисли малко и кимна решително.

— Отсега нататък ще играя с него само пикет. Няколко дребни печалби, големи загуби. Вечерта преди бала ще загубя толкова много, че той ще си помисли, че ме е докарал до ръба на пропастта. И когато седнем да играем, ще си опита да ми нанесе последния удар.

— През тази нощ... — Джудит потрепери, но не от студ. През нощта на бала тя и Себастиан щяха да унищожат своя враг Бърнард Мелвил, граф Грейсмиър.

Тя се покашля и продължи:

— Аз ще се намеся в дуела между двама ви, уж на шега. Грейсмиър ще ме сметне за наивна глупачка, която вярва, че всичко е на игра, и не забелязва, че брат ѝ е тлъсто пиленце, на което той е оскубал всичките перца.

— Трябва обаче да се погрижиш Маркърс да не е с теб на бала у дукесата — напомни ѝ Себастиан.

— Да, знам. — Джудит помълча малко и добави: — Не знам още колко дълго ще съумея да поддържам тази измама, братле. Чувствам се като предателка. Такава нелоялност!

— Само още три седмици — отговори спокойно Себастиан. — Не повече. Аз също не мога да чакам повече, Джу.

— Разбирам. — Тя улови ръката му и я стисна до болка. Само след миг гласът ѝ прозвуча весело, напрежението беше преодоляно. — Обмисли ли вече как ще се справиш с Летисия?

Себастиан простена.

— Надявам се, че Йоркшир ще е твърде далечен за чести посещения.

— Смяташ ли, че Хариет има сили да се опълчи срещу майка си? Себастиан помисли малко и кимна.

— Да, ако ѝ помогна — отговори тихо той. — Досега не го е правила, но смятам, че след като се оженим, ще ѝ е по-приятно да ядосва майка си, отколкото мен.

Джудит избухна в смях.

— Тя е много сладко същество, Себастиан, и съм убедена, че ще съумее да се приспособи. Какво щастие, че се е влюбила в човек, който никога няма да ѝ причини болка! — По гърба ѝ отново пробягаха студени тръпки и усмивката ѝ замръзна на устните. Образите на Грейсмиър и Агнес Барет непрекъснато изникваха в съзнанието ѝ.

— Трябва да си вървя в къщи — каза Джудит, когато стигнаха до портата Апели. — Лорд Касълрей, лорд Ливърпул и дук Уелингтън ще вечерят с нас.

— Боже, в какви кръгове се движиш! — отбеляза с усмивка Себастиан. — Не падаш под премиер-министъра и външния министър.

— Подозирам, че Маркърс има намерение да се посвети на политиката, след като в момента не се водят войни — довери му Джудит. — Уелингтън със сигурност се е насочил натам. Маркърс казва, че причината се крие в простата политическа философия: той е слуга на короната и трябва да изпълнява дълга си според обстоятелствата — на бойното поле или в парламента. Той е най-популярната личност в страната и има толкова голямо влияние върху горната камара, че ще обедини торите — нещо, което лорд Ливърпул не може да постигне. — Тя сбръчка чело. — Питам се дали Маркърс не си е харесал пост в някое министерство, който ще бъде уреден от Уелингтън. Странно защо тази мисъл ми хрумна чак сега.

— Сестра ми ще бъде съпруга на министър — изрече с подигравателно учудване Себастиан. — Хайде, отивай си вкъщи. Нали



трябва да омагьосаш гостите на мъжа си!

— Странно, но аз изобщо не се плаша от Уелингтън — обясни Джудит. — Може би защото веднъж спях на една маса в главната квартира. Той е очарователен събеседник.

— Убеден съм, че се разбирате много добре — засмя се брат й.

Когато се прибра вкъщи, Джудит намери писмо от лорд Грейсмиър, в което той я канеше следващата вечер да му прави компания на бала с маски в Рейнлей, за да изплати дълга си от загубата на карти. Тя отнесе писмото в спалнята си и го скри в най-долното чекмедже на писалището си, после позвъни за Мили.

Грейсмиър беше избрал странно място за изплащането на дълга й. Балът в Рейнлей беше вулгарен маскарад и членовете на висшето общество никога не го посещаваха. Но може би точно тук трябваше да търси причината. Може би той бе избрал това място, за да не я изложи, за да бъде сигурен, че randevуто им ще остане тайна. От друга страна обаче... Грейсмиър не беше от хората, които се съобразяват с другите. Много по-вероятно беше да е замислил нещо лошо.

Естествено тя нямаше да отиде на маскарада. Но как да отхвърли поканата, без да разколебае вярата на Грейсмиър в нежното им приятелство? Ако сега му откажеше, щеше да и остане много малко време да изглади отношенията им преди бала на дукеса Девъншир — нощта, в която трябваше да върви след Грейсмиър като сянка.

— Милейди... коя рокля да извадя, милейди?

— Какво казахте, Мили? — Джудит стреснато вдигна глава. Камериерката чакаше търпеливо пред гардероба.

— Коя рокля ще облечете, милейди?

— О! — Джудит се намръщи и се съсредоточи върху този извънредно важен въпрос. — Може би е добре да облека жълтата.

— И ще си сложиш сапфирите — обади се Маркърс, застанал на прага на свързващата врата. Облегнат на рамката, той закопчаваше маншетите си и черните му очи святкаха дяволито. — Те ще привлекат вниманието към деколтето ти, а доколкото си спомням, то е доста дръзко. Дукът ще го оцени високо.

— Домакинята трябва да радва гостите си — отговори с усмивка Джудит.

— Това е първото й задължение — допълни натъртено Маркърс.

— Както е задължение на съпругата да подкрепя амбициите на мъжа си — добави с нежно гласче Джудит.

Той се усмихна иронично.

— Значи си отгатнала?

— Какъв пост искаш да заемеш? Външен... или може би вътрешен министър?

Маркът вдигна рамене.

— Още не знам. Зависи какво искат Пийл и Кънинг. Освен това ще мине доста време, докато нещата се раздвижат. Засега само подготвям терена.

— Добре, а аз ще омагьосвам гостите ти — кимна сериозно тя. — Обаче Касълрей е вечно намръщен и съм сигурна, че не одобрява флиртовете.

Маркът избухна в смях.

— Не се притеснявай. Човекът, от когото зависи политическото ми бъдеще, е Уелингтън.

За тази вечер Джудит прогони срещата с Грейсмиър в най-далечния ъгъл на съзнанието си и посвети цялото си внимание на бъдещето на съпруга си. Прекараха чудесно и Джудит си легна едва на разсъмване, размишлявайки, че ролята на политическа домакиня много би ѝ харесала.

Ярки слънчеви лъчи нахлуваха в стаята, когато на следващата сутрин Маркът се събуди от звънката камбанка на часовника, който украсяваше голямата камина. Беше девет, но Джудит до него не помръдваше. Той се опря на лакът и впи поглед в лицето ѝ.

Тя лежеше по гръб, вдигнала ръце над главата, с леко отворени устни, и дишаше дълбоко и равномерно като дете, което се чувства сигурно и спокойно. В съня, без обичайната динамика на жестовете ѝ, изглеждаше по-млада, отколкото беше в действителност, и много по-крехка. Кожата ѝ ухаеше топла и мека и излъчваше детска невинност, която нямаше нищо общо с очарователната, остроумна домакиня от предишната вечер.

Може би беше съвсем естествено човек, който е прекарал младостта си на континента и е играл карти с най-различни хора, да се превърне в добре информиран, с широк хоризонт гражданин на света. Маркът не вярваше Джудит да е общувала с висшето общество на континента, но тя въпреки това не правеше грешки. Поведението ѝ

беше безупречно, демонстрираше абсолютната сигурност на аристократка, увереността на човек, който никога не е търпял лишения. Себастиан беше същият. Джордж Дейвънпорт сигурно е бил изключителна личност, щом е възпитал така добре децата си при тези неблагоприятни обстоятелства. Не за първи път Маркъс се запита откъде произхождаха двамата Дейвънпорт. Джудит винаги казваше, че не знае нищо за родословното си дърво. Баща им твърдял, че това няма никакво значение и че те тримата били специално, независимо семейство. Маркъс смяташе, че разбира аргументите му.

Той легна отново до Джудит и бедрото му се опря в топлия, гладък като коприна крак. Беше невъзможно да устои на бавно събуждащото се желание в слабините му. Не можеше да лежи толкова близо до Джудит и да не я пожелае. С въздишка на доволно примирение, предпазливо, сякаш се боеше да не я събуди, той я обърна настрана, с гръб към себе си. Тя промърмори нещо, но продължи да спи дълбоко. Той я прегърна и тя се сгуши в него. Дупето ѝ се опря в корема му. Маркъс плъзна ръка между бедрата ѝ в предпазлива милувка, търсейки скрития отвор на тялото ѝ. Усмихна се, когато усети как тя реагира на ласките му и се възбуди, без да го съзнава. Отново промърмори нещо насън, вдигна колене към гърдите си и се притисна до него в безмълвна подкана.

Маркъс се плъзна в утробата ѝ, протегна ръце, за да помилва гърдите ѝ, и зарови лице в ухаещите медноцветни къдрици. Меката ѝ кадифена утроба го обгърна и двамата станаха едно. Усети как тялото ѝ се събуди, когато тя се отърси от съня, и изпита чувството, че неговото тяло също участваше в процеса на събуждането. Усети как кръвта потече по-бързо във вените ѝ, готова да нахлуе в мускулите, усети проясняването на събудения мозък. Имаше чувството, че дарява Джудит с живот, създава я за новия ден.

— Добро утро, невестулке — пошепна в косите ѝ той, когато тялото ѝ се разтърси от тръпките на екстаза.

Тя се изкиска сънено.

— Колко приятен начин да ме събудиш. — Обърна се отново по гръб и примигна към мъжа си, който се бе навел над нея. Черните очи бяха топли и нежни, устните още тръпнеха от преживяната страст. Тя ги помилва с върха на пръста си. — Добре ли спа?

— Прекрасно. — Маркърс скочи от леглото, протегна се и попита:  
— Какво си измислила за днес?

Джудит седна, за да се наслади по-добре на гледката. Фигурата на Маркърс беше истинска наслада за окото. За съжаление въпросът му ѝ напомни за неприятностите, които ѝ предстояха.

— Мисля да изляза на езда със Себастиан — отговори уклончиво тя. Непременно трябваше да обсъди проблема с брат си. Двамата щяха да намерят най-доброто решение.

Маркърс я целуна и отиде в съседната стая. Джудит отметна завивката и позвъни за Мили.

Решението се оказа неочаквано просто.

— Иди в Рейнлей — посъветва я Себастиан. — А аз ще се погрижа да се появя там с голяма група приятели. Естествено много ще се изненадаме, като ви видим, и ще бъдем толкова весели и пийнали, че няма да можете да се отървете от нас. Грейсмиър ще бъде с теб, но и с цяла компания буйни ергени. Щом се върнеш вкъщи, ще кажеш на Маркърс, но няма да споменаващ Грейсмиър. Обзалагам се, че мъжът ти няма да си помисли нищо лошо. Ако ти се скара, че си отишла на онзи вулгарен маскарад, можеш да му отговориш със същото.

Джудит направи гримаса.

— В последно време никак не ми е приятно да се карам с Маркърс.

— В този случай не те заплашва опасност.

Джудит не беше толкова сигурна, но не възрази.

Планът на Себастиан се оказа превъзходен. Маркърс се бе уговорил с приятели за вечеря и не беше вкъщи, когато жена му излезе с кремаво домино и маска. Грейсмиър я чакаше на ъгъла с нает файтон.

Джудит го поздрави със сияеща усмивка.

— Какво приключение, милорд — извика тя с въодушевлението на дете, което е получило подарък. — Никога не съм посещавала бал с маски на открито.

Графът се наведе над ръката ѝ.

— Значи имам честта да съм първият, който ще ви запознае с това удоволствие. — Той ѝ помогна да се качи във файтона и се настани до нея. — Надявам се, че в Рейнлей ще ви хареса. Някои твърдят, че там е по-хубаво, отколкото във Воксхол.

Вечерта беше сравнително мека и Джудит щеше да се възхити от градините, осветени от безброй златни фенери, ако не мислеше за съвсем други неща. Трябваше да бъде сигурна, че Себастиан и приятелите му ще ги намерят, преди да се изгубят в анонимната маса хора в домина и маски, които се разхождаха по настланите с чакъл алеи.

— Много ми се иска да потанцувам — каза тя. — Да отидем ли в павилиона?

— Непременно. — Грейсмиър се поклони и ѝ свали маската. — Позволете.

Джудит потрепери леко от допира на пръстите му, които сръчно завързваха шнуровите отзад на главата ѝ, и се постара да остане на разстояние от него, за да не му покаже дълбокото си отвращение. Остави кремавото домино отворено отпред, за да се вижда балната ѝ рокля от сапфирено-синя тафта. Този необичаен цвят запалваше пламъци в косата ѝ и Себастиан със сигурност щеше да я разпознае сред тълпата маскирани дами и кавалери.

Себастиан я откри още след първия танц. Беше довел със себе си група приятели, все младежи от висшето общество, които стояха

небрежно облеgnати на стената и наблюдаваха танцуващите с изражение на хора, избягали от принудите на традицията с твърдото намерение да се забавляват, все едно по какъв необичаен или безвкусен начин им се предлага това забавление. Държаха в ръцете си канчета със силна бира и портвайн и вече изглеждаха доста развеселени, докато пускаха нетактични забележки за присъстващите.

— Велики боже, това е сестра ми! — извика Себастиан с леко провлечен глас, когато Джудит и Грейсмиър минаха покрай тях.

Джудит усети как Грейсмиър внезапно се скова.

— Себастиан — извика тя и се откъсна от кавалера си, — какво правиш тук? Великолепно приключение, нали? Никога не бях виждала такива хора. Знаеш ли, отвън при езерото с лилиите видяхме двама, които се гонеха! Бяха свалили маските си и... о, моля за извинение, милорд. — Тя се обърна със сияещо лице към Грейсмиър, чиято физиономия беше напълно скрита от маската. — Каква щастлива случайност! Брат ми е тук.

— Виждам. — Графът се поклони. — Сестра ви имаше силното желание да се наслади на забавленията на обикновените хора, Дейвънпорт, и аз ѝ предложих да я придружа.

— Но защо, Джу, нали знаеш, че аз също щях да те придружа — произнесе укорно Себастиан. — Ела да те запозная с приятелите си.

Когато Джудит хвана брат си под ръка, от една ниша излезе жена в зелено домино. Тя нямаше повече работа тук: не можеше да създаде нова интрига, нито да разкаже на гордия маркиз Карингтън за опетнената добродетел на скъпата му съпруга. Агнес Барет си отиде вкъщи.

От този момент нататък грижливо обмисленият план на Грейсмиър се разпадна на парченца. Себастиан, който умело се преструваше на замаян от джина и силната черна бира, беше твърдо убеден, че Грейсмиър е въодушевен от случайната им среща също както всички останали и че много държи да останат заедно до края. Вечеряха в един от кръглите павилиони, където можеха да наблюдават до насита обикновените граждани и дамите от полусвета. Често се чуваха шеговити забележки за възможната реакция на маркиз Карингтън, ако узнае по какъв вулгарен начин се забавлява жена му. Много скоро Джудит се развесели като брат си и приятелите му и всички се забавляваха чудесно.

Грейсмиър нямаше друг избор, освен да седи с тях и нетърпеливо да чака края на вечерта. Чувстваше се като застаряващ чичо, случайно попаднал в компанията на необуздано веселящи се младежи. Поведението на Джудит със сигурност беше неподходящо за маркиза Карингтън, но лицето и беше скрито под маска и ако още някои членове на висшето общество бяха решили да прекарат една необикновена вечер сред простолюдието, никой нямаше да я познае. А дори и да я познаеха, нямаше да могат да я обвинят в нищо друго, освен в прекалена веселост. Нямаше нищо, от което да се забърка публичен скандал, Грейсмиър не можеше да извлече никакъв капитал от грижливо подготвения си план. Вместо на интимна вечеря в слабо осветено сепаре, той беше принуден да седи под ярката светлина на дузина полилеи в компанията на Себастиан и дузина весели младежи. Висшето лондонско общество щеше да реагира на случая само с леко неодобрение — ако изобщо узнаеше за него. Вместо да тласне флирта им по пътеката на изкушението, Грейсмиър трябваше да седи и да гледа как жертвата му постепенно се превръща в хихикаща наивка, която все по-често се обляга на рамото на брат си, защото ѝ се вие свят. Агнес сигурно отдавна си е отишла, каза си раздразнено той.

Когато вечерта най-сетне свърши, той бе принуден да понесе и компанията на Себастиан в каретата. Не можеше да отхвърли молбата му да го откара до вкъщи, без да събуди подозрение. Така Грейсмиър се настани в един ъгъл и понесе стоически пиянското хихикане и неприличните забележки на брата и сестрата. Когато спряха на Баркли Скуеър, Себастиан слезе, олюлявайки се.

— Аз ще отведа сестра си до вратата — заяви той на Грейсмиър и се изхълца шумно в лицето му. — Благодаря, че ме докарахте. Фантастична вечер... страхотно забавление. — Той се ухили и вдигна пръст към устните си. — Но ще си остане между нас, нали?

Грейсмиър се съгласи с въздишка, взе ръката на Джудит и я поднесе към устните си.

— Сигурно ще ме разберете, скъпа Джудит, като ви кажа, че не смятам дълга ви за уреден. Тазвечерното забавление не изпълни условията на нашето споразумение.

Джудит примигна и присви очи в напразен опит да съсредоточи погледа си върху лицето му. Явно се опитваше да си припомни.

— Какъв дълг, сър? Наистина не разбирам... о, да! — Засмя се тържествуващо и извика: — Спомних си, спомних си! Хайде още веднъж да играем пикет, искате ли? Следващия път ще спечеля аз и ще мога да карам каретата ви в Ричмънд Парк.

— Възможно е — отговори той с подигравателна усмивка. — Но първо трябва да уредите дълга си от миналата вечер. Трябва да удържите на думата си, не разбирате ли?

— О, да, да... естествено. — Джудит хлъцна, усмихна се замаяно и слезе на тротоара. Обърна се и му махна за довиждане. Графът гневно почука с бастуна си по стъклото и кочияшът потегли. Когато завиха зад ъгъла, Грейсмиър погледна назад. Братът и сестрата се изкачваха бавно по стълбата към дома на Карингтън, хванати за ръце.

Каква злощастна случайност... на всичкото отгоре лековерната хлапачка не можа да понесе няколко чашки джин! Следващия път трябваше да измисли нещо по-добро.

— Мисля, че се справихме доста добре — рече доволно Себастиан и удари чукчето по вратата. Джудит обаче поклати глава.

— Боях се, че той ще обяви погасяването на дълга за невалидно и ще поиска нова среща, и точно това стана.

— Ще намерим някакво решение — увери я ведро брат ѝ и тя се изкиска.

— Естествено, че ще намерим. Но съм сигурна, че сега Грейсмиър те смята за още по-голям глупак, отколкото преди.

Двамата избухнаха в смях и продължиха да се смеят, докато вратата се отвори.

— Добър вечер, милейди.

— Добър вечер, Норис. Върна ли се вече негово благородие?

— Да, милейди. Мисля, че е в библиотеката.

Изведнъж ѝ хрумна коварна идея, родена от въодушевлението от успешния маскарад. Една от малкото ми умни идеи, поздрави се самодоволно тя. Сбогува се бързо с брат си и забърза към библиотеката, връзвайки отново маската си.

Маркърс, който чакаше завръщането на жена си пред камината, вдигна глава от своя Тацит, щом чу отварянето на вратата.

— Желая ви добра вечер, милорд — поздрави Джудит и остана в рамката на вратата. Усмихна се и се залови, за да не падне. — Приятно ли прекарахте? — Изхълца шумно и скри устата си с ръка.



— Да, благодаря. — Маркър затвори книгата и огледа жена си с нарастващо объркване. Облегната на вратата, тя изглеждаше, сякаш всеки момент ще се свлече на пода, а усмивката ѝ беше замаяна. — Как беше твоята вечер?

— О, фантастична! — извика Джудит и отново хлъцна. — Беше толкова... толкова... — Изкиска се и отново закри устата си с ръка.

Маркър забеляза, че маската ѝ беше изкривена.

— Какво си пила, Джудит? И колко? — Изглеждаше му невероятно, но не намираше друго обяснение за поведението ѝ. Тя заклати сърдито глава и пак се разхълца.

— Естествено, че не... Само съм малко замаяна. — Изкиска се задавено и помоли: — О, я не прави такова строго лице, Маркър. Не е любезно от твоя страна, след като се чувствам толкова сконфузена.

— Ела тук! — заповяда той и остави книгата настрана. Джудит се отблъсна от вратата и закрачи към него. По пътя си едва не преобърна една от ниските масички с тънки крака.

— Олеле! — Сграбчи я и я постави отново на мястото ѝ, потискайки оригването си. — Колко съм невнимателна. Изобщо не я видях.

— Ще ми кажеш ли сега как по-точно прекара вечерта? — Тя се настани в скута на мъжа си и въздъхна облекчено.

— Краката ми са уморени. Обзалагам се, че не си се забавлявал като мен... о, извинявай! — Тя се разхълца неудържимо, сложи глава на рамото му и му се усмихна замаяно. Очите зад отворите на маската се затвориха.

— Къде беше, по дяволите? — попита Маркър и посегна да отвърже маската ѝ, люшкан между смеха и неодобрението.

— В Рейнлей — призна тя с мечтателна усмивка. — На публичен бал с маски. Вулгарно, но безкрайно забавно. Със Себастиан и приятелите му. — Усмихна му се, без да отваря очи.

Да се забавляваш на публичен бал с маски е една, но да се върнеш в къщи полупиян — съвсем друго, каза си Маркър.

— Какво пи, Джудит?

— Джин — отговори искрено тя.

— Джин ли?

— О, да, и прясна черна бира — добави извинително тя. — Джин и портър. — Сгуши се в скута му и промърмори, уж заспивайки: —

Трябваше и ти да дойдеш.

— Не си спомням да си ме поканила — отвърна сухо Маркърс. — Ако беше, нямаше да се върнеш вкъщи в това състояние, уверявам те.

Тя запърха кокетно с мигли.

— Нали няма да ме ругаеш?

Маркърс въздърна примирено.

— В сегашното ти състояние няма смисъл да ругая. Пиянството е само по себе си наказание. Утре ще те боли глава.

— Глупости! — отрече енергично тя и отново се разхърца.

— Само почакай. Ела, ще те отведе в леглото. — Той се изправи и я вдигна на ръце. Тя го прегърна и скри лице на шията му.

— Не мърдай, за бога, ще те изпусна!

— О, не — промърмори тя. — Недей, моля те. Дали казах на Мили да не ме чака?

— Надявам се да си й казала. Какво ще си помисли, ако те види пияна?

— Ето че ставаш лош — изкиска се Джудит и го щипна по носа.

— Престани, Джудит! — Неодобрението взе връх над смеха. Маркърс влезе в спалнята и я пусна на леглото. Тя се прозя и разпери ръце и крака.

— Искам да спя.

— Не можеш да спиш облечена. — Маркърс свали копринените й обувки и ги хвърли на пода. Вдигна полата й, откопча жартиерите и свали копринените чорапи. — Изправи се — заповяда той, вдигна я и разкопча копченцата на вечерната рокля, докато тя се олюляваше и си тананикаше нещо с блажена усмивка на устните.

Роклята падна на пода с тихо шумолене и Маркърс си спомни как бе съблякъл Джудит в крайпътния хан в Катр Бра. Спомен, който при други обстоятелства щеше силно да го възбуди. Но не и тази нощ. Измъкна фустата през главата на жена си и я хвърли на пода.

Джудит избра точно този момент, за да падне с въздишка в леглото. Маркърс се наведе и развърза връзките на дългите й гащи с неодобрително стиснати устни.

— Вдигни крака. — Джудит се подчини с готовност и той я съблече.

Изведнърж очите й се отвориха и в зениците им блесна ленива, изкусителна подкана. Рърцете й се плързнаха бавно надолу по тялото.

Беше съвсем гола, на шията ѝ святаше перлената огърлица. Погледна Маркър със същата замаяна усмивка, в която сега беше чувствена и канеща.

— Велики боже! — изръмжа Маркър. — Къде ти е ношницата? — Намери я в раклата и вдигна жена си да седне, за да я облече през главата ѝ. — Къде са ти ръцете?

— Ето ги — изкиска се тя под тънката материя и ги размаха на всички страни.

— Велики боже! — извика отново той и успя да мушне ръцете ѝ в дългите ръкави. — Отсега нататък няма да пиеш нищо друго освен лимонада и вода, ясно ли ти е? — Свали огърлицата от шията ѝ, отметна завивката и я бутна в леглото. После се изправи и я погледна, клатейки глава.

Изведнъж очите ѝ се отвориха широко и тя избухна в смях. Всички следи от пиянство изчезнаха от лицето ѝ, а странно размитите му линии отново се опънаха.

— Заблудих те, а до последния миг не вярвах, че е възможно.

Маркър зяпна смаяно.

— Джудит, ти... ти си дявол в женски образ! — Погледна я, сякаш не вярваше на очите си. Но веднага му стана ясно, че тя беше трезва както винаги. Джудит се облегна удобно на възглавниците и се засмя доволно.

— Междувременно би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че никога няма да се напия. Това е само театър. Представление, което със Себастиан сме довели до съвършенство. След като аз успях да те заблудя, как ли щеше да реагираш, ако ни видеше със Себастиан?

— Сигурен съм, че сте измамили десетки глупаци — отговори Маркър с безизразно лице.

— Да, така беше — призна тихо тя. — Но не бяха чак толкова много. Правехме го само от време на време, и то абсолютно безкористно.

— Безкористно? Ти си безскрупулна личност и не мога да си представя как си се подвизавала във всички столици на континента, без да те изправят пред съда. — Маркър ѝ обърна гръб, бесен от гняв. — Как посмя да ми изиграеш този номер?

Изведнъж Джудит разбра колко голяма беше заблудата ѝ. След като осуети плана на Грейсмиър, тя беше в приповдигнато настроение и се поддаде на глупавия си порив да си поиграе с мъжа си. От всички безумни, дяволски хрумвания... защо трябваше да прилага върху Маркъс номерата на непочтеното си минало?

— О, Маркъс, това беше само шега — обясни бързо тя и скочи от леглото. — Съжалявам, че не успях да те развеселя. — Сложи ръка на рамото му, но той я отблъсна сърдито. — О, моля те — прошепна тя, обгърна го с ръце и се притисна към гърба му. — Не ми се сърди. Наистина не знаех, че не обичаш да те дразнят, но приемам, че постъпих глупаво. Направих го, без да мисля, по някакво злощастно хрумване.

— Ти не ме подразни — отговори гневно той. — Ти ме направи на глупак, а аз не искам да се отнасяш към мен като към глупаците, на които ти и брат ти сте изпразвали джобовете.

— Съжалявам — повтори Джудит. — Сега ми е ясно, че съм те преценила напълно погрешно, но наистина не вложих в шегата си злоба или нещо подобно. Моля те, прости ми — пошепна съкрушено тя.

Разкаянието в гласа ѝ беше искрено. Маркъс прогони гнева си, осъзнал, че всъщност се гневеше повече на себе си, задето бе допуснал тя да го заблуди. Освен това изпитваше враждебност към всичко, което му напомняше за миналото на Джудит. Трябваше по-рано да прозре истината. Джудит контролираше с желязна ръка и себе си, и живота си и при никакви обстоятелства не би допуснала да се напие... само външно и само когато преследваше определена цел.

— Никога вече не ми погаждай такива номера.

— Няма, обещавам ти. — Тя се притисна по-силно към него. — Но още не си казал, че ми прощаваш.

— Прощавам ти.

— А наказанието?

Той се откъсна от прегръдката ѝ, обърна я към себе си и сложи ръце на раменете ѝ.

— Ще измисля нещо подходящо, но първо трябва да ми разкажеш защо отиде в Рейнлей.

— Нали ти казах. Отидох със Себастиан и приятелите му да видя публичния бал с маски.

— Защо не ми каза нищо?

— Защото знаех как ще реагираш. — Тя се усмихна дяволито. — Не отричай, че щеше да се проявиш като консерватор.

— Не отричам. Публичният бал с маски не е място за маркиза Карингтън.

— Знам, но никой не ни позна... нямаше нито един човек, който би могъл да ни познае.

— Представата на Себастиан за вечерно забавление е доста... необикновена. Предполагам, че бъдещата му годеница не беше с вас, или се лъжа? — попита хапливо той.

— Не, естествено, че не — отговори Джудит. — Той не иска да я вижда и в близост до игралната маса. Но аз съм нещо друго.

Маркърс неволно се запита как ли щеше да се почувства Хариет, когато открие колко тясна е връзката между брата и сестрата.

— Може да се каже, че Себастиан и аз имаме еднакво отношение към това какво подобава на съпругата — установи сухо той. — Искан ми се брат ти поне от време на време да си спомня, че ти си не само негова сестра, но и моя жена.

— Той не го забравя. Освен това не взема решенията вместо мен — защити го веднага Джудит. — Случайно Рейнлейн беше моя идея. — Това не беше цялата истина, но поне много близо до нея.

— Ако ме беше попитала, щях да те придружа. — Маркърс свали ръце към талията ѝ. — Защо предпочиташ компанията на Себастиан пред моята, невестулке?

— О, не си прав! Как изобщо можа да си го помислиш! — Джудит беше ужасена от думите му и се чувстваше пленница в мрежата на собствените си измамни маневри. Не можеше да му каже истината за тези вечер, а без тази истина изглеждаше, че тя предпочита близостта на брат си пред тази на съпруга си — още по-лошо, че нарочно изключва мъжа си от своите забавления.

— Не е трудно да се направи такова заключение — установи спокойно той.

— Мислех, че публичният бал не е място за теб — отговори тя. — Разбираш ли, ние сме все още нови в Лондон и искаме да научим всичко за града и за хората в него. Винаги сме правили така и тази вечер аз се поддадох на изкушението. Върнах се към един стар навик, но само за една вечер.

Маркъс не повярва докрай в обяснението ѝ, но запази съмненията за себе си.

— Добре, да не говорим повече за това. — Плъзна ръце по дупето ѝ и я притисна към себе си.

Джудит разбра, че не бе успяла да го убеди, и приповдигнатото ѝ настроение отстъпи място на унинието.

— Един момент!

Нещо в гласа ѝ моментално прогони меланхолията ѝ. Тя спря, вдигнала едното си коляно на леглото.

— Трябва да уредим въпроса с наказанието.

Джудит го погледна през рамо и очите ѝ засвяткаха очаквателно.

— Да, милорд? — В мекия ѝ глас звънна готовност да се подчини.

Маркъс пристъпи към леглото.

— Най-добре е сама да избереш наказанието си... по-късно. А сега ти заповядвам да коленичиш на леглото. — Той взе една възглавница, сложи я под корема ѝ и разкопча панталона си.

Джудит се засмя тихо, вдигна нощницата си до талията и се отпусна по корем на възглавницата.

— Много подходящ завършек на тази пикантна вечер, сър.

— Ужасна жена! — Маркъс сложи ръка на дупето ѝ и проникна в нея изотзад. — Ако в главата ми имаше поне едно зрънце здрав разум, щях да те затворя в Беркшайър, за да не правиш повече глупости.

Джудит не намери подходящ отговор, а много скоро вече не беше в състояние да изрече едно свързано изречение. Затова пък тялото ѝ говореше от ясно по-ясно.

— Какво ще правим сега? — попита Агнес и спря да се занимава с оранжерийните рози, които подреждаше в кристални купи. — Все още ли искаш да отмъстиш?

— Естествено — отговори Грейсмиър. — Жалко, че Дейвнпорт се появи ненавреме, макар че ми беше много интересно да наблюдавам брата и сестрата да се забавляват. — Той се изсмя злобно. — Толкова са жалки, че се питам дали си струва да се старая толкова зарад тях.

Агнес хвърли един увехнал цвят в кошничката в краката си.

— Никога не подценявай противниците, Бърнард.

— Права си — кимна той и си взе щипка емфие. — Твърдо съм решен да накарам Джудит да погаси дълга си. Ще избира място, където ще я поканя на частна вечеря. И този път ще взема всички мерки, за да се предпазя от нежелана компания. Ти ще ни видиш и ще отидеш да кажеш на Карингтън къде е жена му. Естествено ще го направиш така, че той да не разбере за участието ти. Тъй като жена му участва доброволно в интимната вечеря, той няма да може да ми поиска сметка, без да изложи себе си и съпругата си на публичен присмех. Затова ще преглътне позора и ще смири гордостта си.

— Тази случка ще сложи край на брака му — отбеляза Агнес с циничен смях. Грейсмиър вдигна рамене.

— Естествено. Нали това е главната цел на упражнението. Аз и без това не вярвам, че Джудит има някакви чувства към съпруга си. Не е възможно да го обича и едновременно с това да се старее да подкопае авторитета му. — Той се усмихна самоуверено. — Къде да организирам интимната вечеря? Какво предлагаш, скъпа? Трябва да изберем място, много по-компрометиращо от Рейнлей.

— Предлагам сепаре в малък хотел на Джърмин Стрийт — отговори с многозначителна усмивка Агнес. — Сигурна съм, че познаваш това място.

Грейсмиър я погледна смаяно, после избухна в луд смях.

— Ти отново успя да ме изненадаш, любов моя. Каква брилянтна идея! Ще поканя съпругата на Карингтън в бордей.

— Трябва да призная, че представата за това ме забавлява. — Агнес изкриви уста в подигравателна усмивка. — У тази малка вещица има нещо... не знам какво е то, но винаги когато съм в едно помещение с нея, ме обзема предчувствие за беда. — Тя поклати глава. — Тя не пропуска случай да каже или да направи нещо, което ме разгневява. Засега не си позволявам да се дразня и не се унижавам да реагирам на безсрамието ѝ. Честно казано, струва ми се, че не мога да се справя с нея, затова с удоволствие ще гледам как я унижаваш. — Тя изсмука капката кръв от пръста си, където я бе убол един розов трън.

— Ще ти дам възможност да се порадваш, скъпа — обеща Грейсмиър. — Ще отведе жената на Карингтън в един чудесен хотел, ръководен от една стара позната, и се обзалагам, че малката глупачка изобщо няма да проумее къде е попаднала.

— Точно това е ядрото на шегата ни — отвърна Агнес. — Тя ще е нервна и ще има чувството, че обстановката е неподходяща... но няма да разбере къде всъщност се намира.

— Права си. Откъде би могла да разбере? — Грейсмиър застана зад бюрото си. — Ела и ми помогни да напиша поканата. Искам да звучи по-интимно от първата... или може би по-настойчиво? Във всеки случай трябва категорично да поискам да ми се издължи. Каквито и съмнения да има, Джудит няма да престъпи дадената дума, затова поканата ми трябва да ѝ напомни за дълга на честта. Тя си въобразява, че е истински картоиграч, готова да играе с високи залози и да губи с размах. — Той се изсмя и поклати глава. — Питам се откъде дойдоха тези Дейвнпортови.

— Веднъж вече говорихме за това, помниш ли? Тогава ти каза, че семействата на континента са широко разклонени. — Агнес се настани до него зад бюрото. — Хайде да напишем поканата.

След половин час графът посипа писмото с пясък, издуха го грижливо, сгъна го и го запечата с пръстена си.

— Ти улучи правилния тон, скъпа: предизвикателство към готовността на жената да играе с висок залог и да поема рискове. Тя няма да устои на изкушението да се представи за дръзка и безогледна и ще се впусне в пикантното приключение, за да натрие носа на мъжа си.

Агнес се усмихна самодоволно.



— След като свършиш с Девлин, ще решиш ли най-после какво да правиш с Хариет?

— Ще я отвлека, естествено! Толкова е просто. Тя излиза често с теб, нали? Един ден ще ми я доведеш с нает файтон. Абсолютно открито, скъпа моя.

— И незабавно ще се ожениш за нея — кимна Агнес. — Една нощ ще е напълно достатъчна да я убедиш, че на сутринта трябва да застанете пред свещеника. Щом сте женени, родителите ѝ не могат да направят нищо. Те ще се постараят да представят женитбата ви във възможно най-благоприятна светлина, защото ще се страхуват, че доброто им име може сериозно да пострада. Така ще си получим трийсетте хиляди, скъпи, и всички в обществото ще охкат и ще ахкат за тази прибързана женитба по любов. Ще пуснем слуха, че двамата сте избягали, тласкани от силните си чувства, и така нататък. — Циничният ѝ смях отекна в помещението и Грейсмиър не за първи път се убеди, че любовницата му беше равностойна партньорка и умееше да преценява трезво човешката природа.

Поканата бе предадена на Джудит по обичайния начин на сребърна табла заедно с шоколада. Срещата беше назначена за същата вечер, условията бяха изложени кратко и ясно. Както и първия път, щеше да я чака нает файтон. Грейсмиър не казваше къде смята да я заведе — но изразяваше убедеността си, че тя ще остане възхитена, тъй като мястото отговаряло на вкуса ѝ към приключенията и усета ѝ към играта.

Джудит смачка писмото с тих вик на отвращение. Този път не можеше да му избяга. Не можеше да отхвърли поканата, без да го обиди смъртно, не можеше и да си позволи да го ядоса, не и непосредствено преди последния удар.

Тя се облече и тръгна да търси Маркърс. Той седеше с Джон в кабинета си и при влизането и в черните му очи блесна искрена радост.

— Добро утро, скъпа, какво мога да направя за теб?

Божичко, колко мразеше да го лъже! Но обстоятелствата я принуждаваха. Тя се усмихна на Джон и проговори предпазливо:

— Искях само да ти кажа, че тази вечер съм канена на специална вечеря.

— О! — Маркърс остави перото си. — Аз не съм ли поканен?

— Не, боя се, че не. — Тя го погледна, надявайки се, че владее мимиката си. — Компанията е чисто женска, разбираш ли?

Маркърс избухна в смях.

— Корнелия и другите?

— Точно така. Обещавам, че няма да закъснея много.

Джон се покашля дискретно.

— Извинете, милейди, но тази вечер сте канени с семейство Уилъби на музикално парти. Концерт на арфа, ако благоволите да си спомните.

— Божичко, бях забравила онази арфистка! — извика Джудит. — Но предпочитам да прекарам вечерта с приятелките си. Маркърс... ще ми се разсърдиш ли, ако не дойда?

Той не можа да устои на умолителния поглед на златно-кафявите очи.

— Е, добре, ще отида сам.

— Ти си най-прекрасният съпруг! — извика въодушевено тя и се наведе да го целуне. Джон дискретно извърна глава.

— Обаче очаквам обезщетение — пошепна в ухото й Маркърс.

— Това се разбира от само себе си. — Джудит се запъти с леки стъпки към вратата. — Вече ти казах, че няма да закъснея много.

Ако планирам добре поведението си, срещата няма да трае повече от час, каза си решително тя. Бърнард Мелвил, граф Грейсмиър, нямаше да се наслади на тайната среща със съпругата на стария си неприятел... каквото и да очакваше.

След като взе това решение, Джудит успя до известна степен да успокои угризенията на съвестта си, че отново беше излъгала Маркърс. Обстоятелствата бяха в нейна полза, тъй като нито една от приятелките й не беше канена на музикалното парти. Семейство Уилъби, застаряваща брачна двойка, не играеха особено важна роля в обществения живот на Лондон, но бяха приятели на майката на Маркърс и той се считаше задължен да приема поканите им и да се включи в кръга от десетина любители на музиката на средна възраст със съпругите си. Когато се върнеше вкъщи, щеше да намери послушната си женичка в леглото, след като беше прекарала по-голямата част от вечерта сред собствените си четири стени.

Джудит се облече с голяма грижливост. Избра рокля със съвсем малко деколте и вдигна косата си в скромна фризура. Тази вечер

поведението ѝ щеше да бъде абсолютната противоположност на кокетството. Преди да излезе, тя изпрати Мили в кухнята уж да ѝ донесе нещо. Камериерката се смути от необичайната поръчка, но не посмя да попита и излезе. По-късно слугите щяха да разискват надълго и нашироко необичайната молба на господарката.

Джудит скри пакетчето в чантичката си, наметна се с топъл шал и слезе в салона. Приемът у семейство Уилъби започваше рано и Маркът вече бе излязъл.

Незабележимият файтон чакаше на същия ъгъл като първия път. Грейсмиър я поздрави с голяма сърдечност.

— Добър вечер, Бърнард — отвърна ведро тя. — Искам веднага да ви кажа, че поканите ви винаги са краткосрочни.

— Хубавото на приключенията е, че са изненадващи — засмя се мъжът. — А вие обичате приключенията, нали, скъпа Джудит?

Тя се изкиска в знак на съгласие.

— Без вас животът ми щеше да е доста скучен, сър.

— Права сте. А вашият безкрайно сериозен съпруг... как се отървахте от него?

Джудит беше готова да го убие.

— Маркът има уговорка — отговори кратко тя. — Къде отиваме, Бърнард?

— Приготвил съм ви изненада! Но съм сигурен, че ще останете възхитена.

— Вярвам ви. — Тя плесна развълнувано с ръце и в очите ѝ светна очакване. — Обичам изненадите почти колкото приключенията.

— Прекрасно — промълви той и посегна към ръката ѝ. — Надявам се, че днешната изненада ще отговори на очакванията ви.

— А аз се надявам, че вечерта ще изпълни всички ваши очаквания, Бърнард — отвърна тя с плаха усмивка. Грейсмиър поднесе ръката ѝ към устните си.

Каретата спря пред висока градска къща. Над вратата гореше фенер, зад прозорците с дантелени завеси блещукаше тишина. Джудит слезе и се огледа любопитно.

— Къде се намираме?

— На Джърмин Стрийт — отговори небрежно Грейсмиър. — Това е малък, дискретен хотел, до чиито услуги прибягвам от време на

време. Елате, скъпа. — Той я поведе към вратата. Отвори им възрастен иконом с напудрена перука.

— Милорд... мадам. — Икономът се поклони тържествено. — Мадам е в салона.

Джудит влезе в салона с нарастваща неловкост. Разгледа позлатените резби, тежките сатенени завеси, дълбоките кресла и жените в елегантни вечерни роби. Нещо не беше наред. Въздухът тежеше от аромат на мускус — прекалено силна и сладка миризма, която ѝ показва къде я беше довел Грейсмиър. И друг път беше посещавала подобни места: луксозни бордеи за богатите, които задоволяваха и най-изтънчените и перверзни вкусове. Жените тук бяха готови да направят всичко, стига да им платят съответната цена.

Тя хвърли бърз поглед към придружителя си и видя усмивката, която играеше около жестоката уста, когато поздрави „домакинята“. Вероятно си мисли, че нямам представа що за хотел е това, помисли си тя. Защото нито една дама от висшето общество не познаваше — или поне не признаваше, че познава, — подобни заведения. Грейсмиър не можеше да знае, че баща ѝ имаше няколко добри приятели, собственици на заведения като това — приятели, които даваха подслон на обеднелия играч и децата му... подслон и утеха за самотния вдовец. Доколкото си спомняше Джудит, баща ѝ никога не страдаше от липса на женска компания. У него имаше нещо, което привличаше жените. Вероятно никога не плащаше за утехата, която получаваше в луксозните бордеи. След като децата му пораснаха, Джордж Дейвънпорт престана да посещава подобни заведения, но спомените на Джудит бяха кристално ясни.

Мадам я поздрави учтиво, но погледът ѝ я прецени бързо и умело — явно и тя беше посветена в шегата на Грейсмиър. Двамата очевидно се познаваха добре.

— Частната ви стая е готова, милорд — каза тя. — Бернис ще ви заведе. — Мадам махна на млада жена в пурпурен сатен, която дотича с готовност. Вечерната ѝ рокля беше великолепна, ала скъпите дантели на шията ѝ се бяха изкривили, а деколтето беше толкова дълбоко, че едва скриваше зърната на гърдите ѝ.

— Оттук, сър... мадам. — Тя се правеше, че не забелязва Джудит, но дари Грейсмиър, който похотливо я погъделичка под брадичката, с изкусителна усмивка.

Качиха се по стълбата на втория етаж и влязоха в малка дневна, обзаведена разкошно като салона на партера. В камината гореше огън. Пред нея беше поставена кръгла маса, наредена за двама. Единствената мебел беше отрупан с възглавници диван, полузакрит от красив параван. Джудит знаеше, че зад паравана беше нощното гърне. Помещенията като това бяха обзаведени така, че да отговарят на всички потребности и на пълната дискретност.

— Велики боже, Бърнард — прошепна тя и изобрази на лицето си пълно смайване. — Какво странно място. Прилича повече на спалня, отколкото на трапезария.

— Както казах, това е малък частен хотел — отговори той и наля вино в две чаши. — Ще вдигнем ли тост, скъпа Джудит?

Тя пое чашата.

— За какво ще пием, сър?

— За приключенията и за успешното заблуждаване на тиранично настроените съпрузи. — Той вдигна чашата, усмихна ѝ се и отпи голяма глътка.

Джудит също отпи глътка, после отиде с чашата до прозореца, вдигна завесата и погледна към улицата. Закрита от завесата, тя извади пакетчето от чантичката си и изсипа съдържанието му в чашата.

— Има ли много хотели на тази улица, Бърнард? — попита тя с тон на невинно любопитство, обърна се към него и го дари с омайна усмивка. Изпи виното си на един дъх и помоли: — Ще ми налеете ли още малко?

— Естествено, скъпа. — Грейсмиър взе гарафата и отиде при нея. Ако малката се напие, ще стане още по-весело, помисли си злобно той. Нямахше да помни какво е станало и той можеше да я достави на съпруга ѝ в каквото си искаше състояние.

Джудит вдигна пълната си чаша, но в следващия миг пое шумно въздух и рязко остави чашата на масата. Вдигна ръка към гърлото си и под смаяния, уплашен поглед на Грейсмиър лицето ѝ позеленя. От устата ѝ се изтръгна задавен стон и тя се скри зад паравана, откъдето след миг долетяха крайно неромантични и неподходящи за една дама шумове.

Маркърс извини жена си пред домакините с учтива лъжа. Направи, каквото се очакваше от него, смеси се с другите гости, повечето от които познаваше от детските си години, хапна от безвкусната вечеря, пийна повечко от старото бургундско и седна в салона да чуе музикалното изпълнение.

— О, лорд Карингтън, каква неочаквана среща! — Агнес Барет бе влязла в салона под ръка със застаряващия си съпруг точно в момента, когато арфистката зае мястото си. — Не можехме да дойдем по-рано — пошепна тя и се настани до маркиза. — Имахме и друга покана, но не искахме да обидим семейство Уилъби. Те са добри стари приятели на съпруга ми. — Размахвайки ветрилото си, тя се огледа и поздрави любезно всички познати.

Маркърс отговори с няколко нищо незначещи думи. Лейди Агнес беше наистина красива жена с хубави очи, високи скули и нахална линия около красиво оформената уста, в която имаше нещо странно познато.

— Лейди Карингтън не е ли с вас? — Агнес се обърна отново към съседа си и му се усмихна доверително.

— Не — отговори кратко той. — Имаше друга уговорка.

— О! — Агнес смръщи чело. — Не на Джермин Стрийт, със сигурност не.

По гръбнака на Маркърс пропълзяха студени тръпки. Обзе го лошо предчувствие.

— Не ми се вярва, мадам.

Агнес поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Глупаво е от моя страна, но останах с впечатление, че я видях да слиза от една карета... сигурно съм се излъгала, фенерът над вратата хвърляше странни сенки.

Маркърс продължи да седи спокойно, с любезна усмивка на устните, устремил поглед към арфистката, която бе започнала изпълнението си. Усети как злото простря ноктите си към него, усети злото, което излъчваше тази жена, която плетеше мрежата си около него. Агнес Барет беше опасна. Ако наистина беше любовница на Грейсмиър, значи Джудит беше в опасност. Как или по каква причина — това не му беше ясно, но той просто го усещаше, беше абсолютно сигурен в това като в собственото си име. В спомена му отново оживя съкрушено женско лице, в ушите му отекнаха отчаяни писъци.

Без да каже дума, той стана от мястото си и излезе от салона, сподирен от мелодичните звуци на арфата.

Агнес го проследи със смаян поглед. Досега не беше направила нищо, освен да посее първото семенце на съмнението. Още не беше споменала нищо за Бърнард. Това трябваше да стане утре или дори вдругиден: няколко думички, произнесени шепнешком, за да захранят кухнята на слуховете. Какво бе накарало маркиза да напусне изпълнението така прибързано?

Маркърс напусна къщата, без да се сбогува с домакините си, и се запъти с бързи крачки към Джърмин Стрийт.

Грейсмиър стоеше като истукан и слушаше с нарастващ ужас шумовете от силно повръщане, които долитаха иззад паравана. След минута отиде до вратата, отвори я и извика сърдито за помощ. Появи се мадам, следвана от две момичета.

— Какво става, милорд?

Той направи жест към паравана.

— Милейди не се чувства добре. Направете нещо.

Мадам се ослуша за миг, хвърли му многозначителен поглед и влезе в стаята, за да помогне на страдащата.

Грейсмиър излезе в коридора и се заразхожда нервно напред-назад. Не желаше да присъства на това толкова интимно рухване. Удряйки с юмрук дланта си, прокле всички жени. Надали беше виновно виното — Джудит бе изпила само една чаша, а когато дойдоха, беше напълно трезва.

След малко Джудит излезе, олюлявайки се, иззад паравана, подкрепяна от мадам и едно от момичетата. Лицето ѝ беше восьчнобледо, на челото бяха избили ситни капчици пот. Прекрасната коса изведнъж беше загубила блясъка си, очите бяха станали воднисти.

— О, милорд, не знам какво ми стана... — Тя сложи ръка пред устата си. — Сигурно съм яла нещо, което не ми понася... какъв ужас... не знам как да се извиня...

— Трябва да се приберете вкъщи — прекъсна я рязко Грейсмиър. — Каретата ще ви откара.

Джудит кимна с жално изражение.

— Да, благодаря. Трябва да си легна. — Дотътри се до дивана, падна на възглавниците и затвори очи. Мадам грабна ветрилото ѝ и започна да ѝ вее.

— Милорд, в моето заведение няма място за болни жени — изрече остро тя. — Това не прави добро впечатление. Какво ще си помислят другите гости, ако са чули...

— Да, да — пресече я нетърпеливо Грейсмиър. — Заповядайте да я свалят долу и да я качат в каретата. Кажете на кочияша да я откара да Баркли Скуеър.

Жените едва успяха да изведат навън олюляващата се и стенеща Джудит и да я натоварят в каретата. Грейсмиър стоеше до прозореца и гледаше мрачно след отдалечаващата се карета. Дяволът за втори път беше осуетил грижливо подготвения му план. Той отиде до масата, падна тежко на един стол и си наля пълна чаша вино. Трябваше поне да изяде вечерята, която беше избрал с такова внимание.

Маркъс стигна бързо до Джърмин Стрийт. Не преставаше да се учудва на вътрешното си спокойствие, докато оглеждаше улицата. Три къщи имаха фенери над входната врата. Зад една от тях щеше да намери жена си в компанията на Бърнард Мелвил, лорд Грейсмиър. Нямахше представа защо Джудит е там, какво я бе тласнало да влезе в капана на Грейсмиър, но в момента причините не го интересуваха. По-късно щеше да търси причини. В момента го владееше само една мисъл — трябваше да намери Джудит, преди да е станало много късно.

Почука на първата врата. Там не знаеха нищо за лорд Грейсмиър.

Икономът с напудрена перука, който отвори втората врата, учтиво го покани вътре. Мадам излезе с широка усмивка от салона, готова да поздрави новия гост.

— Къде е Грейсмиър?

Острият въпрос, парещите черни очи, лицето, замръзнало в безизразна маска, й оказаха силно впечатление.

— Мисля, че негово благородие е на горния етаж, сър. Очаква ли ви?

— Би трябвало — отговори Маркъс. — Моля, покажете ми пътя.

Мадам веднага разбра, че новият гост имаше сметки за уреждане с лорд Грейсмиър, и кимна на Бернис. Не я засягаше, че с поведението си Грейсмиър предизвикваше гнева на съпрузите, но не искаше сцени в салона си.

— Бернис, заведете джентълмена при лорд Грейсмиър.

Маркъс тръгна по стълбата след момичето. Тя му посочи вратата и той я отпрати с властен жест. Остана за миг и се вслуша внимателно.



Абсолютна тишина. Завъртя предпазливо дръжката и блъсна вратата. В стаята имаше само един човек.

Грейсмиър се беше отпуснал в една кресло до огъня, с чаша червено вино в ръка, устремил поглед към почти обидно веселите пламъци в камината. Когато вратата се отвори, той се обърна изненадано.

— О, ето къде сте били, Грейсмиър — проговори Маркърс с измамна любезност.

— Поласкан съм, че ме посещавате, Карингтън. — Бърнард отпи глътка вино. — На какво обстоятелство дължа това неочаквано внимание?

— О, много е просто. — Маркърс хвърли бастуна си на дивана и седна срещу Грейсмиър. Огледа двата прибора на масата и продължи: — Въпросът е много лесен. Къде е жена ми, Грейсмиър?

Графът направи широк жест.

— Защо ме питате? Както виждате, вечерям сам.

— Така изглежда на пръв поглед — кимна спокойно Маркърс. — Но при втория става ясно, че чакате гост. — Той посегна към вилицата пред себе си, измери я с критичен поглед, после посочи втората чаша на масата, която беше наполовина пълна. — Може би гостът ви е временно изчезнал?

Грейсмиър се изсмя злобно.

— Много се надявам, че не е само временно.

— О? Става все по-интересно. Моля ви, Грейсмиър, обяснете какво имате предвид. — Маркърс завъртя чашата между пръстите си и втренчи поглед в стария си враг.

— Жена ви не е тук — отговори Грейсмиър. — Беше тук, но междуременно трябва да си е вече у дома, в леглото.

— Разбирам. — Маркърс стана. — Що се отнася до обстоятелствата около оттеглянето й...

— Напълно невинно, уверявам ви — отговори с леко потръпване Грейсмиър. — Добродетелта на жена ви изобщо не пострада, Маркърс. А сега ви моля да ме оставите да довърша вечерята си на спокойствие.

— Разбира се. Но ми позволете да ви дам един добронамерен съвет. Ако имате и други планове по отношение на жена ми, откажете се от тях незабавно. — Той вдигна бастуна си и многозначително се удари по дланта. — Няма да ми е приятно отново да ви наложа с

камшик за езда, но ще го направя, ако се наложи, и мога да ви гарантирам, че този път няма да остане в тайна. Случката ще стане най-обсъжданата сензация на този и най-малко още на два сезона след него.

Той се поклони и всяка линия на тялото му изразяваше подигравка. Само в очите святкаше неприкрита омраза. Погледът му спря за миг върху червеното лице на Грейсмиър.

— Не ме подценявайте, Бърнард, не повтаряйте грешката си. И помнете: следващия път няма да допусна гордостта да прикрие истината. Все едно пред какви проблеми ще се наложи да се изправя — аз съм готов на всичко, за да ви разоблича. Нямам какво повече да ви кажа.

Той излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

Маркърс се върна на Баркли Скуеър пеша. Каквито и да бяха причините, поради които Джудит беше приела поканата на Грейсмиър, тя очевидно беше съумяла да се освободи сама от неловкото положение. Ако се съдеше по полупразната чаша, тя си бе тръгнала набързо и сигурно беше устроила бурна сцена, щом привидният ѝ домакин се надяваше да не я види никога вече.

Но защо, по дяволите, е трябвало да се срещне с Грейсмиър? Дали само за да се противопостави на съпруга си? Не, в това нямаше смисъл — доколкото си спомняше, двамата се бяха договорили да не се занимават повече с Грейсмиър. Джудит изрази готовността си да се подчини на желанието му, ако той не се държи като диктатор. Защо е трябвало да поддържа това познанство? Не, не беше просто познанство. Познатите не вечеряха в отделна стая. Защо, защо?

Старата змия на недоверието се събуди в главата му, изплезил отровния си език и засъска. Стана му студено, в устата му загорча. Та той изобщо не познаваше Джудит! Не беше имал време да я опознае. Може би тя се беше съюзила с Грейсмиър, за да го уязви? Но ако беше така, защо беше напуснала съучастника си така прибързано? Може би не беше очаквала опита му да я съблазни. Но нима жена му беше толкова наивна да приеме поканата за тайна вечеря като напълно невинна и безобидно? Невъзможно. Джудит в никакъв случай не беше наивна. Тя беше умна и познаваше твърде добре света, за да се хване на такава уловка. Но може би Грейсмиър я беше убедил, че поканата му е различна — не интимна вечеря, а в компания с общи познати? А когато бе открила истината... това обяснение прозвуча по-убедително и Маркърс се почувства малко утешен. Но само докато си спомни лъжата, която му беше казала сутринта — че се е уговорила с приятелките си. Змията отново засъска и в устата му отново загорча на лицемерие и измама.

Джудит стоеше до прозореца на стаята си и гледаше към площада, по който се приближаваше Маркърс. Тя го очакваше и знаеше

какво трябва да направи. Знаеше, че Грейсмиър вече е разрушил живота на един човек с лъжа и измама. Знаеше, че е способен да отвлече годеницата на друг мъж. Но тази вечер пред нея се бе разтворила цяла пропаст от зло, която надминаваше всичко, което този човек беше извършил досега. Тайната среща беше едно, но да избере за нея бордей — това беше връх на злобата. Това означаваше, че целта му е била да уязви и унижи Маркъс, и се е възползвал от съпругата му само като безволев инструмент за постигането ѝ. Иначе защо ще отведе дама от висшето общество, та макар и наивна и глупава, в такова съмнително заведение? Джудит беше убедена, че на прицел е бил съпругът ѝ. Дали някой е трябвало да подшушне на Маркъс, че жена му е на тайна среща с Грейсмиър? За да го нарани и унижи? Може би Грейсмиър смяташе да разкаже историята пред обществото?

Джудит стоеше до прозореца, скръстила ръце под гърдите. Все още се чувстваше слаба и трепереше след пристъпа на повръщане, но знаеше, че няма никакво значение дали беше успяла да попречи на Грейсмиър да изпълни плана си или беше отстъпила пред ухажването му. Ако целта на Грейсмиър беше публичен скандал, простият факт, че тя се е срещнала с него на такова място, беше достатъчен повод всички да заговорят за нея и мъжа ѝ.

Значи трябваше да разкаже всичко на Маркъс. Ако той узнаеше историята от нейната уста, щеше да бъде предупреден и да се подготви за удара. Мисълта за това какво рискуваше с тази стъпка я изпълни с ужас.

Маркъс изчезна от зрителното ѝ поле, когато изкачи стълбището под прозореца ѝ.

Джудит излезе в коридора и застана до парапета. Щом Маркъс влезе в антрето, тя се спусна с леки стъпки по стълбата и го пресрещна.

— Трябва да говоря с теб.

Той вдигна глава ѝ въпреки горчивината в сърцето му огледа със страх лицето ѝ. Тя беше бледа и напрегната, но иначе се чувстваше добре, доколкото той можеше да прецени.

— Добре ли прекара вечерта? — попита той, подавайки на Грегсън ръкавиците и наметката си. Докато реша как да се справя със ситуацията, ще се преструвам, че не знам нищо — повтаряше си той.

Джудит поклати глава.

— Може ли да отидем в кабинета? Трябва да говоря с теб.  
Нима щеше да му каже? В сърцето му пламна искрица надежда.

— Нима случаят е за кабинета ми?

— Мисля, че да. — Тя преплете ръце и ги стисна толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Лицето ѝ издаваше дълбока болка.

Маркърс осъзна, че в момента доверието на Джудит му беше по-необходимо от всичко друго на този свят, и потръпна. Само искреността ѝ можеше да разбие подозренията му, да убие змията на недоверието. Но може би се лъже? По-добре да продължи играта на криеница.

— Е, добре. — Успя дори да се усмихне на избора на мястото за признанието. В последно време кабинетът му беше арена на дискусии по всевъзможни теми. — Не може ли да почака до утре?

— Не ми се вярва.

— Е, добре, щом толкова настояваш, да поговорим.

Джудит тръгна напред. Свещите бяха угасени, огънят в камината догаряше. Тя запали няколко свещи, а Маркърс добави дърва в огъня.

— Ще ми трябва ли нещо подкрепително? — Той посочи бутилките на масичката.

— Мисля, че да. И аз ще взема чаша портвайн.

Маркърс напълни две чаши, без да откъсва поглед от Джудит, която се бе навела да стопли ръцете си над огъня. Червенокафявите къдрици около лицето ѝ блестяха.

— Трябва да ти направя едно признание — заговори тихо тя и се обърна към него. Лицето ѝ беше още по-бледо отпреди. — Боя се, че то ще те разгневи ужасно.

Наистина щеше да му каже! Маркърс си наложи непроницаемо изражение, за да не издаде радостта си, и отвърна безизразно:

— Добре, предупреден съм. Хайде да чуя.

— Започвам. — Джудит остави чашата си и изпъна рамене. — Става въпрос за Грейсмиър. — Направи кратка пауза, но Маркърс не каза нищо, макар че силно присви очи. Той изпи виното си и зачака мълчаливо.

Джудит спокойно му разказа как играла пикет с Грейсмиър, какви били залозите и къде я завел тази вечер.

— Страх ме е, че той иска да предизвика скандал, за да те унижи — заключи тя. — Трябваше да ти кажа... да те предупредя. Не бих понесла да чуеш историята от някой друг.

Тя млькна, ръцете ѝ бяха все така скръстени под гърдите, лицето напрегнато. Очевидно чакаше със страх реакцията му.

— Разбра ли какво беше онова място? — Той я измери с остър поглед, но гласът му беше овладян.

Джудит кимна.

— Като деца сме прекарвали доста време в подобни... заведения, но това е друга история.

— При случай би могла да ми я разкажеш — отвърна спокойно той. — Както виждам, не си останала дълго с него.

— Не. Сложих синап във виното си и започнах да повръщам — призна тихо тя. — И друг път съм използвала този трик, за да се измъкна от неприятна ситуация. — В очите ѝ се появи пламъче, което му напомни за истинската Джудит. — Боя се, че резултатът му развали удоволствието.

Това обясняваше лошото настроение на Грейсмиър. Маркъс едва не се изсмя с глас.

— Значи си повърнала?

Джудит кимна с подобие на усмивка.

— Доста силно при това... синапът има такова действие. Много е изтощително — призна тя. — Още съм слаба и треперя.

Маркъс зададе най-важния въпрос.

— Ще ми кажеш ли защо си поддържала познанството с Грейсмиър, макар че се бяхме разбрали да го държиш на разстояние?

Джудит прехапа устни. Положението ставаше сериозно.

— Има нещо, което всъщност не исках да ти кажа...

— Велики боже, Джудит, ти си като лук с безброй люспи! — извика сърдито Маркъс. — Всеки път, когато повярвам, че съм свалил последната и съм стигнал до ядрото на истината и разбирането, ти разкриваш още дузина люспи.

— Сигурна съм, че никога през живота си не си белил лук — отговори Джудит, за момент забравила главното.

— Сега не обсъждаме това.

— Знам, знам — въздъхна тя. — Грейсмиър е човекът, който ти е отнел Марта... — Когато Маркъс остро пое въздух, тя спря, но когато

той не проговори, продължи енергично: — Грейсмиър ми разказа историята, за да обясни защо си толкова враждебно настроен към него. Аз исках... — Тя млъкна и му хвърли бърз поглед. Лицето му беше безизразно, нито окуражаващо, нито заплашително. — Исках да науча нещо за Марта — продължи бързо тя. — Ти не желаеше да говориш за нея. Само веднъж, в гостилницата в Катр Бра, ми разказа нещо от живота си и заяви, че никога повече няма да я споменеш. Разбрах, че е била моя пълна противоположност, и пожелах да узная каква е била в действителност... какво означава пълна противоположност. Беше ми станало нещо като мания — заключи тя и разпери ръце в умолителен жест. Той беше длъжен да я разбере.

Маркъс я гледаше, неспособен да реагира. Женско любопитство! Това ли беше всичко? Наистина ли Джудит е искала само да разбере каква е била предшественицата ѝ? Простотата на отговора го обърка. Изглеждаше твърде лесно за сложната същност на Джудит. Въпреки това беше напълно разбираемо. Той беше непоколебим в отказа си да говори за тази част от миналото си.

— Аз не понасям Грейсмиър, Маркъс — каза Джудит, когато мълчанието натежа. Леко изкривената истина излезе без усилия от устата ѝ. — Никога не съм му вярвала и това беше причината, поради която взех горчицата. Но си казах, че няма да навредя никому, ако продължа познанството ни, за да задоволя любопитството си. Той се опита да си играе с мен, но аз го разбрах веднага. Казах си, че докато съм нащрек, мога да продължа играта, без да се случи нещо сериозно. Щом науча, каквото искам, ще приключа тази връзка. Нямах намерение да те нараня... Аз... о, господи, как да те убедя, че не лъжа?

Маркъс се опита да прочете нещо на лицето ѝ, после кимна бавно.

— Вярвам ти. Какво научи за Марта?

Джудит поклати глава.

— Нямах време да го разпитам. Щом влязохме в онова заведение, разбрах, че е замислил нещо лошо, и трябваше да действам бързо.

Маркъс се наведе и сложи още дърва в огъня. Когато заговори, гласът му звучеше напълно спокойно.

— Вярно е, че Марта се влюби в Грейсмиър. Днес знам, че ако бях по-внимателен към нея, тя нямаше да се поддаде на ласкателствата

му. Ние с Марта отраснахме заедно. Имението на семейството ѝ граничеше с нашето и аз знаех едва ли не от люлката, че един ден ще обединим двете имения в едно. Не виждах повод да поставя този план под въпрос, но не виждах и причина да дарявам Марта с особеното си внимание.

Една цепеница падна тежко в жаравата, лумна сноп искри и Маркърс ги стъпка с ботуша си.

— Забавлявах се като повечето млади мъже с много пари и малко смислени занимания. Марта беше безлично същество, покорна сива мишка.

Той погледна към Джудит и отново се възхити на красотата и блясъка ѝ — въпреки всичко, което беше преживяла тази вечер.

— Ти и тя сте като огъня и водата — каза той. — И физически, и по темперамент. Марта беше слаба и лесно се влияеше. Съвършената плячка за човек като Грейсмиър, който винаги се е обогатявал от другите, за да избегне съдебния изпълнител и затвора. Но той е с безупречен произход, винаги е елегантен и любезен. Двамата избягаха заедно и ме оставиха на присмеха на обществото в ролята на досаден годеник, натрапен на една млада жена против волята ѝ.

Той се обърна отново към стаята, опря ръка на перваза на камината и се загледа с невиждащи очи в огъня. Споменът за онези дни го връхлетя внезапно и беше така жив, сякаш всичко се беше случило едва вчера.

Бащата на Марта беше стар и болен, момичето нямаше братя. Затова тъкмо на отблъснатия годеник се падна задачата да тръгне след бегълците и да върне Марта, преди да си разменят пръстени в ковачницата на Гретна Грийн. Маркърс ги намери много бързо. Всъщност намерението на Грейсмиър изобщо не беше да отведе Марта в Гретна Грийн.

Когато ги откри, бившата му годеница беше само една жалка човешка купчинка, трепереща от ужас. Любовникът ѝ, страхливо загрижен да не обявят връзката им за невалидна, я беше взел насила само няколко часа след бягството им. Унижена и вероятно бременна, Марта нямаше друг изход, освен да приеме Грейсмиър за съпруг — единственият мъж, който беше готов да я вземе при тези обстоятелства.



— Аз разтурих годежа с цялото достойнство и почтеност, на което бях способен в такъв момент — продължи той със същия овладян глас и нищо не намекваше за пламъците на гнева в сърцето му — гняв, който го бе тласнал да пребие Бърнард Мелвил с камшика си. — След девет месеца Марта почина, след като роди мъртво дете. Грейсмиър наследи цялото ѝ богатство с изключение на имението, което баща ѝ остави на един племенник. Старият се разпореди Грейсмиър никога да не получи имението... за което съм му благодарен, защото си спестих един крайно неприятен съсед.

Той вдигна глава с неразгадаемо изражение в очите.

— Задоволих ли любопитството ти, невестулке?

Джудит кимна. Но в действителност любопитството ѝ, послужило за извинение на действията ѝ, едва сега се събуждаше. Маркърс не ѝ каза всичко. Тя усещаше силното му вълнение, скрито зад овладяната външност. При дадените обстоятелства обаче нямаше друг избор, освен да приеме безкритично обяснението му. Лекотата, с която успя да го заблуди, незнайно защо беше по-трудно поносима от самата измама. Той ѝ имаше достатъчно доверие, за да вярва в лъжите ѝ.

— Вече не знам защо толкова исках да го зная — прошепна тя. — Това е минало.

— Да, тогава ти си била на дванайсет години — кимна със суха усмивка Маркърс.

— Много ли ми се сърдиш? — Джудит го погледна виновно. — Знаем, че имаш всички основания.

Маркърс смръщи чело и прокара ръка по брадичката си. Признанието ѝ беше променило напълно решението му.

— Не, не ти се сърдя. Сама си се поставила в крайно опасна и компрометираща ситуация, но си успяла да се измъкнеш със собствените си сили. Ала съм разочарован, че не си преодоляла себе си и не си дошла при мен с тези въпроси. Мисля, че в последно време нещата между нас вървяха гладко и безпроблемно и аз щях да ти отговоря искрено.

Господи, в каква опасна паяжина се заплитам с лъжите си! — каза си с болка Джудит, когато чу разочарованието в гласа му. Не можеше да му обясни защо не е била в състояние да сподели измисленото си любопитство с него. Вместо отговор му предложи

безпомощно вдигане на раменете, което той прие с примирено поклащане на главата.

— Какво ще правим, ако Грейсмиър действително има намерение да инсценира скандал? — попита Джудит, за да смени темата.

Лицето на Маркъс се вкамени.

— Няма да го направи — отговори сухо той.

— Как можеш да си сигурен?

— Скъпа моя Джудит, нима още не ми вярваш, че съм способен да се справя с този човек? — попита той и гласът му беше като желязо. — Повярвай, Грейсмиър няма шанс срещу мен.

Джудит погледна енергично издадената брадичка, безкомпромисната линия на устните, очите, които святкаха като черен кремък, и си каза, че нито за миг не се е усъмнила в съпруга си. Той беше равностоен противник за Грейсмиър — или за всеки друг, комуто би хрумнало да се намеси в работите му.

А къде беше жена му? Лъжливата, коварна измамница. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, тя стисна ръце и затрепери.

Като я видя в това състояние, изражението на Маркъс моментално се смекчи.

— Веднага си легни — нареди той. — Една вечер над нощното гърне е ужасно изтощителна. — Като си представи сцената, едва не избухна в смях. Почти му беше жал за Грейсмиър. Посегна към чашата ѝ, подаде ѝ я и добави с нежност: — Бъди послушно момиче и си изпий портвайна, за да се стоплиш.

Джудит му се усмихна колебливо, изпи виното на един дъх и усети утешителната му топлина в празния си, свит стомах.

— А сега се качвай горе. — Маркъс взе чашата от ръката ѝ. — Ще дойда да те видя, като си легнеш.

— Мисля, че имам нужда от топла прегръдка — изрече с треперещ глас тя.

Маркъс я прегърна и я притисна към себе си, трогнат от ранимостта ѝ.

— Ще те държа цяла нощ в обятията си — пошепна той в ухаещата ѝ коса. — Ще дойда веднага щом Мили те сложи в леглото.

Той изпълни обещанието си и Джудит спа сигурно и спокойно в ръцете му, ала сънищата ѝ бяха изпълнени с грозни образи, които

изникваха от тъмното царство на мрака и се пукаха на парченца.

След няколко дни, докато Маркъс седеше на масата за закуска, пристигна покана от стария му приятел полковник Морби от Седми хусарски полк, който го молеше да почетете с присъствието си срещата на старите другари. Щяха да присъстват още Артър Уелсли, дук Уелингтън, фелдмаршал Гебхард Леберехт фон Блюхер и генерал Карл фон Клаузевиц. Вечерята щеше да се състои на 12 декември в главната квартира на полка. На 12 декември беше е големият бал на дукеса Девъншир.

Маркъс изпи кафето си, размишлявайки как ще реагира Джудит, ако той откаже да отиде на бала. Този бал беше връхната точка на предколедните забавления, там щеше да бъде цялото лондонско общество. Дали Джудит щеше да се почувства пренебрегната, ако трябваше да отиде сама на бала. Не, тя има много приятели, брат ѝ също ще е там, успокои се той. А дори и да отидеше там, той надали щеше да я вижда често по време на вечерта. И накрая — тя не беше жена, която настоява съпругът ѝ да я придружава винаги, дори когато е получил много по-интересна покана. Не се съмняваше, че Джудит ще разбере колко привлекателна е поканата на полковник Морби.

Маркъс излезе от стаята за закуска и се запъти към спалнята на жена си. Помещението беше изпълнено с пара и миризма на ароматно масло. Огънят беше толкова силен, колкото позволяваше безопасността, в стаята беше горещо и изпаренията, които се издигаха от медната вана пред камината, образуваха плътна завеса. Маркъс примигна няколко пъти, за да вижда по-ясно, и се усмихна на гледката.

Мили тъкмо наливаше още гореща вода от голямата кана, а Джудит стоеше до нея и внимателно опитваше температурата с пръстите на крака си. Косата ѝ беше навита на върха на главата, иначе беше гола.

— Добро утро, Маркъс. — Тя го поздрави с нежна усмивка. — Мисля, че водата вече е достатъчно топла, Мили. Но ви моля да донесе

още няколко кани от кухнята. Имам намерение да се изкъпя, Маркър — обясни ненужно тя.

— Виждам — промърмори Маркър и отстъпи крачка настрана, когато Мили мина покрай него с празните кани.

— Ще ми се да прекарам цялата сутрин в гореща вода — заяви тя и влезе във ваната. — Жалко, че не можеш да ми правиш компания.

— Кой казва, че не мога?

— О, никой. — Тя облегна глава на ръба и вдигна коленете си към гърдите. — Предположих, че не си в настроение за игра, пък и си облечен за излизане.

— В настроение съм, но за съжаление не мога да си позволя да се поддавам на изкушението — отговори Маркър. — Отивам при Анджели.

— О! — Джудит скочи и от ваната плисна вода. — Много искам да се науча да се фехтувам!

— Учудваш ме. — Маркър свали жакета и нави ръкавите на ризата си. — Не знаех, че има нещо, което не можеш да правиш. Нима не си могла да си намериш обожател, който да те научи да се фехтуваш?

— За съжаление не. — Тя се облегна отново назад и проследи приготвленията му с присвити очи. — Ти би ли се заел с тази задача?

— С радост. — Маркър взе лавандуловия сапун от купичката до ваната и застана зад жена си. — Наведи се да ти сапунисам гърба.

— Ако коленичиш на пода, ще намокриш панталона си — отговори тя, без да се помръдне.

— Панталонът е много специален, скъпа моя, и се свива и разпуска изцяло според желанията ми — отговори той. — За разлика от жена ми, която никога не се подчинява. — Обгърна я с едната си ръка и я наведе напред, след което се зае да насапунисва с енергични кръгови движения гладкия ѝ гръб, като от време на време предизвикателно плъзгаше нокти по гръбнака ѝ.

Джудит изви гърба си като котка под коравите ръце и с готовност сведе глава, когато пръстите му се плъзнаха в косата ѝ и започнаха да я милват.

— О, щях да забравя най-важното — промърмори Маркър и потопаи ръка във водата, за да стигне до интимните части на тялото ѝ. — Получих покана за вечеря със Седми хусарски полк за дванадесети

декември. Ще се разсърдиш ли, ако не дойда с теб на бала? — Той я наведе още с мек натиск и не обърна внимание на внезапното налягане на тялото ѝ и на тръпката, която пробяга по кожата ѝ.

— Кой те покани? — Джудит се опита да покаже умерен интерес, защото вече знаеше отговора. Чарли беше уредил поканата чрез своя полковник. Отначало се учуди на молбата, която му отправи Джудит, но тя му обясни, че искала да изненада приятно съпруга си, който се отегчавал до смърт на баловете и предпочитал да се повесели с приятелите си от армията.

Маркът очевидно се радваше да прекара вечерта в интересно общество и разказа на Джудит още много неща, които тя вече знаеше. Въодушевлението му беше като балсам за угризенията на съвестта и.

Появата на Мили с още гореща вода сложи край на приятната игра. Маркът хвърли сапуна във водата, избърса ръцете си, стана и смъкна ръкавите на ризата си.

— Почини си хубаво, невестулке.

— Не забравяй да кажеш на Джон, че приемаш поканата на полковника.

— Няма да забравя. — На минаване той помилва бегло кока от медноцветни къдрици на върха на главата ѝ. — Отзивчивата съпруга е същинско съкровище.

Господи, в каква опасна мрежа се заплитам с лъжите си! Безутешният рефрен вече беше станал част от потока на кръвта, която пулсираше във вените ѝ.

Бърнард Мелвил оглеждаше скритом мъжа, седнал срещу него на масата за карти. Тази вечер Дейвнпорт пиеше повече от обикновено. Косата му беше разрошена, падаше в безредие по високото чело, от време на време пръстите му нервно се заравяха в разбърканите къдрици. От три часа губеше непрекъснато и Грейсмиър изпитваше тръпнещата възбуда на картоиграч, уверен, че противникът е в ръцете му. Отдавна се беше отказал да събира печалбите си. От собствен опит знаеше, че Себастиан е обзет от същата треска като него и изобщо не си дава сметка за сумата на загубите си. Жетоните му отдавна бяха свършили и той пишеше разписки — автоматично и без да мисли. Купчинката разписки до лакътя на Грейсмиър ставаше все по-висока.

Грейсмиър беше използвал два пъти маркирани карти: когато Себастиан спечели предишната игра и той — обзет от натрапчивото желание да съкруши противника си, — не можа да понесе представата, че би могъл да загуби дори най-малка сума. Усещаше в устата си вкус на кръв. Още един час, каза си той, и Дейвънпорт ще бъде разорен.

— Себастиан, цяла вечер ли ще седиш на игралната маса? — попита Хари Мидълтън, застана зад приятеля си и се опита да скрие загрижеността си, като видя купчината жетони и разписки пред Грейсмиър. — Стига вече, приятелю. Ела да се повеселим.

Бърнард не успя да скрие гнева си от намесата на Мидълтън.

— Оставете го на мира, човече — изсъска през зъби той. — Не виждате ли, че не сме свършили играта?

Себастиан вдигна глава и се усмихна замаяно на приятеля си.

— Дяволите да ме вземат, Хари, но загубих представа за времето. — Той се съсредоточи отново върху картите. — Последна игра, Грейсмиър. Днес ме довършихте. — Засмя се безгрижно и откри вале купа.

Бърнард нямаше друг избор, освен да приеме приключването на играта, когато Себастиан хвърли картите си на масата и се прозя.

— Колко загубих днес, Грейсмиър?

Бърнард събра точките.

— Деветдесет и осем.

— Преминах Рубикон, по дяволите! — Себастиан се прозя отново. — Съберете сумата от разписките ми и утре сутринта ще ви изпратя полица до банката си.

Зашеметяващата сума, която Грейсмиър назова, най-сетне му оказа въздействие. Графът скритом проследи как ръцете на Себастиан внезапно затрепериха и устните му се опънаха в тънка линия. Все пак той вдигна вежди в знак на безгрижие и изсвири през зъби.

— Надявам се, че ще ми дадете шанс да се реванширам, милорд?

— Но разбира се... какво ще кажете да поиграем пак утре в дома на дукеса Девъншир? — Бърнард жадно облиза месестите си устни.

Себастиан кимна и се опита да се засмее, но смехът му прозвуча кухо.

— Защо не? Иначе ще има да скучая на онзи ужасен бал. — Той хвана под ръка приятеля си и двамата се отдалечиха.

— Себастиан, ти загуби цяло състояние — пошепна Хари и го огледа изпитателно и с искрена загриженост.

Себастиан вдигна рамене.

— Ще си го върна, Хари. Още утре.

— Предупредих те, че е рисковано да играеш с Грейсмиър. Той е опасен.

Себастиан погледна втренчено приятеля си и изведнъж в очите му светна странна светлина.

— И аз съм опасен, Хари, и Грейсмиър ще го разбере още утре. Само почакай.

Хари се почувства неловко. Никога не беше виждал този израз в очите на Себастиан. Никога не го беше чувал да говори с този тон. Изведнъж разбра, че Себастиан Дейвънпорт беше крайно опасен човек, макар да не знаеше откъде бе дошло това впечатление.



— Грегсън, когато дойде брат ми, изпратете го веднага в жълтия салон. Иначе не съм вкъщи за никого. — На следващата сутрин Джудит слезе рано-рано в големия салон и спря само за миг да подреди букет жълти хризантеми в медна купа на малката мраморна масичка.

— Разбира се, милейди.

— Изглеждат доста увехнали — отбеляза тя и остави цветята. — Моля, наредете да ги заменят със свежи.

— Да, милейди. — Грегсън се поклони сковано. В гласа на господарката тази сутрин звучеше необичайна острота, цялото ѝ същество издаваше раздражение.

Джудит изкачи тичешком стълбата, скри се в любимия си жълт салон и седна пред масичката за шах. Задачата, която искаше да реши, беше достатъчно трудна, за да занимае мислите ѝ през следващия час, докато чакаше брат си. Двамата щяха да прекарат по-голямата част от деня в тренировки за вечерта, а в късния следобед щяха да се разделят, за да им остане достатъчно време да си починат и да съберат силите си преди началото на играта.

Схемата беше разработена много отдавна, още докато пътуваха из континента, но отдавна не я бяха използвали. Въпреки страха си, въпреки зашеметяващата височина на залога, Джудит отново усети старата, позната тръпка на възбуда, опияняващото чувство, което я обземаше на игралната маса. Днес им предстоеше решителната, последната игра.

Себастиан пристигна след около час. Поздрави я кратко, свали жакета си и се настани срещу нея по риза. Отвори нова колода карти и заяви:

— Хайде да изпробваме отново кодовете ни за асата. Движението ти за пика е почти същото като за купа. Трябва да измислим нещо, по което да ги различаваме.

Джудит кимна и посегна към ветрилото си. Двамата работиха съсредоточено до обяда. Промениха незначително тайните кодове, упражниха ги няколко пъти, после играха шах, докато Грегсън оповести, че обядът е сервиран. Маркъс влезе в трапезарията и завари брата и сестрата да хапват в мълчание препечени стриди и студено пиле.

— Ако не ви познавах по-добре, щях да кажа, че сте се скарали — отбеляза лордът, докато пълнеше чинията си.

— Не, не сме се карали. — Джудит се насили да се усмихне. — Просто всеки следваше собствените си мисли. Как прекара сутринта?

Маркъс им разказа една история, която беше научил при Анджело, но много скоро установи, че нито Себастиан, нито Джудит го слушаха. Той млъкна и зачака един от двамата да забележи, че още не е свършил, но когато никой не реагира, вдигна рамене и посвети вниманието си на яденето.

— Вкъщи ли ще вечеряш днес, Джу? — попита остро Себастиан.

— Не, у семейство Хенли — отговори тя. — Изабел ме покани на вечеря преди бала.

— Много добре. — Маркъс напълни чашата си и ѝ се усмихна през масата. — Мисълта, че ще вечеряш сама, ми беше безкрайно неприятна, скъпа.

— О, перспективата да вечерям сама не е в състояние да ме разтревожи, Маркъс — отговори тя и вдигна вежди. — Не съм зависима от компанията на съпруга си.

Очевидно забележката беше замислена като шеговита, но Маркъс усети в гласа ѝ някакво странно напрежение, а усмивката ѝ изглеждаше скована. Май наистина се беше карала със Себастиан.

— Какво ще правиш днес следобед, Джудит? Искаш ли да излезем на езда в Ричмънд парк? Денят е великолепен — попита я Маркъс, щом привършиха обяда. Джудит обаче поклати глава.

— Друг път ще дойда с удоволствие, но за днес следобед със Себастиан сме замислили нещо, което в никакъв случай не можем да отложим.

— Аха. — Маркъс хвърли салфетката си на масата, опитвайки се да прикрие разочарованието и объркването си зад равнодушно изражение. — Е, тогава ви оставям с плановете ви.

— По дяволите! — пошепна съкрушено Джудит, когато вратата се затвори зад съпруга ѝ. — Не исках да прозвучи толкова отблъскващо, но не можах да измисля друго извинение.

— След днешната вечер вече няма да са ти необходими извинения. — Себастиан бутна стола си и стана. — Хайде да се хващаме за работа.

Към пет двамата бяха обмислили всяка подробност от плана си и вярваха, че са се подготвили за всички възможности. Бяха обсъдили всички възможни комбинации, родени от сръчността и опита. Знаеха как играе Грейсмиър, кога играе коректно, а Себастиан знаеше също какви трикове предпочита, когато мами. Бяха разработили собствена система, която трябваше да победи маркираните карти на противника им.

— Подготвихме се възможно най-добре — заяви най-сетне Себастиан. — Естествено не можем изцяло да изключим случайността.

— Той е играч, помирисал кръв — отговори Джудит. — Ние с теб знаем каква е тази лудост. Щом веднъж се е запалил, няма да спре, докато не стигне до края. Той... или ти.

— Няма да бъда аз — отговори брат ѝ със спокойна увереност.

— Знам — отговори просто тя и му подаде ръка. Стиснаха си ръцете в мълчаливо съгласие, което съдържаше както обещание, така и решителност. Себастиан се наведе, целуна я по бузата и си тръгна. Джудит постоя още малко в салона, заслушана в шума на стъпките му, после се прибра в спалнята си и се пхна в леглото. Сложи на очите си тампони, напоени с хамамелис, и се опита да заспи, но не можа — пред вътрешния ѝ взор се разиграваха всевъзможни игри на карти.

Малко след десет Грейсмиър и Агнес Барет влязоха в Девъншир Хаус. Пристигнаха сравнително рано, с първите гости, и през първия час спокойно обикаляха салоните. Танцуваха два пъти, след което Агнес бе окупирана от един мустакат познат на болнавия си съпруг.

— По-късно ще дойда да погледам как оскубваш пиленцето — каза тя на Грейсмиър, когато се разделиха. Устните ѝ се изкривиха в усмивка на злобно очакване, дребните бели зъби блеснаха. Грейсмиър се наведе над ръката ѝ.

— Такава публика ще придаде допълнителна пикантност на играта, мадам.

— Надявам се да имаш още публика — промърмори тя. Бледите очи на Грейсмиър се присвиха непримиримо.

— За сестрата ли говориш? Да, мила, и аз се надявам. Тя ще придаде допълнителен вкус на победата ми.

— Да се надяваме, че няма отново да започне да повръща. — Тихият смях на Агнес беше още по-злобен от усмивката. Тя хвана под ръка партньора си и се отдалечи.

Грейсмиър огледа бързо пълнещия се салон. От Себастиан Дейвънпорт нямаше и следа, но Джудит вече беше тук с Изабел Хенли и другите ѝ приятелки. Устните му се опънаха в тънка линия. След фиаското на Джърмин Стрийт той продължи да се среща с Джудит в обществото, но се стараше да не се мярка много пред очите на Маркъс. Мотивът му беше прост. Скъпата сестричка трябваше да преживее разорението на братчето си. Джудит щеше да страда ужасно, да плаче от безсилие, а той щеше да преживее едно малко удовлетворение като компенсация за неловкото положение, в което го беше поставила. Маркъс щеше да бъде дълбоко уязвен от публичното унижение на младия Дейвънпорт, а Грейсмиър и Агнес Барет щяха да получат Хариет Мартън и богатството ѝ.

Без да бърза, графът си проби път до Джудит.

— Възхитителна, наистина възхитителна — прошепна той и вдигна ръката ѝ към устните си. Възхищението беше истинско. В червено-кафявата коса и на лебедовата шия на Джудит святкаха смарагди. Вечерната рокля от златен тюл върху медноцветна коприна беше смайващо екстравагантна и прекрасно подчертаваше цвета на косата.

— Ласкател — изкиска се тя и шеговито го удари с ветрилото си по ръката. — Трябва обаче да призная, че не съм равнодушна към ласкателствата, милорд, затова продължавайте.

Той се засмя и я покани да танцуват.

— Нима съпругът ви не е тук тази вечер?

— За съжаление — отговори тя с подигравателна въздишка. — Вечеря с един хусарски полк.

— Какво щастливо съвпадение. — На устните му заигра усмивка и Джудит се почувства зле. — Но не виждам и брат ви.

— О, сигурна съм, че ще дойде — отговори тя. — Уговорил се е да вечеря с приятели.

— Разбрали сме се да се срещнем на игралната маса — обясни с усмивка Грейсмиър. — Водим жестока битка.

— О, да, Себастиан ми разказа. Дуел на пикет. — Джудит се засмя звънко. — Но ви предупреждавам, Бърнард — Себастиан е твърдо решен да спечели. Каза ми, че снощи е загубил безбожно много пари и смята тази вечер да си върне загубите, за да не банкрутира. — Тя отново се засмя, сякаш представата беше абсурдна, и Грейсмиър си разреши да се ухили в отговор.

— Жадувам да му предложи реванш. Мога ли да се надявам, че прекрасната му сестра ще ме подкрепя с присъствието си.

— О, сър, не разбирате ли, че е нелоялно да подкрепям противника на брат си! — извика дяволито тя. — но съм си обещала да проява неутрален интерес. Признавам, за мен е голямо удоволствие да наблюдавам битката между двама толкова способни картоиграчи. — Тя се приведе към него и добави почти с чувство за вина: — Въпреки това съм твърдо убедена, че вие сте по-добрият, Бърнард.

— Хайде, хайде, сега вие ме ласкаете, мадам — отговори той с едва скривана подигравка. За щастие тя не разбра иронията му.

— Но нали снощи спечелихте — обясни съвсем сериозно Джудит. — От друга страна пък... може би Себастиан просто е имал лоши карти. Има разлика, нали?

— О, разбира се — кимна той. — Има разлика, и то съществена, скъпа Джудит. Да се надяваме, че тази вечер късметът ще се усмихне на брат ви... само за равновесие, разбира се.

— Да, естествено. — Музиката спря и Грейсмиър бе принуден да предостави Джудит на друг кавалер... но едва след като ѝ напомни, че му е обещала да дойде в салона за карти. Джудит се съгласи със сияеща усмивка и се нареди в редицата за котилъна. Дотук добре, каза си с въздишка тя.

Себастиан пристигна на бала в най-добро настроение. Поздрави сърдечно всичките си приятели и познати, изказа почитанията си на домакинята и спечели благоволенieto ѝ, като покани на танц няколко нещастни дами без партньор, пийна няколко чаши шампанско и продължи да се забавлява като всички останали млади мъже.

За негово облекчение и за голяма мъка на Хариет семейство Мортън не бе получило покана. Това беше първият сезон на девойката, тя беше още твърде млада и неизвестна и нямаше достъп до тесния

кръг на висшето общество. Щом Себастиан ѝ направеше предложение и обществото узнаеше за годежа ѝ с шурей на маркиз Карингтън, това щеше да се промени — поне така я уверяваше Летисия. Но това беше слаба утеха за Хариет, която трябваше да прекара поредната скучна вечер с болнавата си майка.

Грейсмиър и Себастиан се срещнаха в игралния салон късно след полунощ. Джудит нетърпеливо изчака момента, когато двамата изчезнаха от балната зала. Със Себастиан се бяха разбрали, че тя ще се появи в салона едва след като са минали няколко игри. До този момент Себастиан трябваше да е разработил система за печалби и Грейсмиър щеше да потърси спасение в маркираните карти.

Почти още час Джудит продължи да танцува, да разговаря и да се усмихва. Хапна леко с приятелките си, пи шампанско и се насили да прогони всички мисли за онова, което ставаше в салона. Ако всичко вървеше по плана, Бърнард Мелвил сигурно вече се питаше защо не идва сестрата на противника му.

Точно в един Джудит мина през пълните салони и влезе в стаята за карти. Веднага усети, че става нещо необикновено. Макар че на различни маси се играеше фараон, макао и басет, атмосферата беше заредена с нервност. Играчите и зрителите често хвърляха погледи към малката маса в една ниша, където двама мъже играеха пикет.

Джудит прекоси помещението с леки крачки.

— Дойдох да сдържа обещанието си, милорд — изрече весело тя.

Грейсмиър вдигна глава от картите си и тя разбра какво означаваше изразът в очите му. Врагът ѝ беше маниак, опиянен от играта.

— По всичко личи, че късметът на брат ви е проработил — отговори дрезгаво той и се покашля.

Джудит погледна към купчината жетони пред Себастиан. Все още нямаше разписки, подписани от Грейсмиър. Тя му се усмихна окуражително и непринудено застана зад стола му.

Грейсмиър беше принуден да признае, че човекът, срещу когото играеше тези вечер, не беше такъв, за какъвто го смяташе досега. По лицето на Дейвънпорт не личаха каквито и да било емоции, той мълчеше почти през цялото време, а когато говореше, го правеше с рязка прецизност. Единствената част на тялото му, която се движеше, бяха дългите ръце с фини пръсти.

В началото Грейсмиър приписваше загубите си на неблагоприятното разпределение на картите. Когато след време му дойде мисълта, че зад това се крие нещо друго, той я отхвърли като неуместна. Достатъчно често беше играл със Себастиан Дейвънпорт, за да знае, че хлапакът не е особено сръчен играч. Да, понякога печелеше, обикновено по объркващ начин, но всички знаеха, че дори лошите играчи нерядко имаха успех. Когато загубите се увеличиха, Грейсмиър реши, че това е смешно. Увеличи залога си, убеден, че след минути съдбата отново ще бъде благосклонна към него. Това се повтори няколко пъти. Сега трябваше да спечели само една игра с наистина висок залог, и щеше да си върне загубите с един удар. С тази увереност в главата той изигра първата си маркирана карта. Сръчността му беше изключителна и първия път Джудит не забеляза нищо, което му позволи да спечели.

Себастиан не се развълнува особено. Отдели доста голяма купчина жетони и ги бутна към противника си. Джудит изписка възбудено и пошепна в ухото на Грейсмиър:

— Добре го направихте, сър.

Грейсмиър изобщо не я чу. Междувременно от всички страни към масата в нишата се стичаха хора, привлечени от напрегнатата атмосфера.

В помещението беше топло и Джудит отвори ветрилото си.

Внезапно Грейсмиър изпита чувството, че веднъж вече е преживял всичко това, само че при разменени роли. Тази сцена се беше разиграла веднъж, но с една съществена разлика. Той не печелеше. Играеше със завидна концентрация, написа почти толкова разписки, колкото противникът му миналата вечер. Пусна в игра маркираните си карти, но въпреки това не печелеше. Когато веднъж игра купа, за да осуети пика, сигурен в успеха си, Дейвънпорт се оказа подготвен, хвърли десетка и запази преднината си от точки. Как, по дяволите, беше възможно това? Нямаше друго обяснение, освен че противникът му изведнъж се беше превърнал от несръчен начинаещ в картоиграч с учудващи умения. Не това не беше просто умение, съчетано с късмет — бяха му необходими наистина магически способности, за да победи срещу маркираните карти на противника.

Грейсмиър вдигна глава към жената, която стоеше до него и небрежно си вееше с ветрилото. Тя му се усмихна утешително, сякаш

не разбираше какво му се случва... очевидно вярваше, че тази вечер по изключение брат ѝ има късмет.

Аз съм опитен играч, повтаряше си почти отчаяно Грейсмиър. Знаеше, че трябва да спечели само веднъж. Ако заложеше всичко, което имаше, щеше да компенсира досегашните си загуби и да унищожи противника си.

При последната игра Джордж Девъроу беше заложил семейното имение в Йоркшир. Бърнард Мелвил откъсна поредния лист от бележника си, надраска своя залог — имението, което беше спечелил от Джордж Девъроу, — и безмълвно подаде листа на противника си. Себастиан хвърли поглед върху написаното и също така безмълвно натрупа собствените си печалби — жетони и разписки — на голяма купчина в единия ъгъл на масата. Добави към тях и разписка, за да уравни високите извънредно високия залог на противника си. Накрая плъзна ръка в джоба си и внимателно извади красиво изработен пръстен с печат. Тази последна игра беше за баща му. Хвърли пламтящ поглед към сестра си, която му кимна едва забележимо, и сложи пръстена на пръста си. Издърпа дантелените маншети на ръкавите си, отвори нова колода карти и започна да раздава.

Агнес Барет се взираше като хипнотизирана в пръстена на Себастиан Дейвънпорт. Светът изведнъж се завъртя със зашеметяваща бързина и потъна в кошмара на невярата. Тя трябваше да предупреди Бърнард — толкова страшна беше надвисналата опасност, която олицетворяваше пръстенът, но от пресъхналото ѝ гърло не излезе нито звук. Пръстенът закова погледа ѝ: семейният печат на Девъроу. Накрая все пак успя да откъсне поглед от дългите, стройни пръсти на Себастиан и се преместиха към сестра му. За частица от секундата златно-кафявите очи на Джудит срещнаха втренчения ѝ поглед и прозрението я улучи като удар. Шокирана и изпълнена с отчаяние, Агнес се запита защо по-рано не беше отгатнала... защо първичният майчински инстинкт беше отказал да разпознае децата, които не беше виждала от бебета.

Маркът Девлин, маркиз Карингтън, стоеше на вратата на игралния салон. Шепотът на напрегнатите зрители около двамата играчи беше толкова тих, че можеше да се нарече почти подсъзнателен. Маркът виждаше над главите на множеството. Видя жена си и равномерните, решителни движения на ветрилото ѝ. И веднага разбра



какво правеше. Тя и брат ѝ мамеха лорд Грейсмиър пред очите на цялото лондонско общество. Не можеше да си представи по каква причина, знаеше само, че не беше в състояние да предприеме нищо, за да ги спре. Можеше да сложи край на измамата само ако ги разобличи публично.

Обзе го чувство за безпомощност и страх. Отчаяно си пожела вечерята със седми хусарски полк да не беше свършила толкова рано или да си беше отишъл направо вкъщи, вместо да се поддаде на изкушението и да дойде да вземе жена си. Никога в живота си не се беше чувствал толкова нещастен. По-добре да му бяха спестили това знание, с което не знаеше как да се справи. Знание, което разруши любовта му... което направи невъзможно всяка форма на доверие и сигурност, на която се основаваха любовта и бракът.

В мига, когато семейното имение на Девъроу премина отново в ръцете на законния му собственик, Агнес Барет разбра каква игра се разиграва тук. Бърнард Мелвил беше победен от децата на мъжа, когото беше унищожил преди двадесет години. Тя не знаеше как бяха успели да го постигнат, но беше абсолютно сигурна, че братът и сестрата са партньори в тази игра. Привидно безгрижните и наивни начинаещи бяха работили целенасочено за този миг от деня, когато бяха пристигнали в столицата.

В гърдите на Агнес се надигна безсилна ярост, като видя смайването, с която Бърнард реагира на загубата на последната игра. Погледът ѝ се устреми към лицето на дъщеря ѝ, която стоеше зад загубилия. Джудит улови погледа ѝ — и прочете в него дива ярост, пареща, непримирима омраза. В очите на Джудит блесна студен триумф, тя отговори спокойно на гневния поглед на Агнес. Пръстите на лейди Барет внезапно се вкочаниха, чашата с вино падна от ръката ѝ и се разби на паркета в краката ѝ. На всички страни се пръснаха рубиненочервени капки.

Приглушеният шепот се засили. Грейсмиър отчаяно се опитваше да подреди обърканите си мисли. Имаше само един шанс да си върне загубеното. Преди двайсет години беше подхвърлил на противника си маркирана карта, заради която Джордж Деверо загуби честта и имуществото си. Ако го направеше още веднъж, ако успееше да изобличи противника си публично, щеше да си върне всичко загубено. Измамникът нямаше право да задържи спечеленото по нечестен начин.

В сърцето му пламна надежда и объркването отстъпи място на леденостудена пресметливост.

— Добре играхте, Дейвънпорт — проговори той сред напрегнатата тишина. С почти незабележим жест свали ръкава си и в дланта му се плъзна скритата карта.

Джудит рязко затвори ветрилото си.

— Сигурно няма да имате нищо против, ако хвърля поглед на...

Преди Грейсмиър да завърши изречението, преди да протегне ръка и да докосне картите на противника си, сложени на масата — и при това да смени една от тях с онази, която бе извадил от ръкава си, — Себастиан Дейвънпорт заговори високо и ясно и думите му предизвикаха гадене в гърлото на противника му и напълниха устата му с отровна жлъчка.

— Позволете — каза синът на Джордж Девъроу и улови в здрава хватка китката на противника си. — Позволете, милорд.

В този миг Маркъс внезапно се раздвижи. Проби си път през навалищата, без да каже дума, я хвана за лакътя, притисна другата си ръка в гърба ѝ и я принуди да се отдалечи от масата. Джудит не беше забелязала присъствието му и когато вдигна поглед към него и видя решително издадената брадичка, стиснатите устни и непоколебимите черни очи, разбра, че той беше видял какво става. В този момент осъзна напълно и докрай какво беше на път да загуби.

Маркъс видя само стъписването в очите ѝ... израза на човек, който с мъка се завръща от друга свят, света на крайното напрежение и пълната съсредоточеност. Обзет от гняв, той я блъсна енергично в посока към вратата, сляп и глух за сцената на масата.

— Не... — изплака задавено тя. — Не, моля те, почакай, само още една минута... трябва да свършим.

Настойчивостта в гласа ѝ го извади от равновесие и той спря. Гласът на Себастиан отекваше студен и спокоен в пълната тишина, възцарила се в салона.

— Ще позволите ли да видя картата в ръката ви, милорд?

Дългите пръсти на Себастиан се склупчиха още по-здраво около китката на Грейсмиър, който изохка и изпусна картата, скрита в дланта му.

Маркъс бавно извърна глава, макар че не разхлаби хватката си около лакътя на Джудит. Смаяно проследи как шурейт му измъкна

картата между отпуснатите пръсти на противника си.

— Каква интересна маркировка по ръба, Грейсмиър. Никога досега не бях виждал подобно нещо. Хари, би ли погледнал тази карта, ако обичаш?

Джудит въздъхна и сковаността моментално напусна тялото ѝ, когато Хари Мидълтън взе картата от ръката на приятеля си. Маркъс отчаяно се запита дали някога щеше да разбере какво всъщност правеше жена му. Но в следващия миг се закле с мрачна решителност, че ще разбере всичко дори ако трябва да подложи Джудит на мъчения, за да постигне необходимата яснота.

— Тръгвай, веднага! — изсъска той и я блъсна почти грубо в гърба.

Джудит не се възпротиви. Съзнаваше, че е дошло времето да се изправи пред мъжа си и да отговори на всичките му въпроси. А това беше най-страшното нещо на света.

Джудит и Маркъс излязоха от Девъншир Хаус, без да се сбогуват с домакините, и се качиха в каретата си. Пътуването премина в ледено мълчание. Когато каретата спря пред Девлин Хаус, Маркъс скочи на тротоара и свали жена си на земята, преди да е успяла да се раздвижи. Дватама изкачиха стълбата на един дъх и влязоха в антрето, като пръстите му през цялото време бяха впити в гърба ѝ с такава сила, та Джудит имаше чувството, че завинаги ще се отпечатат там.

Тя вдигна глава и попита едва чуто:

— В кабинета ли отиваме?

— Точно така. — Въпреки това той не ѝ позволи да тръгне свободно напред, а енергично я избута по тесния коридор.

Маркъс влезе в кабинета след жена си и затвори вратата с трясък. Джудит потрепери, не толкова от страх пред онова, което щеше да ѝ стори, отколкото от онова, което тя му беше сторила. Когато вратата се затвори, Маркъс я пусна, отиде до камината и се облегна на перваза. Взря се в жена си с пронизващ поглед и след минута заговори бавно и отчетливо.

— Сега ще ми кажеш истината. Склонен съм да мисля, че никога през живота си не си казвала пълната истина, но сега ще го направиш. Ще ми кажеш всичко. Ще започнеш от началото и ще ми признаеш всичко до последната подробност. Ако премълчиш нещо — бог да ми е на помощ, — не мога да гарантирам за последствията. А сега говори.

Това беше единственият шанс да спаси нещо от руините. Отчаян шанс, но все пак шанс. Джудит пое дълбоко въздух и започна от самото начало — с онзи съдбоносен ден преди двадесет години.

Маркът слушаше неподвижен, мълчалив, докато тя свърши и стените на стаята се затвориха над главата ѝ. Тежестта им задуши доверието помежду им като оловен капак на ковчег.

— Сега разбирам защо брат ти толкова се постара да ни помири — изрече Маркът тихо и натъртено, сякаш формулираше мисълта си, докато говореше. — Ако се беше отчуждила от съпруга си, вече нямаше да си му толкова полезна, нали?

— Не — призна съкрушено Джудит. Какво би могла да каже в своя защита?

— Значи двамата сте се оглеждали за подходящата жертва... това е правилната дума, нали? Перфектната жертва, която да ви даде възможност да осъществите дълго планираната акция.

Джудит поклати глава.

— Не си прав. Разбирам напълно, че възприемаш думите ми по този начин, но това не е вярно. Аз не исках да се омъжа за теб. Не съм го направила нарочно. Себастиан ти е казал истината.

Маркът вдигна скептично едната си вежда.

— Можеш ли да отречеш, че ти бях извънредно полезен?

— Не мога да го отрека — призна с треперещ глас тя. — Разбирам гнева и разочарованието ти. Моля те само да ми повярваш, че не съм се омъжила за теб с намерението да те използвам.

— Но не си била в състояние да ми се довериш — установи сухо той. — Не го направи даже когато нещата между нас тръгнаха гладко и хармонично. Какво съм направил през тези последни седмици, за да ме лишиш от доверието си, Джудит?

Тя поклати безпомощно глава.

— Нищо... нищо... но ако ти бях разказала какво сме замислили, ти щеше да ми попречиш да изпълня плана си, нали?

— О, да — отвърна мрачно той. — Щях да те заключа в стаята ти и да хвърля ключовете, ако това беше единствената възможност да попреча на жена си да смачка честта ми в калта по толкова отвратителен начин.

Джудит почервения и за първи път в гласа ѝ звънна част от старата динамика.

— Грейсмиър получи само онова, което заслужаваше. Седмици наред ограбваше безмилостно Себастиан. Също както някога грабеше баща ни, мамеше го, а накрая го обвини в измама. Нима си толкова малодушен и страхлив, че ще позволиш да остане безнаказан човекът, сторил такова нещо на баща ти? Нима не разбираш потребността от отмъщение, от справедливост, Маркърс? Това е сила, която те тласка напред, която владее мислите и действията ти. Целият ти живот минава в планове как да отмъстиш за несправедливостта... да си върнеш онова, което ти е било откраднато. Наистина ли не разбираш?

Маркърс не реагира на тази страстна молба. Вместо това попита с тон на сдържано любопитство:

— Каж ми, случайност ли е, че получих покана от Морби за тази вечер?

Бузите на Джудит се оцветиха в тъмночервено и волята ѝ за борба угасна. Положението ѝ беше безнадеждно.

— Не — призна едва чуто тя. — Чарли...

— Чарли? Нима искаш да ми кажеш, че си посветила братовчед ми в тази измама... в проклетите си интриги? — Черните очи станаха като две огромни дупки на бледото лице.

— Не пряко... искам да кажа, че наистина го помолих да ти намери покана, но не му казах защо. — Тя притисна ръце към парещите си бузи и впи поглед в мъжа си, сразена от онова, което беше казала и което щяха да предизвикат думите ѝ.

Той пое въздух и произнесе с треперещ глас:

— Махни се от очите ми! Вече не мога да се владеея, когато съм толкова близо до теб.

— Маркърс, моля те... — Тя направи крачка към него.

Той протегна отбранително двете си ръце.

— Махни се!

— Моля те... моля те, опитай се да разбереш, опитай се да погледнеш на случилото се с моите очи — изплака тя, защото не беше готова да си отиде просто така. Не можеше да понесе мисълта, че дълбоката пропаст, която се бе разтворила помежду им, няма да се затвори никога, ако се подчинеше на заповедта му.

Маркърс я сграбчи за раменете и я раздруса с все сила, докато главата ѝ забуча, а в гърлото ѝ се надигна гадене. Тогава ръцете му паднаха безсилно, сякаш тялото ѝ беше нещо отвратително,

докосването до което ме беше непоносимо. Докато Джудит стоеше замаяна в средата на помещението и разтриваше изтръпналите си ръце, той отвори вратата и без да каже дума, изскочи навън.

Джудит падна тежко във високото кресло пред камината и се сгуши във възглавниците, затвори се в себе си, измъчвана от безкрайно болезнено чувство за крушение.

Не знаеше колко време бе седяла така, свита на кълбо като ранено животинче, увито в златен тюл и коприна и украсено със smaragdi, докато Маркърс се върна.

Той спря пред нея и изрече с хладна учтивост:

— Съжалявам, че те нараних. Не го направих от злоба. Хайде да се качим горе, знам, че имаш нужда от сън.

— Предпочитам да остана тук, благодаря. — Гласът ѝ прозвуча също така сковано и учтиво като неговия.

Маркърс се наведе и я вдигна от креслото. Сложи я на собствените ѝ крака и попита с треперещ глас:

— Трябва ли да те нося?

Тя поклати глава и тръгна към вратата. Тази нощ никой от двамата нямаше да понесе физическия контакт — не и след всички прекрасни чувствени спомени, които свързваха с този контакт.

Джудит изкачи с мъка стълбата и влезе в спалнята си. Маркърс изчезна зад вратата на собствената си спалня.

През останалите часове на нощта Джудит лежа будна. Взираше се в завесите над леглото си с широко отворени очи, сякаш някой беше подпрял с пръчици миглите ѝ, и очите ѝ бяха сухи и пареха. Въпреки че беше уморена до смърт и всички кости я боляха, въпреки пълното си душевно изтощение, тя не беше в състояние да заспи. Лежеше като истукан под завивките и имаше чувството, че единствените живи места по тялото ѝ са раменете, където Маркърс я беше сграбчил и раздрусал.

Всъщност би трябвало да изпитвам удовлетворение, повтаряше си тя: дългият, тъмен път на отмъщението беше изминат, миналото беше преодоляно. Себастиан си бе върнал името и имението, на което имаше право по рождение, и каквито и вреди да беше нанесло разсипничеството на Грейсмиър, Себастиан щеше да се справи. Джордж Девъроу беше отмъстен; децата му отново имаха своето място в света, от който ги бяха прогнали.

Джудит много искаше да изпитва нещо като удовлетворение или поне задоволство, но чувстваше само празнота. Вместо печалба беше сполетяна от страшна загуба. Каква полза от задоволената жажда за отмъщение, ако трябваше да плати за нея с изгубената си любов? Тя искаше да има и двете — отмъщение и любов, — но в крайна сметка ѝ остана само пепел, разпиляна от вятъра.

Себастиан обаче ще получи всичко, опита се да се утеша. Себастиан можеше да поиска ръката на Хариет, защото вече имаше какво да ѝ предложи. Себастиан можеше да се оттегли в провинцията и да осъществи мечтите си. И какво оставаше за нея...?

Единственото, което можеше да направи за Маркърс, беше да се оттегли с достойнство от живота му. Нямаше обществено препятствие за изчезването ѝ. Щеше да му каже колкото можеше по-скоро. След като стигна до това потискащо решение, тя най-сетне успя да заспи точно когато слънцето изгря.

Джудит се събуди малко преди обед, позвъни за Мили и се облече в мрачно мълчание.

— Знаете ли дали негово благородие е у дома, Мили?

— Мисля, че излезе веднага след закуска, милейди. — Мили изчетка синьото копнинено жакетче и го подаде на господарката си. — Изглеждате доста изтощена, милейди — добави загрижено тя. — Малко руж ще помогне.

Джудит се огледа критично в огледалото. Очите ѝ бяха мътни и без блясък, тенът бледен и увехнал. Въпреки това поклати глава.

— Не, мисля, че ружът само ще влоши нещата. — Тя си сложи огърлица от корали и слезе в любимия си жълт салон.

— Преди час мистър Дейвнпорт остави картичката си, милейди. — Грегсън ѝ поднесе сребърна табла с визитни картички.

— Благодаря, Грегсън. Бихте ли ми донесли малко кафе? Себастиан беше надраскал на гърба на картичката си кратка бележка: „Защо не съм свръхщастлив? Имам чувството, че сме загубили, а не, че сме спечелили. Ела при мен, когато можеш. Трябва да говорим.“

Джудит хвърли картичката в огъня. Ако не беше катастрофата с Маркъс, сигурно и тя щеше да се чувства като Себастиан. Напрежението и съсредоточеността бяха твърде големи и двамата не можеха да изпитват друго, освен изтощение. Но тя се нуждаеше от Себастиан повече, отколкото във всеки друг момент от живота си.

— Лейди Барет е тук, милейди — оповести Грегсън, когато влезе в салона с табла за кафе.

Джудит видя пред себе си лицето на Агнес, каквото го бе видяла снощи: маска от гняв и омраза. Сърцето ѝ направи огромен скок и пропадна в дълбока пропаст. Отвори уста да каже на Грегсън, че трябва да я извини, но в този момент Агнес застана на прага на салона. Лицето ѝ беше бледо почти като това на Джудит.

— Лейди Барет. — Джудит се поклони, за да скрие треперенето си. — Колко любезно от ваша страна да ме посетите. Още една чаша, Грегсън.

— Благодаря, но не искам кафе. — Агнес не отговори на поклона на Джудит, а се заразхожда напред-назад в стаята, докато чакаше Грегсън да сервира кафето.

Когато вратата се затвори зад иконома, лейди Агнес Барет се обърна рязко и погледна втренчено дъщеря си. Две червени петна руж



на бузите подчертаваха грозно смъртната бледност на лицето.

— Вече няма защо да се щадим, Джудит. Да захвърлим кадифените ръкавици. Наистина не знам как го направихте, но знам какво направихте вие и брат ви миналата нощ.

— О? — Джудит си заповяда да остане спокойна и иронично вдигна вежди. — И какво сме направили?

— Успяхте да измамите Грейсмиър. — Гласът на Агнес трепереше, лицето ѝ стана още по-бледо отпреди. Тя сплете пръсти, за да потисне треперенето на ръцете си. — Вие и брат ви унищожихте Грейсмиър! — Гласът ѝ беше като тихо съскане и тя направи крачка към Джудит, която неволно отстъпи назад. Но не можеше да се скрие от силата на този отмъстителен гняв.

— Той щеше да унищожи брат ми, както унищожи баща ни — отговори тя с пресекващ глас. Нямаше смисъл да отрича истината пред тази жена, която явно знаеше всичко. Неволно размаха ръце, сякаш искаше да разкъса булото на злото, което излъчваше Агнес Барет.

Жената насреща ѝ се изсмя пронизително.

— За разлика от вас и брат ви баща ви беше слабак. Не беше в състояние да се противопостави на другите... нямаше дарбата да задържи онова, което му принадлежеше.

Джудит замръзна на мястото си. Въпреки гнева и страха си тя разбра, че Агнес говори истината. Досега си беше втълпявала, че бедността и животът в изгнаничество са подкопали силата на волята и стабилността на баща ѝ, но Агнес ѝ отвори очите: тези качества са му били вродени.

— Какво знаете вие за баща ми? — попита рязко тя. — Какво можете да знаете за живота, който е водил?

Агнес отново се изсмя и Джудит се отвърна отвратено.

— Напуснете дома ми, лейди Барет.

— Ще си отида, когато ви кажа, каквото имам да казвам, Джудит. — Гласът ѝ се понижи до дрезгав шепот, но всяка дума отекваше като камбана в тихото помещение: — Вие ще си платите за стореното... вие и брат ви.

— О, аз вече си плащам — отговори тихо, повече на себе си Джудит. Но гласът ѝ много бързо укрепна. — Брат ми си възвърна онова, което му принадлежи по право. Той ще заживее отново като почтен човек. Ще бъде щастлив. Мястото му в света е осигурено.

— Той ще си плати — повтори Агнес и злокобната увереност в гласа ѝ накара Джудит да се разтрепери. Тя не намери какво да отговори, за да разпръсне надвисналата в помещението опасност, и когато Грегсън отвори вратата, изпита сляпо облекчение, че някой идваше да ѝ помогне.

— Лейди Девлин, лейди Изабел Хенли и мисис Форсайт.

— О, Джудит, всички в града говорят само за това! — извика Изабел, прихвана муселинените си поли и се завтече към приятелката си. — Брат ти изобличил Грейсмиър като измамник!

— Аз пък си отидох вкъщи още преди полунощ — намеси се Корнелия и се спъна на килима, но успя да запази равновесие. — Днес на закуска Форсайт говореше само за това. Каза, че Грейсмиър никога вече няма да се покаже в обществото... о, моля за извинение, лейди Барет, не ви видях!

Под невярващия поглед на Джудит с Агнес стана пълна промяна. Леденият студ изчезна от очите ѝ, бузите ѝ придобиха що-годе нормален цвят, гласът ѝ изведнъж зазвуча ведро и безцеремонно както винаги.

— Както вече каза лейди Изабел, в града не се говори за нищо друго. Сигурна съм, че любопитните ще протрият прага ви, лейди Карингтън, за да си поговорят с вас и брат ви.

— Питам се само от колко време е лъгал на карти — отбеляза Сали и се настани в креслото пред камината. — Не е възможно да е започнал едва вчера, нали?

— Не ми изглежда вероятно — отговори Джудит, опитвайки се да реагира нормално. Щом Агнес Барет можеше да се преструва, че не се е случило нищо особено, че само преди минута в тази стая не са били изречени чудовищни неща, значи тя също можеше. Спомни си, че цял живот се беше преструвала и играла най-различни роли, и успя да си наложи маска на безгрижие.

— Но как е разбрал Себастиан?

— През последните два месеца двамата с Грейсмиър често играеха карти — отговори Джудит и вдигна рамене, избягвайки втренчения поглед на Агнес. — Предполагам, отдавна е забелязал, че нещо не е наред.

— Мис Мортън, милейди. — Вратата се отвори отново и в салона влетя възбудената Хариет.

— О, Джудит, не можах да издържа... каква необикновена новина! Вярно ли е, че Себастиан е заловил лорд Грейсмиър да мами на карти? Божичко, защо не бях там? — В този момент Хариет видя Агнес Барет и замлъкна изведнъж. По бузите ѝ пропълзя червенина.

— Вие никога не сте харесвали особено Грейсмиър, нали, мила? — отбеляза спокойно Агнес. — Въпреки това не е редно да се радвате на чуждото нещастие.

— Не бива да го наричате нещастие, мадам — намеси се Изабел, която пълнеше чинията си със сладки. — Когато един мъж използва непочтени средства, за да нарани друг мъж, и бива изобличен, „нещастие“ е може би най-неподходящата дума. — Тя си избра няколко шоколадови бисквитки.

Агнес се поклонил хладно, настани се до една странична масичка и започна да прелиства някакво списание. Корнелия скрита Изабел под масата и за минути в салона се възцари неловко мълчание. Сали го прекъсна с обичайното си добродушие.

— Естествено новината е шокираща. Но можем да предполагаме, че лорд Грейсмиър е имал сериозна причина да играе по този начин. Може би е имал планина от дългове... това е най-разумното обяснение.

— Права си — кимна Корнелия. — Не бива да хвърляме камъни по него.

— Нещастникът — въздъхна Сали, като си припомни четирите хиляди фунта за заложените рубини.

През следващия половин час през Баркли Хаус наистина се извървя поне половината Лондон. Дами и господа горяха от любопитство и се надяваха да научат още неизвестни подробности. Джудит ги посрещаше гостоприемно, уверяваше ги, че няма какво да добави, защото не е виждала брат си от миналата вечер. През цялото време в главата ѝ се гонеха предположения, едно от друго по-невероятни. По какъв начин можеха да си отмъстят Агнес и Грейсмиър? Тези размишления и потокът от посетители успяха до известна степен да отклонят вниманието ѝ от Маркърс и крушението на брака им, но не ѝ помогнаха да възвърне вътрешното си равновесие. Тя зачака с нетърпение гостите ѝ да си отидат, за да изтича при Себастиан.

— Аз трябва да си тръгвам, Джудит, Ани има треска — извини се Сали и стана. — Бавачката е много добра, но бедничкото ми

момиченце става неспокойно, ако отсъствам твърде дълго.

— Съжалявам, скъпа. — Джудит прие това съобщение със съвсем малка част от обичайното си внимание. — Надявам се, че не е нищо сериозно.

— Не... Какво не е наред, Джудит? — Сали я измери със загрижен поглед. — Имам чувството, че мислиш за друго.

Джудит се опита да изглежда както винаги.

— Не е изненадващо, нали? — попита тя и посочи препълненото помещение. — След случилото се снощи...

— Да, разбирам те. Какво каза Маркърс? — Сали очевидно познава много добре семейство Девлин, каза си Джудит и за момент се развесели. Ала не можеше да ѝ признае истината.

— Не сега, Сали — отговори тя с леко поклащане на главата. Сали кимна и залепи на бузата ѝ съчувствена целувка.

— Боже, щях да забравя... Хариет си отиде, защото трябвало да купи нещо за майка си. Ти разговаряше с дамите и тя не пожела да те прекъсне, а ме помоли да ти предам извиненията ѝ.

— Благодаря ти. Предполагам, че Себастиан ще даде отговор на всичките и въпроси. — Джудит се усмихна, но напрежението, което ѝ струваше тази усмивка, не остана скрито за Сали. Тя стисна с обич ръката ѝ и излезе.

Джудит огледа салона си и установи, че Агнес Барет също се бе оттеглила дискретно. Естествено тя не се бе сбогувала с никого.

Щом се сбогува и последният гост, Джудит отиде пеша на Албърмерл Стрийт. Себастиан я бе видял от прозореца на дневната си и лично слезе да ѝ отвори.

— Крия се — призна той. — Сутринта говорих с Хари Мидълтън, но помолих Брайтън да не пуска никого другико.

— Много умно от твоя страна — отбеляза тя. — Моята дневна от ранна сутрин е пълна с хора, които се надяват да измъкнат от устата ми още няколко апетитни хапки за градската клюка. — Тя извади иглите от шапката и свали ръкавиците си.

Себастиан наля шери.

— Изглеждаш ужасно — заговори той без предисловия. — Какво се случи снощи? Когато вдигнах глава, ти беше изчезнала.

— Маркърс ме отведе точно след като ти разобличи Грейсмиър.

Себастиан изсвири през зъби.

— Значи е видял всичко?

— Всичко — повтори беззвучно Джудит.

— Много лошо ли беше?

— Много — кимна отново сестра му. — Толкова лошо, колкото си го представяхме, ако ни разкрие.

— Много съжалявам, мила. — Себастиан я прегърна и тя най-сетне даде воля на сълзите си. — Ако имаше достатъчно време да се успокои и да премисли случилото се, щеше да разбере. Той знае, че го обичаш. Ако не го вижда, значи е сляп.

— Надявах се, че той също ме обича — отвърна тъжно тя. — Но явно любовта умира бързо. Той се отвращава от мен. — Отново чу в главата си как Маркърс ѝ заповяда да излезе... да се махне от очите му. Изпълнен с гняв и презрение.

— Глупости — възрази Себастиан. — Сигурен съм, че не се отвращава от теб.

— Напротив, братко. Но хайде да не говорим повече за това. Знаеш ли кой ме посети пръв тази сутрин? Агнес Барет.

Тя му разказа как беше протекла срещата и Себастиан я изслуша с внимание.

— Нищо не може да ни направи — заключи спокойно той. — Нито един от двамата няма улики срещу нас, Джу. Грейсмиър ще напусне Лондон. Хари ми разказа, че всички клубове, в които е членувал, са му изпратили писма, че трябва да излезе. Може да се засели в провинцията или да замине в чужбина. Изборът не е приятен, ние с теб го знаем най-добре. По-важното е какво ще правим с Маркърс.

Джудит уморено поклати глава.

— Не вярвам, че все още може нещо да се направи. Ще го напусна веднага щом стане възможно да го направя прилично и без да се вдигне излишен шум. Ще измислим някаква история, която да обясни изчезването ми, и той ще бъде свободен да се ожени отново или да продължи живота, който водеше, преди да ме срещне.

Себастиан не беше в състояние да измисли нищо, което да промени това потискащо бъдеще. Всяко предложение, което би могъл да даде, изглеждаше жалко в сравнение с онова, което можеше да бъде.

Джудит посегна към шапката и ръкавиците си.

— По-добре е да се прибера. Маркърс може вече да се е върнал.

Тя се запъти обратно към Баркли Скуеър и завари пред входната врата камериерката на Хариет.

— Извинете, милейди. — Момичето направи учтив реверанс. — Лейди Мортън ме праща при вас с молба колкото може по-бързо да изпратите Хариет обратно вкъщи.

— Да я изпратя вкъщи? — Джудит погледна недоверчиво момичето. — Но тя си тръгна преди цяла вечност. — От Баркли Скуеър до Брук Стрийт имаше само десет минути път. — О, сетих се, тя каза, че трябвало да купи някои неща за лейди Мортън. Предполагам, че се е забавила заради покупките.

— О, не, милейди. — Момичето отново направи реверанс. — Мис Хариет изпрати лакея с тинктурата за лейди Мортън, но самата нея я няма.

— Я по-добре влезте вътре — покани я Джудит и се обърна към стария иконом: — Грегсън, видяхте ли кога излезе мис Мортън?

— Да, милейди. Младата дама си тръгна заедно с лейди Барет.

Джудит усети как цялата кръв се оттече от лицето ѝ. Хариет си беше тръгнала с Агнес! Отново видя златно-кафявите очи, в които блещукаха зловни искри, и чу изсъсканите заплахи.

Хариет беше съвършеното средство да отмъстят на Себастиан.

— Кажете на господарката си, че мис Мортън си е тръгнала с лейди Барет. Сигурна съм, че скоро ще се прибере вкъщи. — След като камериерката си отиде, Джудит се обърна към безмълвно чакащия иконом: — Грегсън, изпратете някого да намери негово благородие. — Гласът ѝ звучеше ясно и решително, не разкриваше нищо от паническият страх, който я изпълваше. — Най-добре изпратете повече хора. Възможно е негово благородие да е в някой от клубовете си... или в салона на Джаксън... или на гости у някой приятел. Трябва да го намерим веднага.

— Искате ли да му предадат нещо, милейди?

— Само, че трябва незабавно да се върне вкъщи.

Джудит се качи отново в дневната си. Останала сама, тя закрочи неспокойно напред-назад, опитвайки се да се пребори с чувството за пълна безпомощност. Какво щяха да сторят на Хариет? Маркъс познаваше тъмната душа на Грейсмиър. Само той можеше да знае какво възнамеряваше старият му враг. Беше толкова разтревожена за съдбата на момичето, че изобщо не се замисли как ще застане пред

мъжа си след грозната среднощна сцена. Нито за миг не ѝ хрумна, че той би могъл да ѝ откаже помощта си. Маркъс никога нямаше да направи подобно нещо, все едно дали се отвращаваше от нея и от брат ѝ или не. Маркъс не беше отмъстителен, нито злобен. Тя устоя с голямо усилие на напора да изпрати вест на Себастиан. Какво можеше да направи той, освен да се присъедини към безсилния ѝ гняв и страх?

Маркъс беше в салона на Джаксън, когато един от шестте изпратени лакеи най-сетне успя да го намери. Гол до кръст, окъпан в пот, той се опитваше да прогони мъката и разочарованието си в безсмислен двубой с една боксова круша.

И той като Джудит беше прекарал безсънна нощ, но междуременно болката му бе загубила част от остротата си. Разумът започна да взема връх и в мрака на мислите му проникна светлина. Сега чуваше съвсем ясно гласа на Джудит и разбираше какво му бе казала: тя го молеше да разбере колко силна и могъща е била потребността им да отмъстят за нещастния си баща. Той познаваше тази сила. Имаше време, когато ѝ той ѝ се подчиняваше... за да отмъсти на Грейсмиър. Омразата и гневът, които го движеха тогава, бяха също толкова силни, колкото чувствата, които тласкаха Джудит и Себастиан да отмъстят. Въпреки това Маркъс не можеше да се примири с увереността, че е бил използван. Ако Джудит го беше удостоила с доверието си...

Но как би могла? Той щеше да ѝ попречи да осъществи плана си. Макар да съчувстваше на брат ѝ и да съжаляваше за самоубийството на баща им, той никога нямаше да позволи на Джудит да направи онова, което беше направила снощи. Унищожаването на Бърнард Мелвил, граф Грейсмиър, беше централната цел в живота на жена му. Докато не завършеше това дело, тя поставяше всичко друго на заден план... и съпруга си. Имаше ли той право да мисли, че тя няма да последва най-могъщата повеля на живота си — а същото важеше и за брат ѝ, — само защото се беше появил той? Връзката между брата и сестрата беше толкова всеобхватна, толкова силна, че страстта, физическото удоволствие и бавно покълващата любов не бяха в състояние да я разрушат.

Той не одобряваше стореното от Джудит, но го разбираше. А разбирането можеше да се превърне в одобрение.

— Милорд, един от вашите хора е тук със съобщение за вас.

Маркъс грабна голямата хавлия и изтри потта от челото си.

— Дошъл е човек за мен, така ли, Джаксън?

— Да, милорд. — Джаксън посочи младежа в ливрея на семейство Карингтън, който стоеше в другия край на помещението и смаяно наблюдаваше боксьорите.

— Какво ли иска, по дяволите? — Маркъс му махна нетърпеливо. Момчето дотича и съобщи задъхано:

— Милейди иска незабавно да се върнете вкъщи, милорд.

— Милейди! — Сърцето му направи огромен скок. Само спешна нужда би накарала Джудит да го търси из цял Лондон.

— Добре ли е милейди? — попита той, докато се триеше с хавлията.

— Да, милорд — отговори младежът. — Поне така мисля, милорд. Грегсън каза да претърсим цял Лондон, ако се наложи, но да ви намерим, сър.

— Какво значи това?

— Грегсън изпрати шестима лакеи, милорд.

— Върнете се на Баркли Скуеър и кажете, че съм на път — нареди Маркъс и изчезна в кабинката за преобличане. Сърцето му постепенно се успокои. Ако Джудит беше здрава и невредима... само това имаше значение. Сигурно не би заповядала да претърсят цял Лондон, за да го намерят, само за да му каже, че възнамерява да го напусне. От друга страна — като познаваше своята невестулка, не биваше да е такъв оптимист. Досега не беше успял да върви с една крачка пред нея. Защо сега си въобразяваше, че е в състояние да го направи?

Маркъс се облече бързо и се прибра вкъщи с нает файтон. Грегсън му отвори вратата още докато изкачваше стълбите.

— Как е милейди?

— Ще я намерите в жълтата дневна, милорд.

Маркъс изкачи стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Какво е станало, Джудит? — Въпросът излезе от устата му още преди да е затворил вратата зад гърба си. Бледото лице и страхът в очите ѝ го стреснаха до смърт. — Какво има?

— Хариет — отговори нервно тя и прокара език по пресъхналите си устни. Искаше да се хвърли в обятията му, но споменът за миналата



нощ беше твърде свеж в съзнанието ѝ. — Мисля, че Грейсмиър и Агнес са я отвлекли.

Маркъс затвори очи. Не искаше никога вече да чува името Грейсмиър. Не искаше да знае нищо за стария си враг и за Агнес Барет. Ако искаше да събере и залепи парченцата от разрушения си брак, Грейсмиър трябваше да бъде изпратен в най-тъмния ъгъл на ада. В следващия миг видя пред себе си Марта, каквато я беше намерил онази сутрин преди десет години: свита в един ъгъл на стаята, цялото ѝ лице в синини, с разплакани огромни очи. Самозабравила се в болката си, тя се поклащаше леко и скимтеше като ранено животинче. Мъж, който веднъж е изнасилил жена, е способен да го направи и втори път, каза си мрачно той.

— Кажи ми какво знаеш.

Джудит му разказа какво се беше случило, почти зарадвана, че пред внимателен слушател като Маркъс мислите ѝ се подредиха от само себе си и тя представи факти, а не впечатления.

— Умирам от страх — каза накрая тя. — Винаги съм усещала злото, скрито в Грейсмиър и Агнес. Какво ще ѝ сторят, Маркъс?

Маркъс размисляше трескаво. Нямаше смисъл да увеличава страха на Джудит. По-късно, когато всичко свърши, щеше да ѝ каже истината за Марта и Грейсмиър. Сега обаче трябваше да предотврати опозоряването на едно невинно момиче. Трябваше да намери Хариет, преди да се е случило необратимото. Първия път се беше провалил, но сега щеше да успее.

След кратък размисъл Маркъс заговори спокойно и ясно, но в очите му имаше гняв и решителност.

— Няма да позволя да сторят зло на Хариет. Този въпрос засяга само мен и Грейсмиър. Няма да кажеш никому нито дума и ще чакаш тук, докато се върна. Ти и брат ти ще се държите настрана от това дело. Няма да търпя намеса, ясен ли съм?

— Напълно — каза Джудит и Маркъс се запъти към вратата. „Но не го приемам“, добави наум тя.

Джудит изтича в спалнята си, уви се с тъмна наметка, мушна в джоба си пистолета и кесия със злато и напусна къщата през верандата на кабинета.

Конярите тъкмо изкарваха двуколката на Маркърс от обора, когато Джудит прекоси настлания с калдъръм двор. Тя нахлупи качулката на главата си и излезе на улицата, където спря минаващ файтон.

— Завийте зад ъгъла, после тръгнете на известно разстояние след онази двуколка веднага щом потегли — заповяда тя на файтонджията и мушна в ръката му една златна монета. Той се поклони учтиво.

— Значи онзи тип не бива да забележи, че го преследваме, милейди?

— Да, ако можете да го предотвратите — кимна тя и се настани на седалката. Надникна навън и проследи как Маркърс излезе от къщата и се метна на колата си.

— Ще спечелите още две гвинеи, ако не го изгубите и ако не забележи, че го преследваме — обеща тя на кочияша.

— Тъй вярно, милейди! — Кочияшът изплющя с камшика и файтонът затрополи по калдъръма. Джудит се отпусна на седалката и се намръщи от застоялия въздух. Миришеше така, сякаш последният пътник беше ял чесън и беше пушил най-силния тютюн.

Маркърс не погледна нито веднъж назад. Караше бързо, прекоси центъра на града и пое по северното шосе в посока Хампстед Хет. Веднъж вече беше минал по този път със същата бързина, тласкан от същия отчаян гняв. Колко време беше прекарал Грейсмиър насаме с момичето? Дали Агнес Барет беше с тях? Вероятно тя беше завела Хариет при него... дали щеше да я държи, докато той я насилва? Картините, които рисуваше превъзбуденото му въображение, предизвикваха гадене.

Пощенската карета от Ридинг се зададе насреща му, пощальонът наду предупредително рога си. Когато двуколката продължи напред

със същата зашеметяваща скорост, бедният човечец се хвана здраво за капрата и ужасено затвори очи. Двете превозни средства се разминаха само на сантиметри.

— Милостиви боже! — извика възхитено файтонджията. — Този човек кара като дявол! Обзалагам се, че даже не остърга лака на вратичката. Вашият джентълмен явно много бърза, мадам.

Джудит се залови по-здраво за кожената облегалка, докато файтонът се друсаше по неравния път, опитвайки се да не изостава от двуколката на Маркъс. С малко закъснение се сети, че всъщност няма представа накъде се е насочил съпругът ѝ. Не беше ясно дали отиваше в Рединг или в Оксфорд. Скоро щяха да излязат от кварталите, до които обикновено пътуваха лондонските файтони. Откъде ли знаеше къде се е скрил Грейсмиър с плячката си?

Излязоха в полето и Джудит се подаде през прозорчето.

— Виждате ли го?

— Ама разбира се, тъкмо зави на кръстовището. Струва ми се, че отива в Грийн Мен — извика през рамо файтонджията. — Това е единственото селище наблизо. На местните не им е особено приятно да живеят толкова близо до бесилката, но няма как.

— Разбирам ги — промърмори Джудит, отпусна се отново на вехтата седалка и извърна поглед от разлагащия се труп, който висеше на бесилката. На кръстовището файтонът зави наляво.

Маркъс влезе в двора на мрачен стар хан, над чиято врата се въртеше очукана табела — „Грийн Мен“. Той скочи от капрата, хвърли юздите в ръцете на мършавото ратайче, което си бъркаше в носа, облеgnато на стената, и се запъти към паянтовата сграда. На влизане трябваше да се наведе, за да не си удари главата в ниската рамка на вратата. Камшикът за езда остана в ръката му.

От кръчмата вляво от коридора долитаха гласове; от кухнята в задната част на къщата се носеше миризма на зелен фасул и се смесваше с киселата воня на престоляла бира. Гостилничарят изскочи от кръчмата, триейки ръце в мазната си престилка. Като видя посетителя си, очите му внезапно се разшириха при спомена за събитие, станало преди много години.

— Добър ден, Уинкълър, радвам се да видя, че все още сте на работа — поздрави любезно маркизът, макар че лицето му беше

мрачно и затворено. — Учудвам се как пазителите на реда още не са ви хванали.

Гостилничарят пристъпваше неспокойно от крак на крак и наблюдаваше неочаквания гост с пресметлива скритост, премесена с известен страх.

— Какво мога да направя за вас, милорд?

— Същото като някога — отговори Маркърс. — Знаете, че нямам намерение да ви създавам проблеми, Уинкър. Вашите... вашите гости са както обикновено в стаята над оборите, нали?

Гостилничарят облиза устните си и се огледа страхливо, сякаш очакваше да се появи някой пазител на реда.

— Щом вие казвате, милорд.

— Казвам го — отговори сухо Маркърс и се обърна рязко. — О, ако чуete необичайни шумове, ще се направите, че не сте чули нищо, нали? Знам, че можете да бъдете съвсем глух, Уинкър.

Гостилничарят изтри потта от челото си.

— Както желаете, милорд.

— Правилно. — Маркърс се усмихна подчертано любезно и излезе навън. Прекоси двора и мина от задната страна на къщата. Оборот беше масивна тухлена сграда в края на двора. Под наклонения му покрив се намираха две свързани една с друга стаи — в тях отсядаха само хора, които знаеха за съществуването им и бяха в състояние да платят за ползването им. Наемателите им никога не задаваха въпроси, защото повечето принадлежаха към престъпния свят. Какво се разиграваше между четирите им стени знаеха само онези, които в момента бях там. Засега Уинкър и клиентите му не бяха привлекли вниманието на полицията.

Маркърс вдигна глава към тесните прозорчета с железни решетки. Зад спуснатите завеси не се забелязваха никакви движения, не се чуваха и гласове. Той изкачи безшумно дървената стълба в края на слабо осветения коридор. Спря пред единствената врата на горния етаж и се послуша. Сърцето му изведнъж заби силно и той разбра, че се вслушва в шумовете, които веднъж вече бе чул в тази стая. Шумове, които го бяха накарали да нахлуе в стаята с вдигнат камшик. Този следобед обаче отвътре не се чуваха плачове и хленчене. Само един стол изскърца по дървения под, после отново се възцари тишина.

Маркърс завъртя дръжката и блъсна вратата с върха на ботуша си.

Грейсмиър скочи на крака и изруга гневно. Столът му се преобърна.

— Вие?

— Вярвам, че сте ме очаквали, Грейсмиър — проговори ледено маркизът. — Би трябвало да знаете, че винаги изпълнявам обещанията си. — Огледа внимателно стаята и изпита известно облекчение. Завесите пред прозорците бяха спуснати и затваряха достъпа на следобедното слънце. Помещението бе осветено от дебели свещи и от ярките пламъци на огъня в камината.

Хариет седеше на ниска пейка до камината. Като чу гласа на Маркъс, тя изписка тихо и го погледна с трескаво святкащи очи, сякаш беше призрак. Очите ѝ бяха подути от плач, косата разрошена, изражението отчаяно, но поне не се виждаха следи от брутално насилие.

Маркъс прекоси стаята с бързи стъпки.

— Добре ли сте, мила?

Тя изплака, опита се да кимне, но изведнъж се разрида и отново захълца истерично.

Маркъс не загуби време да я утешава. Обърна се отново към Грейсмиър, който стоеше като вцепенен.

— Много глупаво постъпихте, като се върнахте отново тук, Грейсмиър. Но плъхът обикновено се връща в старата си купчина тор, нали? — Той плесна с камшика по дъските на пода и отправи поглед към вратата, която свързваше това помещение със съседната стая. — Къде е лейди Барет? Искам да бъде тук през следващите няколко минути.

Лицето на Грейсмиър се обезкръви. Той се огледа отчаяно и грабна ножа за хляб от масата. Камшикът на Маркъс изплющя и коженият шнур улучи пръстите на врага му. Мъжът нададе вик, в който се смесваха гняв, страх и болка, и дръпна ръката си.

Маркъс направи няколко крачки към него, съвсем спокоен, сякаш имаше всичкото време на света, устремил поглед в лицето на Грейсмиър, без да изпуска камшика от десницата си. В следващия миг коженият камшик отново изплющя във въздуха и Грейсмиър се отдръпна ужасено. Маркъс продължи да плющи с камшика, докато врагът му опря гръб на тежкия шкаф.

— Хайде сега да говорим сериозно, сър — произнесе меко Маркъс.

— Много добре, милорд, ще говорим сериозно. — На свързващата врата между двете стаи застана лейди Агнес Барет. В ръката ѝ имаше пистолет и дулото му сочеше право в главата на Маркъс. — Дайте камшика на Грейсмиър. Знам, че ще се радва да го използва.

Грейсмиър се ухили и протегна ръка.

— Не си въобразявайте, че няма да стрелям, Карингтън — предупреди го Агнес и направи грозна гримаса. — Естествено няма да ви убия. Последствията от смъртта ви ще бъдат твърде тежки за всички ни, затова реших просто да ви счупя краката. Докато дойдете отново в съзнание и съберете сили да се завлечете по стълбата, ние тримата ще сме изчезнали отдавна.

Хариет изпищя. Грейсмиър изтръгна камшика от ръката на Маркъс.

Долу в кръчмата собственикът отчаяно се мъчеше да поеме въздух, когато файтонджията със смях стегна карираната кърпа около шията му и за втори път попита:

— Къде ще намерим нашия джентълмен?

— Може би не може да говори — предположи Джудит, когато гостилничарят диво размаха ръце и лицето му посиня. — Не натискайте толкова силно.

Мъжът се изсмя и разхлаби хватката си. Уинкълър изхърка и произнесе дрезгаво „оборите“. Това беше достатъчно. Изразът на лицето му ясно показва, че въобще не го интересува да опази нечия лична сфера, че е готов да разкрие всички тайни на заведението и гостите — дори такива, за които никой не питаше.

— Останете тук и го дръжте под око — нареди Джудит и извади пистолета от джоба си. — Ако имам нужда от вас, ще ви повикам.

— Разбира се, милейди — поклони се файтонджията. — Сигурна ли сте, че можете да се оправяте с това нещо в ръцете ви?

— Мисля, че съм достатъчно добра — отговори с усмивка тя. Джудит прибра полите си и хукна към оборите, без да има и най-малка представа какво ще завари там. Спря на прага на тъмната, миришеща на тор сграда и се огледа. В този миг прокълтя викът на Хариет, последван от ужасяващо съскане и плющене на камшик.

Джудит се втурна слепешком нагоре по стълбата, спъна се, но запази равновесие и блъсна вратата на горния етаж. Очите ѝ, свикнали да обхванат с един поглед половин дузина карти и да ги оценят правилно, обхванаха сцената с един поглед: Агнес Барет, която стоеше с вдигнат пистолет и се целеше в главата на Маркърс, двамата мъже, вкопчени един в друг, които се бореха за камшика; и накрая Хариет, скована от страх, с широко отворена уста, от която не излизаше нито звук.

Джудит не спря нито за миг, за да помисли. Стреля и пистолетът изхвърча от ръката на Агнес. Жената погледна смаяно ръката, която беше държала оръжието. От разкъсаното месо бликаше кръв и капеше на пода.

— Велики боже на небето! — изпъшка Маркърс и с един замах издърпа камшика от внезапно отпусналия се юмрук на Грейсмиър.

Джудит прекоси помещението с два скока, вдигна пистолета на Агнес и се прицели в Грейсмиър. Едва тогава се обърна да види как е съпругът ѝ.

— Интересна цел си си избрала — отбеляза спокойно той. — Не знам защо това би трябвало да ме изненадва.

Отговор не беше необходим и Джудит отиде до пейката пред камината, където седеше Хариет. Лицето на момичето изразяваше пълна обърканост.

— Хариет...

— Малката е много уплашена, но не са ѝ сторили зло — обясни Маркърс. — Много повече ме интересува какво, по дяволите, търсиш тук. — Той извади кърпичката си и отиде при Агнес, която продължаваше да гледа невярващо кръвта, капеща от раната и.

— Радвай се, че дойдох навреме — отвърна остро Джудит. — Нима си очаквал, че ще те оставя да свършиш тази работа сам?

— Не ти ли заявих високо и ясно, че очаквам точно това? — Маркърс вдигна ръката на Агнес и я превърза с бялата кърпа.

— Но аз те обичам! — извика отчаяно Джудит. — Не можех да седя бездейна и да чакам да те наранят!

Маркърс вдигна глава. В очите му светна усмивка и бавно се разпространи по цялото му лице.

— Да, разбирам, че това е невъзможно за човек, който обича — промълви той. — А ти обичаш с цялото си сърце и завинаги, нали

невестулке?

— Ами ти? — Въпросът бе зададен предпазливо, защото Джудит се разкъсваше между радостта и отчаянието.

— Никога преди това не съм обичал — отговори Маркърс, продължавайки да се усмихва. — Но намирам, че чувството наистина е много силно и трайно.

Отчаянието, страхът и напрежението я напуснаха бавно. Облекчението проникна чак до костите ѝ и в сърцето ѝ пламна топла, съкровена любов. Всичко щеше да се оправи. Тя не бе загубила Маркърс и любовта му.

— Ще ми простиш ли? — попита с треперещ глас тя. — Любовта включва ли прощката?

— Тя я изисква — отговори той и стегна здраво кърпата около раната. — Приятно ли ви е така, лейди Барет?

— Приятно не е точно думата, която бих избрала — изръмжа Агнес. Тя погледна Джудит и на устните ѝ заигра странна усмивка. — Трябва да кажа, Шарлът, че от двете ревливи бебета, каквито бяхте ти и Питър, са израснали две учудващо силни същества. Питам се как ви е възпитавал Джордж, та сте станали толкова силни характери.

Грейсмиър падна на дървената пейка до вцепенената от ужас Хариет и избухна в луд смях. Това беше студен, грозен шум, без радост.

Джудит замръзна на мястото си.

— Какво говорите? — Но тя знаеше. Винаги го беше знаела, но знанието беше в кръвта, в костите, в дълбочината на природния инстинкт, не в точни думи, които изразяваха обективни истини.

— Не отгатваш ли, скъпо дете? — попита с лека подигравка Агнес. — О, да, виждам, че си отгатнала. Странно, но те смятам за достойна дъщеря. Не очаквах, че Джордж е създал деца с толкова гореща кръв.

— Мислех, че си мъртва — проговори Джудит и гласът ѝ прозвуча глухо.

— Алис Девъроу е мъртва — потвърди Агнес. — Тя умря по целесъобразност в един далечен манастир и после стана от гроба, както виждаш. — Тя плъзна здравата си ръка по силното си, все още красиво тяло.



— Маркърс...? — промълви страхливо Джудит. Погледът ѝ потърси очите му, свободната ѝ ръка се протегна към него в страхлив, безпомощен жест.

— Тук съм — отговори нежно той, улови ръката ѝ и я стисна здраво.

— Баща ти беше слепец. Никога не разбра... и дори не можеше да си представи, че с Грейсмиър сме любовници от ранната си младост. Тъй като нито аз, нито Бърнард имахме пари, един от двамата трябваше да се ожени за богаташ. За съжаление не стана така, както искахме. Накрая трябваше да се отървем от Джордж.

Агнес говореше спокойно, притискайки ранената си ръка с другата, и сякаш не осъзнаваше, че има слушатели.

— Той постоянно ни се пречкаше. Поставяше изисквания... искаше да ми доказва любовта си. Не ме оставяше на мира. Не можех да прекарвам повече време с Грейсмиър, а аз се нуждаех от него, както се нуждаех и сега. Родил се Питър, после ти, само след десет месеца. Какъв ужас преживях, само аз си знам. Трябваше да се махна от Джордж.

Джудит усети как в гърлото ѝ се надигна гадене, но не беше в състояние да се отдръпне или да заяви, че не желае да слуша повече. Чувстваше се като муха в паяжина. Погледът ѝ не се откъсваше от лицето на Агнес, която продължаваше обяснението си, сякаш се надяваше дъщеря ѝ да я разбере.

— Нали разбираш, не можех да напусна баща ти, защото щях отново да бъда бедна като преди женитбата ни. Какво можех да направим? — Въпросът прозвуча искрено. — За да напусна баща ти, трябваше да взема парите му. Затова Грейсмиър започна да играе с него. Това беше необходимо.

— Себастиан и аз също ти пречехме, нали? — попита с чужд глас Джудит. — Ти не пожела да се натовариш с две малки деца, когато започна нов живот.

Агнес поклати глава.

— Аз не исках деца, но Джордж настояваше. Когато замина за чужбина, той настоя да вземе и вас и аз не възразих. Това не ме засягаше.

— Точно така, не те е засягало — повтори хладно Джудит. — Мисля, че те разбирам. — Тя разтърси глава, за да разкъса паяжината,

в която се бе омотала. Изведнъж разбра, че тази история няма абсолютно нищо общо с нея, но не ѝ стана ясно защо.

— Опитайте се да разберете, че историята е като бумеранг, мадам — намеси се Маркъс, който продължаваше да държи ръката на Джудит. — Децата ви разориха любовника ви, както той е разорил баща им. В историята има красива симетрия, признайте. — Сега и той беше убеден, че Джудит и Себастиан бяха направили единствено възможното. Докато слушаше тази зла жена, осъдила децата си да водят живот на прокудени, за да задоволи страстта си, той изпита дълбоко удовлетворение от онова, което бяха постигнали съпругата му и брат ѝ. Отмъщението беше прастар и много могъщ човешки инстинкт.

— Мисля, че майка ми не е разорена. Вероятно ще предпочете да остане в Лондон със сегашния си съпруг — предложи Джудит с корав глас и язвителна усмивка. — Сигурна съм, че Себастиан — или Питър, както ти го наричаш, — и аз ще се радваме на възможността да я опознаем по-отблизо.

Агнес погледна дъщеря си с искрено уважение.

— Перспективата е съблазнителна, признавам. Но ти никога вече няма да ме видиш, скъпа моя. Предай на брат си най-добрите ми чувства. — Тя им обърна гръб и се запъти към съседната стая. Грейсмиър стана от пейката, поклони се подигравателно пред Джудит и последва метресата си.

— Не разбирам... — изплака Хариет.

— Естествено, че не разбираш — прекъсна я бързо Джудит. — Милата ми, какво ли си преживяла през тези часове! Долу чака файтон. Мъжът, който го кара, заслужава доверие. Веднага ще те откара на Брок Стрийт, а аз естествено ще те придружа...

— Никъде няма да ходиш — прекъсна я Маркъс. — Никога вече няма да те изпусна от очи. Елате, Хариет. — Той вдигна на ръце обърканото, изтощено от сълзи момиче, което доверчиво се сгуши на гърдите му. — Ще ви настаня в каретата и ще наредя на кочияша да ви откара при Себастиан. Уверен съм, че той ще съумее да ви утеши и ще ви помогне много повече от майка ви. Той е мъж и ще знае как да обясни случилото се пред родителите ви, за да не заподозрат нищо за отвличането ви. Дейвнпортови ги умеят тези неща. — Той хвърли

заплашителен поглед към жена си, но дълбоко в очите му святкаше веселие. — Стой тук, докато се върна, Джудит.

— Няма да мръдна от мястото си — обеща тя. Щом остана сама, погледът ѝ се устреми към затворената врата на съседната стая. Какво беше наследила от майка си? Дали носеше в себе си нейната злоба? Не, Джудит беше убедена, че не е така, онова, което беше тя днес, се дължеше много повече на обстоятелствата в детството ѝ, отколкото на кръвта на Агнес Барет, която течеше във вените ѝ. Изчезването на Агнес от живота ѝ беше най-голямата услуга, която майката беше направила на децата си. Ако беше останала с тях, сигурно днес щяха да са зли и безскрупулни като нея.

Джудит отиде до прозореца и проследи как Маркът изнесе Хариет на двора. Въпреки ужасяващите разкрития от последните минути в сърцето ѝ цареше мир. Нещо беше завършено, окончателно приключено. Последната частица от мозайката на миналото ѝ намери своето място. Тя познаваше майка си и бе отмъстила за баща си. Сега беше свободна да загърби завинаги миналото и да бъде самата тя.

— Не мога да си представя как Себастиан ще живее с жена, която припада насред голямото приключение — отбеляза сухо Маркът, когато се върна. — След като толкова време е живял с теб, любов моя, сигурно ще му е много скучно.

— Напротив, ще го приеме като приятно разнообразие — отговори Джудит. — Откъде знаеше, че Грейсмиър се е скрил тук?

— Ще ти разкажа тази история по-късно... много по-късно. — Маркът застана пред нея и взе ръцете ѝ в своите. Черните му очи святкаха възбудено.

— Как се чувстваш след всичко, което преживяхме?

— Бях шокирана, но сега всичко ми изглежда маловажно. Миналото не означава нищо за мен. — Тя вдигна рамене. — Странно, но не чувствам никаква връзка с нея. Сега, когато знам коя е майка ми — и каква е, — от душата ми падна тежък товар. Още от първата ни среща тази жена ми въздействаше по странен начин. За мен е облекчение да знам защо.

Маркът кимна замислено.

— Тя не означава нищо за теб. Сега можем да забравим миналото и да започнем отначало.

Джудит прехапа устни.

— Да, прав си, но има едно нещо...

— О, не — простена Маркърс и рязко пусна ръцете й. — Не искам да чувам нищо повече, Джудит, моля те!

— Не исках да ти кажа...

— Джудит, не ми причинявай това!

— Но аз трябва да ти кажа — изхленчи тя. — Ако не беше разкрил цялата тази бъркотия и плана ни да унищожим Грейсмиър, щях да си замълча. Себастиан твърдеше, че не е важно, защото ние сме си създали наша собствена истина, но то е важно и след като разбра кои са родителите ми, трябва да научиш и това. Вероятно много скоро щеше да го разбереш сам, ако имаше достатъчно време да помислиш.

Маркърс затвори за миг очи и изрече с примирена въздишка:

— Продължавай. За каква истина говориш? — Отдалечи се малко от нея и я погледна изпитателно.

— Ами... работата е там, че с теб не сме женени — изрече на един дъх Джудит.

— Какво?

— Джудит Дейвнпорт не съществува според закона, също както и Себастиан Дейвнпорт. В църквата не помислих за това, просто нямаше време, разбираш ли? Едва когато трябваше да се подпиша в брачния регистър, се сетих, че това не е истинското ми име. Ние сме от семейство Девъроу... макар да не си спомням откога не са ме наричали Шарлът, обаче... — Тя видя как в очите му светна разбиране и млъкна, надявайки се, че е казала достатъчно.

Маркърс прекоси помещението с два скока, дългите му пръсти сграбчиха китката й и се склупчиха около крехките кости. Повлече я към вратата и не спря дори когато тя се спъна на прага и едва не падна. Слезе по паянтовата стълба, без да забави крачка, тя се препъваше след него, протегнала болезнено ръка, но не издаваше нито звук. Щом излязоха в заления от следобедното слънце двор, Джудит изохка тихо и сведе глава, заслепена от ярката светлина.

— Какво ти стана, Маркърс? Къде ме влачиш? — попита задъхано тя.

— Ще ти кажа, макар че не заслужаваш — отвърна рязко той. — Ще намеря духовник, който да ни издаде документ за името ти, и ще легализираме брака си, за да няма никакви съмнения. А след това ще упражня върху теб всички съпружески права — включително онези, за

които е необходима дебела пръчка. Остава да реша само въпроса в какъв ред ще упражня правата си. — Той я хвана през кръста и я вдигна на двуколката си.

— Ще ми позволиш ли да кажа нещо? — попита Джудит и се настани удобно на седалката.

— Не, не ти позволявам! — Маркърс се метна на капрата до нея. — Ако имаш в главата си поне една искрица здрав разум, в което се съмнявам, ще седиш мирно и няма да си отваряш устата.

Джудит се облегна назад, приглади полите си и пое дълбоко въздух, когато камшикът изплющя върху гърбовете на конете. Двуколката полетя в зашеметяващо темпо по тесния път. Прекосиха полето за минути, завиха покрай бесилката и препуснаха по пустия пощенски път. Щом конете забавиха ход, Джудит огледа профила на спътника си с дяволити искри в очите.

— О, Маркърс, но ти се смееш! — извика възхитено тя.

— На какво, по дяволите, да се смея? — изръмжа той, без да откъсва поглед от пътя пред себе си. — През последните седем месеца съм живял в грях с жена, участвала в незаконна брачна церемония, и ако обстоятелствата не я бяха принудили да признае истината, щеше да ме остави в неведение до края на живота ми!

— Нали казват, че незнанието е подарък от небето — отвърна Джудит, която нито за миг не допусна да бъде заблудена от резкия му тон. — Какво значение има едно име? — Маркърс извърна глава настрана и раменете му се затресоха. — веднъж ми каза, че не е добре да потискам смеха си... даже каза, че от това човек може да получи удар... сигурен съм, че го каза.

Маркърс спря конете и изведе колата от пътя. Щом спряха в храстите, той се обърна към Джудит и като видя дяволитите искри в очите ѝ, не издържа и се засмя.

— Знаех си, че се смееш — кимна доволно тя.

Маркърс улови брадичката ѝ с два пръста.

— Откакто те видях за пръв път, явно забравих за правилата на разума. Щях ли иначе да позволя на една страстна, измамна, безскрупулна дива котка да изпълни с мен най-безумния танц, в който някога се е впускал мъж?

— За мъж, който мрази да танцува, думите ти звучат малко противоречиво — призна засмяно Джудит. — Но моят опит показва, че

човек не избира кого да обича. Щях ли иначе аз да принадлежа с душа и тяло, с цялото си същество на един тираничен и консервативен деспот, който се стреми да ме подчини на волята си и е щастлив само когато издава заповеди?

— Но ти въпреки това го обичаш, нали?

— О, да, и то как — отговори с усмивка тя и стисна ръката му. — Както той обича умелата интригантка.

— Повече от всичко на света — пошепна страстно Маркърс. — Обичам те повече от всичко на света, моя жълтоока невестулке.

Той завладя устните ѝ и я прегърна нежно. Джудит се сгуши в него и позволи на езика му да изследва сладостта на устата ѝ. Опиянена от мъжественото му излъчване, тя повярва в щастливото бъдеще, във верността и взаимното доверие.

**Издание:**

Джейн Фийдър. Неукротимо сърце

Издателство „Ирис“

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.